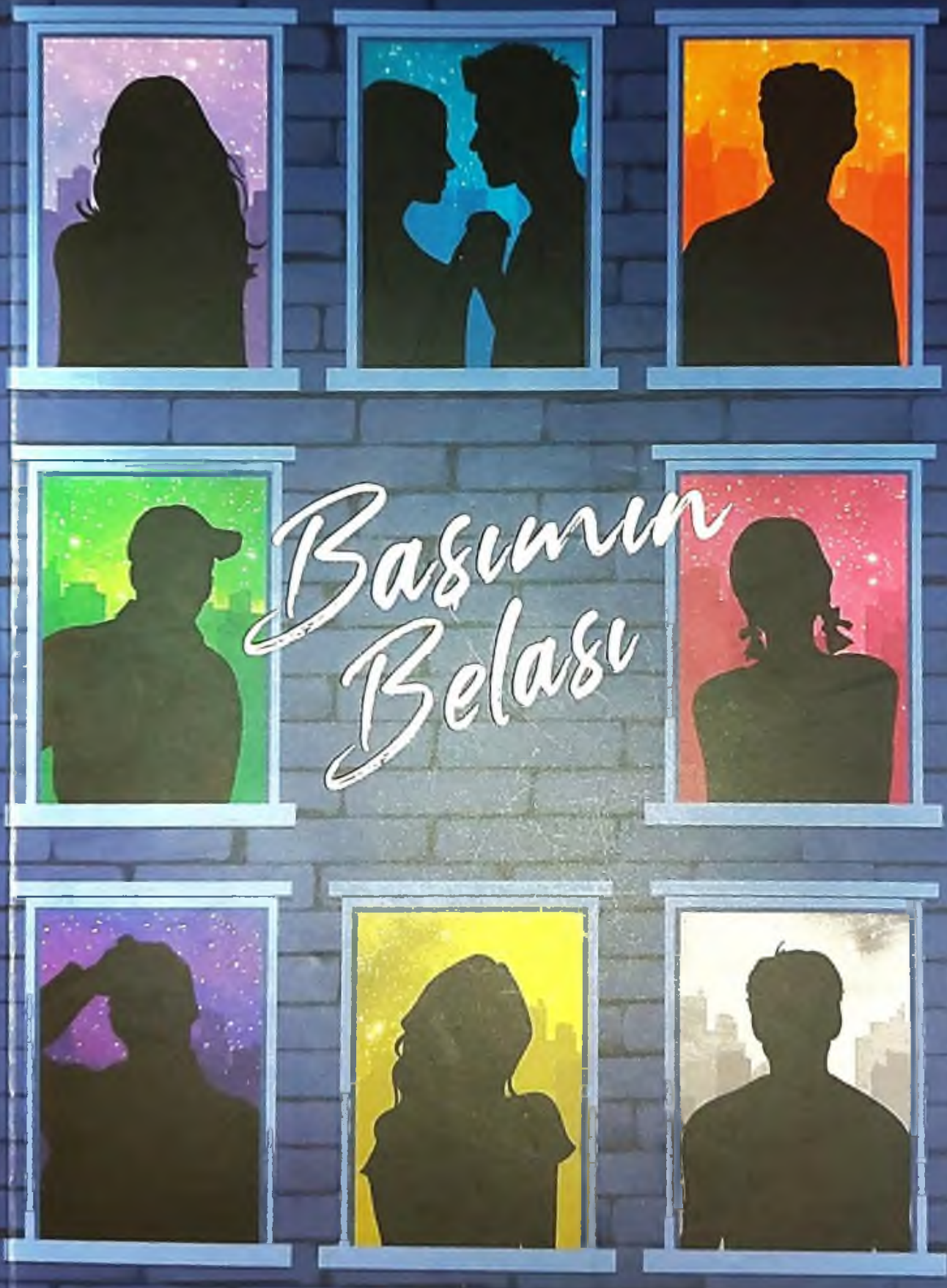
AYŞENUR İNCE

Başımın Belası

Epsilon

Birinci Bölüm

İstanbul

Hayat denilen karmaşık döngü; aldığımız kararlardan, verdiğimiz sınavlardan, bir de kurduğumuz hayallerden ibarettir aslında...

Düşünürüm zaman zaman... Belki de her şey, birinin ilk kez kafasını kaldırıp gökyüzüne bakmasıyla başladı. Ne zaman ki orada yana yana kaybolan bir göktaşı gördü, yaşamaktan usandığı hayattan kurtulmak için bir dilek diledi. Aslında bir nevi onun felaketinden bir umut kapısı araladı kendine. Yanarak felaketlerine sürüklenen göktaşları, zaman içinde insanlar için umutlarını taşıyan yıldızlar oldu. Evet, onlar göktaşlarıydı, ama insanoğlu bunu kabullenmek istemedi hiçbir zaman; çünkü göktaşları ürkütücüydü, üstelik masalsı değildi hiç. Ama yıldızlar... Onlar hep sevilendi, hep umut ettiren...

Bu yüzden de insanoğlu asırlar boyunca bu yalana inanmaktan hiç vazgeçmedi. Yanan her göktaşı, bir umudun fitilini daha ateşledi. Aslında dünyanın hiç değişmeyen gerçeği bir kere daha gösterdi kendini. Birilerinin felaketi, başkalarının mucizesi oldu her daim... Ben de herkes gibi kapıldım bu büyüye... Zifiri karanlık bir gecede yıldız kay-

dığını gördüğüm an bir dilek tuttum ve benim hikâyem de böyle başladı...

"Hadi, Zeynep!"

Bakışlarımı duvarı süsleyen yıldız motiflerinden ayıramazken annemin telaşlı sesiyle daldığım hayaller âleminden sıyrıldım. Tıka basa dolu olduğu için bir türlü kapatamadığım valizin üzerine kapaklanıp fermuarını güç bela çektikten sonra elimin acısına söylenerek doğruldum. Etrafa bakındığımda unuttuğum bir şeyin kalmadığını görmek rahat bir nefes almamı sağladı, iki valizi de ardımdan sürükleyip odama attığım son bir bakışla dışarı doğru bir adım ilerledim. Ne garip ki bir ömür dediğimiz, yeri geldiğinde iki valize sığıyordu işte...

Bahçeye çıktığımda babam valizlerimi aldı. O, elindekileri bagaja yerleştirirken ben de arabaya yaslanmış hâlde evimle vedalaşıyordum. Dile kolay, on sekiz yıl sonra ilk kez bu kadar uzak kalacaktım...

Yola çıkmamızla beraber yuvama daha şimdiden duyduğum özlem kalbimi acıtsa da bilinmeze doğru yol almanın garip bir heyecanı da vardı içimde. Adım attığım bu yeni hayatımda beni nelerin beklediğini henüz bilmiyordum belki; ama içimden bir ses buraya geri döndüğümde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını fısıldıyordu.

Ah! Belki de sadece ben öyle olmasını hayal ediyordum...

Dakikalar sonra otogara vardık. Babam valizleri tekne kazıntımız Selim'le otobüse yerleştirirken ben de kavurucu ağustos sıcağı altında yaz boyunca annemden dinlediğim nasihatlerin sayamadığım tekrarını dinliyordum. Zira Leyla Sultan asla vazgeçmiyordu!

"Bak, Zeynep... O telefon hiçbir zaman kapanmayacak! Şarjı bitti, çekmedi, suya düştü, kedi kaptı falan anlamam ben. Aradığımda sana ulaşamazsam soluğu yanında alacağımı biliyorsun. Beni iki günde bir yollara düşürme, tamam mı güzel kızım?"

Konuşmanın sonuna doğru bezgin bir sesle söylenen anneme gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken, "Of, annem ya! Daha kaç kere, kaç dilde tamam diyeceğim ben sana? Sana söz, sırf telefon kapsama alanından çıkmasın diye baz istasyonu çevresinde falan dolaşacağım," diye eğlenerek söylendim. Tabii o da dalga geçmeme bozulup kaşlarını huysuzca çattı ve iki numaralı silahı olan çimdiğiyle etimi sıkıştırıp kolumu morarttı. Bir numaralı silahı elbette ki her rengiyle koleksiyon hâline getirdiği otuz yedi numara ortopedik ev terlikleriydi.

"Oflama anneye! Ben seni baştan uyarayım da sonradan başımız ağrımasın."

Bu hikâyede başı ağrıyan yalnızca ben oluyordum; ama bunu anneme anlatamayacaktım. Onu ikna etmek için sabaha kadar dil döksem de bunun boşa bir çaba olacağının farkındaydım, bu yüzden daha fazla uzatmadım. Zira evhamlıların kraliçesiydi benim annem. Ne dersem diyeyim, İzmir sınırından geçiyormuşum gibi değil de düşman sınırına giriyormuşum gibi kaygılanmaya devam edecekti.

Bizim laf dalaşımızdan sıkılan babam beni kolunun altına alırken, "Leyla! Tamam, artık rahat bırak kızı," diye söylenerek elindeki bagaj fişlerini uzattığında onları çantama atıp babama biraz daha sokuldum. Biz her zaman olduğu gibi anneme karşı yine bir baba kız ittifakına girmişken bizim kıskanç tekne kazıntısı da kafasını aramıza sokmaya çalışınca kıkırdayıp kıvırcık saçlarını karıştırarak ona da sıkıca sarıldım. Hasret burnumun direğini şimdiden sızlatmaya başlamıştı ve ben onlarsız bu koskoca hayatla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum...

"İstanbul yolcusu kalmasın!"

Muavinin son anonsuyla gözyaşlarının sel olduğu vedalaşma faslımız da gerçekleşirken ortalığı küçük bir göle çevirmeye niyetli anneme yeniden sarıldım. Annemse beni daha sıkı sararken, "Ahmet, keşke biz de gitseydik. Hiç de-

ğilse yerleşmesine yardım ederdik. Ne bu böyle bir başına gönderiyoruz çocuğu, sanki sahipsiz gibi," diye yeniden söylenmeye başladığında gözlerimdeki yaşlara inat kıkırdadım. Babamın da arkadan homurdandığını duydum, adam yazın başından beri bıkmıştı tabii annemin söylenmelerinden.

"Annem... Yurtdışına gitmiyorum ki, alt tarafı İstanbul'a gidiyorum. Hem zaten tek başıma da olmayacağım, Ela'nın yanına gidiyorum. Hani hatırlarsın, yeğenin olur," deyip gülümseyerek annemi rahatlatmaya çalışsam da her zaman olduğu gibi yine boşa kürek çekmekle kaldım. Söze değil, icraata bakan bir kadındı annem ve gittiğim yerde iyi olduğumu kendi gözleriyle görmedikçe de asla ikna olmayacaktı.

Ela demişken... Kendisi dayımın kızı, çocukluğumun tamamı, anılarımın demirbaşı olur. Hayatımın onsuz geçen bir dönemini hatırlamıyorum bile... O doğduktan bir yıl sonra ben de peşinden gelmişim ve o günden sonra da bir daha ayrılmamışız. En azından geçen seneye kadar... Ela üniversite için İstanbul'a gidince bir seneliğine de olsa yollarımız ayrılmış oldu; ama şansımıza, ev arkadaşları mezun olup evden ayrıldıklarında benim kalacak yer sorunum da uğraşılmaya gerek kalmadan çözülmüş oldu. Her halükârda birlikte kalacaktık, ama kızların evden ayrılması da işimizi kolaylaştırmıştı tabii...

Doğrusu İstanbul'a gitmek, sınırlarımı aşıp tek başıma ayakta durabilmeyi öğrenmek bir hayaldi benim için; ama içten içe hiç gerçekleşmeyeceğini düşünmüştüm bunca zaman. Sanki dünya etrafımda dönüp de gördüğüm yerler kadardı, dahası yoktu... Oysa şimdi bambaşka bir şehre, bambaşka bir hayata doğru yola çıkıyordum. Üstelik bu öyle bir yolculuktu ki sanki dönüşü olmayacaktı. Sanki şimdi pencereden gördüğüm ve bunca zaman yuva bildiğim yerler artık böyle kalmayacaktı. Garip bir ruh hâline büründüm bir anda. İçimde engel olamadığım bir telaş, kalbimde tuhaf bir heyecan... Gözyaşlarım eşliğinde pen-

cereden aileme el sallarken yanımdaki koltuğa oturan kızı fark ettiğimde otobüs de çoktan yol almaya başlamıştı...

Yolculuktaki ilk saatim bir türlü dinmeyen gözyaşlarımı silip durmakla geçse de neyse ki bir yerden sonra kendimi toparlamayı başardım. Tabii bunun bir sebebi de yol arkadaşım Deniz'in fazlasıyla geveze oluşuydu. Sürekli konuşuyordu, sürekli! Ama kabul etmeliydim ki sohbeti keyifliydi. Esasen yeni tanıştığım insanlarla derin muhabbetlere girmek pek âdetim değildi, ama yolculuğun etkisiyle benim de çenem düşmüş olacaktı ki Evren Üniversitesi'ni tam burslu kazandığımı, İstanbul'da da kuzenimle kalacağımı söyleyiverdim farkında olmadan. Deniz de üç yıldır İstanbul'da okuduğu için hâliyle okulumla ilgili de epeyce bilgi sahibiydi ve bana bildiklerini anlatması için ona sormam bile gerekmedi. Yalnızca onun konuştuğu, benim de bir yerden sonra esneyerek dinlediğim sohbetin sonunda öğrendiğim elle tutulur tek şey, İstanbul'un en zengin ailelerinin aklı başında çocuklarının bu okulda okuduklarıydı. Eh, en azından akılları başlarındaydı!

Bu zamana kadar bildiğim ve gördüğüm her şeyden farklı bir hayata doğru yol aldığımı hissediyordum, ama bunun beni korkuttuğunu söyleyemezdim. Pekâlâ, belki milyonda birin bir parçası kadar ürkmüş olabilirdim; ama öyle ya da böyle, artık yapabileceğim bir şey yoktu, bu yola çıkmıştım bir kere. Deveyi güdemezsem diyardan giderdim; ama benim deve gütmek gibi bir niyetim de yoktu aslında. Kimseye bulaşmadan, akıllara karışmadan sessiz sedasız okuyup gittikten sonra bir iki de arkadaş bulursam canıma minnetti...

Ben kurduğum kurt kapanında hayatta kalma planlarıyla uykumu yaka paça kovarken Deniz beni bir güzel doldurduktan sonra horuldayarak uykuya dalmıştı bile. İçtiğim o paslı metal tadındaki iğrenç kahveden ve içine düştüğüm bu düşünce yumağından sonra uyku benim için

bir seçenek olmaktan çıktığı için kulaklığımı telefonuma takarak hoşuma giden bir şarkıda duraksadım.

Karanlık yolda akıp giden şeritler gözüme belli belirsiz takılırken başımı cama yaslayıp kulağımı dolduran ezgiler eşliğinde gülümsedim. Pekâlâ, hayatım şimdilik fazlasıyla belirsiz görünüyor olabilirdi; ama bu her şeyin güzel olmayacağı anlamına da gelmiyordu.

Bir zaman sonra gözlerim kapandı. Şarkının sözleri beni içine düştüğüm karanlıktan bambaşka diyarlara savururken, umudum bir kelebeğin kanadına takıldı. Sessizlik, sanki sadece benim duymamı ister gibi bir tek bana fısıldarken, benim için yepyeni bir hayat başladı, habersizce...

"Her güzel şey, bir hayalle başlar."

Ertesi sabah erken saatlerde otogara vardığımızda gece uyuyamamanın etkisiyle ayakta duracak hâlim bile olmasa da el mecbur valizlerimi sürükleyerek boş bir taksiye atladım. Buraya ayak basmadan evvel tutumlu yaşamanın planlarını yapmış olsam da bu valizlerle taksiye binmekten başka çarem yoktu. Neyse ki fazla uzun sürmeyen, hâliyle de taksimetreye tur attırmayan bir yolculuğun sonunda bundan sonra yaşayacağım apartmanın önüne geldiğimde ücreti ödeyerek taksiden indim ve valizlerimi alıp bahçeden geçerek merdivenlere yöneldim. Daha evvel babamla kayıt için geldiğimizde buraya da uğradığımız için bulmam sorun olmamıştı. Evimiz, şirin bir binanın üçüncü katındaydı. Asansör vardı, lakin içine bedenimin ancak yarısı sığarken iki valizle şu durumda benim için bir seçenek olamazdı.

Sırtımda heybe gibi çantam, ellerimde eşek ölüsü gibi ağır iki valizimle üçüncü kata nihayet çıktığımda da şakır şakır terlemiş, nefes nefese kalmış, deyim yerindeyse ruhumu teslim etmiş bir hâldeydim. Sanırım birinci ve ikinci kat

arasında bir yerlerde de beyin ölümüm gerçekleşmişti. Yine de her şeye rağmen son bir gayretle zili çaldığımda karşımda bulduğum Ela'nın yüzündeki o kocaman gülümsemeyi görmek, beni kendime getirmeye yetmişti.

"Zeyno!"

Ela kapı eşiğinde hiç beklemeden boynuma atladığında ben de ona sıkı sıkı sarıldım. Aileme duyduğum özlem hâlâ yerli yerindeydi, ama onunla burada olmanın mutluluğunu da tarif edemezdim. Sonuçta bambaşka bir dünyada bambaşka bir hayat yaşamak bizim hayalimizdi.

Eve girmemle kendimi âdeta bir curcunanın ortasında bulmuştum, sonraki saatlerimiz de mutfakta Ela'nın hazırladığı yemekleri talan etmekle geçmişti. Ela, yemek konusunda tam bir sanatçıydı. Benim için angarya olan şey, onun için aşktı. Zaten bu yüzden tercih kılavuzunda yer alan yüzlerce bölüm arasında dolanmayıp Gastronomi okumayı seçmişti.

Öyle böyle derken bir saat boyunca kahvaltı sofrasında oturduk, sohbet ettik, gülüştük. Yaz tatilinde de İzmir'de beraberdik, ama ben kayıt için buraya gelirken o da bana eşlik etmiş, sonra da İzmir'e dönmemişti. Geçen bir ay boyunca hayatlarımızda olan biteni konuştuk, sanki her gün telefonda konuşmamışız gibi! Sonra bu dört yılda başımıza neler neler gelir diye düşünüp hayaller kurduk. Öyle ya, şu an bu masada oturmak ve ikimize ait bir evde olmak bile çocukluğumuzdan kalma bir hayalin gerçeğe dönüşmesiydi. Biz o sabah paylaştığımız sofrada geleceğe dair umut dolu hayaller kurmaya devam ederken nasıl geçeceğini tahmin bile edemediğimiz yeni hayatımızsa çoktan başlamıştı.

Yine de her şeye rağmen bildiğimiz tek bir gerçek vardı: Dünya tek, biz ikimizdik...

İkinci Bölüm

Kör Talih

Ne kadar düşünürsek düşünelim, bir türlü içinden çıkamadığımız durumlar olurdu hayatta. Ne kadar kendimizi hazırlamaya çalışsak da tecrübe edemeden aşamayacağımız korkular... Yara bandını çeker gibi yaşamak lazımdı böylesi anlarda. Tek seferde ve bitti...

Çoğunlukla gezip tozarak, ara sıra da dertlenip durarak geçirdiğim iki haftanın sonunda beklenen güne nihayet uyanmıştım bu sabah. Bilinmeyeni beklemek sanki bir karın ağrısına dönüşmüştü bedenimde ve ben bir an evvel ne olacaksa olsun bitsin istiyordum artık.

Kabul, liseye başlarken de aynı hissi yaşamıştım, ama o zaman her şey daha farklıydı; çünkü çocuktum ve korkmak, utanılacak bir şey değildi. Yeni olan her şey insanı korkutur, huzursuz ederdi. O yüzden bir ortama girdiğimizde gözlerimiz tanıdık bir yüz arardı, bulunca da can simidi gibi ona tutunurduk. Benimse bugün ayak basacağım okulda bir tanıdığa rastlamam imkânsızdı. Geriye kalan tek seçenek de yara bandını tutup çekmekti artık...

Ela'yla kahvaltı yapıp evden beraber çıkmamıza rağmen okullarımız farklı ilçelerde olduğundan durakta ayrılmak zorunda kaldık. O arkadaşlarına kavuşacağı için ne kadar

keyifliyse ben de bir o kadar gergindim, ama bir yerden de başlamam gerekiyordu. Tek başıma bindiğim otobüs beni yeni hayatımın duraklarından ilki olan okuluma bıraktığında da tüm korkularıma inat içimi saran heyecan, her şeyden fazlaydı. Kayıt için geldiğimde küçücük görünen giriş kapısı an itibarıyla gözlerimin önünde devleşiyordu ve o kapıdan girmekten başka bir yolum yoktu.

Girişte kartımı okutarak bahçeye adımlarımı atarken etraftaki rengârenk kalabalık istemsizce gülümsememe sebep olmuştu. "Her şey güzel olacak," diye fısıldayıp binanın girişine ilerlemeye başladım; bir yandan da bakışlarımı çimlerde ve banklara yayılan insanlarda gezdirirken bunca zaman korkmamın ne kadar yersiz olduğunu düşünüyordum. Herkes benim gibiydi işte, yeni hayatlarının tadını çıkarıyordu sadece. Kimse yalnız değildi. Kimse mutsuz değildi. Öte yandan daha bahçeye adım atmamla, bildiğim ve yaşadığım her şeyden çok daha fazlasını burada bulacağımı da hissetmiş gibiydim. Her şey, herkes o kadar renkli, bildiğimden o kadar bambaşkaydı ki...

Binaya girip panodan ders programıma baktıktan sonra epeyce erken geldiğimi fark edince de fırsattan istifade edip etrafı keşfetmeye karar verdim. Zira bir keşfi hak edecek kadar görkemli, sıradan demeye utandıracak kadar kusursuz bir yapıydı burası. Sadece bahçesi bile tek başına bir botanik parkı andırıyordu, ama içerisi de gerçekten inanılmazdı. Sanki geçmiş ve gelecek harmanlanmış, ortaya her dönemden izler barındıran bir mekân çıkmıştı.

Tabii, her şey iyi ve güzeldi de... Ortamda biraz ayrıkotu gibi kaldığımı da inkâr edemezdim. Zira herkes okula değil de davete gelir gibi hazırlanmıştı ve benim kot pantolonumun üzerine giydiğim mavi tişört, kınayan bakışların radarına çoktan yakalanmıştı.

Merak yüklü bakışlarım koridorun sonundaki geniş kapıdan girip çıkan insanlara takıldığında da düşünmeden

o tarafa ilerledim. Koridora taşan müzik sesini duyunca mekânın bir kafe olacağını bile düşünmüştüm, içeri girdiğimde pek de yanılmadığımı görmüş oldum. Anlaşılan burası da okulun kantiniydi. Rengârenk masaları ve duvarlara monte edilmiş müzik kutularıyla ilgi çekici görünen mekânda bakışlarımı gezdirirken, dersin başlamasına hâlâ vakit olduğunu bildiğimden ayakta dikilmeyi bırakıp içecek bir şeyler almak için satış yapılan tarafa yöneldim.

"Merhaba, bir çay alabilir miyim?"

Sorumla birlikte bana minik bir kitapçık uzatan görevliye şaşkınca bakmaya başladım, uzattığının bir çay menüsü olduğunu anladığımda da ne diyeceğimi bilemedim. Zira bu kadar çay çeşidi olduğundan bile habersizdim.

İlk andan rezil olmamak adına kitapçığı geri uzatarak, "Normal Türk çayı istiyorum ben. Hani biraz dem, biraz su," dediğimde görevli neyse ki beni tüm insanlığa rezil etmeden çayımı uzattı da fincanı alıp elimi cebimdeki bozukluklara attım.

"Sekiz lira."

Duyduğum fiyat, az evvel kıyısından döndüğüm rezilliği bana yaşatırken irileşen gözlerimi ve isyanımı kendime saklayıp cebimdeki bütün bozuklukları görevliye hüsranla uzattım. Sonrasında da altın değerindeki çayımı dökmekten korkarak boş bir masaya geçtim. Sekiz lira neydi Allah aşkına?

Lisedeki hocamın imkânlarını, mezuniyet sonrası artılarını anlata anlata bitiremediği, en sonunda da tercih etmem konusunda beni ikna ettiği bu okula gelirken bunları düşünmemiş olduğuma inanamıyordum. Okul parasını bursla halletmiş olsam da bu şartlar altında açlıktan ölürdüm ben burada. Kuru çayın bile sekiz lira olduğu okulda yemek mi yenirdi Allah aşkına!

Bolca şeker atıp günün kalanında beni idare etmesini umduğum çayımı yudumlayarak kara düşüncelerle etrafı

izlemeye devam ettim, biraz sonra kapıdan içeri girip telaşla etrafa bakınan bir kız gözüme çarptı. Renkli çiçeklerle bezeli krem rengi elbisesi ve kızıl saçlarıyla inanılmaz sevimli görünüyordu. Başta etrafına bakınıp durduğu için birini aradığını düşünsem de zaman geçtikçe sadece gergin olduğunu fark ettim, kendimi tutamayıp elimi kaldırarak, "Burası boş, istersen oturabilirsin," diye gereksiz bir heyecanla seslendim. Bal rengi gözleri beni bulduğunda yüzüme önce tereddütle baksa da sonrasında hafifçe gülümseyip karşıma oturdu. Eh, en azından tersleyip gitmemişti.

"Zeynep ben," dediğimde o da uzattığım elimi sıkarak karşılık verdi. "Ben de Gülce," demesinin üzerine başımı sallayarak, "Hangi bölüm?" diye sordum. "Hukuk, birinci sınıfım," demesiyle daha da heyecanlandım.

"Gerçekten mi? Demek aynı bölümdeyiz. Benim de ilk senem," deyip gülümsediğimde içimi hoş bir mutluluk sarmıştı. Koskoca okulda ilk günden buradakilerden ziyade daha çok bana benzeyen bir kızla tanışmıştım, bir de sınıf arkadaşı çıkmıştık. Sanırım sandığımın aksine o kadar da bahtsız değildim.

"Buralı mısın yoksa başka şehirden mi geldin, Gülce?"

"Ankara'dan geldim ben. Yurtta kalıyorum. Sen?"

"Ben de İzmir'den geldim. Kuzenim geçen sene İstanbul'u kazanmıştı, şimdi ikimiz bir evde kalıyoruz."

"Ne güzel, çok şanslısın."

Biraz daha havadan sudan sohbet ederken ikide bir saatine bakıp durması dikkatimi çekmişti. Bir an sonra, "Doğru ya, ders başlayacak," diye kendi kendime mırıldanarak, "Hadi kalkalım, ders başlamak üzere," deyip toparlandım. Çantamı omzuma atmamla da bir şeye çarptığımı hissetim. Gülce'nin suratının bembeyaz olmasına karşılık kaşlarım hafifçe çatılırken etraftaki seslerin de kesildiğini fark edince bir şeylerin ters gittiğini anlamak pek zor olmadı. Arkamı döndüğüm anda yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş, fazla-

sıyla havalı sarışın bir kızın karşımda durduğunu gördüm. Üstelik elindeki vişne suyu beyaz elbisesini benim yüzümden olay yerine çevirmişti. Yaşanan âdeta bir film sahnesi gibiydi, ama ne yazık ki gerçekti.

Annemle geçirdiğim çamaşır yıkama tecrübelerime dayanarak söyleyebilirdim ki o leke çıkmazdı. O an düşünmeden masanın üzerinden aldığım peçetelerle elbiseyi silmeye çalışırken daha da batırdığımı fark ediyor muydum bilmiyordum, ama kız hışımla elimi ittiğinde bir an afallayıp geriye sendeledim.

"Seni geri zekâlı! Ne yaptığını sanıyorsun sen? Allah'ın cezası, mahvoldu elbisem!"

Topukluları üzerinde yırtınırcasına tepinen kıza ne kadar mahcup bir hâlde özür dilesem de o bağırmaya devam ediyordu. Hayır, anlamadığım şey şuydu: Etrafta bunca insan varken neden biri de gelip kızı sakinleştirmiyordu?

Kız bir panter edasıyla üzerime atlayacak gibi duruyordu. Onca insanın ortasında ne sersemliğim kalmıştı ne sakarlığım ne aptallığım... Kısacası, korktuğum ne varsa saniyeler içinde başıma gelmişti. Yine de mesele büyümesin diye sustum... Sustum... Sustum... Ama bir yere kadar!

"Ağzını topla! Bilerek mi yaptım sanki? Kazaydı işte!"

Kız benim tepki vermemi beklemiyor olacaktı ki bu sefer iyice coştu. Tabii o coştukça ben taştım, kantinin orta yerinde bağrışmaya başladık. Bağırmaktan suratı pancara dönse de hâlâ susmuyordu ki sonunda birileri araya girip kızı dışarıya çekiştirdi. Giderken bile bana kötü kötü bakmaya devam etmesiyse itiraf etmeliydim ki ürkütücüydü. Gösterinin bitmesiyle etraftakiler de söylenerek dağılırken Gülce'nin de çoktan gitmiş olduğunu fark edince istemsizce hayal kırıklığına uğradım. Tamam, kırk yıllık dost değildik belki, ama insan beş dakika durup beklerdi. Yok yok, insanlık hakikaten ölmüştü...

Yerlerde sürünen moralimle kantinden çıktıktan sonra gireceğim amfiyi bulduğumda da dersin çoktan başlamış olduğunu anlamak daha fena sıktı canımı. Resmen her şeyin yolunda gittiğini zannettiğim an çuvallamıştım. Okula saatler önce geldiğim hâlde ilk derse geç kalmayı bile başarmıştım!

Bir cesaretle derin bir nefes alıp kapıyı çaldım ve içerideki orta yaşlı hocadan mahcup bir tavırla özür dileyerek içeri girdim. Sınıftakilerin tuhaf bir şekilde bana bakıp bakıp gülmeleri kaşlarımın çatılmasına sebep olurken arkaya ilerleyip boş bir sıraya gömülürcesine oturdum. Tanışma faslıyla birlikte genel bir giriş dersi de zaten bir saat sonra bitmişti.

Hocanın amfiden çıkmasıyla bir saattir kastığım bedenimi gevşeterek geriye yaslarken ön sırada oturan kumral saçlı çocuk suratında sevimli bir ifadeyle bana döndü.

"Selam, yeni kız. Ben Mert," diyerek elini uzattığında saatler sonra insani bir yaklaşımla karşılaştığımdan, "Selam, yeni çocuk. Ben de Zeynep," deyip gülümsedim.

"Baştan söyleyeyim, tarzını sevdim; ama yine de biraz fazlaca hızlı bir giriş yapmadın mı, Zeynep?"

"Haklısın. İlk derse geç kalmak hoş olmadı, hocanın gözünde kötü bir intiba bırakmış olabilirim," deyip yüzümü düşürdüğümde kaşlarını sevimlice havalandırdı. "O değil ya, aşağıdaki kız kavganızdan bahsediyorum. Oldum olası severim böyle havalı girişleri," demesiyle kaşlarımı hafifçe çattım.

"Yok ya, ne kavgası? Kız çatlaktı galiba, üstüme atlayacaktı neredeyse. Ben kendimi savundum sadece."

"Kendini kime karşı savunduğun hakkında da bir fikrin yoktur şimdi senin," deyip eğlenircesine sırıttığında da yerimde huzursuzca kıpırdandım. Ne diyordu bu şimdi?

"Yok... Ama senin var galiba?"

"Rüya Derin olur kendisi. Yüzündeki meleksi ifadeye aldanma, okulun en nemrut kızıdır. Asla bulaşmak iste-

meyeceğin biri yani," dediğinde acınacak hâlime alayla gülerken, "Bu tavsiye için biraz geç kaldın sanırım," deyip omuz silktim.

"En azından bundan sonra karşısına pek çıkma, benden söylemesi. Başına bela almak istemiyorsan tabii..."

"İnan ki hiç öyle bir derdim yok. Gençlik dizisi çekmeye gelmedim ben buraya, kimseye kafa tutacak değilim. Tek derdim okulu bitirebilmek, daha fazlası değil..."

"Sen öyle diyorsan..."

"Aynen öyle diyorum... Asıl şeyi merak ettim, sen daha ilk günden bu karakter analizlerini nasıl yaptın?" diye sorduğumda elinde oynadığı kalemi kulağının arkasına sıkıştırıp artistlik yaparak baktı yüzüme.

"Çoğunluğu üstün insan sarraflığımdan, ama yardım almadım da değil tabii... Okulun karşısındaki kafeyi görmüşsündür. Bizim orası, abim işletiyor. Okuldan çoğu kişi orada takılır. Herkes hakkında az çok bir şeyler bilirim ben de..."

"İyiymiş... Sen şanslısın o zaman, kimlere bulaşmaman gerektiğini iyi biliyorsun."

"Neyse, sen de bundan sonra dikkatli olursun artık," dediğinde hafiften gülmesi sinirimi bozsa da umursamazca omuz silktim. Derdim başımı aşmışken bir de kimseyle kaçma kovalamaca oynayacak değildim. Beni etrafında istemeyen varsa bir zahmet etrafımda dolanmayacaktı. Hocanın yeniden sınıfa girmesiyle Mert önüne dönerken ben de düşünmeyi bırakıp derse odaklandım. Neticede eğitim şarttı...

Hararetli başlayan ilk günün ardından geçen bir hafta boyunca da yeni okuluma alışma çabalarım kendine eğlence arayanların çelmelerine takılıyordu ve kabul etmeliydim ki sessiz sedasız okuma planlarım, daha kurulduğu anda

elimde patlamış oldu. Anladım ki bazı insanlar gerçekten bomboş hayatlar yaşıyordu ve başka insanlarla uğraşmak tek eğlenceleriydi. Ne yazık ki bu haftalık eğlenceleri de ben olmuştum. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da zor bir haftaydı benim için. Her şey güzel olacak desem de olmamıştı. Umutlarım azalıyordu, ama tamamen yok olduğunu da söyleyemezdim; çünkü her şeye rağmen güzel şeyler de gelmişti başıma, Mert gibi...

Fazlasıyla neşeli ve insanı mutlu etmesini bilen bir çocuktu. Oturup bir köşede ağlamıyorsam, onun soğuk esprilerine kahkahalarla güldüğüm içindi ve geçen hafta da bu okuldan kaçıp gitmediysem kesinlikle onun sayesindeydi.

"Hey, Zeyna! Çıkışta kafeye gideceğiz, unutma."

Ders arası kapıdan çıkmadan evvel son anda seslendiğinde, "Kes şunu ya!" deyip elimdeki silgiyi kafasına fırlatsam da arkasından gülümsedim. Bir de bu muhabbet çıkmıştı başıma. Rüya'ya çıkıştığım günden beri Zeyna diye sesleniyordu bana. Yalan yok, hoşuma da gidiyordu hani...

Tabii Rüya'dan daha büyük sıkıntılarım da vardı. Ben daha ilk ayı devirmeden para sıkıntısı bükmeye başlamıştı belimi. Sürekli babamlardan para isteyemeyeceğimi bildiğimden de iş aramaya başlamıştım. Öğrenci olduğum için uygun bir iş bulmak imkânsıza yakındı, ama orada da yine imdadıma yetişti Mert. Abisinin kafeye yarı zamanlı servis elemanı aradığını söylediğinde kendimi önlükle hayal etmeye başlamıştım bile. Açıkçası evde sofra kurmak dışında pek bir servis deneyimim yoktu, ama kimse de anasının karnından ordövr tabağıyla doğmuyordu sonuçta...

Ders bitimiyle okuldan çıkıp Mert'le laflayarak caddenin karşısındaki kafeye ilerlerken gördüğüm rengârenk tabelayla duraksadım. Mekân dışarıdan oldukça huzurlu görünüyordu.

Loya Kafe

"Loya ne demek?" diye sorduğumda Mert'in gülüşü buruk bir hâl aldı, kendini toparlamak istercesine başını iki yana sallayıp yeniden gülümsedi.

"Biz Lazız, söylemiştim. Loya, Lazcada tatlı anlamına gelir. Bizimkiler... Yani annemle babam birbirlerinin çocukluk aşkıymış. Babam anneme hep, 'Loya'm' diye seslenirdi. Öyle olunca mekânın ismi de Loya oldu işte..." Duyduklarım karşısında hayranlıkla gülümsesem de çok mahcup hissettim kendimi. Birkaç sene evvel babalarını kaybettiklerini, abisinin de okulunu bırakıp burayı işletmek zorunda kaldığını anlatmıştı geçenlerde. Bir evladın babasız kalmasının acısını düşünmek bile yüreğimi sızlattı. Mahcup bir hâlde yüzüne bakarken, "Özür dilerim, patavatsızlık ettim," dediğimde kaşlarını çatarak, "Saçmalama," diye homurdandı. Yine neşeli hâline büründükten sonra, "Hadi, daha ilk günden kızdırma patronunu," diye söylendiğinde de gülüşerek kafeden içeri girdik.

Dışarıdan pek belli olmasa da oldukça geniş bir mekândı. Klasik çizgiler kendilerini belli ederken gençlerin ilgisini çekecek modern dokunuşların mekânı daha çekici kıldığı da ortadaydı. İçeri girer girmez yüzüme çarpan ferah koku muazzamdı; lakin beni kalbimden vuran asıl görüntü, kafenin tavanıydı. Nasıl yaptıklarını anlamış değildim... Kafenin beyaz tavanı, bulutlu bir gökyüzüne çevrilmişti. Duvarların gök mavisine boyanmasıyla da ortamda mükemmel bir uyum yakalanmıştı. Öte yandan duvarları süsleyen tablolar ve masaları renklendiren çiçekler, bu uyumun parçalarıydı.

Boş bir masaya geçtiğimiz sırada Mert'in abisi Ali abi de yanımıza geldi. Daha söze başlamadan bizim için yiyecek bir şeyler söylemesi, ilk andan şefkatli yanıyla tanışmamı sağladı, konuşmaya başladıktan sonra böyle düşünmekte yanılmadığımı da görmüş oldum. Öte yandan kalbinin güzelliğinin yüzüne yansıdığı da ortadaydı, zira uzun boyu, kumrala dönük sarı saçları ve yeşil gözleriyle tam bir erkek

güzeliydi. Tabii ki de dünya ahiret abimdi. O an içten içe Mert'e acıdığımı hissettim. Sülalenin tüm cezbedici genlerinin abisinde toplandığı ortadaydı.

Bize ısmarladığı yemekleri yediğimiz sırada bir yandan ona durumumu anlatırken, daha ilk andan bana bir patron değil de bir abi olacağını göstermişti sanki. Haftada üç gün okul çıkışları ve cumartesi tam gün olacak şekilde anlaştığımızda da artık mutluluktan ağlayacak gibi hissediyordum kendimi. Sonunda hayatım hayal ettiğim gibi yoluna girmeye başlıyordu...

Neşeli, uğurlu ve uzun zaman sonra güzel tamamlanan bir günün sonunda koltuğa yayılıp Mavi Boncuk izleme hayaliyle otobüse bindiğimde artık benden mutlusu yoktu. Evet, Mavi Boncuk izlemek de benim ritüelimdi. Mutluyken, mutsuzken, gerginken ya da öfkeliyken hep aynı filmi izlerdim. Annemin doğduğu zamanlarda çekilen bir filmde bulduğum tadı nedense şimdikilerde bulamıyordum. Galiba oradaki saflığı, masumiyeti ve dostluğu şimdilerde bulamadığım için böyle hissediyordum. Tabii Emel Sayın hayranlığım da yine oradan geliyordu... Kim bilir, belki bir gün ben de kendi yakışıklımı bulur, kendi masalımı yaşardım. Bu hayatın içinde imkânsız bir hayal gibi görünüyordu; ama hayaldi işte, düşlemek bile insanı mutlu ediyordu...

İneceğim durağa varmamızla otobüsten inip eve ilerlediğim sırada hafiften esen rüzgâr bile bugün beni gülümsetti. Bir zaman sonra apartmandan içeri girip ağır adımlarla merdiven basamaklarını çıkarak evin kapısını açtım. Işıklar kapalı olduğundan Ela'nın henüz gelmediğini düşünsem de bir an sonra duyduğum hıçkırık sesleriyle panikleyip çantamı fırlatarak odasına korkuyla koştum; fakat kapıyı açmamla karşımda bulduğum manzaraya hiç hazırlıklı değildim.

"Ela! Ne oldu sana?"

Benim neşesi dillere destan Ela'm, paketlerce kullanılmış peçete yığınının ortasında kıpkırmızı bir suratla iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Gözleri o kadar kızarmıştı ki ela gözleri yosun tutmuş gibi görünüyordu. Kim bilir ne kadar zamandır bu hâldeydi...

Ben telaşla sağına soluna bakınıp ne olduğunu anlamaya çalışırken hıçkırıklara boğularak "Aaayyrıldıkk..." diye sayıkladığında rahat bir nefes alıp homurdanarak yanına çöktüm. Ne yalan söyleyeyim, öyle felaket görünüyordu ki ölüm haberi aldığını bile düşünmüştüm. Yine de durumun vahameti ortada olduğundan sıkı sıkı sarılıp sakinleştirmeye çalıştım onu. Geçen kıştan beri bir sevgilisi olduğunu bilsem de tanışmak kısmet olmamıştı bunca zaman. Son zamanlarda da bir şeylerin değiştiğini söyleyip duruyordu; ama bunlar yorum yapabileceğim konular olmadığından bir şey diyemiyordum. Tek bildiğim, hiç kimse için bu kadar harap olmaya değmediğiydi. Üstelik aşk böyle bir şey değildi, olmamalıydı. İnsanı yerlerde sürükleyen bir his, dünyanın en güzel duygusu olamazdı. Aşk; mutlu etmeliydi, iyileştirmeliydi. İnsanı bu hâle düşürecek bir aşk benden uzak olsa çok daha iyiydi.

"Ela... Kuzum, yapma böyle ama bak, gözyaşlarına yazık değil mi? Kimse için bu kadar üzülmeye değmez," deyip sıkı sıkı sarılsam da narin bedenine, hıçkırıkları kesilmiyordu. O ağladıkça benim de canım yanıyordu.

"Ama... Ama seviyordu beni... Bir anda uzaklaştı, aramaz oldu. Şimdi de, 'Devam etmek istemiyorum,' diye kestirip attı. Her ilişki yılışık yılışık olmak zorunda mı sanki? Her istediğine evet demedim diye illa ayrılmak mı gerekiyor, Zeyno?"

"Vay şerefsiz!"

"Ne dedin?"

"Yok bir şey, kuzum. Ama bak, sen de söylüyorsun, de-

mek ki seni hak edecek biri değilmiş. Kim bilir sen yokken ne fındıklar kırdı da ondan böyle köşe bucak kaçıyor şimdi," diye söylendim. Ela büyüyen gözleriyle yüzüme bakarak, "Aldattı mı yani bu beni?" diye inleyip daha beter ağlamaya başladığında çeneme sövüp lafı çevirmeye çalıştım; ama faydası yoktu artık. Ela duyacağını duymuş, hiç değilse o herif için ağlamaktansa lanet okuma faslına geçmişti. "Kesin aldattı, kesin... Adi herif! Boyu posu devrilesice! Aylarca yemeklerimi yedi be, hepsi zehir zıkkım olsun, midesine otursun, kabız olsun inşallah!" diye coşmaya devam etti.

"Hey! Sakin ol şampiyon. Beddua seanslarını sonraya bırakalım. Kalk bakalım, önce şu elini yüzünü yıkayalım senin," diyerek ayaklandırıp banyoya götürdüm onu. Sonrasında da ağzına zorla bir şeyler tıkıştırıp o uyuyana kadar da saçlarıyla oynayarak yanından ayrılmadım. Bunun onu sakinleştirdiğini çocukluğumuzda keşfetmiştim. O uyuduktan sonra da biraz ortalığı toparlayıp yorgunlukla odama geçtim. Ara ara hıçkırıklara karışan ağlama sesi gece boyu kulaklarımdan gitmezken görünen oydu ki rahat bir uyku bu gece de bana haramdı. Ey Allah'ım... Eve gelirken ne ummuş, karşımda ne bulmuştum...

Ela, benim için bir kardeşten, bir dosttan çok daha fazlasıydı. Küçük olan bendim, ama ablalık rolü sanki hep benim üzerimdeydi. Bir keresinde ilkokul zamanlarımızda bir rahatsızlık geçirmişti. Zaten astımı olduğu için küçükken çok hastalanırdı. Bir hafta boyunca hastanede kalmıştı da bir saniye bile başından ayrılmamıştım. Hiç kimse de ayıramamıştı beni oradan. O yüzden de değmeyecek biri için şimdi böyle ağladıkça canım yanıyor, bastırmaya çalıştığım öfkem sanki beni esir alıyordu.

Öylece duramayacağımı daha o anda hissediyordum aslında. Kimse benim kardeşimi bu kadar üzemezdi, üzmeye kalkan da hesabını verecekti!

Üçüncü Bölüm

Yanlış Adres

Bugüne dek gaza gelip ani kararlar aldığım çok olmuştu, ama hiçbirinde de yollara düşüp bunca zaman yüzünü dahi görmediğim bir adamın yüzüne tükürmeye gitmemiştim. Evet, kulağa tuhaf geldiğinin, hatta başlı başına tuhaf bir durumun içinde olduğumun farkındaydım; ama içimin başka türlü soğumayacağını da biliyordum. Ela, benim kırmızı çizgilerimden biriydi ve kimse o çizginin üzerinde tepindikten sonra öylece çekip gidemezdi!

Hiç değilse bir çift laf edip o kas yığınından ibaret boş beyinli Eser'e haddini bildirmeliydim. Bildirecektim de! Yoksa sabahın köründe yollara düşüp adına spor salonu dedikleri bu libido çukuruna niye düşecektim ki ben?

Allah'tan Ela'nın uykusunda sorulan sorulara cevap vermek gibi garip bir huyu vardı da beyefendinin çalıştığı spor salonunun adını öğrenebilmiştim. Kapıdan içeri girdiğim andan itibaren de kendimi şu gösteri amaçlı dövüş programlarından birine düşmüş gibi hissettiğimden, etrafımda dolanan üstsüz adamlardan sıyrılarak hızlı adımlarla danışmaya ilerledim.

Hakikaten merak ediyordum... Ben gözümü bile zor açmışken sabah sabah bu kadar enerjiyi nereden buluyorlar-

dı? Bir de bu adamlar üzerlerine yağ mı sürüyorlardı da böyle parlıyorlardı?

Her neyse... Sen amacına odaklan, Zeynep. Görev seni bekler!

"Merhaba, hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim size?" diyen görevliye kibarca gülümsedim. Öldürmeyi planladığım o değildi neticede.

"Merhaba. Ben dövüş sporları hocasını arıyorum. Burada mı acaba?"

Kendi bedeninde ona yeni teknikler öğretmeyi planladığımdan elbette ki bahsetmeyecektim.

"Dövüş sporlarında iki hocamız var, Güliz Hanım ve Eser Bey. Siz hangisini arıyorsunuz?"

"Bey olanı... Aman yani, şey... Şey beyi, Eser Bey'i arıyorum."

Beyler götürsün onu inşallah!

"Anladım. Salon ileride, koridorun sonunda ve solda. Ders henüz başlamadı; ama kendisi içeridedir," demesiyle de teşekkür edip yanından ayrılarak gösterdiği tarafa ilerledim. Bu iş düşündüğümden de kolay olmuştu.

"Sol... Sol... Hah, işte buldum! Yaktım seni, kas yığını!"

Yol boyunca aklımdan geçirdiğim küfürleri hızlıca hatırlarken kapıyı açınca gördüğüm manzarayla gözlerim yuvalarından fırladı ve içimde çağlayan öfkeye rağmen bir an için olduğum yerde kalakaldım. Ne halt yiyorlardı bunlar böyle?

Tamam, kas yığının atakta bulunduğu yoktu; ama karşısındaki sarı yellozun içine düşmesine de sesini çıkarmıyordu. Üstelik benim gül gibi Ela'm evde onun için hüngür hüngür ağlarken! Öfkeden gözü dönenleri ilk kez anlıyordum galiba. Sanki bu kas yığını Ela'yı üç çocukla ortada bırakmıştı da intikamını almak bana düşmüştü.

Ah! Hep Yeşilçam sevdamdan oluyordu bunlar; ama kendime de engel olamıyordum. Yok, duramayacaktım ben. Bir şeyler yapıp karabasan gibi çökmem lazımdı üzer-

lerine. Düşündüm, etrafıma bakındım ve şansıma ayağının dibindeki topu gördüğümde kahkaha atmamak için zor tuttum kendimi. Atalarımın taktiğini uygulayıp düşmanın üzerine topla tüfekle saldıracaktım elbette.

Yavaşça elime aldığım topu bir an bile düşünmeden LeBron James edasıyla üzerlerine sertçe fırlattığımda ortalığı bir kedi miyavlaması bir de aslan kükremesi sararken, bir basketin ancak bu kadar isabetli atılabileceğini düşünüyordum. İnanılır gibi değildi, ama ikisinin kafasına birden çarptırmayı başarmıştım.

"Ah!"

"Ay!"

"Ne oluyor lan!"

"Seni gidi pis sapık! Ayarsız Kazanova! Bu çarpık bacaklı için mi terk ettin sen Ela'yı, ha?"

Öfkeyle üzerlerine yürürken Eser sapığı kafasını tutup burnundan soluyarak, "Kimsin kızım sen? Ne yaptığını sanıyorsun?" diye böğürdüğünde bir an için tuhaf bir huzursuzluk hissettim. Yine de hırsla koluma yapışınca, "Bırak kolumu be, manyak! Öküz! Az gelişmiş organizma seni!" diye bağırarak neresi gelirse gelişigüzel vurmaya başladım. Bir yandan da tuttuğu kolumu çekiştiriyordum, ama nafile. İnsan değil, fazla gelişmiş orangutandı mübarek!

"Elimde kalacaksın bak! Kim olduğunu sordum sana!"

"Kimsem kimim! İstersen sabıka kaydı da alayım savcılıktan, ha! Sen ne ucuz bir adamsın be! O kıza nasıl yaparsın bunu? Yediğin yemekler boğazında kalsın inşallah!"

"Ne yemeği, ne kızı? Deli misin kızım sen?"

"Sensin deli! Ayrıca nereden senin kızın oluyormuşum ben? Şuna bak... Bir de, 'Hangi kız,' diyor ya, çıldıracağım şimdi! Ela, hani şu çarpık bacaklı yelloz için terk ettiğin sevgilin!" diye bağırarak öfkeyle tüm salonu inlettiğimde karşımda köpüren bakışları gözüm görmüyordu. Aklı sıra

zeytinyağı gibi üste çıkıp bu işten sıyrılabileceğini düşünüyordu. Çok beklerdi!

Geçen her saniye öfkem daha da harlanırken en olmadık hareketi en olmadık zamanda ve en olmayacak insana yaptığımın o an farkında bile değildim. Öfkeyle kaldırdığım ayağımla bacak arasına sertçe vurmamla kas yığını karşımda inleyerek iki büklüm oldu. Yanımıza koşan bir adam panikle, "Rüzgar Bey, iyi misiniz efendim?" diye kalbi duracakmış gibi sorduğunda da şaşkınlıkla baktım yüzüne.

"Rüzgar mı? Rüzgar Eser herhalde... Nesin sen, pop şarkıcısı falan mı?"

İşte o an, deminden beri yaşadığım huzursuzluk bana dönen bakışlarda adını buldu. Öfke perdesi gözlerimin önünden usulca çekilirken daha evvel fotoğraflarda gelişigüzel gördüğüm gerçek Eser'i tanıdı gözlerim. Fiziksel olarak çok fazla benziyorlardı. İkisi de esmer, ikisi de uzun boylu ve ikisi de kas yığınıydı işte! Ama benim aradığım Eser, karşımda bulup haşatını çıkardığım adam değildi, sonrasında yanımıza gelendi. Zaten böylesi trajikomik bir olay da ancak benim başıma gelirdi!

Eser'e duyduğum öfke bir anda ikinci plana düşerken şu an yüzümün yanmasının tek sebebi yaşadığım utançtı. Elin adamına saldırmış, bir de haksız çıkmıştım.

"Şey... Bir yanlış anlaşılma oldu galiba. Çok özür dilerim. Ben aslında bunun kafasını yaracaktım; ama yanlışlıkla, yani bilmeden sizin kafa şey oldu... Tabii arkanız da dönüktü şimdi, yüzünüzü tam göremeyince... Ama maşallahınız var, çok iyi görünüyorsunuz... Hem bir top size ne yapar, değil mi canım? O zaman ben artık şey yapayım... Gideyim de daha fazla zamanınız şey olmasın... Size hayırlı sporlar..." Gelişigüzel saçmalamamı bitirip arkamı dönmüştüm ki adam kolumu yeniden kavradı, telaşla dudağımı ısırdım.

"Dur bakalım, nereye? Seninle işim bitmedi daha."

"Bitmiştir, bitmiştir... Hem özür diledim ya arkadaşım, bıraksana kolumu!" diye diretsem de adam ne öfkesinden ne de kolumu sıkı sıkı kavramaktan vazgeçti, yalvarıp yakarmanın da bir faydası olmayacağını anladığım vakit elim ayağıma dolaştı. İçine düştüğüm bu durumdan kaçmaktan başka kurtuluşum olmadığını anladığımda da çareyi mecburen yine kaba kuvvette buldum. Karşımdaki adamın bir anlık boşluğundan yararlanıp ayağımla dizine sertçe vurduğum gibi koşmaya başlarken sanki ölümden kaçıyormuşum gibi hissediyordum.

Dizlerim titriyor, kalbim patlayacak gibi atıyordu, ama insanların tuhaf bakışları altında koşmaya devam ediyordum. Binadan çıkıp arkamı döndüğüm an kızgın bir boğa gibi hırlayarak peşimden geldiğini gördüğümde daha da paniklemiştim. Saniyeler sonra, "Dur bakalım sen!" diye alayla söylenip koluma yapışırken birbirine dolanan ayaklarımla az daha yeri boylayacaktım.

"Ya, bırak kolumu! Yanlışlıkla oldu diyorum işte, valla! Kolum çıkacak, bırak artık!" diye bağırsam da adamda zerre acıma yoktu. İnsanlık kim bilir yine hangi deliğe saklanmıştı? Caddenin ortasındaydık ve etrafımız iyice kalabalıklaşmaya başlamıştı. Beni kolumdan sürüklemeye başladığı vakit içimden bir ses bu yaptıklarımın başımı fena hâlde derde sokacağını söylese de korkudan gümbürdeyen kalbim o sesi çoktan bastırmıştı. Başka kurtuluşumun olmadığını anlayınca, "İmdat! Yardım edin! Amcalar, teyzeler, kimse yok mu bana yardım edecek? Bu sapık bana saldırıyor! Amca, ne bakıyorsun, yardım etsene!" diye feryat figan bağırarak bütün sokağı inletiyordum ki mahalle delikanlısı abiler bana şaşkın şaşkın bakan Rüzgar'ı kolumdan hışımla ayırdılar.

"Polisi aradım kızım. Şimdi geliyor, korkma sen."

Yanıma gelen yaşlı teyzenin söyledikleriyle kalbim korkuyla gümbürdemeye başladı. Ortalık daha fazla karışma-

dan buradan kaçmam gerektiğini biliyordum. Mahalleli abiler debelenen Rüzgar'ı kollarından tutmuşlardı, teyzeler çantalarıyla onun kafasına vururlarken kimileri de kameraya çekiyorlardı tüm bu olanları. Zaten bizim insanımız kaostan besleniyordu kesinlikle...

Ortalık iyiden iyiye bayram yerine dönmüşken fırsattan istifade kalabalıktan sıyrılıp ardıma bakmadan koşmaya başladım. Kulaklarımda Rüzgar'ın kükremeleri hâlâ çınlarken yaptığım şeyi düşünmekten kaçarak ara sokaklardan geçtiğim gibi caddeye çıkıp hemen boş bir taksiye atladım. Tabii ki takip edilmiyordum, ama yol boyunca arkama bakmaktan da kendimi alamadım. Anlaşılan cebimdeki son parayı da taksiye verecektim.

Aman! Ne yapsaydım canım, dolmuşla da kaçılmıyordu ki...

O gün olanlardan hiç kimseye bahsetmediğim için sonraki günler fazlasıyla sıkıcı, ama hiç değilse sıradan bir şekilde geçmeye devam etti. Normal olanı yaşıyordum aslında, yoksa Allah'ın her günü sokaklarda birileri tarafından kovalandığım söylenemezdi.

Şimdi de alelade bir okul gününde daha Mert'le bahçeye çıktığımızda hayatımın aynı sıradanlıkla geçmesi için dualar edecektim, ama, "Bir şey söylerse duyma, geç. İkinci bir kavga istemezsin," diyen Mert'le ne yazık ki dua saatimi kaçırdığımı anlamış oldum. Günlerdir ortalarda görünmeyen kâbuslarımın Rüya'sı, ağzımın tadını kaçırmaya niyetli bakışlarıyla karşımda duruyordu.

"Bu sakarlıkla hâlâ nasıl hayattasın sen, ezik?"

Duyma Zeynep!

"Bakın millet, bu gördüğünüz de son moda eziklik trendinin canlı mankeni."

Konuşur konuşur, susar.

Hadi Rüya'ya tahammül edilirdi de, ağzını yayarak, "Bu okula giyim zevki olanları almayı ne zaman bıraktılar ki?" diye cırlayan alt sürümüne ne demeliydi? Laf soktuğunu mu zannediyordu hakikaten?

"Kıyafetleri boş ver, onların altında ne sakladığı önemli asıl."

Grubun kadrolu sapığı da sazı eline aldığına göre artık dağılabiliriz.

Ben yüzünde iğrenç bir sırıtmayla bana bakan, libidosu dışına taşmış serseriye tiksintiyle bakarken; Mert korumacı bir tavırla önüme geçerek, "Ağzını topla, yoksa birazdan toplayacak bir şey kalmayacak ortada!" diye sertçe çıkıştı. *Yürü be aslanım, kim tutar seni!*

"Ezikler bulmuşlar birbirlerini, baksanıza millet," diye sevimsizce cırlayan kızla da tahammül sınırlarım boyumu aştı. "Söyleyecekleriniz bitti sanırım. Zaten beyninizde on kelimeden fazlası olduğunu da sanmıyorum. Şimdi aynı laflar etrafında dönmeye başladığınıza göre biz kaçalım artık," deyip küstah bir gülümsemeyle arkamı döndüm ve Mert'le banka yürümeye başladık.

Ancak son derece havalı bir tavırla başladığım yürüyüşüm, birinin kolumu tutup beni kendine çevirmesiyle sona erdi ve beyaz giydiğine lanet eden bu defa ben oldum. Karşımda arsızca sırıtıp elindeki boş meyve suyu bardağını sallayan da tabii ki Rüya'ydı. Sonrasıysa tam bir curcunaydı. Aramıza kimler girmişti bilmiyordum, ama Mert beni okula doğru çekiştirirken avucumda kalan sarı saç yumağı kesinlikle o sarı cadıya aitti.

Dakikalar sonra kendimi tuvalet kabinlerinden birine attım. Üzerimdeki tişörtü çıkarıp da kenara bıraktığımda suyla temizlenme ihtimalini kafamda tartarken, kabinin kenarından bir anda çekilen tişörtle ve ardından çarpılan kapıyla neye uğradığımı şaşırdım.

"Hey!"

Kâbus olmalıydı bu! Resmen okul tuvaletinde yarı çıplak kalakalmıştım ve tüm okula rezil olmam an meselesiydi. Rüya'nın üzerimi kirletmekle yetineceğini düşünen aklıma tükürürken sinirimden ağlamama da engel olamıyordum. Daha sadece bir ay olmuştu bu şehre geleli, ama başıma gelmeyen kalmamıştı. Nerede bela varsa arayıp bulup üstüme çekiyordum sanki!

Ama bunları yaşamak istemiyordum ki ben! Sıkıcı bir hayatın içinde debelenmek varken neden olmadık manyaklarla uğraşıp duruyordum?

"Kırıp dizini otursana evinde, Zeynep! İstanbul'a geldin de ne oldu, ha! Başın göğe mi erdi?"

Ermemişti... Ama gökten bana bir hırka mı uzatılıyordu şu an?

Yaşadıklarım hesaplayamadığım bir zaman dilimi içinde gerçekleşirken, *Bu da mı bir oyun,* diyen tarafımı sallamadan kabinin üstünden uzatılan lacivert hırkayı aldığım gibi üzerime geçirip fermuarını çektim. Merakla dışarı çıktığımdaysa bana bakan mahcup gözleri görmek afallamama sebep olurken, "Geçen gün için özür dilerim," diyen Gülce'ye ıslak gözlerime inat gülümsedim.

"Sorun değil, sonuçta beni tanımıyordun."

Tabii ki kibarlık yapıyordum. Tabii ki sorundu!

"Önemli değil ki. O gün sen haklıydın. Ben... Sadece biraz fazla çekingenim. İlk günden bir kavganın tarafı olmaktan korktum galiba. Üstelik sen bana ilk adımı atmıştın, belki arkadaş olabilirdik," dediğinde pişmanlığı gözlerinden okunuyordu ve bu kadarı benim için yeterliydi.

"Hâlâ olabiliriz. Arkadaşlar birbirlerine zor zamanlarında yardım ederler, tıpkı senin şimdi yaptığın gibi."

Mahcup tavrına karşın söylediklerim rahat bir nefes alarak gülümsemesini sağlarken onun bu hâli beni de gü-

lümsetti. Sıkılası çilli yanaklarıyla tam bir kedi yavrusuna benziyordu.

Her ne kadar tuvaletten çıkmadan evvel intikam planları aklımda dönse de kapının önünde bekleyenlerin, özellikle de Rüya'nın suratındaki o sinirden kudurmuş ifadelerini görmek bugün için bana kesinlikle yetmişti. Rüya'nın peşine takılıp buraya kadar sürüklenen kalabalık da umduklarını bulamamış bir hâlde birbirlerine bakarlarken Gülce'yle gülerek aralarından geçtik. O sıra telaşla yanımıza koşan Mert de elinde salladığı ceketle beni daha çok güldürürken kaderin bana karşı artık o kadar da acımasız olmadığını düşünüyordum.

Kim bilir, belki de yine erken konuşuyordum...

Rüya'nın hezimete uğrayışını ardımızda bıraktığımızda da günün geri kalanı bizim için fazlasıyla keyifli geçti. Tüm bu yaşadıklarım yalnızca filmlerde olur sanıyordum; ama günbegün başıma gelenler sanki hayatımın parçaları hâline gelmeye başlamıştı artık.

Öyle ki Rüya bile hayatımın tuhaf bir parçasıydı aslında. Bir yerde rastlamıştım, *"Hayatımız, hayatımıza aldığımız insanlardır,"* diyordu yazar. İlk okuduğumda ne demek istediğini anlamamıştım, şimdiyse kendi hayatımı bir yapboz misali oluştururken bu sözün anlamını daha iyi kavrıyordum. Renksiz, soluk, şekilsiz de olsa her parça bir bütünün tamamlayıcısıydı ve benim hayatımda izini bırakan kim varsa kabul etmeliydim ki artık hayatımın bir parçasıydı...

Ertesi gün cumartesi olduğundan ve tüm günü kafede çalışarak geçireceğimden, gün yine epeyce erken başladı benim için. Kafeye sabah kahvaltı için o kadar çok kişi gelmişti ki öğlen olmadan pestilim çıkmıştı bile. Allah'tan Mert de bugün buradaydı da yüküm biraz olsun hafifle-

mişti. Öğle arasında da Gülce yanımıza uğrayınca yemek arasında keyifli bir sohbete koyulduk. Mert'le Gülce'nin iyi anlaşması da ayrıca mutluluk sebebiydi. Kabul etmeliyim ki güzel bir üçlü olmuştuk.

"Rüya'ya savaş açtığımıza göre iyi bir plan yapmalıyız," diyen Mert'le lokmam kursağımda kalınca birden öksürmeye başladım. Bir yudum su içtikten sonra, "Ne savaşı Mert, saçmalama Allah aşkına!" diye kızgınca söylensem de onun beni taktığı pek söylenemezdi.

"Zeyna, sen bunları bilmezsin. Rüya gibiler gözlerine her sene birini kestirirler. Onunla uğraşmaktan da vazgeçmezler. Üzülerek söylüyorum ki bu sene de piyango sana vurdu. Hele de şimdi sen onu rezil etmişken... Bunu asla unutmaz onlar..."

"Onlar mı? Onlar kim?" diye söylendim şaşkınlıkla. *Kaç tane vardı bunlardan?*

"Rüya tek başına muhtar gibi dolanmıyor tabii ortalarda. Sırtını doğru insanlara yaslar o."

"O ne demek?" diyen Gülce duygularımın tercümanıydı elbette.

"Bunların liseden beri bir grupları varmış. O zamandan beri hiç ayrılmamışlar. Hepsi bilmem ne holdinglerinin veliahtları... Bela gibiler anlayacağın. Kendilerine bulaşanı pişman ediyorlarmış."

Yok artık! Şansına tüküreyim senin, Zeynep!

Gülce lafa girerek, "Ama Zeynep diğerlerine bulaşmadı ki. Görmedi bile onları," diye Pollyanna misali umutlarımı yeşertse de Mert omuz silkti. "Çünkü diğerlerinin bölümleri bu pazartesi açılıyor. Onlar daha okula başlamadı, o yüzden karşılaşmadınız. Yoksa karınca sürüsü gibi birlikte gezerlermiş, ben de milletin yalancısıyım."

Bir an gaza gelince, "Aman ya, neyse ne! Şimdi bunlar gelir gelmez tanımadıkları bir kızla mı uğraşacaklar sanki, çocuk mu bunlar?" diye diklensem de kendimi rahatlatma-

ya çalışır gibiydim daha çok. Sanki hayatımda her şey yolundaymış gibi bir de bunlar çıkmıştı karşıma!

"Umarım haklısındır, ama biz yine de hazırlıklı olalım," diye ciddi bir tavırla konuşan Mert'le de iyice kasıldım oturduğum yerde. Bu çocuk ciddi oldukça ben trafo gibi geriliyordum. Gülce'nin de duyduklarından hoşlanmadığı belliydi. Kavgadan korkan kız benim yüzümden tam ortasına düşmüştü.

"Bakın... Böyle bir durum varsa bile bunlar zaten benimle uğraşırlar. Sizinle bir alıp veremedikleri yok. En iyisi benim yanımda çok fazla görünmeyin de keyfiniz kaçmasın," dedim; ama Mert bir an bile düşünmeden, "Saçmalama, Zeyna! O kadar da değil, ölmedik daha. Gelecekleri varsa biz de karşılama törenimizi ona göre hazırlarız," dediğinde rahatladığımı inkâr edemezdim. Bunun sebebi, Mert'in yanımda olmasına çok alışmış olmamdı. Gülce ise biraz düşünceli görünüyordu, ancak bir an sonra dudaklarından dökülenler benim için hem şaşkınlık hem de mutluluk sebebiydi.

"Ben hayatım boyunca hep böyle insanlardan kaçmaya çalıştım. Kargaşadan uzak durursam rahat ederim sandım; ama geriye dönüp baktığımda en büyük pişmanlığımın bu olduğunu görüyorum. Ben hayatı kaçırdım. Okyanusta yüzmek yerine kendimi hep bir akvaryuma hapsettim. İnsanlar başlarına gelen zorluklarla büyüyorlar, ben bu yüzden büyüyemedim. Hayatım boyunca ne sırtımı dayayabileceğim bir dostum oldu ne de bana her koşulda güvenen biri. Ben artık böyle olsun istemiyorum. Hayatımda bana güvenen insanlar olsun istiyorum. Eğer sen de istersen ben senin yanındayım, Zeynep. Bundan sonra arkana baktığında beni de göreceksin."

Gülce'nin samimiyetini hissediyordum; ama böylesi bir konuşma beklediğim de söylenemezdi. Söyledikleri beni öyle çok etkilemişti ki ben de buğulanan gözlerimle yapa-

bileceğim en doğru şeyi yaparak sımsıkı sarıldım ona. Tabii Mert de arkadan gelip ikimize birden sarılmaya çalışınca bu defa da kahkahalarımıza engel olamadık. Dostluk güzel şeydi doğrusu...

Güç toplayarak geçirdiğimiz hafta sonunun ardından pazartesi günü yepyeni bir hafta daha başladığında da hayatımda bir şeylerin değişeceğini hissediyordum sanki. Bilemiyorum, belki de Mert'in komplo teorilerine fazla maruz kalmıştım; ama kabul etmeliydim ki okula adım attığım andan itibaren bakışlarım etrafı tarıyordu. Sanki ne aradığımı biliyordum da!

Dersten önce bizimkilerle kantine geçtiğimizde başta gördüğüm kalabalıkla şaşkına uğrarken, okulun iki haftadır aslında ne kadar boş olduğunu ancak anlıyordum. Bu okul boşuna devasa değildi, sanki tek başına bir şehirdi.

"Gelmişler."

Daldığım düşüncelerden Mert'in sesiyle sıyrılırken, "Kim gelmiş?" diye sorduğumda da başıyla az ilerideki masayı işaret etti.

"Rüya'nın duvarları işte. Sırtını bunlara dayadığı için bugün ana kraliçe gibi ortalarda dolanıyor... Bak şu sağında oturan, sarışın olan Ege Aras."

"Of! Yunan heykeli gibi çocuk," diye ağzı sulanarak konuşan Gülce'ye hayretle baktığımda gözlerini deviren Mert, "Hey! Konudan uzaklaşmayın," diye söylendi.

"İşletme okuyor, üçüncü sınıf. Babasının İzmir'de tatil köyü varmış, İstanbul'da da otelleri, gece kulüpleri falan... Babası eğlence kralı gibi bir şey anlayacağınız. Ege de tam babasının oğlu, gecelerin adamı."

"Diğeri kim peki?" diye sordum merakla, Ege'nin yanında oturan yakışıklı çocuğu gösterirken.

"O da Güney Emiroğlu. Tıp fakültesinde okuyor, üçüncü sınıf."

"'Onların da hastanesi var,' deme, düşer bayılırım," dedim alayla. Mert, "Yok ya, onlar gıda işindeler. Kızım, Emiroğlu Restoranları'nı duymadınız mı hiç? Nerede yaşıyorsunuz siz Allah aşkına?" diye hayretle söylenince de ona ters bir bakış atıp gözlerimi devirdim. Ben okulda çay içemiyordum, adam bana restoran diyordu.

"Neyse ne... Baksana, çocuk kendi hayallerinin peşinden gidip tıp okumuş. Aralarında işe yarar birileri de var demek ki..."

Güney, Ege'ye göre daha zararsız görünüyordu. Kumral, mavi gözlü ve yakışıklı bir çocuktu. Ege bildiğin, *ben kızları ağlatırım,* diyen serserilerdendi ve bence bu ikisinin tek kusurları şu an Rüya cadısının yanında oturmalarıydı.

"Bu kadar mı yani? O kadar da korkunç görünmüyorlar, Mert. Baksana, çok tatlılar. Hem bunlar bizi fark etmezler bile. Görmüyor musun, kızlar etraflarına duvar örmüşler," diyen Gülce hislerime yine tercüman oldu. Bence de pek öyle belalı tiplere benzemiyorlardı. Biz Gülce'yle diğer herkes gibi masadakileri izlerken bir an sonra Mert'in sesini duydum yeniden.

"Görünüşe aldanıp o kadar emin olmayın. İşte geldi asıl sorunumuz da..."

Mert'in sesiyle işaret ettiği girişe döndüğümdeyse gözlerimi oymak, beynimi hücrelere ulaşıncaya dek parçalamak, yeri oyup magma tabakasına kadar düşmek istedim. Ya da buradaki herkesi o deliğe atıp hayatıma kaldığım yerden devam edebilirdim. *Hayır! Bu kadarı da olamazdı! Film mi çekiyorduk Allah aşkına!*

Ben bunun gerçek olmadığına ve hayal gördüğüme kendimi ne kadar ikna etmeye çalışsam da Mert'le aynı anda söylediğimiz iki hece dünyamı yerle bir etmeye yetmişti.

"Rüzgar!"

Haklıydım. Bu okul bir şehirdi ve an itibariyle benim üzerime yıkılmıştı...

Sanki yaşadıklarım bir film senaryosuydu ve ben de muhteşem oyunculuğumla hakkını veriyordum; ama acı olan şuydu ki her şey ne yazık ki gerçekti. Mert'le Gülce'nin bileklerine nasıl yapıştım, kalabalığın arasında onları dışarıya nasıl sürükledim bilmiyordum; ama dakikalar sonra nefes nefese çimlere yığıldığımda muhtemelen kalp krizi geçiriyordum. Kalbim her an ağzımdan fırlayabilirdi; fakat bunu zerre umursamayan arkadaşlarım bir türlü susmak bilmiyorlardı.

"Bir şey söylemeyi düşünüyor musun artık, Zeynep? Niye kaçar gibi çıktık biz oradan?"

"Rüzgar dedin, tuttun kolumuzdan bahçeye kadar sürükledin bizi, demek ki var bir şey. Tanıyor musun sen Rüzgar'ı? Bak, sormaya dilim varmıyor; ama bir şekilde onu da kendine düşman etmiş olabilir misin? Hayır, yoktur canım öyle bir şey... Yani o kadar da değil artık ama... Zeynep?"

Mert'in ardı ardına sorduğu sorulara başımı çaresizce sallarken, "Size anlatmadığım bir şey var benim," diye mırıldanıp kaçışımın olmadığını anlayarak Rüzgar'la olan malum tanışma hikâyemizi anlatmaya başladım...

Hikâyenin sonuna geldiğimdeyse Gülce korku dolu gözlerle yüzüme bakarken Mert, "Lütfen bana o Rüzgar'ın bu Rüzgar olduğunu söyleme!" deyince başımı umutsuzca eğdim. "Söylemem... Ama bu gerçeği değiştirmez," diye mırıldandığımda da Mert gülmekle ağlamak arası bir ses çıkararak, "Şimdi şapa oturduk işte. Buyurun cenaze namazına!" diye acınası bir sesle mırıldandı.

"Yok yok, kızım sen Zeyna değil, bildiğin paratonersin. Kafasını yaracak başka adam mı yoktu memlekette? Bir de adamı o hâlde bırakmışsın! Of! Ben Rüya'ya dertlenirken şimdi bir de Rüzgar çıktı başımıza!"

"Ne yapacağız peki? Belki de hatırlamaz Zeynep'i? Görmediniz mi, etrafına bakmıyordu bile."

Heyecanla konuşan Gülce'ye gözlerimi kısarak baktım. *Allah Allah... Ben hatırlanmayacak kız mıydım yahu?*

"Belki de... Ama işimizi şansa bırakamayız, iyi bir plan yapmalıyız."

Mert'in sesiyle saçmaladığım iç dünyamdan sıyrılırken gözlerimi devirmeden edemedim. *Plan diye diye yaşlanacaktı bu çocuk... Hayır, Ar-Ge bile devlet için bu kadar plan yapmıyordur herhalde. Ne aksiyon merakıdır bu, anlamadım ki?*

"Tamam, o zaman ben planı anlatıyorum. Şimdi ben okuldan çıkıp doğruca eve gidiyorum, valizimi toplayıp ilk otobüsle İzmir'e dönüyorum. Böylece tüm belalardan kurtuluyoruz, nasıl?" dediğimde de Gülce yine omuzlarını düşürüp oflarken Mert de kafama vurdu.

"Kızım, niye dalga geçiyorsun? Ciddi bir şey söyleyeceksin diye bekliyoruz biz de!"

"Ben gayet ciddiyim, Mert. Baksana, daha bir aydır bu şehirdeyim; ama batmadığım bela çukuru kalmadı. Kim bilir dört yılda başıma neler gelir benim... Mafyalara falan karışırım, İnterpol peşime düşer, en iyi ihtimalle organ mafyası dalağımı böbreğimi şişe dizer. En iyisi, 'Güzel bir anıydı,' deyip İstanbul defterini kapatmak."

"Saçmalama Zeynep! Okul ne olacak? O kadar emekle geldin sen buraya!" diyen Gülce bana anaç tavuk gibi çıkışırken, "Gitmeyi unut, Zeyna!" diyerek Mert de ona katıldığını gösterdi.

Haklılardı tabii... Hem nereye gidecektim? Aileme ne diyecektim? Gerçi annem nedenini nasılını sorgulamaz, döndüğüm için göbek atardı; ama babam kesin hayal kırıklığına uğrardı. Ben babamın kızıydım, onun hayallerini kıracağıma kafamı kırardım daha iyiydi... Ya da gider, Rüzgar'ın o kafasını kırıp kökten kurtulurdum...

"Tamam, şakaydı. Kimseden kaçacak değilim. Hem onların bu meseleyi umursayacaklarını da hiç sanmıyorum. Haklısınız, Rüzgar beni görse belki de tanımaz bile. Rüya da kendine yeni bir uğraş bulana kadar onun karşısına çıkmam, olur biter. Planı falan da bırak artık, Mert. Bizim tek planımız, hayatımıza devam etmek. Bu sefer anlaştık mı?" Sözlerim bittiğinde ikisi de gülümseyerek başlarını salladı. Öğlen güneşi altında Mert'in çimlere uzanıp keyifle söyledikleri, aslında gelecek günlerin habercisiydi. "Nedense içimden bir ses okul hayatımızın epeyce renkli geçeceğini söylüyor... Hadi hayırlısı bakalım..."

Sanki dünya ikiye ayrılmış, biz tam ortasında kalmıştık. Bitti zannettiğim anda yanılmıştım. Aslında her şey daha yeni başlıyordu.

Dördüncü Bölüm

Karma

Günün geri kalanında malum kişilere görünmeden derslere girdik, sonrasında da koşar adım okuldan uzaklaştık. Mert her ne kadar kaçtığımızı iddia etse de ben öyle düşünmüyordum. Sadece karşılaşmak istemediğim insanları görebileceğim yerlerden uzaklaşıyordum. Hayır yani, bunu anlamak bu kadar zor muydu?

Hafta içi dersten sonra bir de kafede çalışmak beni bedenen fazlasıyla zorlamaya başlamıştı; ama yapacak bir şey yoktu. Buradan daha iyisini bulamayacağımı biliyordum. Bizimkilerle kafeye geldiğimizde Gülce'yle Mert cam kenarındaki masaya geçerlerken ben de montumu çıkarıp kırmızı renk önlüğümü taktım. O sıra Ali abi de tüm ihtişamıyla mutfak kapısından çıkıyordu. Bu adama nikâhı basan yaşamıştı vallahi...

"Hoş geldin, Zeynep."

"Hoş buldum abi. Mert ile Gülce de geldi," dediğimde bakışları onları bulurken eliyle selam verdi. Yakışıklılığı dışında Ali abide dikkatimi çeken bir şey de gülümsemesinde sezdiğim burukluğuydu. Çenesi düşük Mert nedense bu konuda pek bir şey anlatmıyordu bana. Sanırım genç yaşta aldığı sorumluluklar onu böyle durgunlaştırmıştı.

Girişteki masalardan biri, "Bakar mısınız?" diye seslendiğinde de tam oraya yönelecekken Ali abi beni durdurarak, "Ben bakarım. Sen önce yemeğini ye, sonra başlarsın," dedi. "Yok abi, ben zaten geç kaldım, bir ara atıştırırım," desem de, "Zeynep! Biraz patron sözü dinle, hadi bakalım," diye buyurduğunda minnetle gülümseyip başımı salladım. *Adam gibi adamdı vesselam.*

Yemeklerimizi alıp bizimkilerin yanına geçtiğimde birlikte karnımızı doyurmaya başladık. Masada daha çok Mert'le benim sesim duyulurken Gülce'nin sebepsiz durgunluğu da gözümden kaçmamıştı.

"Gülce Hanım, okuldaki Yunan heykellerini görünce diliniz açılmıştı. Şimdi ne oldu, Mert kesmedi galiba?" deyip göz kırptığımda Gülce bir an kafasını kaldırdı. "Bir şey mi dedin?" diyerek dalgın dalgın bana bakarken Mert de kafasını gömüldüğü hamburgerden kaldırınca, "Kızılcık uçmuş," diye gülerek lafa atladı.

"Yorulmuşum herhalde," diyen Gülce bizi geçiştirmeye çalışsa da ikimiz de buna inanmadık tabii. Bir derdi olduğu belliydi.

"Gülce... Kuzum, bence sen bizi yormadan anlat, çünkü öğrenmeden seni rahat bırakmayacağız," dediğimde de üzgünce yüzüme bakıp sıkıntıyla soludu. "Önemli bir şey değil aslında... Yurda gitmek istemiyorum sadece." "Neden?" diye sordum merakla; çünkü benim şu an tek istediğim eve gidip sere serpe yatmaktı.

"Yurttaki kızlarla pek anlaşamıyorum. Daha doğrusu, özel okulda okuyorum diye ilk günden dışladılar beni. Bizim okuldakiler gibi olduğumu falan sanıyorlar herhalde. Ben de zaten gidip yaklaşamıyorum, bütün gün tek başımayım... Sırf bu yüzden okul bitsin istemiyorum. Bitince de buraya geliyorum zaten gördüğünüz gibi."

Ah, bu önyargılar! Nereye gidersen git, birileri sana bunu yaşatmaktan vazgeçmiyordu. Halbuki Gülce'yi tanımak

için biraz olsun çabalasalar nasıl da yanıldıkları yüzlerine tokat gibi çarpardı... O an sadece arkadaşımı rahatlatmak için ne söylemem gerektiğini düşünsem de bir anda aklıma gelen fikirle ayaklandıktan sonra, "Şimdi geliyorum," diyerek masadan uzaklaştım. Telefonumu alıp Ela'yı aradığımda görüşmemiz toplam yirmi saniye bile sürmemişti, ben de rahat bir nefes alıp yüzümde gülümsemeyle yeniden masaya geçtim. İlerde bu kararımdan pişman olur muydum bilmiyordum, ama şimdi yapmazsam pişman olacağımdan emindim. En azından denemeye değerdi.

"Gülce... Ev arkadaşım olmak ister misin?"

Gülce duyduğu soruyla bir an donup kalsa da sonrasında bal rengi gözlerini irice açtı. Şaşkınlıkla sevinci bir arada yaşadığını görünce de bu tekliften mutlu olduğunu anlamak zor olmadı.

"Zeynep, gerçekten mi? Yani beni biliyorsun, biraz şeyim... Ya aslında ben çok uyumluyum, gerçekten. Hem ben çok düzenliyimdir, iyi de yemek yaparım... Şey, aslında yapamam; ama öğrenirim... Kuzenin? O ister mi acaba beni? Belki de istemez... Ama niye istemesin ki, değil mi?"

"Allah'ım, bu kız ya hiç konuşmuyor ya da hiç susmuyor!" diyen Mert beni güldürürken, "Gülce, sakin olur musun lütfen? Beni ikna etmene gerek yok. Teklifi yapan benim zaten," diyerek sakinleştirmeye çalıştım onu.

"Zeynep, emin misin?" diye sordu. Oflayarak, "Eminim, ama bir kere daha sorarsan vazgeçeceğim," dediğimde panikledi; sonra, "Tamam tamam, sustum. Tabii ki ev arkadaşın olurum," diyerek ağzı kulaklarına varana dek gülümsedi.

Mert patatesi ağzına atarken, "Kız sanki evlenme teklifi aldı. Gerçi bu da bir nevi evlenme teklifi sayılır," diyerek şamataya başladığında da Gülce'yle aynı anda "Mert!" diye bağırdık. Bunun üzerine, "Tamam be! Şakadan da anlamıyorsunuz zaten," diye homurdanarak sustu ve yemeğine döndü. Dayanamayıp yerinden kalktığı gibi sevinçle

bana sarılan Gülce'ye ben de mutlulukla kollarımı açarken doğru bir karar verdiğimi hissediyordum. Ela'yla üçüncü bir ev arkadaşı bulma düşüncemiz uzun zamandır varken piyangodan Gülce'nin çıkması bizim şansımız olmuştu aslında. Hissediyordum. Güzel günler bizi bekliyordu...

Akşamüstü işimin bitmesiyle kafeden ayrıldığımızda da önce yurda uğrayıp Gülce'nin eşyalarını aldık. Ailesinin bizi hiç tanımadığı hâlde durumu anlayışla karşılaması bana garip gelse de nedense Gülce şaşırmamıştı. Ailesinin ona sonsuz bir özgürlük tanıdığından bahsediyordu. Bir an kendimi tutamayıp kahkahalarla güldüm. Aynı şeyi ben yapsam Leyla Sultan yollara çoktan düşmüş olurdu.

Eve geldiğimizde Ela kocaman gülümsemesiyle, "Hoş geldiniz," diyerek karşıladı bizi. Arkamızda yüklendiği valizler yüzünden nefes nefese kalmış bir adet Mert görünce de tek kaşını kaldırarak, "Bu da mı gelecek?" diye söylendiğinde biz kıkırdarken Mert, "Bu ne be? Mert ben, Mert!" dedi ve somurttu.

"Mert demek... Kusura bakma, Mert. Kurallar gereği eve erkek türünü sokamıyoruz."

Bizimkilere Rüzgar olayını anlatmışken Ela'ya anlatmamak olmazdı tabii. Geçen akşam mecburen olayları baştan ona da anlatmıştım ve Ela yanlış Eser'in kafasını yardığım için beni her ne kadar paylasa da hiç değilse gidiş yolundan hakkımı teslim etmişti. Tabii bana bu arada Eser'in gerçekten de başkasıyla beraber olduğunu öğrendiğini de anlatmış, gece boyu ettiği küfürlerle içini boşaltıp Eser defterini kapatmıştı; bu arada da erkek türüne fena hâlde düşman kesilmişti. Şimdi Mert'e attığı bu ölümcül bakışlar da bu yüzdendi.

"Nasıl ya! Öldüm ben bu valizleri taşırken, bari iki dakika dinlenseydim... Zeynep?"

Ben kedi yavrusu gibi yüzüme bakan Mert'e kıyamayıp Ela'ya göz kırpınca bizim kız pek gönüllü olmasa da

onun da eve girmesine izin verdi sonunda. İçeri geçtiğimizde Mert resmen gözleri yuvalarından fırlamış bir şekilde kurulu masaya bakarak, "Öldüm de cennete mi düştüm ben, yarabbim!" diye hayran hayran mırıldandı. Ela, "Ev arkadaşlığımızı kutlayalım istedim," deyince de Gülce'yle birbirimize bakıp gülümsedik.

"Hadi, oturalım artık," dediğinde o daha cümlesini tamamlamadan Mert sofraya kurulmuştu bile.

"Hey! Sana ne oluyor?"

"Ne demek ne oluyor? Kutlama yapacağız dedin ya!"

Ela, "Biz ev arkadaşları olarak yapacağız o kutlamayı!" deyip Mert'i masadan kaldırınca Mert yine bana yavru kedi bakışları atmaya başladı. "Ela, bu seferlik izin ver, hak etti yani," dediğimde Ela bir süre direndi; ama sonunda, "İyi madem," diye isteksizce mırıldandı. Mert ise sofraya çoktan kurulmuştu bile.

Masada herkes mutlu, Mert ise yemeklerden dolayı mest olmuş bir hâldeydi. Bir ara ev arkadaşımız olmayı bile teklif etmiş, Ela onu kovmaya kalkınca da susup yerine zamk gibi yapışmıştı. Yemeğin ardından ceplerine tıkıştırdığı kurabiyelerle Ela tarafından kapı dışarı edildiğinde Ela da bizimle biraz oturup sonrasında odasına geçmişti, biz de Gülce'yle odasını yerleştirmeye başlamıştık. Burası daha önce de öğrenci evi olarak kullanıldığı için yatağından dolabına ihtiyaç duyacağı her şey vardı. Bize sadece kıyafetlerini ve özel eşyalarını yerleştirmek kalmıştı.

"Zeynep... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayal etsem, inan bu kadarı olmazdı. Sen, Ela, bu ev... Gerçekten çok teşekkür ederim, her şey için," dediğinde gözlerimi devirerek, "Gülce, bak bir daha teşekkür edersen vallahi saçını başını yolacağım artık," diye söylendim. Omuz silkip içtenlikle gülümserken gözleri dolu doluydu.

"Bu teşekkür sadece ev için değil. Ben hayatım boyunca ilk kez gerçek bir arkadaşım olduğunu hissettim. Gerçek bir

hayatım olduğunu hissettim. Senin sayende. İyi ki varsın. İyi ki o gün bana seslendin de bugün buradayım. İyi ki..."

Sesi öylesine yalnız, öylesine muhtaç çıkmıştı ki dayanamayıp tüm şefkatimle sıkıca sarıldım ona. Artık yalnız olmadığını anlasın istedim; çünkü artık yalnız değildi. Hiçbirimiz artık yalnız değildik...

Gülce'nin bize taşınmasının üzerinden de bir hafta geçmiş, yine bir cumartesi günü daha gelip çatmıştı. Söylerken bile dilimi ısırıyordum, hayatımda sanki uzun zaman sonra ilk kez her şey yolunda gibiydi. Gülce'nin bize alışması, işlerin yolunda gitmesi ve tabii bir de malum şahıslarla karşılaşmamış olmamız derken uzun zaman sonra nihayet sıkılacağım kadar sıradan bir hayatımın olduğunu hissediyordum. Sonunda...

Diğer yandan eylül bitiyordu, ama yaz İstanbul'u terk etmek bilmiyordu. Cumartesi olmasına rağmen trafik yine tüm eziyetini çektirirken, erken saatte pestilim çıkmış bir hâlde otobüsten inip kafeye geçtiğimde de gün sanki benden başka herkese aymış gibiydi. Benim daha gözüm açılmıyordu; ama mutfakta çalışan Hasan Abi çoktan işe koyulmuş, diğer garsonlar da masaları hazırlamaya girişmişlerdi. Peşim sıra gelen müşteriler de hızlanmam için bahane olurken ellerimi hızlıca yıkayıp önlüğümü takarak işe koyuldum. Hafta içi gelenler çoğunlukla bizim okulun öğrencileriyken hafta sonu onlara bir de kahvaltı için gelen aileler ekleniyordu. Geçen zaman boyunca anladığımsa, bu kafenin boş bir anının kesinlikle olmadığıydı. Nedeni de ortadaydı, kafenin mutfağı gerçekten muazzamdı.

Hiç değilse kahvaltı saati geçtikten sonra biraz olsun sakinleşeceğini düşünsem de öğlen olduğunda tuhaftır ki mekân daha da kalabalıklaştı. Bir zaman sonra ayaklarım

bile gelen seslere doğru benden bağımsız olarak hareket etmeye başlamıştı. İnsanların yüzlerine bile bakamadan siparişlerini hızlıca alıp masalar arasında mekik dokumaya devam ederken arkadan gelen, "Garson?" sesiyle kafamı kaldırmadan o tarafa yöneldim. Bir yandan, "Hoş geldiniz, ne alırdınız?" diye sorarken diğer yandan da bir önceki masanın siparişlerini not etmekle meşguldüm.

"Bakın burada kim varmış!"

Duyduğum tanıdık sesle tüylerim diken diken olurken oflayıp yerimde tepinmemek için kendimi zor tuttum. Kafamı kaldırdığımdaysa bir haftadır görmekten kaçındığım dört suratın üçü karşımda duruyordu. Şansa bak ki Rüzgar yoktu. *Ne diyeyim, buna da şükür.*

Ege telefonuyla uğraşırken Güney elindeki menüyle ilgileniyordu. Rüya cadısı ise yılan bakışlarını yine üzerime dikmişti. Suratındaki sinsi sırıtmaya bakılırsa buraya da bilerek gelmişti. *Aklı sıra beni rezil edecekti, haspam!*

Rüya olduğu yerde sandalyeye yayılırken, "Demek burada çalışıyorsun?" dediğinde Ege de kafasını kaldırıp bana döndü ve serseri olduğunu belli eden bir gülüşle, "Nereden tanışıyorsunuz bu güzellikle?" diye sordu. Onun sesiyle Güney de kafasını benden tarafa çevirdi, beni tanıyıp tanımadığını çıkarmaya çalışıyor gibiydi.

"Ne güzelliği Ege, saçmalama! Önüne gelene sulanmaktan sende göz zevki diye bir şey de kalmamış!" diye cırlayan Rüya'ya o lafı yedirmesini bilirdim de, sesinde yakaladığım o kıskançlık tınısı beni eğlendirmişti. Güney de peşi sıra, "Nereden tanışıyorsunuz?" diye sorunca beni tanımadıklarını da anlamış oldum. *İşe bak... Demek ki boşuna köşe kapmaca oynamıştık bunca zaman.*

"Tanışmıyoruz tabii ki! Kendisi gereksiz sakarlıklarıyla karşıma çıktı birkaç kere! Benim anlamadığım, bu sakarlıkla seni buraya nasıl garson yaptılar..." diye alayla söylenen Rüya'nın saçlarına yapışmamak için kendimi zor tuttum.

"Anlamadığın şeyler o kadar çok ki hangisini anlatsam bilemiyorum. Boş ver sen, yorma beynini," dediğimde de Ege bakışlarındaki haylaz parıltılarla gülmeye başladı. O an Güney'in de güldüğüne yemin edebilirdim. *Yahu, hani bunlar kötü çocuktu? Eh, Mert! Ben sana sorarım o komplo teorilerini!*

"Evet, ne alırdınız?"

Ege bir Rüya'ya bir bana bakarken, "Rüya ağzının payını aldı, biz de birer filtre kahve alalım," dedi, bu defa ben kahkaha atmamak için kendimi zor tutarken Rüya sinirden kıpkırmızı oldu. "Hemen geliyor," deyip topuğumun üzerinde dönerek zafer gülümsemesiyle mutfağa geçtiğimde Mert de tabii ki peşimden geldi.

"Ne konuştunuz o kadar? Çatladım meraktan..."

"Mert, ne meraklısın ya! İstersen bir de eline çekirdek al, öyle anlatayım?"

"Sen başla, ben o işi hallettim zaten," deyip cebindeki bir avuç çekirdeği çıkarıp çitlemeye başladığında da kahkahama engel olamadım. Artık hayret etmiyordum. Bu çocuk böyleydi işte...

Bir yandan siparişleri hazırlarken diğer yandan da olanları Mert'e hızlıca özet geçtim.

"Vay! İyi yapıştırmışsın lafı. Ege de fena değilmiş. Demek ondan pancar gibi oldu o cadı..."

"Öyle valla. Hem baksana, bu Ege'yle Güney hiç de senin anlattığın gibi çıkmadılar. Sana kalsa beni gördükleri yerde döveceklerdi. Rüya'nın lafıyla falan hareket etmiyorlar hiç de. Aksine, fena bozdular kızı."

"Valla orasını ben de anlamadım. Bunlar hep beraberler ya, millet de öyle anlatıyordu. Ne bileyim kızım, ben de sağdan soldan duyduklarımı anlattım sana."

"Aman neyse... Ben şunları götüreyim, sen de diğer masanın siparişlerini hallet," dedim ve elime aldığım tepsiyle mutfaktan çıktım. Kahveleri servis ettikten sonra, "Afiyet

olsun," deyip gülümsedim. O ana kadar da her şey haddinden fazla yolundaydı. Rüya ağzının payını almış, arkadaşları benimle uğraşmamış, hatta tam o sırada kafede güzel bir parça çalmaya başlamıştı. Ama dedim ya, haddinden fazlaydı her şey... Hayatın da bir yerde dengelenmesi, o lanet olası karmanın illa ki bir yerlerden burnunu çıkarması gerekiyordu. Zira tıpkı bela gibi karma da geliyorum demiyordu.

Sonrasında da her şey saliselik bir zaman diliminde oldu. Rüya'nın sinsi gülüşünü fark ettiğim an ayaklarım önüme uzattığı bacağına çoktan takılmıştı. *Yemin ediyorum, beş yaşındaki çocuğun zekâsı bile yoktu bu kızda!*

Hazırlıksız yakalanmanın telaşıyla attığım çığlık çalmaya devam eden şarkıya karışırken tam yere kapaklanıyordum ki sert betona çarpmayı beklediğim anda kuş misali havalandım. Anın korkusuyla sıkıca yumduğum gözlerim şaşkınlıkla aralandığındaysa upuzun kıvrımlı kirpiklerin arasından gözlerime şaşkınca bakan bir çift kahverengiyle karşılaştım.

Daha önce bir insanın sadece gözlerine dalıp gitmemiş olduğumu düşündüm o an. Evet, maalesef ki tanıdığım ve beni tanıdığına asla memnun olmadığını bildiğim adamın kollarının arasında bunu düşündüm. Kahverengi deyip geçilen o göz renginin güzelliğini fark ettim şaşkınlıkla. Sadece bir saniye... Çünkü sonrasında sesini duydum ve anladım. Tüm bu yaşananlar bir rüya değildi; ama onun beni hatırlamama ihtimali, dudaklarından dökülenlerden sonra artık sadece bir hayaldi.

"Yine karşılaştık demek... Dünya gerçekten küçükmüş, baş belası."

Beşinci Bölüm

Yüzleşme

Kara bahtım, kör talihim! Anlaşılan bahtsızlıkta da bir sınırım yok benim. Bir çölde kutup ayısına rastlayan bahtsız bedevi, bir de ben...

İçinde bulunduğumuz manzarayı dışarıdan izliyor olsaydım eğer, bunun bir romantik film sahnesi olduğunu bile düşünebilirdim; ama bizden olsa olsa aksiyon filmi olurdu. Hatta şu Rüya cadısını da katarsak korku filmine bile dönüşebilirdik.

Oysa her şey ne kadar da güzel başlamıştı... Güneşli bir güne uyanmış, şu vakte kadar hiçbir uğursuzluğun beni etkisi altına almasına izin vermemiştim. *Sonunda,* diye düşünmüştüm.

Sonunda hayatım rayına oturdu.

Tabii ki yine yanılmıştım, yoksa kendimi günlerdir kaçıp durduğum adamın kucağında bulmamın ne gibi bir açıklaması olabilirdi? Kesinlikle lanetlenmiştim ben...

Yine de iyi tarafından bakmaya çalışıyordum olaya. Kötü bir başlangıcımız olsa da bugün hayatımı, hiç değilse birkaç kemiğimi kırılmaktan kurtarmış bir adam vardı karşımda. Belki de bu talihsiz an, yaptığım hatayı telafi etmek için bana verilmiş bir fırsattı. Ona teşekkür ederken daha

evvel yaptığım şey için özrümü kenara iliştiriverirdim ve tüm sorunlar çözülmüş olurdu.

Ne güzel plandı, değil mi?

Ben de öyle düşünüyordum... Ta ki kendimi birkaç saniye rötarla yerde bulana kadar...

"Ah!"

Kanatlanıp uçmuş değildim tabii, resmen herkesin gözleri önünde patates çuvalı misali yere atılmıştım. Tabii kalçamın sızısı vicdanımın sızısını ezip geçtikten sonra da bende pişmanlık namına bir şey kalmadı. Öte yandan ne kadar yanıldığımız da ortadaydı. Adamın hiçbir şeyi unuttuğu yoktu, unutmadığı gibi bir de olayı kan davasına çevirmişti.

Sızım sızım sızlayan popoma mı yansaydım, tüm kafeye rezil olduğuma mı, yoksa şu sarı çıyanın sırıtan suratına maruz kaldığıma mı bilmezken dövüne dövüne ağlamak istiyordum. Rüya'nın çelmesine takılıp düşsem bu kadar kötü hissetmezdim belki de. Kalçam kırılmış mıydı bilmiyordum, ama gururumun kırıkları kafenin zeminine çoktan saçılmıştı.

Yere bırakılmamın şoku biraz olsun dağıldığında da gözlerim öfkeyle kısıldı, saldırı pozisyonuna geçecektim ki Mert yanıma koşup kalkmama yardım etti. Peşinden de Ali abi gelip ne olduğunu sorunca çemkirmek niyetiyle açılan ağzım olduğu gibi geri kapandı. Ne kadar yakın olsak da sonuçta patronumdu. Mecburen bir sorun olmadığını söyleyip onun kuşkulu bakışlarını görmezden gelerek öfkeyle mutfağa ilerledim. Ardımdan gelen Mert'in gülmemek için kendini zor tuttuğu da kızaran yüzünden belli olurken, "Sanırım seni hatırlamaması ihtimalimiz çürüdü," deyip kaçak göçek sırıttığında elimdeki bezi hışımla ona fırlattım.

"Fosillere karıştı desek daha doğru olur!"

"Aman Zeyna ya, asma suratını. Bak, okulda saklambaç oynamaktan da kurtulmuş olduk. Hem eninde sonunda bu olacaktı. Nereye kadar kaçabilirdin ki zaten..."

"Ne kaçması, Mert? Saçmalama! Benim kaçtığım falan yok! Kim o ya? Kim ki ben ondan kaçacakmışım?"

"Tabii tabii... O yüzden kantine bir haftadır giremiyoruz, değil mi?"

"Ne münasebet! Ben o kazıkçı kantinciye para bayılmaya meraklı değilim sadece, hepsi bu! Ayrıca sana kantine gitme diyen mi oldu?" diye huysuzca söylendiğimde de asılan yüzümü parmaklarıyla sıkıştırıp beni gülümsetmeye çalıştı.

"Tamam tamam, kızma. Peki şimdi ne yapacaksın? Yani, Rüzgar içerdeyken-"

"Gidip işimi yapacağım tabii ki! Mesai saatleri içerisinde tehditlere pabuç bırakmıyoruz."

Diklenerek söylenmem ikimizi de eğlendirmişti; fakat Mert, "Aferin sana. O zaman hadi şimdi gidip Rüzgar'ın siparişini al bakalım," dediğinde tüm enerjim yine yerle bir oldu. Adını duymaya bile tahammülüm yokken bir kere daha karşısına çıkamazdım.

"Mert... Sen alsana onun siparişini."

Yavru kedi bakışlarım taş kalpli Mert'i zerre etkilemedi. "Hiç olur mu? Hani mesai saatleri içerisinde..." diye durumdan fazlasıyla eğlendiğini belli edercesine dalga geçmeye başlamıştı ki, "Tamam be, tamam! Gidiyorum işte; ama bunun dönüşü olacak, haberin olsun," diye homurdandım. Sırıtmasıyla bu sefer de bezi hışımla yüzüne çarpıp mutfaktan çıktım.

Daha adım atar atmaz etraftaki fısıldaşmaların odağı olduğumu hissetmek kanımdaki öfkeyi kaynatsa da derin bir nefes alıp yüzüme kondurduğum umursamaz ifadeyle oturdukları masaya ilerledim. Güney ve Ege kahvelerini içmeye devam ettikleri için de derin bir nefes alıp doğrudan Rüzgar'a döndüm.

"Ne alırdınız?"

Sakin, Zeynep... O sadece sıradan bir müşteri... Yüzünü dağıtmak istemiyorsun... Derin derin nefes al ve aklındaki kanlı senaryoları unut... Elindeki kalemle o kahverengi çukurları oymak istemiyorsun, kahveyi alıp suratına çarpmak istemiyorsun... Sakin, dedim!

Ben ayakta dikili vaziyette kendi iç hesaplaşmalarımla boğuşmaya devam ederken Rüzgar yüzüme şöyle bir bakıp elindeki telefona döndü, sonra, "Şef ne tavsiye ediyor?" diye sordu. "Onu Şef'e sormak lazım," diye tek kaşımı kaldırıp karşılık verdim. *Ocak başında kebap siparişi veriyor adam sanki!*

Cevabımla birlikte yüzünü bana döndü. Alay eder bir tonda yarım ağız, "Sen ne tavsiye ediyorsun peki?" diye sorduğunda avucumdaki kalemi sakinleşmek adına biraz daha sıktım. *Fare zehri, sülfürik asit, kezzap... Uyar mı?*

"Yemek istiyorsanız barbekü soslu tavuk çok iyidir. Aperitif bir şeyler istiyorsanız da sandviçleri tavsiye ederim."

Aferin kızım!

"Başka?" diye sorduğundaysa yüzündeki alaycı ifadeyi görmemek mümkün değildi. Derdi yemek falan değildi, aklı sıra beni uğraştıracaktı.

"Yeterince öneride bulunduğumu düşünüyorum. Hem menüler de bugünler için değil mi zaten?" diye cevap vermemle uzattığım menüyü eline alıp evirdi çevirdi ve resmen on dakika boyunca beni masanın başında dikilitaş gibi bekletti. Aynı yerde ayakta durmaktan belim ağrımaya başlamıştı ki, "Filtre kahve istiyorum, sade olsun," dediğinde, "Hah?" diye bir şaşkınlık nidası döküldü dudaklarımdan.

"Madem kahve isteyecektiniz, ne demeye tüm yemekleri saydırdınız bana?" diye sinirle sorarken Rüya cadısı, "İşin ne kızım senin, tabii ki sayacaksın!" diye reklam arası gibi araya girince kaşlarımı çatıp yüzümü buruşturdum. Kızı artık ne denli yok saymışsam, burada olduğunu bile unutmuştum. Daha fazla uğraşamayacağımı anladığımda

da, "Ya sabır!" diye iç çekip ağrıyan belimi ovuşturarak mutfağa ilerledim. Anlaşılan bunlarla işim vardı benim...

"Terbiyesiz! Küstah! İnsanlıktan nasibini almamış oksijen zayiatı! Ukala! İyi ki yarmışım kafanı da o iki damla beynin sallanıp kendine gelmiş! Odun! Bir de yalandan tutmaz mı beni? Sen kimsin ya! Kimsin de beni kucağına alırsın! Hadi aldın, ne diye yere atarsın? O kahve mideni bozar da gece boyu yerinde duramazsın inşallah!"

Saatler sonra mesaimin bitmesiyle kafeden çıkıp Mert'le durağa yürümeye başlamıştık ve ben sokağa adım attığım andan itibaren nefes almaksızın Rüzgar'a saydırıyordum. Mert ise az evvel gülmekten yere düşmüştü, şimdi de ayaklanıp yine gülerek arkamdan geliyordu. Gün boyu sessiz kalmasına bakılırsa çok bile dayanmıştı. Yaşananların birilerini eğlendirmesi güzeldi tabii. Eğlenen her ne kadar ben olmasam da...

Kucağından attığı yetmezmiş gibi bir de akşama kadar huysuzluğuyla canıma okumuştu. Yok kahve soğukmuş, yok tabağın kenarına dökülmüş, yok sütlü istemişmiş, yok fazla acıymış... *Ah! Bir zehir zıkkım olsun deyip kafasından aşağı boşaltamadım ki!*

"Mert! Bak, tüm hıncımı senden çıkarırım, yeter artık!" diye çemkirdiğimde bizimki omuzları sarsılsa da susmaya çalışırken, "Kızım, ne yapayım ya, düşüşün aklıma geldikçe durduramıyorum kendimi. Sen adamdan köşe bucak kaç, sonra da git kucağına düş. Sadece düşmek mi? Çocuğun kucağında kuluçkaya yatmış gibiydin resmen," diye söylenip gülmeye devam etti. Bu defa da kendime saydırmaya başladım. Haklıydı. O bırakmadan evvel ben ayaklarımın üstüne basmayı akıl edebilseydim bunların hiçbiri yaşanmayacaktı.

"Hep o sarı cadı yüzünden! Bilerek geldi kafeye, peşinden de sürükledi o odunu. Ah, şunları bir elime verseler!" diyerek bu sefer de Rüya'ya söylene söylene yürümeye devam ettim.

Mert, "Sen bırak şimdi Rüya'yı falan. Asıl Rüzgar'ı ne yapacaksın? Kafede çalıştığını biliyor artık, bir de aynı okulda okuduğunuzu öğrenirse..." diye başlamıştı ki, "Öğrenirse öğrensin, canımı alacak değil ya!" diye sinirle söylendim. Bu sırada da durağa varmıştık, neyse ki otobüsün çabuk gelmesiyle Mert'e cevap hakkı doğmadan konu kapanmıştı. Yol boyunca başımdaki belalara sırayla saydırarak vakit geçirsem de eve geldiğimde sıkıntılı Zeynep'i kapının önünde bıraktım. İyi ki de öyle yapmıştım. Zira akşam boyunca kızların neşesi beni biraz da olsun kendime getirmişti...

Pazar sabahına bir haftalık yorgunluğun etkisiyle güç bela gözlerimi araladığımda vaktin neredeyse öğlene geldiği odaya vuran yakıcı güneşten anlaşılıyordu Uyuşuk hareketlerle yataktan kalktım, kendimi keyifsiz ama hiç olmazsa dinç hissederken odadan çıkıp banyoya geçerek elimi yüzümü yıkadım. Üzerimi değiştirmeye üşendiğimden ayaklarımı sürüyerek salona ilerlerken Mert'in sesini duymamla şaşırarak girdim içeri. Bizimki kahvaltı sofrasının başındaydı da son nefesini veriyordu galiba.

"Lan! Boğazımda kaldı! Su verin, ekmek verin, ambulans çağırın, İnterpol'e haber salın, cankurtarana çağrı atın. Bir şey yapın, boğuluyorum galiba! Ela... Ölürsem helvamı sen kavur, ama fıstığı bol olsun!" diye masanın başında yırtınan arkadaşıma Gülce su doldurduğu bardağı uzattı. "Al al, iç şu suyu. Amma da nazlı çıktın sen Mert," dediğinde burada ne olduğuna anlam veremez bir hâlde yanlarına ilerledim.

"Mert, ne işin var senin burada?"

"Çok şükür. Su verenlerin çok olsun kızılcık... Sana da hoş buldum, Zeynepçiğim!" diye imayla söylendi ve az önce tıkanıp morarmamış gibi bir salam dilimini ağzına

attıktan sonra başıyla koltuğun üzerindeki kitapları işaret etti obur arkadaşım. "Ödev yapacaktık ya, unuttun mu?"

"Ben unutmadım da sen rüyanda görmüş gibisin. Öğleden sonra gelseydin ya, ne acelen vardı sabah sabah?" diye dünün sinirinden söylendiğimde de o beni hiç takmayıp tabağını doldurmaya devam etti. Bu çocuk çok yemekten gitmezse ben de bir şey bilmiyordum.

"Yahu, zaten Ela'dan güç bela eve giriş vizesi almışım. Şu kahvaltıya yetişmesem uykularım kaçardı vallahi," deyip konuşmaya ağzını poğaçalarla doldurarak son verdiğinde de sinirim çoktan geçmişti, gülümseyip başımı iki yana salladım. Haklıydı hani, bizim kız yine döktürmüştü...

Neşeli başlayan kahvaltımız boşboğaz Mert'in dün kafede olanları kızlara anlatmasıyla bir yerden sonra boyut değiştirirken azıcık inen sinirlerim de gene tepeme çıkmıştı. Kızlar başlarda kendilerini tutsalar da sonunda dayanamayıp kahkaha atmaya başlamışlardı, Mert zaten dünden beri gülerken ben somurtkan şirin gibi öylece ortada kalmıştım. *Hayır, anlamadığım... Ne vardı ki bu kadar gülecek? Benim rezil olmamdan zevk mi alıyordu bunlar?*

Kahkahası bir yerden sonra kıkırtıya dönüşen Gülce, "Mert, şu Rüzgar'ı anlatsana biraz... Kimdir, necidir?" diye sorduğunda da ters ters baktım yüzüne. "Of, Gülce! Ne yapacaksın onu? Sabah sabah başka konu mu kalmadı?" diye huysuzlanarak söylensem de, "Ay! Sen bir dur Zeyno. Hadi anlat, Mert. Yediklerinin hakkını ver bakalım," diyen Ela beni susturduğunda kimsenin beni takmadığını kabullenip homurdanarak tabağıma döndüm.

"Yücesoy Holding'in sahibi Levent Yücesoy'un oğlu. İnşaat sektöründe bir numaralar. Zaten Rüzgar da mimarlık okuyor."

"Mimarlık mı? Hah! Mimarlık estetik düşünce falan gerektirmiyor mu ya? O odundan bozma sapığın estetikten anladığı olsa olsa silikonlu göğüslerdir," diye söylendim; ama

Ela, "Sus iki dakika, Zeynep! Hadi devam et, Mert," diye çemkirerek yine susturdu beni. *Bunlara da ne oluyorsa...*

Mert hapur hupur götürdüğü yiyecekler arasında Rüzgar'ın şeceresini ortaya dökerken kızların heyecanlı hâllerine de öfkelenmeden edemedim. Anladık ki Rüzgar belaymış. Rüzgar tehlikeymiş. Rüzgar maşallah her bir haltmış. Buna rağmen unuttukları bir şey vardı ki ben de Zeynep'tim. O benimle uğraşmaya kalkarsa ben de seve seve onun başına bela olmayı iyi bilirdim.

Tabii... O yine de benimle uğraşmazdı inşallah...

Ertesi sabah yepyeni umutlarla güne başlayıp okula gitmek için hazırlanırken de bir yandan dolabın aynasından yansımamı izliyor, diğer yandan da düşünüyordum. Uzamaktan çalı süpürgesine dönen saçlarıma vereceğim şekli ya da üzerime giydiğim yeşil elbisenin beni çam ağacı gibi gösterip göstermediğini değil, başıma daha fazlasının gelip gelmeyeceğini...

Düşünerek bir yere varamayacağımı anladığımda da çantamı alıp kapı eşiğinde beni bekleyen Gülce'nin yanına ilerledim. Ayakkabılarımı giyerken bir yandan da kahvaltı sofrasındaki muhabbeti ısrarla devam ettirmeye çalışan Ela'ya laf yetiştirmeye çalışıyordum.

"Ela! Ben akşamdan beri hangi dilde konuşuyorum? Sen anlamıyor musun beni ya! Ben adama gidip de, 'Kuzenimin hayali sizin restoranda çalışmakmış,' falan diyemem. Yahu, adamlarla Tellioğulları ile Seferoğulları gibiyiz dedim ya... Yeşil Vadi'yi bize bırakmazlar... Aman, ben ne diyorum ya! Yani benim lafımla seni oraya almazlar. Düşman aile çocukları sayılırız biz, vallahi bak... Ben böyle bir şey söylersem olacağı varsa da olmaz..."

"Aman, tamam be Zeyno! Ben kendi işimi kendim görürüm!" diye çemkirip suratıma kapıyı kapatınca bezgin bir bakış atıp merdivenlerden indim Gülce'yle. Dün akşam Rüzgar ve arkadaşlarından bahsederken Emiroğlu adı geçince bizim Ela'nın hayalinin Emiroğlu Restoranları'nda çalışmak olduğunu öğrenmiştik. Tabii Emiroğlu soyundan Güney'le aynı okulda olduğumuzu duyunca da bizi arkadaş sanmıştı garibim. Bilmiyordu ki adamlardan köşe bucak kaçıyorduk...

Gülce'yle durağa gelip okula giden otobüse bindik. Pencereden akıp giden yolu seyrederken, "Zeynep, ne yapacağız bugün?" diye sorup omzumu dürten arkadaşımın telaşlı ama garip bir şekilde heyecanlı görünen yüzüne çevirdim bakışlarımı.

"Neyi ne yapacağız?"

"Okulda da uğraşır mı sence?"

"Kim?"

Ben ne kadar anlamazdan gelsem de Gülce gözlerini kısarak, "Zeynep!" diye kulakzarımı yırtarcasına çemkirdi. Omuzlarımı silktikten sonra, "Ne bileyim ben, Gülce. Kafede canıma okudu, intikamını almıştır herhalde," diye bezgin bir nefes bırakarak yeniden dışarı döndüm; ama o andan sonra gördüğüm ne deniz manzarası ne de neşeli kalabalıklar huzur verdi bana. Anlamıyordum ki, benim Rüzgar'dan başka bir derdim olmayacak mıydı artık? Nereden bulaşmıştım ben bu belaya?

Nihayet okula gelip Mert'le bahçede buluştuğumuzda etrafın mahşer meydanına döndüğünü görüp bakışlarımı merakla etrafta gezdirdim. "Kulüpler için kayıt alıyorlar," diyerek merakımı gideren Mert'le de anlamış oldum dizili stantların sebebini.

"Ee... Nelere kaydolacaksınız güzeller?" diye her zamanki neşesiyle sorup kolunu ikimizin omuzlarına attığında da bizi güldürmüştü. "Valla benim bir şeye kayıt ola-

cak hâlim de vaktim de yok," dediğimde "Zeynep, neden ama?" diye aynı anda huysuzca çıkıştılar.

"Biliyorsunuz, okul çıkışları zaten kafedeyim. Boş vakitlerde de ders çalışmam lazım." Gülce'nin suratı yine yavru kedi gibi mahzunlaşırken, "Gülce, kaldır o düşen suratını. Hadi, gidip sizi bir şeylere kaydedelim," dememle peşimden sürüklemeye başladım ikisini. Dakikalar sonra stantların birinin önünde durduk. Heyecanla, "İşte bu!" dediğimde Mert, "Müzik? Kızım, kargalar bile düet yapmazlar benimle," diye dalga geçse de, "Senden bahseden kim akıllım, burası Gülce için," deyip bana şaşkın şaşkın bakan kızılcığa göz kırptım.

"Ben mi? Yok artık, saçmalama Zeynep!"

"Asıl sen saçmalama, Gülce. Evde kaç kere duydum seni şarkı söylerken, sesin harika..."

"Tabii, zaten bu kadar insanın önünde şarkı söylemek de tam benlik bir şey."

Utangaçlığını düşününce kesinlikle haklıydı; ama kabuğunu kırması için de burası harika bir fırsattı. Tabii bu arada ben Gülce'yi ikna etmeye çalışırken Mert, bir ara lazım olur düşüncesiyle önüne gelen her kulübe kayıt yaptırıp yeniden yanımıza gelmişti bile.

Bu sefer iki koldan Gülce'yi ikna etmeye kalkıştığımızda da bezgince oflayarak, "Tamam, ama bir şartla," dedi. Ben onun yüzüne merakla bakarken, "Sen de oraya kayıt yaptıracaksın," demesiyle işaret ettiği standa çevirdim bakışlarımı.

Dans Kulübü

"Gülce, anlattım ama... Zamanım yok."

"Yapma, Zeynep. Herkes gibi senin de eğlenmeye ihtiyacın var, bir şekilde ayarlarsın," deyip bu sefer de o beni ikna etmeye çalıştı, konunun ne ara bana geldiğini anlayamasam da bir yere kadar direnebildim. Aslında denemeye değerdi, belki de altından kalkabilirdim.

"Öyle olsun bakalım."

İkisi sevinçle beni standa çekiştirdi ve birlikte gidip benim kaydımı yaptırdık, sonra da yazın son demleri hâlâ hissedildiğinden ders başlayana kadar bahçede oturmaya karar verdik. Çimlere oturup kısa bir zaman dilimi için de olsa derdi tasayı unutarak herkes gibi biz de hesapsızca eğlenmek istiyorduk ki biraz sonra bahçeye girenleri görmemle tüm tadımın kaçması bir oldu. Bekliyordum, ama bu kadar çabuk olacağını da düşünmemiştim. İstemediğim otlar burnumun dibinde bir bir bitiyordu.

Etrafa yaydıkları tuhaf enerjiyle banklara geçip karşılıklı oturduklarında da bir an için yine kahverenginin o efsunlu tonuna dalıp gittiğimi hissettim. Altı üstü kahverengiydi işte, nüfusun yüzde doksanı dünyaya o renkle bakıyordu, ama neden tam aksini düşündürüyordu onun bakışları? Neden eşsiz gibi hissettiriyordu? Bir anlık dalgınlık, peşinde onlarca bilinmezi sürükledi; ama bizi fark etmesiyle önce şaşkınlık ve hemen ardından da öfke öylesine hızla gelip yerleşti ki bakışlarına, çehremi saran huzursuzlukla bakışlarımı ondan alıp bizimkilere döndüm. Gülmeye, umursamaz görünmeye çalıştım; fakat o andan sonra ne yapsam sanki üzerimde emanet gibi durdu. *Öyle ya, şu anda arkamda olduklarını bilip de hâlâ tasasızca gülebilmek mümkün müydü?*

Gülce benim gerginliğimi fark etmiş olacaktı ki, "Sınıfa mı gitsek artık, ders başlayacak zaten?" dediğinde, "Olur, gidelim," deyip hızla ayaklandım. Üzerimi silkelerken Mert'in yüzünün şekilden şekle girmeye başladığını fark etmiştim. "Ne diyorsun Mert?" diye sorunca da, "Benim geldiğimi söylemeye çalışıyor galiba," diye eğlenircesine söylenen sesle boş bulunup sıçradım.

Arkamı döndüğüm anda karşımda bulduğum Rüzgar'ın, "Demek bir de aynı okuldayız... Dünya küçülmeye devam ediyor," diye küstahça söylenmesi öfkemi biraz daha şiddetlendirdi. "Ne yazık ki öyle," diye homurdanarak söylendiğimde suratındaki ukala gülüş biraz daha genişledi.

Yetmezmiş gibi bir de Rüya cadısı yanımızda biterek, "Bu kız göz zevkimi iyiden iyiye bozmaya başladı," diye kendince laf söylemeye çalışınca kan beynime sıçramıştı artık. Bu anlamsız gövde gösterisine daha fazla katlanamadığımdan, "Göz zevkini bu kadar düşünüyorsan aynalardan uzak durmanı tavsiye ederim!" deyip öfkeyle kızaran yüzüne alayla gülümsedim. *Yalandı tabii... Allah'ı var, kız güzeldi şimdi de... Konumuz bu değil.*

Günlerdir süren bu anlamsız gerginlikten artık o kadar sıkılmıştım ki freni patlamış kamyon misali kontrolsüzce yokuş aşağı indiğimin farkında bile değildim. "Sana gelince de..." deyip bu defa da Rüzgar'a çevirdim alaylı bakışlarımı.

"Tamam, bir yanlış anlaşılma sonucu tatsız bir durum yaşadık. İçin soğuyacaksa tekrar özür dilerim; ama sen de zaten geçen gün intikamını fazlasıyla aldın. O yüzden lütfen gidip kendinize uğraşacak başka bir şeyler bulun. Çocuk gibi aşağılamalarla vakit öldüreceğinize yetişkin insanlar gibi davranmayı öğrenin. Beni de artık rahat bırakın!"

Rüzgar'ın donakalan bakışlarına karşın son sözü söylemenin zafer sarhoşluğuyla arkamı dönüp yürümeye başlamıştım ki daha üçüncü adımımla koluma yapışması bir oldu.

"Sen o küçük beyninle bana hakaret ettiğini mi sanıyorsun?"

"Benim beynim küçük olabilir, ama ondan sende hiç yok!" dediğimde neyin kafasını yaşadığımı bilmiyordum; ama Rüzgar'ın öfke dolu bakışları birazdan ateş olup üzerime akacak gibiydi. "Bıraksana kolumu be! Sende de iyice alışkanlık oldu!" diye öfkeyle söylenmemle bir an sanki içimi görür gibi gözlerime baktı. Kolumu sertçe bıraktığında da boşluğa düşmüşüm gibi hissederken saçlarımı savurarak arkamı dönüp yeri ezen adımlarla okul binasına ilerledim. Etraftakiler çoktan fısır fısır dedikodumuzu yapmaya başlasalar da tüm gün kulaklarımda yankılanan sadece onun söylediği son sözlerdi.

"Yeni hayatına hoş geldin, baş belası."

Altıncı Bölüm

Bakışlarda Dans

Bahçenin ortasında gaza gelip Rüzgar'la Rüya'ya sağlı sollu saydırmamın üzerinden tam bir hafta geçmişti. Açıkçası okulun ilk günleri kâbuslarıma başrol olacak kadar beni korkutan Rüya, şimdilerde aşırı şımartılmış bir çocuktan fazlası gibi görünmüyordu gözüme. Rüzgar'sa... Onu düşünmemek belki de en iyisiydi.

Artık havalar soğumaya başladığı için bahçede oturmak pek akıllı işi olmadığından okula varınca Mert'e mesaj atıp Gülce'yle kantine geçtik. Onun da yanımıza gelmesiyle bugün yapılacak kulüp toplantıları hakkında kendi aramızda konuşup gülüşürken çaprazımızdaki masada bizi izleyen iki kız çekti dikkatimi. Bu kızları daha önce de bizi izlerken gördüğümü hatırlayıp Gülce'ye de işaret ettim, aynı şeyleri düşündüğümüzü anlamamla keyifle Mert'e çevirdim muzip bakışlarımı.

"Mert... Biz galiba senin kısmetini kapatıyoruz," dediğimde Mert ağzındaki çayı püskürtüp öksürdü, sonra şaşırmış bir hâlde, "O ne demek?" diye sordu.

"Baksana, şu kız bizi öldürecekmiş gibi bakıyor bize, ama geldiğinden beri seni kesiyor," diye fısıldamamla, "Kimmiş o ya?" diye kızlara doğru dönecek oldu, ama masanın altından ayağına bir tane geçirdim.

"Ah! Ne vuruyorsun be!"

"Öyle küt diye bakma, kız anlayacak şimdi. Çaktırmadan bak," dediğimde kızlara doğru yavaşça bakarken utandığını görmek çok eğlenceliydi. Ben, "Aman da aman, Mert'imize kısmet mi çıkmış?" deyip Mert'in yanaklarını sıkarken Gülce de kendinden beklenmez bir hâlde kahkaha attı. Bizi öyle gören kızlar sinirden kudurup gittiklerinde Mert bize ters ters baktı. "Aşk hayatım başlamadan bitti sizin yüzünüzden," deyip somurtunca da kahkahalarımıza engel olamadık ve onunla uğraşarak amfiye geçtik.

Üst üste girdiğimiz iki ders epeyce yorucu geçmişti, sonuncusunun bitimiyle de hızlıca toparlanıp kulüp toplantıları için dağıldık. Bir saat içinde kafede olmam gerekiyordu; ama ben daha toplantının yapılacağı sınıfı bile bulamamıştım. Bir yandan koridorda koşturup bir yandan da telefonuma gelen mesajı okumaya çalışırken sertçe duvara çarptığımda kendimi yerde bulmam elbette ki kaçınılmaz bir sondu. Evet, ben düşe kalka büyümeye devam edenlerdendim.

Kafamı kaldırıp çarptığımın duvar değil de Rüzgar olduğunu görmekse tam bir hayal kırıklığıydı. *Hayır, ben bu adamla her karşılaştığımda kendimi yerde bulmak zorunda mıydım?*

Ben yerde kalakalmış ona bakarken gayet centilmen bir tavırla elini uzatıp beni kaldırmadı tabii ki... Tam aksine, suratındaki küstah gülümsemeyle tepemde Azrail gibi dikilmeye devam etti. Neyse ki arkadaşı Güney bir centilmendi de bana elini uzatıp kalkmama yardım etti, ben de, "Teşekkür ederim," deyip gülümsedim. Bu sırada az önce sırıtan Rüzgar'ın şu anda kaşlarını çattığını fark edince ben de ona meydan okuyan bakışlar attım ve yanından hızlı adımlarla geçip koridorda ilerlemeye devam ettim. Güç bela bulduğum sınıfa girdiğimdeyse toplantının ancak sonuna yetişebilmiştim.

"Arkadaşlar, perşembe günü gösteri salonunda kimlerin ne yetenekleri olduğunu öğrenmek ve stillerinizi görmek adına ufak çaplı bir değerlendirme yapacağız. Ona göre herkes hazırlıklı gelsin, şimdilik bu kadar. Herkese iyi günler."

Toplantıdan sonra kafeye geçtiğimde bizimkilerin de burada olduğunu görüp yanlarına gittim. "Gülce, nasıl geçti?" diye heyecanla sorduğumda, "Benimki de iyi Zeynep ya, sağ ol valla sorduğun için," diye sitemle konuşan Mert'e gözlerimi devirdim. "Merto, dur sen iki dakika... Hadi Gülce, anlatsana nasıldı?" diye direttim.

"Yani bir daha gitmeyeceğim için pek de bir önemi yok aslında."

"Ne demek gitmemek, o nereden çıktı şimdi?"

"Senin karabasan Rüya da müzik kulübündeymiş," diyen Mert'e şaşkınlıkla bakarken, "O kız o cırtlak sesiyle nasıl şarkı söylesin, bırakın Allah aşkına!" desem de Gülce fena hâlde huzursuz olmuş görünüyordu.

"Söylüyor valla, hem de gayet iyi... Kız iki saat bırakmadı mikrofonu, bırakınca da sinsi sinsi baktı bana. Zeynep, o kız parçalar beni orada, gitmeyeceğim ben bir daha... Hem zaten benim ne işim var müzik kulübünde?"

"Ne yani, Rüya yüzünden mi vazgeçiyorsun kulüpten? İyi tamam, gitme. Ben de okulu bırakıyorum o zaman."

"Ne alakası var Zeynep?"

"Ne demek ne alakası var? Onlarla uğraşmamak için ha okulu bırakmışız ha kulübü, aynı şey. Onlar yüzünden niye biz bir şeylerden vazgeçmek zorunda kalalım ki? Hiçbir şeyi bırakmıyoruz. Bırakmıyorsun, Gülce! Birbirimize söz verdik, unutma!" dediğimde küskünce baksa da yüzüme, sonunda oflayarak başını salladı.

Kenarda dursun, bir gün lazım olur, düşüncesiyle neredeyse tüm kulüplere kayıt yaptıran Mert'in de neler yaptığını dinledikten sonra işimin başına geçtim ve saatlerin akıp gitmesiyle de paydos vakti nihayet geldi. Havalar er-

ken kararmaya başladığı için Mert yine bizi durağa bırakırken ben de onlara okulda Rüzgar görünümlü duvara nasıl tosladığımı anlattım. Tabii bunlar yine gülmeye başladılar ve ben yine sinirimden kudurdum. *Kabahat bendeydi, ne demeye anlatıyordum sanki...*

Eve geldiğimizde Ela sayesinde hazır olan sofraya kurulup keyifli akşamımızı da şahane bir "Friends" sezonuyla tamamladık. Gece annemleri arayıp konuştuğumda özlem yine kursağımda düğüm olurken hiçbir yakınlığın ailenin yerini dolduramayacağını bir kere daha anlamıştım. Burada mutluydum belki, ama aileme duyduğum hasret hiç azalmıyordu. Öte yandan para mevzusunun açılması da ayrı bir sorundu; çünkü bizimkilere çalışmaya başladığımı söyleyememiştim. Kendilerini mahcup hissetmelerinden korkuyordum galiba...

Sınavlar iyice yaklaştığı için de o gece uykumdan fedakârlık etmek zorunda kaldım ve el mecbur sabaha kadar ders çalıştım. İki saat uyuyup kalktığımdaysa kızlar çoktan kahvaltıyı hazırlamışlar, masaya kurulmuşlardı bile.

"Zeyno, o gözler ne öyle, mosmor? Seni tanımayan keş falan zanneder."

"Sana da günaydın, Ela! Ne yapayım, ders çalışmaya vakit mi var başka?"

"Zeynep, bu gidişle sen yakında hastalanırsın. Kuş kadar bünye nasıl dayansın bu tempoya?"

"Ne yapayım Ela? Zaten bulabileceğim en iyi işte çalışıyorum. Hem ben iyiyim, sadece sınav dönemi olduğundan biraz abarttım. Yakında rahatlarım. Hadi, soğutmayalım şu omleti," deyip gülümseyerek lokmayı ağzıma attığımda neyse ki konu kapanmıştı...

Okul nefes almamıza dahi fırsat tanımayacak kadar yoğun bir tempoda geçse de sinirimi bozacak birilerini görmemiş olmak sanki gücüme güç katmıştı. Koskoca bir günü keyfim yerinde bir hâlde tamamlayarak kafeye geç-

tiğimde yaşadığım mutluluk âdeta yüzümden okunurken, önlüğümü takıp servise geçtiğim an gördüğüm simalarla o mutluluk tuzla buz olup dağıldı. Çok kısa bir an için kaçıp gitmeyi düşünsem de hayal kurmanın bir âlemi olmadığını bildiğimden yerlere düşen enerjimle kalemimi ve not defterimi elime alıp isteksizce yanlarına gittim.

"Hoş geldiniz, ne alırdınız?" dediğimde Güney ve Ege selam verip nasıl olduğumu sorunca şaşırsam da bozuntuya vermedim, "İyiyim, teşekkürler," diyerek gülümsedim. Sonrasında Ege pizza, Güney spagetti istedi. Rüzgar yine, "Şef ne tavsiye ediyor?" diye sorunca, "Şefimizin bugün kafası bozuk, bir şey tavsiye etmiyor. Siz menüden istediğinizi seçin," diyerek başımla masadaki menüyü işaret ettim. Benim cevabımla bir an için gülümseyecek gibi olsa da önüne hızla dönüp sert bakışlarla menüye bakmaya başladı.

Rüya elindeki menüyü evirip çevirdikten sonra masaya fırlattı ve ukala bir tonda, "Yağ, tuz ya da un içermeyen bir şey yok mu bu kafede?" diye suratıma çemkirince kibarca gülümseyerek, "Var tabii," diye mırıldandım.

"Neymiş o?"

"Su," dememle Ege'yle Güney kahkahalarına engel olamazken Rüzgar yüzünde çözemediğim bir ifadeyle bana bakmaya başladı. Rüya artık kızarmayı bırakıp morarmaya başlayan suratıyla, "İşini adam gibi yapmayacaksan ne işin var burada? Çabuk çağır patronunu!" diye kendini yırtarcasına bağırdı, Güney kolundan çekiştirip onu susturmaya çalışsa da kız bir türlü susmuyordu. Onun sesiyle yanımıza Ali abi de, "Bir sorun mu var?" diye sorunca Rüya cadısı amacına ulaşmış bir hâlde alayla baktı gözlerime.

"Evet, bir sorun var. Kafenize daha yakışır bir eleman bulamadınız mı?"

"Sorun nedir, hanımefendi?" diyerek oldukça otoriter bir ses tonuyla konuşan patronuma ben mahcubiyetle bakarken, "Sorun şu ki bu sersem kız bir müşteriyle nasıl ko-

nuşması gerektiğini bilmiyor. Servisi de düzgün yapmıyor," diyen Rüya cadısıyla da kan beynime sıçradı.

"Bana bak, düzgün konuş!" deyip üzerine atlayacağım sırada Ali abi kolumdan tutarak, "Hanımefendi, siz servisten mi memnun değilsiniz?" diye sorunca da Rüya cadısı başını sallayıp bana sırıtarak baktı.

Ali abi kapıyı işaret ederek, "Tamam, o zaman sorunu hemen halledelim. Kapı tam şurada, bir daha beklemeyiz," dedi. "Bu ne terbiyesizlik? Saygısızlar! Dava edeceğim sizi!" diye cırlayan Rüya, bir an için arkadaşlarına baktı; kimseden destek göremeyince çantasını aldığı gibi burnundan soluyarak çıkıp gitti.

Ali abi bana göz kırpıp masadakilere dönerek, "Beyler, sizin açınızdan serviste bir sorun var mı?" diye sorduğunda, "Hayır, her şey yolunda," deyip sevimlice gülümseyen Ege'ye Güney de katıldı. Ben de Rüzgar'ın tuhaf bakışları altında engel olamadığım bir gülümsemeyle servis yapmaya kaldığım yerden devam ettim.

Ah, hayat ne güzeldi...

Rüya cadısının aylarca üzerinden atamayacağı hezimetinden sonra günün kalanı benim için fazlasıyla keyifli geçmişti. Eve geldiğimde de yemek yer yemez yerim yine kitapların başı olmuştu ve uykusuz bir gece geçirmiştim, ama insan mutluyken uykusuzluğun da pek bir önemi kalmıyordu galiba...

Sonraki gün Gülce'yle okula geçip kantine girdiğimizde bakışlarıma yine Mert'ten gözlerini alamayan isimsiz güzel takıldı, kızın bize hâlâ düşman kuvvetlermişiz gibi baktığını görünce de kıkırdamadan edemedim. Her ne kadar kız bizi kendine düşman ilan etmiş olsa da küçücük bir çöpçatanlığı Mert'e borçlu olduğumuzu düşünüyordum. O yüzden de kız yanımızdan hışımla geçerken Mert'e bir şeyler uydurup Gülce'yle peşinden gittik.

Tuvaletin kapısını açıp lavabonun önünde dikilen kızın arkadaşına, "Sence hangisi sevgilisi?" dediğini duyduğumuzda da şüphelerimizde yanılmadığımızı anlamış olduk. Birimizi Mert'in sevgilisi zannediyordu.

"Selam kızlar," diye oldukça neşeli bir tonda bizi fark etmelerini sağlarken telaşla yüzümüze baktılar. "Sizinle kaç seferdir karşılaşıyoruz da, bir tanışalım istedik," diye devam ettiğim zaman bizim gelin adayı yüzünü isteksizce buruştursa da, "İyi, tanışalım. Elif ben," dedi. Arkadaşı da, "Ben de Aslı," diyerek aynı soğuk tavırla lafını tamamladı.

"Ben Zeynep. Arkadaşım da Gülce," diye bizi tanıtırken Elif umursamaz bakışlarıyla yüzüme bakarak, "İyi, tanıştığımıza göre artık gidebiliriz," dedi ve kapıya yürümeye başladı. Hızlı davranıp önlerine geçtim ve tatlılıkla sırıttım. "Durun iki dakika, nereye gidiyorsunuz hemen?" O kadar sinir bozucuydum ki onların yerinde ben olsam, kendimi kesin pataklardım.

"Tüm günü tuvalette geçirecek hâlimiz yok herhalde! Sen çok meraklıysan kal!" diye suratıma çemkiren Elif'le gülmemek için kendimi zor tutarken, "Neden sinirlendin ki şimdi?" diye safça sorduğumda zavallı kız iyice kızardı.

"Bana bak, Zeynep misin nesin... Derdin ne anlamadım, ama seninle uğraşamam. Şimdi çekil önümden!"

Elif'in tatlılıktan anlamadığını çözdüğüm vakit gözlerimi kısarak, "Asıl sen bana bir bak bakalım, Elif Hanım. Seni ikide bir Mert'e bakarken yakalıyorum, ne iş?" diye sorduğumda da bu defa yüzünün kızarması öfkeden değil, utançtandı.

"Ne? Ne Mert'i ya, Mert kim?"

"Gözlerini alamadığın Mert, hani şu bizim yanımızda duran, göz süzüp durduğun çocuk..."

"Yok... Yok öyle bir şey, saçmalamayın!" diye panik bir hâlde konuştuğunda telaşı beni gülümsetmişti, ama olayın tadı kaçmasın diye daha fazla uzatmamaya karar verdim.

Bu kız Mert'in diğer yarısı mıydı bilmiyordum; ama hiç değilse bizim yüzümüzden birbirlerini tanıma şansını kaçırmalarına engel olmalıydık.

"Bak Elif, uzatmadan direkt konuya giriyorum. Mert bizim sevgilimiz değil."

"Ne? Nasıl yani?"

"Yani kardeş sayılırız. Kendisi bekâr, anlayacağın. Hani olur da hoşlanırsan diye söylüyorum, biz engel değiliz, haberin olsun," deyip göz kırptığımda, az evvel öfkeden çakmak çakmak olan gözleri şaşkınlıkla büyüdü. O andan sonra söylenecek bir söz var mıydı, bilmiyordum; ama Gülce'yle daha fazla oyalanmadan yanlarından ayrıldık. Biz yapacağımızı yapmıştık, gerisi de onların bileceği işti...

Sonraki günlerde de zaten doğru bir şey yaptığımızı anlamıştık; çünkü Elif'le Mert kısa zamanda âdeta sevgi pıtırcıklarına dönüşmüşlerdi. Gerçi bu Elif, dediğimiz onca lafa rağmen Mert'i bizden hâlâ kıskanıyordu; ama ona da yapacak bir şeyimiz yoktu. Mert onunla mutluysa biz de dostları olarak gerekirse uzak kalmasını bilirdik.

Ben her ne kadar tam aksini düşlesem de ne yazık ki geçen günler boyunca yaşadığımız tek aksiyon Mert'le Elif'in durumu olmamıştı. Rüzgar'la olur olmaz zamanlarda karşılaşmamız yetmezmiş gibi bir de geçen gün yanlışlıkla kafasına su şişesi fırlatmıştım ve adam bana resmen düşman kesilmişti. Ben şişeyi Mert'e atacakken o kafasını eğince şişe koridordan geçen Rüzgar'ın kafasına çarpmış, o da bu sevimsiz tesadüfe kesinlikle inanmayarak, "Bilerek yaptın!" diye tutturmuştu. *Yapsam neyi kimden saklayacaktım da, gel bunu adama anlat işte...*

Bugün de ağır geçen bir saatlik Roma Hukuku dersinin ardından hoca amfiden çıktığında bizimkilere âdeta yalvaran bakışlarla bakarak, "Hadi kantine gidip kahve içelim, yoksa şuracıkta uyuyup kalacağım," dedim. Sonrasında yerlerimizden kalktık ve uykusuzluktan sürünerek kanti-

ne geçtik. Millete verdiğim onca dedikodu malzemesinden sonra bana bakıp gülmeleri artık okul rutinim hâline gelse de sinirimi bozmadım ve uyku akan gözlerimle satış yapılan tarafa ilerledim.

"Bir kahve, iki de çay alabilir miyim?" Her zamanki görevli birkaç saniye dikkatlice yüzüme bakarak, "Kusura bakmayın, kalmadı," diye cevap verince şaşkınlıkla baktım yüzüne.

"Anlamadım, ne kalmadı, su mu? Zaten sıcak suyun içine bir kaşık kahve koymuyor musunuz? Nasıl kalmaz?"

Kendimce mantıklı bulduğum çıkışıma inat eden görevli, "Isıtıcıda sorun var, o yüzden kahve ya da çay veremiyoruz," diye ağzımın payını verince de çaresizce omuzlarımı düşürüp gerisin geri bizimkilerin yanına yürüdüm.

"Isıtıcı bozukmuş, bir şey alamadım," deyip yerime otururak başımı kollarımın üzerinde masaya yasladığımda da Gülce'nin, "Herkes ne içiyor o zaman?" demesiyle kafamı kaldırdım. Etrafıma şaşkın bir hâlde bakınırken insanların ellerinde dumanı tüten bir şeyler olduğunu fark ettim. Mert'in de kuşkulu bir sesle, "Ne oluyor ya?" demesiyle Zeynep Holmes kimliğime bürünerek, "Dur bakalım, şimdi anlarız," deyip masadan kalktım ve yine satış yapılan tarafa yürüdüm.

"Sorun halloldu sanırım?" dediğimde az öncekinden farklı bir görevli anlamaz bakışlarla, "Efendim?" diye sordu. "Isıtıcı diyorum, tamir edildi herhalde, herkes bir şeyler içiyor da..." diye cevap verirken az önce beni kışkışlayan adam yanımıza gelerek, "Üzgünüm hanımefendi, size satış yapamayız," deyince de öylece kalakaldım.

"Anlamadım? Ne demek satış yapamayız?" desem de adam beni takmayıp gidince afallarken arkama döndüm ve o sırada kafamı çarptığım gövdeyle sendeleyip kendime geldim. Sinir bozukluğuyla, "Ne dikiliyorsun dibimde!" diye söylenip kafamı kaldırdığımda gördüğüm adamla kaşlarım çatıldı. Rüzgar'sa benim bu şaşkınlığıma eğlenir bir hâlde

bakarak yanımdan geçti ve görevliden bir fincan kahve alıp ilerlemeye başladı.

"Yok artık!"

Farkına vardığım gerçekle hızlıca önüne dikilerek, "Sen... Sen bana bir şey satmasınlar diye adamları tehdit mi ettin?" diye sordum. Sinir bozucu bir tatlılıkla kahkaha atarken, "Tehdit mi? Güzelim, sen çok dizi izliyorsun galiba," diye alaycı bir gülüşle konuştuğunda tavrından çok güzelim deyişine takıldım bir an.

Bırak şimdi güzeli falan, sırası mı Zeynep?

"Asıl sen izlemişsin o dizileri. Kantinden alışveriş yapmamı engelleyerek mi beni pişman edeceksin?" Cevap vermeyip durumumdan fazlasıyla eğlendiğini belli eder bir tavırla suratıma bakmaya devam edince, "Ben de paramı buraya bayılmaya meraklı değilim. Al kantinini başına çal, üstüne de turşusunu kur!" diye çemkirdim ve arkamdan güldüğünü duymamaya çalışarak sinirden kudurmuş bir hâlde masaya geçtim.

Mert de sanki devlet sırrı verecekmiş gibi masada bana yaklaşarak, "Zeynep, bak bu sana iyice kafayı taktı; ama kabahat sende, tüm okulun önünde beyinsiz dedin adama," diye fısıltıyla konuştuğunda onun aksine gür bir sesle, "Az bile söylemişim!" diye cırladım. Sıçrarcasına geriye kaçarken, "Tamam, şampiyon. En büyük sensin," diye gülerek mırıldandı.

Uykusuzluktan başım ağrımaya, gözlerim yanmaya başlamıştı. Ben bir fincan kahve için cüzdanımı boşaltacakken millet içeceklerini sanki bana nispet yaparcasına kafaya dikiyor, ben de iftar saatini bekler gibi masada öylece bekliyordum. Bir yerden sonra bu işkenceye daha fazla dayanamadım ve bizimkileri dürtüp sınıfa gitmek için çekiştirmeye başladım. Rüzgar'ın alaycı bakışlarına bu yorgunlukla daha fazla meydan okuyamazdım. Biraz güç toplamam lazımdı...

Her ne kadar sabah sabah Rüzgar'la atışmak bende uyku namına bir şey bırakmasa da sağ olsun Bizans döneminden kalma hocamız dersi anlatmaya başladığında arka sırada olmanın rahatlığıyla kendimi kısacık bir an için uykunun

kollarına bıraktım. Bir zaman sonra Gülce'nin dürtüp durmasıyla da kendime gelirken, "Zeynep... Hadi, yarım saat sonra gösteri salonunda olman lazım," deyince olduğum yerde elektrik çarpmışçasına irkildim. Bugün dans kulübü için sahneye çıkacaktık. *Tabii ya! Bir bu eksikti!*

Yerimden sıçradığım gibi çantamı omzuma atarken, "Siz de geleceksiniz, değil mi?" diye sorduğumda Gülce başıyla onayladı. Mert, "Geleceğiz tabii, zaten ders arası," deyince ikisine de havada öpücükler atıp koşarak sınıftan çıkarak alt kattaki salona geçtim. Soyunma odasında üzerimi hızlıca değiştirdikten sonra da koltukların olduğu bölüme geçip etrafı izlemeye başladım. Herkes o kadar renkli görünüyordu ki bir an için kendimi popüler bir müzikalin seçmelerindeymişim gibi hissettim. Eğlenmek maksadıyla dahil olduğum bu olay, giderek ciddiye biniyor gibiydi. Öyle ki kimse sıradan bir kulüp çalışması gibi umursamaz bakmıyordu olaya.

Hocanın dediğine göre rasgele bir şarkı açılacaktı ve bizim o şarkıyı nasıl duyup yorumladığımıza bakacaklardı. Aslında olay yeteneklerimizi görmek için yapılan bir değerlendirmeydi sadece, ama insan yine de heyecanlanıyordu işte.

Sırası gelenler sahneye çıkıp yeteneklerini sergilerken biz de oturduğumuz yerde onları seyrediyorduk. Bulunduğumuz gösteri salonu oldukça genişti. Şu an içeride yalnızca biz vardık, salonun üstündeyse seyirciler için balkonlar bulunuyordu. Arada sırada oraya girip çıkanlar dışında salonda yalnızdık.

Sahnede birbirinden komik, eğlenceli ve romantik dansları izlerken ismim seslenildiğinde bir an kalbimin gümbürtüsü dışarıdan duyulacak zannettim. Heyecandan titreyen bedenimle sahnede yerimi aldım. Işıkların kısılıp ortama loş bir hava verilmesiyle duygusal bir parçada dans edeceğimi anlarken kulaklarımı okşayan ezgiye içtenlikle gülümsedim. Kesinlikle şanslı günümdeydim, çünkü bildiğim, gerçekten çok sevdiğim ve harika bir filmle bütünleşmiş destansı bir parçada dans edecektim.

Mandy Moore, "Only Hope"

Sonrası; gözlerimi kapayarak kendimi müziğe bırakmak, bir kelebek olmak, aşkla buluşmaktı benim için. Bulutların üzerindeydim, belki de ıssız bir ormanın derinliklerinde... Özgürdüm. Herkesten uzak, kendimle baş başa, aşka karışmış bir hâldeydim. Sanki umudu taşıyan, aşkı fısıldayan mavi bir kelebektim...

Salon oldukça geniş olduğu için hareketlerim de kısıtlanmıyordu. Yaklaşık dört dakika kadar bir süre şarkıya kendimi kaptırdıktan sonra etrafımda dönüp dizlerimin üzerinde usulca yere eğildim ve kollarımı öne uzatıp başımı eğerek dansımı sonlandırdım.

Müzik sonlandığında duyduğum seslerse en az çalan parça kadar mutlu etti beni. Yerimden doğrulup izleyenleri selamlarken neredeyse hepsinin beğeni dolu bakışlarla beni alkışladığını görmek heyecanlanmama sebep olmuştu. Hocamızla göz göze gelip onun gerçekten memnun bir hâlde bana baktığını görmekse beni gülümsetmişti.

Bir an sonra şaşkınlığımdan sıyrılırken duyduğum alkış sesinin karşımdaki küçük gruptan çıkamayacak kadar fazla olduğunu düşündüm. Bu düşünceyle etrafıma bakındığımda az evvel boş olan balkonun tamamen dolduğunu gördüğümde neye uğradığımı şaşırdım.

Bakışlarım kalabalığın içinde seçebildiğim tanıdık yüzlere istemsizce takılırken gözlerimi üzerinden alamadığım tek kişi, diğerlerinin aksine beni alkışlamadan elleri ceplerinde öylece gözlerime bakan Rüzgar'dı. Bugüne kadar Rüzgar'ın alay eden, sert ve duygusuz bakışlarına alışmıştım. Bunları ne ara ezber ettiğimi bile bilmiyordum, farkında olmadan hepsini öğrenmiştim. Bilmediğimse, şimdi gözlerinde yer edinen bakışlardı...

Rüzgar Yücesoy bana öyle bir bakıyordu ki sanki artık ondan başkasını görmem mümkün olmayacaktı...

Yedinci Bölüm

Renklerin Büyüsü

Âdeta palette birbirine karışan renkler gibiydi artık hayatım. Maviler, pembeler, yeşiller, turuncular ve dokunduğu an her birini körelten, gölgelendiren siyahlar...

Her birinin ayrı ayrı anlamları vardı. Her biri ayrı bir his, ayrı bir yaşanmışlık demekti. Ben de artık her yeni güne bambaşka bir duyguyla uyanıyor, yeni yeni keşfettiğim bu hislerin hayatımı şekillendirmesine mâni olamıyordum. Hissediyordum aslında... Daha yolun başındaydım ve tüm bu renklerle tüm bu hisler birbirine karıştığında geri dönülemez bir yolculuk başlayacaktı benim için...

Belki büyümek diyecektim adına, belki de yaşamanın ne olduğunu öğrenmek... Yine de bir şekilde kozasına sığmayan o kelebek olup uçacaktım gökyüzüne... Belki de hiç ummadığım kadar yakın bir zamanda...

Günler geçmiş, mevsim güzün ortasına ilerlerken bir sürü şey yaşanmıştı; ama ben sanki aynı yerde takılı kalmıştım.

O günde... O anda... O bakışlarda... Onda...

Rüzgar Yücesoy... O günden sonra çözülmesi imkânsız bir bilinmeze dönüştü benim için. Önceleri alay ediyordu, öfkeleniyordum. Sataşıyordu, sinirleniyordum; fakat bu

defa başkaydı. Öyle bir bakmıştı ki bana, günler geçmesine rağmen sanki baktığı yerde kalmıştım...

Boş bir anım olsa bu konu üzerine uzun uzun düşünürdüm belki, ama yanımdaki tombul teyze beni otobüsün camına doğru ittirmeye devam ederken Rüzgar'ı falan düşünecek hâlde değildim. Neyse ki kendimi durağa zor atıp sağanak yağmurun altında kafeye koşmaya başladım.

Kafeden içeri girmemle, "Günaydın, Hasan abi," diye aşçımıza seslendim. "Günaydın, Zeynep. Allah Allah, bu yağmurda nasıl erimedin sen, hayret... Şeker gibi de kızsın," deyip gülmesiyle ben de kıkırdarken, "Valla sen de olmasan bir çift güzel söz söyleyenim yok abi," dedim ve yağmurluğumu astıktan sonra ellerimi yıkamak için lavaboya ilerledim. Islandığı için rengi koyulaşan saçlarımı da toparladıktan sonra kendime çekidüzen verip önlüğümü de takarak işe koyuldum.

Ben servisleri açtıktan sonra tek tük gelmeye başlayan müşterilere siparişlerini dağıtırken kapıdan tüm karizmasıyla Ali abi ve yanında da tüm şebekliğiyle Mert girdi. Ayaküstü lafladıktan sonra Ali abi odasına geçerken biz de Mert'le gitgide kalabalıklaşan mekânda işe koyulduk. Öğlen olduğunda yine ayaklarımı kontrol edemez bir hâlde servis yapmaya hızla devam ederken yanıma yaklaşan Mert, "Seninki geldi," diye fısıldadığında kısıldı gözlerim.

"Benimki kim be?" diyerek anlamaz bakışlarla ona baktığımda, "Şimdi anlarsın," deyip sırıttı. Yan masanın siparişini almaya giderken arkamdan gelen, "Garson!" sesiyle yine kendi kendime saydırmaya başladım. *Tabii ya, benimki!*

Birkaç saniye duymamış gibi yapıp sanki hayati bir işle uğraşıyormuşçasına elimdeki peçeteyle oyalansam da o sırada Ali abinin odasından çıktığını görünce buna daha fazla devam edemedim. Rüya ikinci kez kendini yırtarcasına, "Garson!" diye bağırdığında da kaçışım olmadığını

anlayıp derin bir nefes alarak yanlarına ilerleyecekken Ali abi bir anda kolumdan tutup durdurdu beni.

"Efendim abi?"

"Zeynep, sana koyulan ambargoyu bugünlük sen de o masaya koyuyorsun," dediğinde anlamayarak yüzüne bakmaya devam ettim. "O masadan ne isterlerse bil ki elimizde kalmadı," deyip göz kırparken şaşkınlıkla büyüdü gözlerim.

"Nasıl yani?"

"Abi, kralsın ya! Hadi Zeyna, git de göster onlara mekânın sahibini! Of! Tepkilerini çok merak ediyorum, ben de mi gelsem acaba?" Yanımıza gelen Mert'in söyledikleriyle onun abisine okulda olanları anlattığını anlamış oldum. Şaşkınlıkla hâlimize gülümserken, "O zaman... Gideyim ben," deyip bu iki güzel adamı tanıdığıma şükrederek sevimsizlerin oturduğu masaya ilerledim.

"Hoş geldiniz, ne alırdınız?" diye sorduğumda intikam için tam anlamıyla kılıçlarımı kuşanmıştım çoktan. Buna rağmen oturduğu yerde bana dönen Ege gülümseyerek, "Hoş bulduk. Ya, sürekli karşılaşıyoruz, üstelik aynı okuldayız; ama ismen birebir tanışmak bir türlü kısmet olmadı... Aslında ismini de biliyorum, ama... Her neyse, Ege ben," deyip elini uzatınca şaşkınlıkla kalakaldım. *Bu da neydi şimdi?*

Yine de bozuntuya vermeyerek, "Memnun oldum, bildiğiniz gibi ben de Zeynep," deyip kibarca gülümsediğimde Güney de elini uzattı. "Güney ben de," diye kendini tanıtınca kibarlığına kayıtsız kalamayarak, "Memnun oldum," diye karşılık verdim ona da. Bunlar böyle kibarken intikam falan alamazdım ben. En iyisi, bu ikisini kenarda tutmaktı.

Güney'le Ege'nin siparişlerini alıp mecburen Rüya'ya dönerek, "Siparişiniz?" diye yarım ağız sorduğumda Ege ondan önce davrandı. "Sen Rüya'ya soğuk su getir. Seninle her karşılaşmasında ihtiyacı oluyor," demesiyle dudaklarımı birbirine bastırsam da kıkırdamama mâni olamadım. Anladığım kadarıyla bu ikisi birbirlerinden pek haz etmiyordu.

Öte yandan Rüya cadısı sinirden yine morarsa da neyse ki yaygara çıkarmadan Ege'ye ters ters bakmakla yetindi. Nihayet kulağımda çınlayan intikam çanlarıyla Rüzgar'a dönerek, "Siparişiniz?" diye sordum. Gözlerini dikmiş, öylece bana baktığını görmek bir an için heyecanlanmama sebep olmuştu; ama bakışlarını çekerek, "Barbekü soslu tavuk," dediğinde, "Maalesef kalmadı," dedim. *Aman Allah'ım, inanılmaz zevkliydi!*

Üstüne iki farklı yemek daha sordu, her ikisine de aynı cevabı vermemle ne yapmaya çalıştığımı hâliyle anlasa da garip bir şekilde tepkisiz kalıp durumu kabullendi. Mutfağa geçip siparişlerin hazırlanmasını bekledim, sonrasında da elimde tepsiyle yanlarına döndüm. Siparişlerini bıraktıktan sonra, "Afiyet olsun," deyip sonunda bir karşılaşmayı kazasız belasız atlattığıma şükrederek yanlarından ayrılacaktım ki Rüzgar aniden ayaklanıp karşıma dikildi. Omuzların düşerken bir adım gerileyerek bezgin bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Evet?"

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diye sormasıyla da tek kaşım havalanırken, "Neden?" diye soruyla karşılık verdiğimde bakışları bir an için etrafta dolandı, sonra yeniden hırsla gözlerimi buldu. Evet, hırsla bakıyordu gözlerime ve ben bunun sebebini anlamıyordum artık. *Fazla uzamamış mıydı bu mesele?*

"Oyun sanıyorsun, değil mi? Yaptıklarından sonra sırf ayakaltında daha fazla dolanma diye sana verebileceğim en ufak uyarıyı verdim; ama anlaşılan yeterli olmamış."

Küstah!

"Allah razı olsun valla, iyi niyetin karşısında gözlerim yaşardı; ama ne yaparsın, ben de böyle bir modelim işte. Bela gördüm mü uzak kalamıyorum. Ayrıca, ortada bir oyun dönüyorsa da bunu sen oynuyorsun, ben değil!"

"Bana bak, garson kız-"

"Zeynep... Adım Zeynep!"

"Her ne haltsan! Anlaşılan sen inatla başına bela almak istiyorsun ve benim sabrım gerçekten taşmak üzere artık," dediğinde ağzımdan alayla, "Hah!" nidası döküldü. "Benim sabrım çoktan taştı. 'Ayakaltında dolaşma,' diyorsun ama bilmem farkında mısın, her yerde karşıma çıkan sensin. Görmek istemiyorsan çek git, kapı orada!" dememle koyu kahverengi gözleri gece çökmüşçesine kararda ve sinirle alnını sıvazlayarak, "Sana mı soracağım nereye gidip nereye gitmeyeceğimi?" diye sertçe söylendi.

"Bana bak, mesai saatleri içerisinde tehditlere pabuç bırakmıyorum, tamam mı? Şimdi müsaade et de işimin başına döneyim," deyip bu saçma tartışmanın içinde daha fazla bulunmak istemeyerek bıkkınlıkla arkamı dönmüştüm ki iki adım atamadan yine zamk gibi yapıştı koluma. İşte o an tüm bedenim sarsıldı hissettiğim öfkeyle.

"Sen ne hakla bana arkanı dönersin, lafım bitmedi daha!" diye sertçe söylendiğinde de kolumu elinden hışımla kurtardım. "Yeter be! Sen kim oluyorsun da ikide bir kolumu tutup bana dokunabiliyorsun? Senin kendine eğlence aradığın çok belli; ama buradan sana ekmek çıkmaz. Git, başka oyuncak bul kendine!" diye önlenemez bir öfkeyle bağırdım. Tavrım karşısında yüzü alaylı bir maskeyle gölgelenirken, "Seninle oynamak daha eğlenceli ama..." demesiyle önlenemez öfkem sınırı geçti ve düşünmeyi unuttuğum o an sağ elim Rüzgar'ın suratında sağlam bir kızarıklık bıraktı. Kulaklarımda çınlayan yakıcı sesle sanki dünya bir an için dönmeyi bırakırken biz de o kısacık anda sıkışıp kaldık.

Ne garipti ki daha önce de aynı yerde aynı adamla yüz yüze gelmiştim. O zaman da bende kırılmaya yüz tutan bir şeyler vardı, azıcık kemiğim, çokça gururum... O gün gözlerim dolmamıştı belki ama, şimdi gözlerimin mavisi etrafını saran ıslaklığın içinde kaybolmuşken bu defa bende

neyin kırıldığını anlayamıyordum. Belki de sadece kabul etmek istemiyordum; çünkü korkudan mı yoksa öfkeden mi bilmiyordum, ama sanki biri kalbimi sıkıp kenara atmış gibi hissediyordum.

Attığım tokat Rüzgar'ın yüzüne yerleştirdiği o maskeyi de alıp götürürken gerçek yüzünü görmeme fırsat vermeden de yeri ezen adımlarıyla kafeden çıkıp gitti. Arkadaşları da tek kelime etmeden peşinden giderken bıraktıkları boşluğa bakıp sızlayan elimi yumruk yaptım; fakat o an kalbimin neden elimden daha çok sızladığını hiç anlayamadım.

Etraftakilerin şoka giren bakışları altında günün geri kalanını sessizce tamamlarken eve vardığımda bir enkazdan farksızdım. Hayatımda belki de ilk kez beynimi tamamen devre dışı bırakıp sadece hislerimle hareket etmiştim ve neden böyle davrandığımı bile bilmiyordum. Neden bu kadar öfkelendiğimi, o adamın sadece tek sözüyle benim canımı nasıl böylesine acıtabildiğini, en çok da neden saçma sapan bir adam yüzünden ağladığımı bilmiyordum...

Duştan çıkıp üzerimi giyindikten sonra salona adım atar atmaz kızlar kızaran gözlerimden ağladığımı fark etmişlerdi, telaşları karşısında sofraya geçtiğimizde bugün olanları anlatmak zorunda kaldım. Sözlerimin bitmesiyle Gülce hayret dolu bakışlarla, "Zeynep, sen bu çocuğa tekme tokat dalmadan duramıyor musun Allah aşkına!" dediği için ona ters ters baksam da Ela bana göz kırparak, "Hak etmiş bence, helal sana Zeyno'm!" diye destek verince burukça gülümsedim.

"Demek o yakışıklı suratta şimdi senin izlerin var, ha Zeynep?" Gülce'nin lafıyla lokmam kursağımda kalmıştı. Benim öksürük krizine girmemi hiç takmayan Ela, "Şu Rüzgar'ı anlatsanıza biraz..." diye heyecanını dile getirince de öfkeli bakışlarımı ona çevirdim. *İsmini bile duymaya tahammül edemediğim adamın neyini merak ediyorlardı acaba?*

"Ela, görmen lazım, çocuk tam bir afet. Uzun boylu, böyle esmer güzeli, hele o gamzeleri..."

Âdeta ağzının suyunu akıtarak anlatmaya başlayan Gülce'yle elimdeki çatalı sertçe tabağa bırakırken, "Abartma istersen, Gülce!" diye sinirle söylensem de o beni umursamadan devam etti konuşmaya.

"Zeynep, saçmalama lütfen. Tamam, anladık, hoşlanmıyorsun; ama yiğidi öldür, hakkını yeme demişler."

Gülce'nin söylediklerıyle susup somurtarak yemeğime döndüm; fakat o anlattıkça gözlerimin önünde istemsizce beliren görüntüye de engel olamadım. *Yakışıklı mıydı sahi? Yok, canım!*

"Okuldaki kızların hepsi hayran buna, ama görsen, hiç oralı değil."

"Kendini beğenmiş yani?"

"Yok... Ya aslında öyle değil bence. Hani küstah ya da ne bileyim egolu olduğu için değil de baya baya başkalarını umursamadığı için öyle davranıyor gibi geldi bana. O üç arkadaşından başka kimseyle muhabbet ettiğini görmedim mesela; ama onlarla konuşurken de herkes gibi... Ne bileyim, bizim gibi işte... Küçük dağları ben yarattım, büyükleri de babamdan kaldı gibi değil anlayacağın..."

"Peki ailesi? Mert, 'Çok zenginler,' demişti..."

"Öyleymiş... Babasıyla yaşıyormuş, bir de kız kardeşi varmış. Annesi de... Tam bilmiyorum; ama küçükken ölmüş galiba..."

Gülce'nin tek bir lafıyla aldığım nefes kursağımda düğüm olurken elimde çatalla öylece kalakaldım. Bunca zaman Rüzgar'ın adını duyduğum sohbetlerden kaçtığım için bunu bilmiyordum. O an aklımda ne beni deli eden hâlleri ne de öfkeden gözümü döndüren sözleri vardı. Düşündüğüm, düşündükçe yüreğimi sıkıştıran tek şey, annesiz kalan bir çocuktu. Kaçan iştahımla sofrada daha fazla kalamayacağını anladığımda da çoktan başka konuya geçen kızlara

bir bakış atıp ayaklandım. Banyoda işlerimi hallettikten sonra odama geçip saati umursamadan yatağa girerken de uykuya dalarken de aklımda olan son şey, hiç ummayacağım şekilde Rüzgar'dı...

"Zeynep! Zeynep! Kime diyorum, hadi uyan artık... Gülce, sen de kalk hadi... Kızım, sen erkenden kalkardın, ya sana ne oldu şimdi? Bu Zeynep seni de kendine benzetti iyice..."

"Ela, bir sus da motorun soğusun iki dakika! Sabah sabah bu kadar ses nerenden çıkıyor senin? Tamam, kalkıyoruz işte... Gülce, hadi uyan. Hakikaten geç kalıyoruz galiba..."

"Tamam, kalkayım da gözlerimi açamıyorum ki... Sanki birisi gözkapaklarımı birbirine yapıştırmış gibi... Ela, sen mi yaptın yoksa?"

"Ya sabır! Kalkın hadi!"

Son bir haftadır olduğu gibi yine Ela'nın söylenmeleriyle başlamıştı günümüz. Bugün başlayacak olan sınavlar için bir haftadır okula gitmediğimizden evi ders çalışma kampına çevirmiş, Mert'i de gündüzleri aramıza katarak Ela'yı tam anlamıyla delirtmiştik. Bir haftadır yeme, içme ve uyku molaları dışında yaptığımız tek şey, ölümüne ders çalışmaktı.

Bir haftadır okula ve izinli olduğumdan dolayı da kafeye gitmediğim için hâliyle Rüzgar'ı da o günden sonra görmedim. Ders çalışmak aslında benim için bir nevi cankurtaran olmuştu; çünkü her ne hikmetse, Rüzgar uyuzu bulduğu her boşlukta düşüncelerime girmeyi bir şekilde başarıyordu. Hakkında öğrendiklerimden sonra gözlerinde gördüğüm alaycılık maskesinin, acısını gizleme yöntemi olduğunu bile düşünmeye başlamıştım. Ona acımıyordum. Hissettiğim duygu asla acıma değildi. Sadece... Sanki kal-

bime bir cam parçası batmıştı da çıkarırken çok küçük bir zerresi içeride kalmıştı... Ben ne zaman Rüzgar'ı düşünsem o parça hareket ediyor, canımı yakıyordu...

Kahvaltı yapmadan evden çıktığımız için de okula geldiğimizde sınavdan önce bir şeyler atıştırmak adına Gülce'yle kantine girdik. Bana satış yapmadıkları son anda aklıma gelmişti; fakat ben daha bunu sindiremeden asıl şoku yaşadım. Bana uyguladıkları yasak kalkmıştı. Rüzgar'ın uğraşmaktan sıkılmış olabileceğini tahmin edip bu meselenin üzerinde durmasam da aklında ne olduğunu düşünmeden edemiyordum. Neyse ki bu düşünceler sınav kâğıdı önüme konulduğu anda aklımdan uçup gitmişti de iki saatin sonunda yorgun ama mutlu bir hâlde kâğıdımı teslim edebilmiştim. Tabii Gülce ve Mert'in sınavlarının iyi geçtiğini duymak da ayrıca mutlu olmamı sağlamıştı.

Sınav haftası boyunca ders işlenmeyeceği için de bugünlük okulda işimiz bitmişti. Koridorda çıkışa ilerlediğimiz sırada Mert, Elif'le buluşacağını, Gülce de Öğrenci İşleri'nde birkaç işi olduğunu söyleyip yanımdan ayrıldı, ben de onu beklerken biraz hava almak için bahçeye çıktım. Taşlı yolda yürürken güneşin etkisiyle kısılan gözlerimi ellerimle korumaya çalışıyordum ki, "Zeynep!" diyen tanıdık ses kulağıma çalındı ve bakışlarımı sesin geldiği tarafa çevirdim.

Seslenen Ege'ydi ve yine o her zamanki serseri gülüşüyle bana sevimlice bakıyordu. Yanındaysa onlardan tarafa döndüğüm an bakışlarını benden çektiğini hissettiğim Rüzgar vardı. Günlerdir içimde yer edinen o tuhaf eksiklik hissi, onu gördüğüm an yerini garip bir rahatlamaya bırakmıştı sanki ve ben hissettiklerim karşısında afallayarak yanlarına ilerledim.

"Selam."

"Selam... Nasılsın Zeynep?"

"İyiyim. Sınavlar işte... Sen nasılsın?" diye sorduğum Ege olsa da bakışlarım bir türlü yüzüme bakmayan Rüzgar'daydı.

Bakma, Zeynep! Niye yapıyorsun bunu kendine?

"Aynı biz de... Gerçi sen dereceyle girmişsin diye duydum, sınav falan koymaz sana," diyen Ege'yle yanaklarım ısınırken utanarak gülümsedim. Ege'nin benimle konuşmaya çalışması okuldaki şöhretinden dolayı beni başlarda şüphelendirse de zaman geçtikçe saminiyetine inanmıştım doğrusu. Evet, her açıdan serserinin teki gibi görünüyordu. Bilemiyorum, belki de tam anlamıyla öyleydi ama nedense ondan kötü bir elektrik almıyordum.

Ayaküstü sohbetimiz sırasında Rüzgar'ın yüzüme bir kere bile bakmaması kalbimdeki o küçük cam parçasının yine kıpırdanmasına sebep olurken, onun neden böyle davrandığına da neden böyle hissettiğime de bir anlam veremiyordum. Onun yanındayken her şey o kadar karmaşık bir hâl alıyordu ki bu adamın kaç bilinmeyenli bir denklem olduğunu bile çözemiyordum. Konuşmamasını anlayabilirdim, ama yüzüme bile bakmaması... *O tokat yüzünden mi kızgındı bana? İyi de, kızgın olması gereken ben değil miydim?*

Hâlâ yüzüme bakmaması artık canımı sıkmaktan ziyade yakmaya başlamıştı. Bir an sonraysa varlığımı tamamen reddedercesine Ege'ye dönerek, "Ben gidiyorum, akşama haberleşiriz," dediğinde o cam parçası hedefine yürüyen bir asker gibi kalbime doğru hızla ilerledi. Tüm bu tavrının yeni bir oyun olma ihtimaline rağmen onu taklit edercesine önüne geçtim. Bunu neden yaptığımı, nasıl yapabildiğimi bilmiyordum; ama yüzüme bakacaktı bir kere. Gitmek bu kadar kolay olmamalıydı.

"Ne o, kaçıyor musun yoksa? Yasakları da kaldırdığına göre pes ettin galiba... Sana söylemiştim, bu hayatta herkes için bir son durak vardır," dediğimde tek kelime etmeden bakışlarını bakışlarıma değdirdi; fakat bedenimdeki cesaret de uçup gitti. Yine de anlamsız bir çabayla ondan bir şeyler duymak adına, "Bir şey söylemeyecek misin? Belalı çocuğumuz pes mi etti yoksa?" diye sordum; ama duymak istediğim dudaklarından dökülen zehir kokulu sözler değildi.

"Evet, pes ettim. Yeterince eğlendim; ama tadı kaçtı artık! Birilerinin seninle uğraşmasına bu kadar meraklıysan yakında yeni bir bela alırsın başına. Benden bu kadar! Çok bile vakit harcadım seninle."

Kelimeler ne zamandır zehir kokar olmuştu? Ya da tek bir söz nasıl olur da bıçak gibi keserdi yüreği? Hiç tanımadığın bir adam nasıl bu kadar acıtabilirdi canını? Peki ya kalp... Bu kadar aciz miydi ki hiçbir anlamı olmayan bir adamın söyledikleriyle paramparça olabiliyordu?

Suçlu o değildi. Suçlu bendim; çünkü o hâlâ Rüzgar'dı, ama karşımda ilk kez gerçek bir rüzgârdı. Bense onun karşısında kuşandığım zırhımdan sıyrılıp kırılgan bir çiçeğe dönüştüğüm an kaybetmeye mahkûm olmuştum. Ona arkamı dönmem gerekirken inatla karşısına geçtiğim an solup gitmeye mecbur olmuştum.

Kızgınlık gürültülüdür, kırgınlıksa sessiz, diyenler haklıydı; çünkü ben de bağırıp çağıran o deli kızın aksine konuşmayı unutmuşçasına suskundum şimdi.

Donup kaldığım bakışlarının altında kırıntılarını topladığım gururumla biraz olsun kendime geldiğimde de sadece gözlerine baktım. Suskunluk her şeyi anlatmaya yetse de, "Haklısın... Haddinden fazla uzadı bu saçmalık. Tıpkı sen gibi ben de sıkıldım artık bu oyundan. Bundan sonra herkes kendi yoluna," demekten alamadım kendimi.

İşte ilk defa... O an ilk defa gözlerime değen gözlerinde bir duygu kırıntısı gördüğümü zannetsem de artık bir anlamı yoktu. Mahcup bakışlarla bana bakan Ege'ye zoraki bir gülümsemeyle, "Görüşürüz, Ege," dedikten sonra da ardıma bile bakmadan yanlarından uzaklaştım. Sızlayan bu defa da gözpınarlarımdı, ama ben yine sadece yüreğimin sızısını hissediyordum. Ağlıyordum; ama ne için olduğunu bile bilmiyordum.

"Aşağılık adamın tekisin, Rüzgar Yücesoy! Ben de buna rağmen iki lafınla senin için gözyaşı döktüğüme göre aptalın teki olmalıyım!"

Adımlarım beni bahçeden dışarı sürüklerken durağa yürümek yerine adımlarımı sahile çevirdim. Bulduğum ilk boş banka kendimi bıraktığımda dudaklarımdan firar eden hıçkırık kendime duyduğum öfkeyi harlarken, "Aptalsın, Zeynep, aptal! Niye ağlıyorsun? O adam için ağlayacak kadar zavallı mısın sen?" diye kızgınlıkla söylensem de tek yaptığım ağlamaya devam etmekti.

Tamam... Bugün ağlayacaktım; ama bu, o adamın bana verdiği son zarar olacaktı. Yeni bir gün doğduğunda da Rüzgar Yücesoy artık benim hayatımda olmayacaktı...

Verdiğim sözleri tutmamla tanınırdım ben, özellikle de o sözü kendim için vermişsem. Şimdi de öyle yapıyordum. O gün o sahil kenarında içim çıkarcasına ağlarken kendime verdiğim sözü tutuyordum. En azından tutmaya çalışıyordum. Günlerdir Rüzgar'ı görmüyordum mesela. Sesini duymuyordum. Varlığını hissetmiyordum. O yüzden de kalbim kaldıramayacağı bir yükle uğraşmak zorunda kalmıyordu. Hızlanmıyordu, teklemiyordu, kırılmıyordu. Sadece yaşamak için atıyordu, ben de ona ayak uyduruyordum.

Ta ki bugüne kadar...

On günün sonunda karşımdaydı. Günleri saydığımdan değil, sadece on gün süren sınavlarım bugün bittiği için biliyordum bunu. Hiç değişmemişti. Hâlâ uzak, hâlâ ulaşılmaz, hâlâ bir buz kristali kadar can yakıcı görünüyordu.

Masadaki dalgın bakışları kantinin girişine döndüğünde toprak rengi bakışları beni buldu ve o an sanki kalabalıkta kaybolmuş bir çocuğun bir tanıdığa rastlaması gibi gözlerime tutundu. Bir an... Tek bir an sendelediğimi hissettim. Sanki yer ayaklarımın altında kıpırdandı; ama benden başka kimse farkında değildi. İşte o an anladım. Zelzele yerin altında değil, yine yüreğimdeydi.

"Zeynep, buradayız!"

Az ilerideki masadan bana seslenen Gülce'yi duymamla bir rüyadan uyanmışçasına irkilirken bakışlarımı Rüzgar'dan ayırıp bizimkilere doğru ilerledim. Rüzgar'ı arkamda bırakacak şekilde boş sandalyeye oturdum, Gülce heyecanlı bakışlarını benden ayırmazken, "Nasıl geçti? Bizimkiler çok iyiydi," diye şakıdığında sınavdan bahsettiğini saniyeler sonra anladım.

"İyiydi benim de..."

Biraz sonra Mert biten sınavlarımızın şerefine pasta ve çay dolu tepsiyle yanımıza geldiğinde ikimizin de gözleri mutlulukla parlarken arka tarafta ne olup bittiğini düşünmemek adına tüm ilgimi tabağıma çevirdim. Yine de aklımın bir köşesi takılı kaldığı bakışları düşünmekten kurtulamadığı için tabağımı didiklemeye öylece devam ediyordum, bir an sonra yanımdan koşarak geçen biri masaya çarptığında daha tek yudum alamadığım çay ben tutamadan koluma döküldü.

Gülce eli ağzında, "Zeynep, yandın!" diye çığlık atarak ayaklandı, Mert de telaşla, "Buz getireyim," diyerek yerinden fırlayınca onların telaşından çayın soğumuş olduğunu söylemeye bile fırsat bulamamıştım. Tam ağzımı açacağım ansa bir anda önümde dizleri üzerine çöken adamla neye uğradığımı şaşırdım. Rüzgar korku dolu bakışlarla elimi avuçlarına alarak, "İyi misin? Çok yandı mı? Hadi revire gidelim," diye bileğime bakarak telaşla konuşmaya çalıştığında da dilim tutulmuşçasına tek kelime edemedim. Bu defaki suskunluğum kırgınlığımdan değil, o kırıkları iyileştiren şefkat dolu bakışlardandı. *Bu toprak rengi bakışlar böylesine güzel bakmayı ne zaman öğrenmişti?*

Her ne kadar bu hâlimizle yine romantik bir film sahnesinin ortasındaymışız gibi görünsek de ne yazık ki gerçekler romantik değil, trajikomikti. Yüreğimin günlerdir sızlayan yanı onun bu telaşlı hâlinin tadını çıkarmak için avaz avaz

bağırsa da öfkeyle ayakta kalan yanım her şeyin bu kadar kolay olmaması gerektiğini söylüyordu. Bu adam için döktüğüm gözyaşlarının tadı hâlâ dudaklarımdaydı, hiçbir şey bu kadar kolay olmayacaktı.

Bu yüzden de elimi usulca elinden çekip ayağa kalktığımda sanki içimde bir şeyler boşluğa düşse de, "İyiyim, yanmadım... Ama sen umursamadığın biri için biraz fazla endişelendin," dediğimde bakışlarındaki afallayan ifade, doğru olanı yaptığımı söylüyordu.

"Bu kadar korkacağını bilseydim çayın çoktan soğuduğunu söylerdim sana," dediğimdeyse anbean bozulan suratıyla kahkaha atmamak için kendimi zor tutmuştum. "Neyse... Gidiyorum ben," deyip yanından ayrılırken onun tarafından kırılan kalbim sevinç taklaları atıyordu artık. *Çünkü bu bir oyunsa bu defa ben kazanmıştım.*

"Zeynep! Beklesene ya, bu ne enerji böyle? Sana yetişeceğim diye nefes nefese kaldım," diye seslenerek arkamdan koşturan Gülce'ye yüzümdeki şaşkın gülümsemeyle bakıp yürümeye devam ettim. Okuldan çıkıp kafeden içeri girdiğimizde de hâlâ deli gibi gülümsüyordum. Evet, kalbim yine benden habersiz rutininden çıkmıştı; ama kabul etmeliydim ki bu defa hissettiğim şey çok güzeldi. Mutlu olduğum için hızlanan kalbim, her hâliyle kabulümdü.

Kafeye gelir gelmez bana sınavlarım için iki haftalık izin veren patronuma bir kere daha teşekkür ettikten sonra bugünün son izin günüm olmasından yararlanarak mutfağa geçip üçümüz için bir şeyler hazırladım. O sıra Mert de kafeye gelmiş, masada Gülce'nin yanına geçmişti. Az evvel okulda olanlardan sonra benimle uğraşacaklarını düşünmüştüm; ama nedense öyle olmamıştı. Tuhaf bir şekilde ikisi de sessizliğe gömülmüştü, karşımda yemekleriyle oynayıp duruyorlardı. Evet, Mert bile...

Ne kadar sorsam da dişe dokunur bir cevap vermemeleriyle merakım daha da arttı, ama biraz sonra Ali abi

masamıza geldiğinde konuyu mecburen kapatmak zorunda kaldım. Bir süre havadan sudan edilen muhabbetlerle bizimkilerin suratları da yavaş yavaş düzelirken laf dönüp dolaşıp Ali abinin medeni hâline geldiğinde keyfim çok yerinde olduğundan dilimi tutamadım.

"Abi sen boş ver Mert'i, ne anlar o bu işlerden... Onu bile biz baş göz ettik zaten... Sen rahat ol, biz Gülce'yle bulacağız müstakbel yengemizi. Değil mi kızılcık?"

Gülerek söylediklerimle kaşı gözü ayrı oynamaya başlayan kardeşine Ali abi de gülerken Gülce birden kalktı. "Benim biraz başım ağrıdı, eve gideyim en iyisi," diyerek yanımızdan bir anda ayrılırken ne olduğuna bir anlam veremedim. Çantamı kaptığım gibi, "Ben de gideyim. Görüşürüz sonra," diye beylerin şaşkın bakışları altında kafeden çıktım. Hızlı hızlı ilerleyen Gülce'yi kolundan tutup durdurduğumda yüzünün hâliyle tokat yemiş gibi hissettim kendimi.

"Gülce... Niye ağlıyorsun?"

"Bir şey yok... Migrenim tuttu biraz," deyip yürümeye devam etti, o an için söylediğine pek inanmasam da koluna girip endişeyle yanında ilerledim. Eve geçtiğimizde Gülce biraz dinleneceğini söyleyip odasına geçince ben de ardından üzgünce bakarak sıkıntılı bir solukla kendimi duşa attım.

Yemek saatinde Gülce'yi uyandırınca daha iyi görünmesi biraz olsun içimi rahatlatırken tasasız kalan ruh hâlimle düşüncelerim yine bugün olanlara kaydı. Gece boyu kendi kendime sırıtıp durmam kızları fena işkillendirse de erken kalkmayı bahane ederek kendimi doğruca odama attım. *Ben bile neden bu kadar mutlu olduğumu bilmezken onlara ne anlatacaktım ki zaten?*

Ertesi gün cumartesi olduğundan tüm vaktim yine kafede servis yaparak geçmişti, sonra da akşamüstü yanıma uğrayan kızların sinema planına ayak uydurmuştum. Attığımız kahkahalar kaç zamandır ruhsuz olan bünyemize fazlasıyla

iyi gelmişti. Sinemadan sonra bir mağazaya girip bir şeyler bakındığımız sırada cüzdanımın çantamda olmadığını fark edip ister istemez telaşlansam da kafeyi aradığımda mutfakta çalışan arkadaşlardan birinin orada düşürdüğümü söylemesiyle rahat bir nefes aldım. Ertesi gün yapılacak mutfak alışverişi aklıma gelince de bu işi pazartesiye bırakamayacağımı düşünüp mecburen kızlara durumu anlatarak onlardan ayrıldım ve kafeye giden bir dolmuşa atladım. Neyse ki kafeye yakın bir alışveriş merkezine gelmiştik.

Kafeye geçtiğimde etrafta pek kimsenin kalmadığını görüp arka tarafa ilerlerken duyduğum seslerle kaşlarım istemsizce çatıldı. Seslerin Ali abinin odasından geldiğini anlayıp o tarafa doğru iki adım attığımda gördüklerime bir anlam veremedim.

Rüzgar, Ali abinin yakasına yapışmıştı, sanki tüm dünyayı kül edebilecek bir ofkeyle ona bakıyordu. Karşısındaki adamın da ondan aşağı kalır bir tarafı yoktu hani, aynı öfkeyle o da Rüzgar'a bakıyordu. Bulunduğum yerden ne konuştuklarını pek duyamıyordum. İçeri girip neler olduğunu soracakken Rüzgar'ın Ali abinin yüzüne sertçe yumruk atmasıyla dehşet dolu çığlığım etrafta yankılandı. O an ikisi de afallayan bakışlarla bana döndüğünde tek düşündüğüm, aralarında ne yaşandığıydı.

Sekizinci Bölüm

Bana Böyle Bakma

Rüzgar

Kaçmak, insanın kendini kandırmasından başka bir şey değilmiş. Bunu anladım geçen zamanda. Bir de düşünmenin hissetmenin yanında ne kadar acısız olduğunu... Öyle ya, işin içine kalp girdiğinde beyin nasıl da kaybediyormuş tüm vasıflarını...

Güçlü zannederdim ben kendimi. Ben istemedikçe içimde birikenleri kimse göremez, anlayamazdı; yüreğimi hep bir duvarın ardında saklayabileceğimi zannederdim... Aslında yüreğimin enkaz altında çoktan yok olduğunu düşünürdüm. Başıma gelen ne varsa ben izin verdiğim müddetçe ruhuma işleyebilirdi.

Ah! Ne büyük yanılgıymış bu meğer...

Soğuk bakışlarımın ardına gizlediğim, daha kendime bile itiraf edemediğim ne varsa nasıl da dökülüp saçıldı ortaya... Önünde diz çöktüğüm an o efsunlu mavileriyle yüreğimi görür gibi nasıl da baktı gözlerime... Nasıl da benim oyunumda parmağını bile kıpırdatmadan tuzağına düşürdü beni...

Ah, Zeynep... Güzel Zeynep...

Oysa nasıl da habersizce, fütursuzca, hiç tahmin etmeden, içten içe beklediğimi bile bilmezken girmişti hayatıma... Hiç beklemediğim anlarda ve hiç hesap edemediğim şekillerde karşıma çıkmaları yetmezmiş gibi bir de yokluğunda bile zihnimde dolanmaya devam ettiğini fark ettiğimde neye uğradığımı şaşırmıştım. Kimseleri umursamazken, etrafımda olan bitenleri görmezken, adına intikam desem de aslında sırf onunla yeniden karşılaşmak için çocukça oyunlara kalkıştığımı anladığımda da ilk kez korkmuştum. Bir büyüye kapıldığımı hissetmiş gibi kaçmaya çalışmıştım ondan; ama olmamıştı... Buna gücüm olmadığını, kendi isteğimle ondan uzak duramadığımı görünce de çaresizce onu uzaklaştırmak istemiştim kendimden... Başarmıştım da... Nasıl da bir hiçmişim gibi bakmıştı yüzüme... Nasıl da herkes gibi olmuştum gözlerinde... Ta ki bugüne kadar...

Beni öyle telaşla karşısında bulduğu an o puslu mavileri nasıl da parlamıştı... Kışı bahara çeviren gülüşü benim için olduğunda nasıl da yüreğime güneş gibi doğmuştu... Nasıl da güzel olmuştu...

Günlerdir ondan uzak kalmak için verdiğim tüm çaba boşa gitse de sanki huzur bulmuş gibi hissediyordum kendimi. Sanki bile bile canımı acıtıyordum da şimdi bundan vazgeçmiş gibiydim. Kantinin ortasındaydım. Herkesin merak yüklü bakışları üzerimdeydi; ama ben aklımı gölgesine katıp onun peşinden göndermiş gibi umursamazdım. Sadece düşünüyordum.

Aklından neler geçiyor, Zeynep?

Gördükleri şok edici sahneden sonra bizimkilerin ağzımdan laf almak için uğraşacaklarını da bildiğimden onun ardından ben de okuldan ayrılıp arabama atladığım gibi soluğu yine sığınak bildiğim yerde aldım. Orman içindeki bu köhne mekânı iki sene evvel koşuya geldiğim sırada keşfetmiş, daha sonraları kaçmak istediğim her an kendimi burada bulmuştum.

Sahibi Kadir Baba ellilerinin sonlarında, burayı kendine son durak seçmiş bir adamdı. Karısını ve kızını depremde kaybettikten sonra burada inzivaya çekilmişti, arada gelen misafir dediği müşterileriyle bir şekilde yaşamaya devam ediyordu. Konuşmayı pek sevmezdi, lakin her zaman diyecek bir çift lafı da vardı. Gıcırtıyla ittiğim kapıdan içeri girdiğimde etrafta ondan başka kimsenin olmaması beni rahatlatırken dumanı tüten çayını yudumladığı köşesinden doğrulup burukça gülümseyen adamın yanına gidip ona sıkıca sarıldım.

"Hoş geldin, Rüzgar oğlan."

"Hoş buldum, Kadir Baba."

"Bu aralar pek sık gelir oldun sen buralara, bazı mevzular hâlâ çözülemedi anlaşılan?" dediğinde derin bir iç çekerek karşısına oturdum. Bir tek ona anlatabilmiştim derdimi. Biter diye anlatmıştım, ama anlattıkça daha çok büyümüştü içimde.

"Yok be, baba... Bırak çözülmeyi, gitgide kördüğüm oldu her şey."

Onunla konuşmak aynayla konuşmak gibiydi. Seni yargılamaz, ama görmekten kaçtığın ne varsa bir şekilde suratına çarpardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Niye kaçmak yerine kabullenmeyi denemiyorsun be oğlum?"

Başımı avuçlarımın arasına alıp dirseklerimi de masaya dayadım. "Bilmez gibi konuşma be baba... Ben hayatım boyunca birini sevmekten kaçmışken şimdi nasıl seveyim onu?" dediğimde yerinde kurulup yılların tecrübesiyle dolu şefkatli bakışlarıyla baktı yüzüme.

"Ben sana sev demiyorum ki... Sen o kızı zaten seviyorsun. Ben sadece bunu kabullen artık diyorum," diye cevap verdi, sözleri karşısında bakışlarım titrerken ben de sanki bu ihtimalden kaçmak ister gibi gözlerimi kaçırdım.

"Belki de haklısın, belki de ilk kez birini seviyorum, ama bu bir şeyi değiştirmez. Unutacağım elbet... Unuturum bir şekilde... Herkes unutulur..."

Unutulur mu sahi?

"Kalp dediğin çok garip bir organ evlat. Hele senin gibi kalbine kilit vurmuş adamlar için... Kimisi ayran gönüllüdür; bugün birini sever, yarın başkasını. Sorarsın, 'Öncekini unuttum,' der; ama aslında unutmamıştır. Diliyle, 'Sevdim,' demiştir, gözün gördüğünü sevmiştir; ama kalbine almamıştır onları. Senin gibi adamlarınsa kalbine vurulan kilit sadece bir kere açılır. O kilidi açan biri de artık sen istesen bile çıkmaz oradan. İstesen bile unutamazsın; çünkü kalbi zor olan bir adamın kalbine giren, o adamı alt etmiş demektir... Acı çekersin elbet, ama ondan gelen acı bile yokluğundan fazla acıtmaz canını... İnan bana evlat, hayat sevdiğini inkâr etmek için çok kısa..."

Evet, haklı. İnkâr ediyorum. İstemiyorum. Kabullenmiyorum. Hiçbir şey değişmiyor ama. Gidecek, biliyorum. Mahvedecek beni. Yine de susturamıyorum artık kalbimi... Ne ara oldu, nasıl oldu, bilmiyorum. Onu ilk kez gördüğümde mi? Sesini duyduğumda mı? Yoksa mavilerinin içinde kaybolduğu yaşlar yüreğime lav gibi aktığında mı?

Artık bildiğim, inkâr edemediğim tek bir gerçek var... Ne kadar kaçarsam kaçayım, sanki çözülmesi imkânsız bir düğümle yüreğine dolanmış gibiyim.

İşte öyle seviyorum seni, Zeynep...

Bir gün gözlerine bakarak söyler miyim bilmiyorum, ama...

Seviyorum...

O gün, bir umut unutmak için gittiğim yerden bana kabullenmekten başka yol bırakmayan sevdamla geri döndü-

ğümde artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını da çok iyi biliyordum. Kabullenmek güzeldi... Güzeldi de, tuhaftır ki telaşlı bir adama dönüştürmüştü beni. Sanki yüreğimde gizlediklerimi kendime değil de ona itiraf etmişim gibi utanmıştım. Okulda beni görmediği anlarda onu izlerken, o mavi bakışlardan kaçıp durmuştum. Ben... Uçurumdan gözü kapalı atlayacak adam, pabuç dilli bir baş belasından köşe bucak kaçar olmuştum.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Çok daha fazlasını hak ettiğim o tokat için soğuttu mu, bilmiyordum. Her şeye rağmen bir şansım var mıydı, bilmiyordum. Başta yüz yüze geldiğimiz anda nasıl davranacağımı bilmiyordum... Yalnızca düşünüyordum. O günlerden birinde bizimkilerin kendi aralarında ettikleri muhabbeti duymamla kalp atışlarım hızlandı ve bir anda tüm duyularım onlara odaklandı. *Ondan bahsediyorlardı, Zeynep'ten...*

"Sen dün o kızla bahçede ne konuşuyordun Güney?" diye rahatsızca söylenen Rüya'ydı.

"Hangi kız?" diye merakla mırıldananansa Ege'ydi.

Güney, "Ne derdin var senin Zeynep'le, niye uğraşıp duruyorsun kızla?" diye kızgınlıkla ama her zamanki kibarlığıyla Rüya'ya söylenirken, yüreğime çöken bir ağırlıkla neler olup bittiğini anlamaya çalıştım. *Güney'in ne işi vardı Zeynep'le?*

"Saçmalama! O kızla ne derdim olabilir ki benim? Sadece hoşlanmadım ondan. Siz niye bu kadar ilgilendiniz, onu da anlamadım zaten. Düşmedi bir türlü gündemimizden... Ee, niye gelmiş ki yanına?"

"O benim yanıma gelmedi, ben onu görünce selam verdim. Tabii bir de sizin yaptığınız terbiyesizlikler için özür diledim. Malum, sizin yüzünüzden kızın karşısında başımız yerden kalkmıyor," dediğinde bakışları Rüya'ya olsa da lafın ucunu bana dokunduruyordu. Haklıydı, ama hiç değilse

bir rahatlık yerleşmişti yüreğime. Güney ona karşı bir şey hissetse bunu mutlaka belli ederdi.

"Aslında benim aklıma takılan bir şey vardı, ama sen gelince onu da soramadım," derken bakışlarımı engel olamadığım bir merakla ondan ayıramamıştım. "O günden sonra Zeynep'i kafede hiç görmedim. O gün kafede yaşananlar da malum... Böyle mekânları bilirsiniz, çalışanların gözünün yaşına bakmazlar, haklı haksız ayırt etmezler. Korkarım bizim yüzümüzden işinden oldu kız," deyip bakışlarını bana çevirdiğinde yüreğime çöken ağırlıkla bir an için nefes alamadım. Eğer benim yüzümden başına böyle bir iş geldiyse kafamı duvarlara da vursam az gelirdi. Olmazdı, izin veremezdim. Her ne kadar patronu olacak o heriften haz etmesem de böyle bir haksızlığın sorumlusu olamazdım.

O an aklımda ne vardı bilmiyordum, ama evden çıkıp arabama atladığımda yolun sonunun çıktığı yer olmam gereken yerdi. Yaptığım hatayı telafi etmek zorundaydım. Kafeden içeri girip doğruca arka tarafa ilerlerken, "Konuşmamız lazım," dediğim anda Ali denen adam masasından ayaklanıp şaşkın ama yine de meydan okur bir tavırla karşıma dikildi. *Hiç hoşlanmamıştım bu adamdan. Hiç!*

"Ne istiyorsun?"

"Burada çalışan garson kız-" dediğim an, "Zeynep!" demesiyle ağzının ortasına bir tane çakma isteğiyle dolup dişlerimi sıktım. "Evet," dedim sakin kalmaya çalışarak. *Zeynep... Onun için buradaydım.*

"Geçenlerde burada tamamen benden kaynaklı bir sorun yaşandı. Bu yüzden kimsenin zarar görmesini istemem. Eğer benim hatam yüzünden işinden olduysa..." derken kaşlarını hafifçe çatarak yüzüme baktı, bir an sonra bakışları alaylı bir ifadeye büründü.

"Yaptığın terbiyesizliğin farkına varman güzel, ama bu kafede olan şeyler ya da Zeynep'le alakalı herhangi bir şey seni ilgilendirmez." Söyledikleri karşısında kan beynime

sıçrarken yine öfkeyle dişlerimi sıktım. *Ulan, sen kimsin de beni neyin ilgilendirip neyin ilgilendirmediğine karar veriyorsun?*

Yine de derin bir nefes aldım. Onun için sakin kalmaya çalışıyordum. "Benim hatam yüzünden biri zarar görüyorsa bu durum beni elbette ilgilendirir."

"Zeynep seni ilgilendirmez. Aklın sıra böyle koruma havalarına girip kızın aklını karıştırmaya çalışıyorsun, ama yemezler. O senin kendine oyuncak ettiğin kızlardan değil!" dediğindeyse sabır falan kalmamıştı artık ortada. *Nasıl böyle konuşurdu? Ne kadar tanıyordu ki beni? Bunca zaman kimi yanıma yaklaştırıp da oyuncak etmiştim kendime?*

"Ne diyorsun ulan sen, ağzını topla!" diye yakasına yapışarak kükrerken de gözüm hiçbir şeyi görmüyordu artık. Ben onu düşünmeye bile kıyamazken o onu nasıl böyle iğrenç bir yakıştırmayla ağzına alırdı?

"Ne oldu, veliaht prens? Gerçekleri duymak hoşuna gitmedi galiba? O kızı korumak sana düşmez, o benim yanımda... Uzak dur ondan!" Söylediklerinden sonra yüzüme sert bir yumruk yemiş gibi sendelerken içimde bir şeylerin paramparça olduğunu hissettim. *Ne diyordu bu? Benim yanımda ne demekti? Beraberler miydi yani?*

Kendime kızgınlığım, bu herife kızgınlığım, hatta o baş belasına kızgınlığım beni yiyip bitirirken, "Duydun işte! Zeynep, senin kullanıp kenara atacağın kızlardan değil!" dediğinde bileğimde biriken öfke sert bir yumruk olup suratında patladı. Düşünecek hiçbir şey kalmamıştı artık, ne olursa olsun onun adını böylesine rezilce ağzına alamazdı.

İşte günler sonra tam o an duydum sesini. Buradaydı. Dakikalar evvel onu karşımda görmek mutluluk sebebiyken şimdi yalnızca acı veriyordu; çünkü benim için değil, başka bir adam için buradaydı. Şaşkınlıkla gözlerime bakıp o herifin yanına hızla gittiğinde içimde bir şeyler daha paramparça olmuştu, çantasından çıkardığı peçeteyi kaşına

bastırdığında donmuş bir heykel gibi öylece onları izliyordum. Bir an sonra burada olmamın onun için hiçbir değeri olmadığını kabullenerek arkamı döndüm. O an, "Rüzgar!" diyen naif sesiyle olduğum yerde kalakalırken adımı ondan ilk kez duymanın mutluluğunu bile yaşayamayacak kadar berbat hâldeydim.

Yine de bekledim. Bir şey desin, beni durdursun diye bekledim; ama, "Zeynep," diyen adamın sesiyle tüm umutlar anlamını yitirirken artık burada bir işim kalmadığını da anlamış oldum. Kabullenmek gerektiği doğruydu. Sevdiğimi kabullendiğim gibi, şimdi de sevilmediğimi kabullenecektim...

Zeynep

"Abi, ne oldu burada?"

Sesimin biraz öfkeli çıktığının farkındaydım; ama tam Rüzgar'la konuşacakken bileğimden tutup beni durdurması sinirimi bozmuştu.

"Bir şey olduğu yok... Hadi seni eve bırakayım," deyip yerinden doğrulduğunda da dünyanın en saçma cümlesini kurmuş gibi baktım ona.

"Abi, ne evi? Neden kavga ediyordunuz?"

"Seni ilgilendiren bir konu değil, Zeynep!"

Her zamanki şefkatli tavrının aksine bu defa konuyu sertçe kestirip attığında da ister istemez bozulmuştum. Dertleri neydi bilmiyordum, ama meselenin bir şekilde bana dokunduğunu hissediyordum.

Eve geçtiğimde de kızlara olanları anlatırken Ali abinin yumruk yediğini duyan Gülce telaşla elindeki kaşığı düşürmüştü, "Ali... Yani şey, Ali abi iyi mi?" diye sorunca Ela'yla ikimiz onun bu hâline şaşırarak baktık. *Kızarmış mıydı o?*

"İyi... Biraz kaşı kanadı sadece," dememle de Gülce rahat bir nefes aldı. "Neyse... Ben bugün biraz erken yataca-

ğım," diyerek tabağını alıp yanımızdan ayrıldığında Ela'yla karmakarışık bakışlarla ardından bakakaldık.

Ne olmuştu az önce?

Sorularla dolu hafta sonunu ardımızda bıraktığımızda da yeni bir hafta daha başlamıştı. Başıma yine nelerin geleceğini düşünüp durarak geldiğim okulda daha kantine girer girmez sorularımın başkahramanı Rüzgar'ı karşımda görsem de onun yine bana bakmayan suratına iki tane çakma isteğimi bastırarak satış yapılan bölüme ilerledim. İlk zamanlar yemek ücretlerinden yakındığım doğruydu, lakin tam burslu olan bütün öğrencilerin aynı zamanda yemek bursu da olduğunu öğrendiğim gün rahat bir nefes almıştım. Görevliye siparişleri verip tostları beklerken biraz sonra, "Selam," diyerek yanımda beliren Ege'ye gülümsedim.

"Selam."

"Zeynep, geçen gün bahçede olanlar... Gerçekten üzgünüm," dediği anda o gün Rüzgar'ın söylediklerini anımsarken gülüşüm soldu ve kaşlarımı çatıp bakışlarımı hüzünle etrafta gezdirdim. Sonrasında ne yaşanırsa yaşansın, o gün hissettiklerimi unutmak kolay değildi.

"Sorun değil, Ege. Başkalarının hataları için özür dilemek zorunda değilsin. Aynısını Güney de yaptı. Siz gerçekten iyi adamlarsınız, sizi tanıdığıma sevindim," dediğimde de gülümseyerek, "Sen de çok esaslı kızsın. Biz de seni tanıdığımıza çok sevindik," dedi. Sonra başıyla oturdukları masayı işaret edip muzipçe, "Hepimiz," derken kıkırdamama engel olamadım. O masadakilerin beni tanımaktan mutlu olduklarını pek sanmıyordum.

"Bu arada, galiba bizim yüzümüzden işten çıkarılmışsın. Eğer yeni bir iş arıyorsan..." diye mahcubiyetle mırıldandığında söyledikleri karşısında şaşkınlıkla baktım yüzüne.

"İşten mi çıkarılmışım?"

"Öyleymiş, yani Güney söyledi. Seni de kafede göremeyince..." diye tereddütle mırıldanmaya devam edince de bir şekilde durumu yanlış anladıklarını anlamış oldum. Geçenlerde Güney'le ayaküstü sohbet ederken beni kafede göremediklerinden bahsetmişti. O sırada Rüya yanımıza gelince de ona bir cevap veremeden yanından ayrılmak zorunda kalmıştım. İzinli olduğumu bilmedikleri için işten çıkarıldığımı düşünmüş olmalıydılar. Bir an sonra aklıma gelen ihtimalle, "Başka kim biliyor bunu?" diye sorduktan sonra Ege'nin, "Bizimkiler işte. Rüya bir de Rüzgar," demesiyle kalbim amansız bir heyecanla çarptı. Aklıma gelen ihtimalin beni neden bu kadar mutlu ettiğini de bilmiyordum. *Rüzgar, Ali abiyle bu yüzden kavga etmiş olabilir miydi? Peki, olsa ne olurdu?*

"Ben işten ayrılmadım ki, Ege. Yanlış anlaşılma olmuş galiba, sadece izinliydim," dediğimde rahatlaması beni gülümsetirken tostların hazırlanmasıyla tepsiyi alıp bizimkilerin yanına geçtim. Birkaç dakika elimdeki tostu didikleyip beynimi uyuşturan sorulardan kaçmaya çalışsam da bir anda gelen deli cesaretiyle kendime daha fazla engel olamayarak, "Geliyorum şimdi," diyerek ayaklandım.

Rüzgar'ın olduğu masaya gelirken Rüya cadısı yine tırnaklarını çıkarıp çemkirmeye hazırlanmıştı ki onu umursamadan Rüzgar'a dönerek, "Biraz konuşabilir miyiz?" dedim ve birden tüm bakışlar beni buldu.

Heyecanla beklediğim sırada Rüzgar'ın yerinden kalkmasıyla sevinsem de, "Hayır," deyip yanımdan geçince öylece ortada kalakaldım; ama Rüya cadısının pis sırıtışıyla kendime geldim ve silkelenip peşinden yürümeye başladım.

"Rüzgar! Rüzgar, bir bekler misin? Rüzgar diyorum! Yahu, bir beklesene be adam!"

Koridorun ortasında millet dizi gibi yine bizi seyrederken peşinden koşup yetişmeye çalışıyordum ki bir anda

ayaklarımın dolanmasıyla, "Ay!" diye çığlığı basıp sertçe yere kapaklandım. Bu defa da onu unutup sızlayan bileğimin derdine düşmüşken o yanıma çökerek, "İyi misin? Kızım sen düz yolda bile yürüyemez misin?" diye yarı kızgın yarı endişeli bir tonda söylenince gülmemek için iç yanağımı sertçe ısırdım. Yine benim için endişelenmişti.

"Ne kızıyorsun be! Sen seslendiğimde dursaydın ben de peşinden koşup yere düşmezdim!"

Öfkelenmiştim; ama şefkatle bileğime dokunduktan sonra, "Acıyor mu?" diye sanki kendi canı yanıyormuşçasına sorunca da gülümsememe engel olamadım.

"Yok... Acımıyor."

Sıcak çikolata gibi tadı damağımda kalan bakışlarını da milletin etrafımıza toplanmasıyla gözlerimden çekerken elimden tutup doğrulmama yardım etti. O sırada gözlerim yere bıraktığı defterin kenarından sarkan karakalem resme takıldı, baktığımı fark edip defterin arasına hızla sıkıştırınca da şaşkınlıkla baktım yüzüne. *Bu ne gizemdi böyle...*

Söylemek istediğim çok şey vardı; ama etrafımızda bunca insan varken sözler dudaklarımdan dökülemedi. Suskunluğum karşısında o da arkasını dönüp yürümeye devam edince peşinden gitmek yerine omuzlarımı düşürüp aklımda onlarca soruyla amfiye ilerledim. O gün bir daha da onu göremedim...

Okuldan sonra kafeye geçmiştim, günü tamamlayıp geç saatte ayrıldığımda hava epeyce kararmış olduğundan hızlı adımlarla durağa yürürken Elif'le buluşmak için beni eken Mert'e saydırmaya devam ediyordum. Sokak lambalarının aydınlattığı yolda hızlı adımlarla yürümeye devam ederken bir an sonra arkamdan birinin geldiğini hissetmemle yüreğim ağzıma geldi, tinercilerden birinin peşime takıldığını gördüğümde korkudan neredeyse bayılacaktım.

Hava karanlık, sokak ıssız, etraf bu gece sanki hiç olmadığı kadar ürkütücüydü. Aramızdaki mesafe iyice azalınca

hiçbir şey düşünmeden koşmaya başladım; fakat o da karanlığın içinde bir gölge gibi peşimden gelmeye devam etti. Arkamdaki sapığın yerinde olmayan kafasıyla söyledikleri boş sokaklarda yüreğimi ağzıma getirirken girdiğim sokağın çıkışının çöp bidonlarıyla kapanmış izbe bir çıkmaz sokak olduğunu fark edince bir an için sonumun geldiğini düşündüm. *Oysa ne hayallerim vardı be, çocuğu da kariyeri de aynı anda yapacaktım...*

Geri dönme ihtimalim olmadığından önümdeki yığında çaresizce bir çıkış ararken babamın İstanbul'a gelmeden evvel çantalarda taşınabilen küçük biber gazlarından bir tane aldığını anımsayınca kalbim heyecanla çarptı. Elimi çantaya atıp aceleyle karıştırdığım sırada ardımdan gelen adım sesleriyle daha da paniklerken adamın iyice yaklaştığını hissediyordum. Kalp atışlarım göğsümü ağrıtacak kadar hızlanınca tek bir şansım olduğunu bilerek hızla arkama döndüm ve sıkıca kavradığım biber gazını durmaksızın bağırarak adamın yüzüne sıktım.

"Ah! Gözüm!"

Ama... Ama bu...

"Rüzgar?"

"Ne var baş belası, ne var?"

"Senin ne işin var burada?"

"Ne işim olacak, belamı arıyorum her zamanki gibi!" diye sinirle bağırmasıyla şaşkınlıkla, "Nasıl ya? Ama sapık vardı peşimde..." diye mırıldandım. Kafamı yana eğip sokağın başında baygın hâlde yatan adamı görünce şaşkınlıktan neredeyse dilimi yutuyordum.

Anın şokundan sıyrılıp çantamdaki su şişesini çıkararak, "Avucunu aç, gözlerini yıkayalım," dedim. Sözlerim karşısında yarı kısılmış kıpkırmızı gözleri kuşkuyla parladı, "Kezzap falan olmasın?" diye söylendiğinde de, "Çok komik!" diye alayla gülüp suyu avucuna döktüm. *Şu durumda bile eğlenmeyi başarıyordu!*

Gözlerine suyu çarptıkça canının yandığını görmek tuhaf bir şekilde benim de canımı yakıyordu, ama bir yandan da gülmekten alamıyordum kendimi.

"Çok mu komik?"

"Yani... Sen de niye sessiz sessiz geliyorsun ki?" diye kıkırdayarak söylenirken, "Sokağın başında adamın suratını dağıttım, bir de üstüne koşa koşa yanına geldim. Daha ne yapsaydım, davul mu çalsaydım?" demesiyle kalbim sebepsizce kanatlanıp uçtu sanki. Ellerimle oynayarak gülümseyen bakışlarımı etrafta gezdirdim.

Bir an sonra, "Sen nasıl buldun ki beni?" diye sormamla ensesini kaşıyıp bakışlarını etrafta gezdirirken, "Sabah benimle bir şey konuşacaktın, onun için kafeye gelmiştim. Çıkarken koşmaya başladığını görünce de peşinden geldim," dedi. Gözünü ovuşturmaya devam ettiğini görünce elini tutarak, "Daha kötü yapacaksın," deyip gözünden çektim.

"Fena yanıyor ama..." Bu çocuksu hâli kalbime dokunurken, "Dur biraz, üflersek yanması geçer belki," deyip tam karşısına geçtim. Uzun boyuna karşın gözlerimi kısarak, "Biraz eğilsen diyorum... Hani etrafta merdiven falan da yok ya, nasıl ulaşayım gözlerine," dediğimde gülümserken hafifçe eğilince ayışığında belirginleşen gamzesiyle yutkundum.

Parmak uçlarımda yükselip nefesimi gözlerine usulca üflediğimde o trajikomik karşılaşmamızdan sonra gözlerine ilk kez bu kadar yakından baktığımı fark ediyordum. Sanki saklanmak isteyeceğim dipsiz bir kuyu gibiydi de anahtarı avuçlarıma bırakılmıştı. Binlerce sır kirpiklerine takılmıştı da bulunmak için bekliyordu. Alacakaranlık gibiydi gözleri... Tek başıma kalmaktan korktuğum karanlık geceler gibiydi... Sanki büyülü gibiydi, çok güzeldi... Edebiyattan pek anlamazdım, ama şiir yazasım gelmişti birdenbire...

Sahi, nasıl başarıyordu bunu? Her defasında nasıl oluyordu da unutturuyordu bana her şeyi? Çözemiyor-

dum... Hayatımın bilinmeyenli denklemiydi sanki Rüzgar Yücesoy... Bense inadına onu çözmekten başka bir şeyi düşünemiyordum.

Bir an sonra üflemeyi bırakıp sadece gözlerine baktığımı fark ettiğimde tüm bedenimin utançla yandığını hissettim. Birinin gözlerine uzun uzun bakabilen birisi değildim; çünkü her defasında gülesim gelirdi, ama nedense onun gözlerinden bir türlü çekemiyordum kendimi. Her defasında aynı büyülü his sarıyordu benliğimi. Bir de imkânsız olduğunu bildiğim hâlde tuhaf bir tanıdıklık hissi...

Hâlimizi de düşünüyordum ister istemez... Uzaktan gelen korna sesleri, aramızdan geçen ılık bir rüzgâr, ardımızda yığılı çöp torbaları, az ötede sızıp kalan bir tinerci ve biz... *Tuhaf ama güzel bir resim olmuştuk sanki...*

Kendimi zar zor toparlayıp bir şeyler söylemek için dudaklarımı aralasam da hayatımda gördüğüm en yoğun bakışlarla bana baktığından dilim de düğüm olmuştu karşısında. Dedim ya, büyücüydü bu adam, belki de hilekâr bir oyunbaz... Yine de ne yapıp edip bir şekilde başarıyordu işte benliğimi bakışlarına tutsak etmeyi...

"Bana böyle bakma."

Kendi çıkmazlarım arasında kaybolduğumdan yüzüme vuran ılık nefesin söylediklerini de belki saniyeler sonra algılamıştım. Titreyen sesimle, "Ne?" diye fısıldadığımda kalın dudakları çehresini aydınlatan bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı. Ben gitgide derinleşen gamzesiyle yine yerin ayaklarımın altında sallandığını hissederken onun söyledikleri, belki de bizim hikâyemizin başlangıcıydı.

"Bana böyle bakma, Zeynep... Eğer gitmemi istiyorsan, bana böyle bakma."

Dokuzuncu Bölüm

Sen Ona Âşıksın

Öyle bir zaman gelir ve öyle bir resmin içerisinde bulursunuz ki kendinizi, duyduğunuz her sese sağır olursunuz birdenbire... Bir an zaman durur, herkes susar ve siz sadece o anı yaşar, o anda kaybolursunuz...

Nasıl göründüğümüzü umursamıyorum o yüzden. Biri bizi görse ne düşünür diye korkmuyorum. Onu düşünüyorum... Bir de söylediklerini...

Bana böyle bakma...

O bir nefes uzağımdayken, gözleri gözlerimdeyken konuşmak imkânsızdı sanki. Kahverengileri öylesine parlak bakıyordu ki gözlerime, yoluma düşen tek ışık oymuş gibiydi... Yıldızlar bu gece gökyüzünde değil de onun gözlerinde parlıyordu, sanki bir tek onu takip etsem yolumu bulabilirdim...

Ben ne söyleyeceğimi bilemediğimden şaşkın bakışlarımı telaşla etrafta gezdirsem de bir an sonra yine gülümsemesinde takılı kaldım. Bunca zaman yaşananlardan sonra öyle güzeldi ki o gülüşü görmek, büyülenmişim gibi ben de gülümsedim. Buna rağmen zaman geçtikçe nerede ve ne hâl-

de olduğumuzu anımsadığımda daha fazla rezil olmamak adına yerdeki çantamı telaşla elime aldım. *Çıkmaz sokağın kuytusunda gecenin bir yarısı ne yapıyorduk biz?*

Sanki az evvel yaşananların hiçbiri olmamış gibi, "Hadi gidelim artık buradan," diye aceleyle söylenirken de endişeyle bedenimi taradı bakışları.

"Bir yerinde bir şey yok, değil mi?"

"İyiyim. Merak etme," dediğimde bakışları yine gülümsememe sebep olmuştu, gözleri gülüşümde takılı kaldığında utanarak kendime geldim. "Tamam, o zaman. Şey... Seni eve bırakayım," demesine karşılık, "Gerek yok, otobüsle giderim ben," desem de beni dinlediği pek söylenemezdi. Ben de pek karşı çıkacak değildim zaten, laf olsun diye itiraz etmiştim işte.

"Tamam, gidelim o zaman."

Yürümeye başladığımız sıra az evvel sokağın başında sızıp kalan tinercinin de ortadan kaybolduğunu gördüğümde rahat bir nefes alıp ıslık çalarcasına esen rüzgârla montuma biraz daha sarındım. Kasım ayı kış mevsiminin hakkını kesinlikle veriyordu. Sanki o sıcak günlerden sonra sonbaharı atlayıp doğruca kışa geçmiştik. Üzerimde mont olmasına rağmen ayazı tenimde hissediyordum. Peki ben böyle üşürken bu adam incecik bir gömlekle nasıl geziyordu ortalarda?

Dayanamayıp kaşlarımı çatarak, "Sen neden üstüne mont giymiyorsun, hava buz gibi?" diye söylendiğimde yüzüme şaşkınlıkla baktı, bir an sonra adımları duraksadı. "Hastalanmamdan mı korktun yoksa?" diye eğlenerek laf atınca, "Ne korkacağım... Hem kötüye bir şey olmaz," diyerek umursamaz görünmeye çalıştım; ama gülmemek için dudaklarını birbirine bastırması pek de başarılı olamadığımı gösteriyordu. Ben de gülümseyerek önüme döndüm.

Caddeye yürümeye devam ettiğimiz sırada, "Zeynep?" diye seslenen kişiye başımı çevirmemle az ileriden Ali abi-

nin bize doğru geldiğini görüp ister istemez şaşırdım ve duraksadım.

"İyi misin? Ne işin var burada?"

"İyiyim. Durağa giderken biri takıldı peşime, ama neyse ki Rüzgar yardım etti." Bakışlarımı gülümseyerek Rüzgar'a çevirsem de onun öfke dolu hâliyle Ali abiye baktığını fark edince yine afalladım. Ali abinin de aynı tavırla Rüzgar'a baktığını görünce tüm moralim altüst oldu. Aralarında ne olup bittiğini hâlâ öğrenebilmiş değildim.

Kısa süren gergin sessizliğin ardından Ali abi, "Geç oldu Zeynep, hadi seni eve bırakayım," dediğinde de, "Aslında biz Rüzgar'la-" diye sözüme başlamıştım ki Rüzgar birden sözümü kesti. "Seni eve bırakacak biri çıktığına göre ben kaçıyorum, bundan sonra daha dikkatli olursun." Dudaklarından umursamazca dökülen sözler karşısında donup kalırken saf bir hayal kırıklığıyla baktım yüzüne. Yine yapıyordu işte. Yine aynı şekilde aynı umursamazlıkla yakıyordu canımı. Sadece ikimizken her şey nasıl güzelse birileri geldiğinde kumdan kaleler gibi yıkılıyorduk her defasında... *Saniyeler içinde ne değişmişti ki? Benden başından savması gereken bir belaymış gibi bahseden adam, az önce gözlerime dalıp giden adam mıydı?*

Gözlerimdeki hayal kırıklığını silemeyeceğimi anladığımda yüzüne daha fazla bakmadan, "Gidelim," diyerek Ali abinin arabasına yürüdüm. Neden her defasında böyle olduğunu bilmiyordum, bir kere daha canımı yakmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum...

Eve geldiğimde sıcak bir duşla biraz olsun kendime gelmiştim, ama yüzüm gülmüyordu bir türlü. Neden böyle davrandığını düşünüp dursam da hiçbir cevap bulamayışım kırgınlığımı daha da arttırıyordu. Onun bu dengesiz hâlleri

benim hayatıma öylesine fazla gelmişti ki o gece içine düştüğüm ruh hâliyle öfkemi de en olmadık şekilde Gülce'den çıkarmıştım. Israrla neyim olduğunu sorunca onun da bizden bir şeyler gizlediğini ima ederek ona patlamış, yok kere arkadaşımın da kalbini kırmıştım.

O gece bir türlü bitmek bilmemişti, düşündükçe başa dönmüştüm. Dengesiz bir adamın gölgesinde savrulurken unuttuğum hayallerimi hatırlamıştım yeniden ve kendime bir söz vermiştim. Bundan sonra hayatımda olmasına izin vermeyecektim...

Ertesi sabah okula geldiğimizde Gülce'yle olan kırgınlığımız devam ettiğinden Mert'e durumu anlatıp onu yalnız bırakmamasını söyledim. Sonuçta hatalı olan bendim ve aramızdan biri yalnızlıkla baş edecekse bu Gülce değil, ben olmalıydım. Bütün günü tek başıma geçirmem yetmezmiş gibi dersten sonra Gülce'nin benimle konuşmadan eve geçmesiyle moralim daha bir bozulmuştu, akşam bu meseleyi halletmeyi kafama koyup okuldan çıktım. Kafeye gitmeden önce de okulun arka sokağındaki bankamatiğe uğrayıp babamın hesabıma attığı parayı çektim. Tam parayı çantama koyup arkamı dönecektim ki bir anda çantamın kolumdan çekilmesiyle neye uğradığımı şaşırdım. Bütün paramın orada olduğunu idrak ettiğim anda kapkaççının peşinden telaşla koşmaya başladım. *Şaka mıydı bu?*

"Hey! Durur musun?"

Ne kadar da kibardım! Kapkaççı kovalarken niye kibardım ben Allah aşkına?

"Dur! Dursana! Dur dedim!"

Koca adam falan değildi, boyu ancak belime gelecek küçücük bir çocuktu peşinde koştuğum. Daha dün neredeyse cinayete kurban gideceğim sokakların arasında bu sefer de kapkaççı kovalamamsa ayrı bir ironiydi. Hayatım gitgide ucuz senaryolu aksiyon filmlerine dönüyordu.

Nefes nefese koşmaya devam ederken ayağımın taşa takılmasıyla yine yere kapaklanmam da elbette ki kaçınılmaz sonumdu. İzbe sokakta giden çantama ayrı, sızlayan ayağıma ayrı ağlarken bir an sonra omzumda hissettiğim küçük dokunuşla irkildiğimde gördüğüm yüzle kalakaldım.

"Sen?"

"Ben."

En fazla altı yedi yaşlarında olan çocuğun şaşkınlığıma verdiği karşılık saçma bir şekilde şu durumda beni gülümsetirken, "Niye geri geldin sen?" diye sordum. "Düştün çünkü," demesiyle de yine şaşkınlıkla aralandı dudaklarım. "Acıyor mu?" diyerek üzgün gözlerle ayağıma bakınca ağzım açık kalırken kaçmasından çekinerek, "Çantamı geri alabilir miyim?" diye sordum ve tekrarlatmadan çantamı bana uzatmasıyla daha da büyüdü şaşkınlığım. *Tamam, kameralar neredeydi?*

Ufaklığın arkasını dönüp ilerlemesiyle ben de yavaşça ayaklanıp sekerek peşinden giderken, "Hey! Dursana bir dakika, adın ne senin?" diye seslendim. "Ömer," deyip yürümeye devam etti. "Ömer, neden yaptın bunu?" Soruma karşılık yine bana döndü bilye gibi parlayan gözleri.

"Çalmayı mı, geri vermeyi mi?"

"Şey... İkisini de..."

"Çalmamı benden istediler, geri vermeyi de ben istedim."

"Kim istedi?"

Cevap vermedi bir an. "Buralarda çok dolanma, çantanı da yandan tak; yoksa yine çalarlar," deyip arkasını döndüğünde daha ne kadar hayrete düşeceğimi bilmiyordum. Yine yürümeye başlayınca peşinden gitmeye devam ettim. Ben, "Ömer, dursana!" diye seslenirken oflayarak, "Ne var?" diye bağırdı. "Sen bana adını söyledin, ama ben söylemedim."

"Çünkü sormadım," diye lafı ağzıma tıkmasıyla gülümsedim. *Akıllı çocuktu vesselam.*

"Olsun, ben yine de söylemek istiyorum. Benim adım da Zeynep."

"İyi."

"Evet, iyidir adım... Neyse, söyle bakayım, bunları yapmanı kim istiyor senden? Yoksa ailen mi?"

Öfkeyle, "Ailem yok benim!" diye bağırdıktan sonra, "Zorla mı yaptırıyorlar sana bunu? Anlatırsan belki sana yardım edebilirim," dememle çocuksu bir heyecanla aniden parladı gözleri.

"Sahi mi?"

"Sahi ya! Sen bana anlatırsan ben de elimden geleni yaparım," dediğimde bir süre kararsızca etrafa bakınsa da sonrasında kaldırıma oturduğunda ben de vazgeçmeden hemen yanına kuruldum. Bir süre sessizce yeri izledi, neden sonra yüzüme bakmadan anlatmaya başladı.

"Babam yok benim, hiç tanımadım. Annem... O, Kemal diye bir adamla evlendi. Bana bunları yaptıran o işte. Annem öldükten sonra ben onunla kalınca beni çalmaya zorladı. Ben istemedim, hatta kaç kere kaçtım; ama her seferinde buldu beni."

"Başka akrabanız yok mu?"

"Sadece anneannem var, ama o da istemedi beni. Zaten çok yaşlı," derken boğazıma bir yumru oturdu.

"Valla ben sadece çok parası olanlardan çaldım," diye itiraf ettikten sonra, "Küçük Robin Hood seni," deyip başını okşadığımda sanki başı ilk kez okşanıyormuş gibi irkildi. Kim bilir, belki de gerçekten ilk kezdi...

"Peki polise gitsek?"

"Mahalleden komşular birkaç kere götürdüler; ama her seferinde geri aldı beni... O zaman da hep daha kötü şeyler oldu." Bunun üzerine iyice kapana kısılmış hissettim kendimi. Daha önce bu kadar çaresiz kaldığımı hatırlamıyordum. Öylece durup yırtık ayakkabısının ucuyla oynayan bu melek yüzlü bahtsız çocuğu oturduğum yerde bir süre

izlerken kara kara bir çare düşündüm. *Sahi, ne gelirdi ki elimden? Benim gücüm neydi?*

Bir zaman sonra, "Benim artık gitmem gerek, geç kalınca dayak artıyor," deyip ayaklanınca elim ayağım boşalırken kalbim buz kesti bir anda. "Dayak mı? Seni dövüyor mu?" diye korkuyla sordum. Buruk bir gülümsemeyle, "O kadar şeyi öpücükle yaptırmıyor herhalde," diye dalga geçerek söylendiğinde de ağlamamak için zor tuttum kendimi.

"Ömer... Ben sana yardım etmek için mutlaka bir yol bulacağım," derken gülümsedi yalnızca. Çaresizliğimi anlamıştı. Pek umudu yok gibiydi, ama yine de mutlu olmuştu sanki.

"Bak, ben buraya çok yakın bir kafede çalışıyorum. Sana oranın adresini veririm, beni orada bulabilirsin," deyip adresi ve telefonumu yazdığım kâğıdı eline tutuşturdum. "Bir şey olursa mutlaka ara, tamam mı?" Söyleyeceklerim bittiğinde başını sallayıp arkasını döndü ve boş sokağın diğer ucuna doğru hızlıca yürümeye başladı. Anlattıklarından sonra gitmesini istemiyordum, ama ne yazık ki şimdilik başka çarem yoktu.

Oradan ayrılıp kafeye gelince de Ali abiye Ömer'den bahsettim, sonuçta kafeye çağırmıştım onu. Ali abi, "En doğrusunu yapmışsın, Zeynep. Elimizden geleni yaparız," diyerek beni rahatlattığındaysa mutlulukla işe koyuldum. Ömer için mutlaka bir çıkar yol bulacaktım.

Günün geri kalanında müşterilerin servislerini dağıtmaya devam ettiğim sırada kapıdan giren Ege ve Güney'le bakışlarım onları bulurken yalnız olduklarını görüp gülümseyerek yanlarına ilerledim.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

Siparişlerini aldıktan sonra da yanlarından ayrılıp mutfakta hazırlanmasını bekledim. Servisleriyle yanlarına tekrar gittiğimde beni fark edip sustuklarını hissetsem de özel

bir şey konuştuklarını düşünerek üzerinde durmadım. Nedense bugün bir gariplerdi; ama ne olduğunu sorabilecek kadar da yakın değildik.

"Zeynep, sen İzmir'den gelmiştin, değil mi? Gelir gelmez iş bulman da çok iyi olmuş. Nasıl oldu bu?" diye merakla soran Ege'nin hâlinden pek bir şey anlamamama rağmen bozuntuya vermedim. *Sohbet edesi gelmişti herhalde...*

"Tesadüf aslında... Arkadaşım Mert'in abisi işletiyor burayı. Öyle denk geldi."

"Patronun da baya genç... Onunla aranız nasıl?"

Ege cevap bekler bir tavırla bana bakarken Güney de başını bana çevirdi. Bu meraklı hâlleri fazlasıyla komik görünse de yine bozuntuya vermeyerek, "İyi, yani bulup bulabileceğim en iyi patron herhalde," dediğimde ikisi de tuhaf bir hüzünle omuzlarını düşürdü.

Ege çatalıyla oynarken üzgün bir hâlde bana bakarak, "Anladım," dedi. "Yalnız, burası bizim okulun uğrak yeri. Yani kızlar baya beğeniyorlar adamı... Hakkını da vermek lazım, yakışıklı adam sonuçta, sen rahatsız olmuyor musun?" diye devam edince soruyu anlamlandırmaya çalıştım. Ege, "Ah!" diye acıyla inleyip ayak bileğini ovuşturarak Güney'e sinirle dönünce de şaşkınlıkla baktım hâllerine. Bu ikisinin bir derdi vardı, ama ne olduğunu anlayabilmiş değildim.

Güney bana dönerek, "Sen kusura bakma, Zeynep. Ege boş boş konuşuyor işte!" diye söylenirken anlamayarak ikisine bakmaya devam ettim. "Neden kusura bakayım ki? Evet, yani patronum diye söylemiyorum, Ali abi baya gözde burada." İkisi aynı anda, "Abi mi?" diye şaşkınlıkla bağırdıklarında da durum iyice tuhaflaşmaya başlamıştı artık.

Ben, "Evet, niye şaşırdınız ki bu kadar?" diye tepki verdikten sonra Ege, "Ya, biz sizi şey sanmış-" diye konuşmaya başlamıştı ki Güney araya girerek, "Neyse Zeynep, bizim gitmemiz lazım artık," dedi. Masaya yemedikleri yemeğin parasını bıraktıktan sonra Ege'yi de yanında çı-

kışa sürüklediğinde şaşkınlıkla arkalarından bakakaldım. Üzüm üzüme baka baka kararır dedikleri doğruydu. Bu ikisi de arkadaşları gibi kafayı sıyırmıştı anlaşılan...

Sonraki günlerde hayat Rüzgar'sız olduğu için tatsız ama hiç değilse acı vermeyen bir monotonlukta akmaya devam etti benim için. Onu yok saymakla ne kadar doğru bir iş yaptığımı da bu sayede anlamış oldum. Şansıma danışman hocamın üzerinde çalıştığı bir projeden dolayı üç gündür farklı bir okulda derslere giriyordum da bu sayede onu görmemek için özel bir çaba harcamam da gerekmemişti.

Bu süreçte canımı sıkan tek bir şey vardı ki Gülce'yle aramız hâlâ düzelmiş değildi. Sadece akşamları beraberdik, o zaman da zaten odalarımızdan çıkmıyorduk. Onunla böyle olmaktan hoşlanmıyordum, ikimizden biri adım atmadıkça da düzeleceğimiz yoktu. Tabii bu benim fikrimdi. Aramızda pinpon topuna dönen Ela'nınsa artık bu hâlimize tahammülü kalmamıştı.

"Yeter artık! Fenalık geldi bana sizin küslüğünüzden!"

Sessizce yediğimiz yemeğin ardından yine sessizce odalarımıza dağılacakken Ela'nın sesiyle ikimiz de yerimizde sıçradık.

"Şimdi... Herkes içinde ne varsa ne saklıyorsa söyleyecek ve bu konu burada kapanacak. 'Yok, ben söyleyemem,' diyorsanız da aramızdaki bu bağı bir daha kurulmamak üzere koparırım, haberiniz olsun!"

Ela'nın haklı çıkışıyla ikimiz de birbirimize bakıp sessiz kaldık. İkimiz de pişman, fazlasıyla üzgündük. Ayrıca hem haklı, bir o kadar haksızdık. Sırf bu yüzden yüzümüzde mahcup birer tebessümle aynı anda söylediklerimizle salonda bir an için ölüm sessizliği yaratmış olsak da bunu bitiren yine Ela'nın şaşkınlık dolu çığlıkları oldu.

"Ben, Ali'yi seviyorum."

"Ben, sürekli Rüzgar'ı düşünüyorum."

Benim cümlemi ne tarafa çeksek o tarafa giderdi. Gülce'nin söylediğiyse fazlasıyla şok ediciydi, o yüzden Ela da ben de tüm dikkatimizi ona verdik. Heyecanla yerimizde tepinip çığlık atarken bir yandan da Gülce'ye sarılıyorduk. *Nasıl da salaktık! Bunca zaman bunu nasıl göremezdik?*

"Zeynep, özür dilerim. Senden saklamak istemedim, ama ben bunu kendime bile sesli söyleyemiyorum ki," dediğinde içtenlikle gülümseyip bir abla şefkatiyle çilli yanaklarını sıktım. *Hey Allah'ım, bir de benden özür diliyordu.* Ben, "Asıl ben özür dilerim. Dengesizin tekine olan sinirimi senden çıkardım, sonra da nasıl özür dileyeceğimi bilemedim," diye itiraf ederken o da gülümseyerek baktı yüzüme.

"Ben de bana kızgınlığın geçmedi sandım, o yüzden yanına gelemedim." Ela hâlimize acıyan bakışlarla gülerken sonrasında Gülce bize imkânsız saydığı aşkını anlattı. Ali abiyi ilk kez biz tanıştırmadan önce tesadüfen gördüğünü, o yüzden de onun yüreğinde hiçbir zaman Mert'in abisi olamadığını içi acıyarak açıkladığında kendime olan kızgınlığım daha da arttı. Bir de neler söylemiş, bilmeden nasıl canını yakmıştım arkadaşımın. *Yenge bulacaktık, öyle mi? Al sana fıstık gibi yenge işte, Zeynep!*

"Gülce'nin olayını öğrendiğimize göre sıra sende. Söyle bakalım, niye düşünüp duruyorsun sen bu Rüzgar'ı?"

Ela'nın hızlı bir manevrayla konuyu bana getirmesiyle gerginlik tüm benliğimi esir almıştı; ama tek başıma olmak da hiçbir sorunu çözmediğinden hiç değilse kalbime binen yüklerden biraz olsun kurtulmak adına ilk günden beri aramızda geçenleri onlara anlattım. *Kim bilir, belki de benim göremediğim gerçeği onlar görürdü...*

"Yani benim olayım çok önemli değil aslında. Sadece bu adamın dengesizlikleri benim de dengemi bozdu, o kadar. Ama bitti yani... Unuttum gitti zaten, üç gün uzaklaşmak

yetti de artu," diye daha çok kendimi ikna etmeye çalışır gibi konuşurken ikisi birden umutsuz vakaymışım gibi bakıp yüzüme.

Bakışlarını üzerime diken Ela oturduğu yerde elini çenesine yaslayıp âdeta bir profesör ciddiyetine büründü. "Bak Zeynep, şimdi söyleyeceklerim sana biraz ağır gelebilir; ama gerçeklerden de kaçamayız," dediğinde kafa karışıklığıyla yüzüne bakarken bir an sonra söylediği cümleyle donakaldım.

"Zeynep, üzgünüm ama sen âşık olmuşsun."

İlk anda duymadığımı sandım, sonra da yanlış duyduğumu. Yanlış kişiye söylenen bir cümleye tanık olmuştum; ama hâlâ yüzüme bakıp gülüyorlardı.

Aşk?

Ben âşık olmuştum, öyle mi?

Hem de Rüzgar'a?

Nasıl bir şok halindeydim bilmiyordum, ama bir an sonra sanki elektrik çarpmış gibi sıçradım yerimden.

"Ya, ben de bir şey söyleyeceksiniz diye bekliyorum. Aşkmış! Ne münasebet! Ben adamı gördüğüm yerde parçalamak istiyorum, siz bana aşktan bahsediyorsunuz. Ne aşkı ya... Bir de ona? Saçmalık... Yok artık! Gülmeyin! Gülmesenize! Hem anlattım size, adam beni umursamıyor bile! Umursasa da bir şey değiştirmez ya... Of! Saçmaladınız akşam akşam! Kuru fasulye gaz yapmış sizde, beyninize oksijen gitmiyor galiba!"

Ela söylediklerimi kafasında tartarcasına düşünceli düşünceli yüzüme bakarken Gülce bir şeyler söylemeye çalışır gibi yerinde kıpırdandı. "Zeynep, konuşmuyoruz diye anlatamadım sana... Bilmen gereken şeyler var. Üç gündür Ege'yle Güney bana her fırsatta seni sordu. Ben başlarda anlamadım, ama sonra aralarındaki konuşmaları duydum. Galiba Rüzgar sorduruyordu seni... Yaptıklarına ben de pek anlam veremedim, ama bir konuda yanlış düşünü-

yorsun bence. Rüzgar seni fena hâlde önemsiyor, Zeynep. Bunu kantinde çay döküldüğü gün sana olan bakışlarında gördüm ben."

Bağırmak istedim. "Saçmalamayın," diye kestirip atmak istedim, ama olmadı. Gülce'nin söylediklerinden sonra küçücük bir kelebek kozasını kırıp kalbimde kanat çırpmaya çalıştığında başımı hiddetle iki yana sallayıp tek kelime etmeden salondan çıktım.

Hayır! Bu defa olmayacaktı! Bu defa yenilen ben olmayacaktım! Kendime bir söz vermiştim. Bir kere daha umut edip beni hayal kırıklığına uğratmasına izin vermeyecektim.

Onuncu Bölüm

Gecenin Felaketi

"Zeynep! Bak farkındaysan, 'Derse geç kalacağız,' demiyorum artık; çünkü senin yüzünden ilk üç dersi kaçırdık... Hadi kalk artık, en azından son derslere yetişelim..."

Hiçbir sabaha yüzüme vuran tatlı güneş ışıklarının huzuruyla uyanamıyordum ben. Hiçbir sabaha! Ya Ela gelip kuş gibi ötüyordu tepemde ya da Gülce... *Ben de insandım arkadaş. Bir gün de anne şefkatiyle uyandırılsam olmuyor muydu?*

Hiç değilse Gülce Ela kadar acımasız değildi de üzerime su dökmeden yanımdan uzaklaştı. Ben de tüm benliğimi sarmalayan uykuma yastığıma sarılarak devam ettim.

"Zeynep, kalk çabuk, Rüzgar geldi!"

Ela'nın seslenişiyle neye uğradığımı şaşırırken telaşla yataktan kalkmaya çalışınca yorgana takılıp yere düştüm. "Rüzgar'ın ne işi var ki burada?" diye kendi kendime mırıldanırken kapının önünde hâlime kahkahalarla gülen kızları gördüğümde kendime duyduğum öfkeyi onlardan çıkarırcasına elime ne geçerse üzerlerine fırlattım. *Salaklık bendeydi tabii... Niye tutmazdım ki şu kopasıca çenemi?*

Kahvaltı sırasında üzerimde hissettiğim sinir bozucu bakışlarını görmezden gelmeye çalışsam da çeneleri dur-

mayınca en sonunda, "Lütfen, kapatın artık şu konuyu! Kendi kendinize gelin güvey oldunuz dün akşam. Ben size adamın dengesizin teki olduğunu anlattım sadece. Aşk falan yok!" deyip öfkeyle masadan kalktım. İnsanda iştah da bırakmıyorlardı.

Hazırlanıp okula geçtiğimizde dersin başlamasına vakit olmasına rağmen etrafta oyalanmayıp doğruca sınıfa geçtik. Daha doğrusu ben geçtim, Gülce de beni takip etti. Tabii o sıra bilmiş bakışlar atarak, "Niye kantine gitmiyoruz ki?" deyip dursa da ona laf yetiştirecek değildim.

"Ne oluyor Zeynep, yine birinden mi kaçıyoruz yoksa?" diye arkamda homurdanan Mert'e de gözlerimi devirirken boş bulduğum bir anda Gülce'ye dün akşam olanları Mert'e anlatmamasını tembihledim, ama Gülce'nin suskunluğu da ancak ders arasına kadar sürdü.

Bu sefer ikisi birden kafalarında beni baş göz etmeye başladıklarında söylenerek sınıftan çıkarken koridorda bir anda karşımda beliren Rüzgar'la frene basılmış gibi sertçe durdum. Gülümseyerek bana baktığını görünce kaşlarım öfkeyle çatılırken önce sağından geçmeye çalıştım; ama o da o tarafa bir adım atıp önüme geçti. Derin bir soluk aldım, bu defa da diğer tarafa ilerleyecekken aynı şekilde davranmasıyla bıkkınlıkla soluğumu bıraktım.

"Çekil önümden!"

Gülümsemesi hafif solsa da söylediğimi duymazdan gelerek, "İyi misin?" diye sordu. Öfkem daha da artarken, "Değilim! Seni gördüm daha da kötü oldum. Şimdi önümden çekil!" diye bağırdım. *Gerçekten dengesizin tekiydi bu adam!*

Sol elini ensesine götürüp gülümsemeye çalışırken tuhaftır ki şaşkın bir ifadeyle, "Biraz konuşabilir miyiz?" dediğinde de, "Hayır, konuşamayız!" diye kestirip attım ve yüzsüzlüğüne sinir olarak yanından geçip yürümeye devam ettim. *Yine ne oyun peşindeydi, kim bilir...*

Günün geri kalanında da Mert, "En büyük aşklar nefretle başlarmış," lafını bir an olsun ağzından düşürmemişti, bir yerden sonra onlara bir şey anlatmaktan da vazgeçtim. Ben ne dersem diyeyim kendileri çalıp kendileri söylemeye devam edeceklerdi.

Bir ara yanımıza gelen Elif Mert'i de alıp gittiğinde biz de Gülce'yle baş başa kaldık. Doğrusu ikimiz de Elif'ten pek hoşlanmıyorduk, ama Mert'e de bir şey söyleyemiyorduk. Aslında kız bizi düşman gibi görmekten vazgeçse hiçbir sorunumuz kalmayacaktı ama... Bir türlü anlatamamıştık işte kendimizi...

Ders arası bahçede ilerlediğimiz sırada Rüzgar odunu, tatlı arkadaşları ve Rüya cadısının ayakta dikilmiş hararetle bir şeyler tartıştıklarını gördüğümde bakışlarım istemsizce onlara kaydı. Çekip gitmem gerektiğini bildiğim hâlde Güney'in neredeyse ağlamak üzere olduğunu fark edince kayıtsız kalamadım. Rüzgar ve Rüya iyi niyeti zerre hak etmeseler de Güney ve Ege başkaydı. Onlar bana her koşulda samimiyetle yaklaşmışlarken şimdi onları öylece görmezden gelemezdim.

Gülce'yle birlikte yanlarına varırken bizi fark eden Rüya, "Ne istiyorsunuz?" diye cırladı, ama ona aldırmadan Güney'e yönelttim bakışlarımı. O an Rüzgar'ın bakışlarını da üzerimde hissetmeme rağmen bir an olsun dönüp bakmadım. Bakmayacaktım.

"Güney, iyi görünmüyorsun. Bir sorun mu var?" diye sorduğumda da bitik hâline rağmen kibarca cevapladı sorumu.

"Sağ ol, Zeynep. Var bir sorun, ama yapacak bir şey yok."

"Ne oldu ki?"

Güney'in konuşmaya bile hâli olmadığından Ege cevap verdi bu defa. "Güney'in asistanlığını yaptığı hocasıyla uzun süredir üzerinde çalıştıkları bir projeleri var. Gizli bir

proje olduğu için yapılan çalışmaların kaydı da açık bir şekilde tutulmuyor. Projenin tüm kayıtları, şifresini sadece ikisinin bildiği bir flaş bellekte kayıtlıydı. O da Güney'de duruyordu ama... Kaybolmuş..."

Her biri arkadaşlarının hüznünü paylaşırcasına üzüntüyle birbirlerine bakarlarken ben tam aksine gülümseyerek döndüm Güney'e. "Bu flaş bellek lacivertse ve üzerinde bir sonsuzluk işareti varsa üzülmene gerek yok. Geçenlerde şu kafeye geldiğiniz günün akşamı temizlik sırasında bulmuştuk onu. Kaybolmasın diye çantamda duruyordu. Yani bellek bende."

Söylediklerimden sonra Güney kendinden beklenmez bir şekilde kahkaha atıp boynuma sarılınca Rüzgar'ı da anlamsız bir öksürük krizi tuttu. Bunun üzerine Güney benden ayrılıp Rüzgar'a tuhaf bir bakış attı, ne olup bittiğini anlamasam da ters ters baktım Rüzgar'a. Sanki ne yapsa canımı sıkmayı başarıyordu artık.

Güney, "Yanında mı peki şimdi?" diye heyecanla sorduğunda bakışlarımı Rüzgar'dan alıp başımı iki yana salladım.

"Yok... Diğer çantamdaydı, yarın getirebilirim."

"Zeynep, durum acil, şimdi gidip alsak?"

"Ama kafeye gitmem lazım," diye üzgünce mırıldansam da Gülce, Mert'le idare edeceklerini söyleyince, "Tamam, o zaman," deyip gülümsedim.

Rüzgar yanımıza yaklaştı. "Ben sizi götüreyim," dediğinde Güney'e dönerek, "Senin araban yok mu?" diye sordum. "Var," demesiyle de başımı sallarken, "O zaman başkasına lüzum yok," deyip Rüzgar'a bir kere daha bakmadan Güney'le otoparka ilerledim.

Yola çıktığımızda da Güney'le ilk kez bu kadar uzun süre sohbet etme şansımız olmuştu ve emin olmuştum ki harika bir adamdı. Dünya ahiret kardeşimdi tabii, orası ayrı bir konuydu. Hani saatlerce konuşsa da sıkılmadan dinlenilen bazı insanlar vardır ya, işte Güney onlardan bi-

riydi. Tabii sohbet sırasında lafı arada bir Rüzgar'a getirmeye çalışmıştı; ama öyle zamanlarda da ben ustalıkla konuyu değiştirmeyi başarmıştım. Sonuçta Rüzgar Yücesoy defteri benim için kapanmıştı...

Yarım saat sonra dairenin önüne geldiğimizde de çantamdan anahtarı güç bela bulup kapıyı açtım. Ela'nın gelme saatine de epeyce zaman olduğundan evde kimse yoktu. Tam kapıdan içeri girmiştik ki üst katımızda oturan ev sahibimiz Emel Teyze, "Zeynep kızım, bir zahmet bakar mısın? Üst raftan bir şey alacağım ama biraz başım döndü," diye seslenince, "Hemen geliyorum, Emel Teyze," deyip Güney'e çevirdim bakışlarımı.

"Sen içeri gir, zaten evde kimse yok. Tam karşısı salon... Ben hemen gelirim..."

Güney, "Tamam," deyip içeri girerken kapıyı çekip hızlı adımlarla üst kata çıktım.

Emel Teyzelere geldiğimde içeri geçip istediği şeyleri raftan tezgâha tek tek indirdim. Tam evden çıkacağım sırada, "Kızım dur, iki dakikaya börek çıkacak. Bir tabak alıp öyle gidersin," deyince de onu kıramayıp tabureye oturarak beklemeye başladım.

Mutfak masasında böreğin pişmesini beklerken bir yandan da Emel Teyze'yle sohbet ediyorduk. O bana mahallenin yeni dedikodularını anlatırken ben Rüzgar'ı, dersleri ve aşağıda beni bekleyen Güney'i falan çoktan unutmuştum. Emel Teyze'nin anlattıklarıyla dünyadan soyutlanarak gülmeyi sürdürürken ikimizi de dünyaya döndürüp kalbimizi korkuyla hızlandıran şey bir kızın çığlığı oldu... Ses alt kattan geliyordu.

Koşarak aşağı inerken seslerin bizim evden geldiğini anlamamla daha da panikledim. Telaşla kapıyı açıp içeri girdiğimdeyse bir an için gördüklerime inanamadım. *Hayır... Hayır... Tüm bunlar sevimsiz bir kamera şakası olmalıydı.*

"Ne oluyor burada?"

Güney'le Ela şaşkınlıkla bana dönerken ben tüm bunlara ne tepki vereceğimi bilmiyordum. En fazla on dakika olmuştu ben yukarda bekleyeli; ama Güney'in üstü başı un ve yumurta gibi malzemelerle kaplıydı. Bizim kız adamı resmen panelemişti! Etraf bardak kırıklarıyla doluydu ve burnundan soluyan Ela'nın elinde atmaya hazır beklettiği bir sürahi vardı.

"Zeynep, çabuk polisi ara! Şu hâle bakın, gündüz gözü sapıklar, hırsızlar giriyor artık evimize!" diyen Ela'ya Güney bıkkın bakışlar atarken bense gülmemek için zor tutuyordum kendimi.

"Ela, sakin ol. O sapık ya da hırsız değil. Arkadaşım, Güney. Hani Emiroğlu olan."

Soyadı iması, ailesinin sahip olduğu restoran zincirini hatırlatmak içindi. Sonuçta Güney'i tanımıyordu; ama bir şef adayı olarak çalışmayı hayal ettiği restoranın adını çok iyi biliyordu.

"Nasıl yani, Güney Emiroğlu sapık mıymış?" diye hayretle söylendiğindeyse artık kahkahalarımı tutamadım. "Ela! Saçmalama, ne sapığı? Biz eve beraber geldik, Emel Teyze beni yukarı çağırınca da Güney tek başına girdi içeri. Kimse yok diye seslenmedik," dediğimde Ela utançtan kıpkırmızı olmuştu. Elinde oklavasıyla gelen Emel Teyze de, "Neyse çocuklar, sapık falan yok madem, ben gideyim," diye eklerken daha da artan kahkahalarımı Ela'nın ölümcül bakışlarına rağmen durduramıyordum.

"Güney, tanıştırayım. Kuzenim Ela." Güney üzerini silkeleyip öfkeyle Ela'ya bakarken, "Ben gerçekten özür dilerim," diye mırıldanan Ela fazlaca mahcup görünüyordu. Yine de Güney, "Bir dahaki sefere anlayıp dinlemeden insanlara saldırmayın," diyerek fikrini belirtmekten kaçınmadı. Çok bile sakin kalan Ela kızgın bir kedi gibi kabarırken, "Ses verseydiniz de pişmeye hazır keke dönüştür-

meseydim ben de sizi!" diye cırladığında artık gülmekten yerlere yatacak hâldeydim.

Ela'nın çıkışı üzerine burnundan soluyarak bana dönen Güney, "Zeynep, şu belleği alıp gideyim ben artık," dedi ve ben de başımı sallayarak içeri koşturup çantamdan aldığım belleği Güney'e teslim ettim.

"Güney, banyoda şu üstünü falan temizle istersen," dememe rağmen Güney bir saniye daha burada kalamazmış gibi başını iki yana salladı, "Sonra görüşürüz, Zeynep," dedikten sonra Ela'ya ters bir bakış atarak evden ayrıldı.

O akşamımız Ela'nın yüzünden kolları sıvayıp evi temizlemekle geçti, böylece hiç değilse kış temizliği de aradan çıkmış oldu. Tabii mutfakta su içmek için kullanacağımız tek bir bardak kalmaması da ayrı bir komediydi.

Ertesi gün sınavlar bittiği için gelen rahatlığımız da hocaların peş peşe araştırma ödevleri vermeleriyle sona ererken ders arasında kantine inip boş bir masaya geçerek notlarımı temize çekmeye başladım. O sıra iki çayla gelip karşıma oturan Kerem de son zamanlarda kafa olarak uyuştuğum bir arkadaş olduğundan Gülce'yi beklerken onunla oturmakta bir sakınca görmedim. O da bizim gibi bu okulda burslu okuyordu, belki de benzer yollardan geçtiğimiz için iyi anlaşıyorduk.

Daha çok dersler hakkında ettiğimiz muhabbet suya sabuna dokunmadığından olsa gerek, beni rahatsız etmezken biraz sonra, "Zeynep," deyip önündeki notları usulca kenara çekti Kerem. "Hani bir filmden bahsetmiştim ya geçen gün... Çıkışta... Yani istersen tabii, birlikte gidelim mi?"

Elimdeki kalemi defterin arasına bırakırken gerginliğimi anlamasın diye gözlerimi kaçırdım. Arkadaşça sinemaya gitmekte bir sorun yoktu da, Kerem'in teklifi yaparken büründüğü hâl daha fazlasını beklediğini gösteriyordu. *Ne yapmalıydım? Ne söylesem doğru olurdu şimdi? Yakışıklı çocuktu aslında Kerem. Kibardı, eğlenceliydi, bizim gibiydi, ama...*

Bir Rüzgar değil miydi?

Beynimde çınlayan sesle başımı iki yana salladım. Saçmalamanın âlemi yoktu. Hem Rüzgar ne alakaydı şimdi! Evet, Kerem düzgün biriydi, ama ona karşı bir şey hissetmiyordum ve hissedeceğimi de zannetmiyordum. Şimdi onun teklifini kabul edip ona olmayacak bir umut vermek de istemiyordum. Yok yere gerilmeme sebep olan onlarca düşünce içinde Kerem'in beklentiyle parlayan bakışlarına karşın kırıcı olmadan ne cevap vereceğimi düşünürken bir an sonra Rüzgar yanı başımızda belirdi. "Selam," diyerek tam karşıma oturduğunda ne tepki vereceğimi bilemez bir hâlde öylece kalakaldım.

Şaka mıydı bu adam?

"Selam," mı demişti hiçbir şey olmamış gibi?

Tabii ki cevap vermedim. *Niye verecektim ki? Ben mi çağırmıştım sanki? Git desem de olmazdı şimdi... Niye gelmişti ki bu? Of!*

Böyle de biraz tuhaf olmuştu. Bakışlarım Rüzgar'a kaymasın diye Kerem'e bakıp gülümsemeye çalışıyordum; ama o da sanki gerilmiş gibi yerinde kıpırdanıp duruyordu. *Rahat olsana be Kerem, ben dururken sana ne oluyor?*

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Bana doğru eğilerek fısıldarcasına sorduğu soruyla yakınlığı karşısında bir an için telaşla gerilesem de karşısında yine bir kuklaya dönüşmek istemediğim için, "Konuşamayız. Gördüğün gibi arkadaşımla oturuyorum," diyerek kestirip attım. Tabii, arkadaşım benimle aynı fikirde miydi, işte bundan pek emin değildim.

Rüzgar'sa bunun üzerine alaycı ve sanki biraz da sinir olmuş bir tavırla, "Arkadaş demek..." diye homurdandı. Kerem'e yaklaşırken kaşlarımı çatıp ne yaptığını anlamaya çalıştım. Ona bir şeyler söyledikten sonra Kerem masadaki eşyalarını toparladı, "Ben gitsem iyi olacak. Sonra görüşürüz, Zeynep," deyip yanımızdan ayrıldığında şaşkınlıkla ar-

dından baktım, sonra da karşımda sırıtıp duran Rüzgar'a ters bir bakış atıp hiçbir şey söylemeden notlarıma döndüm.

Bir dakika geçti. Üç dakika. Beş dakika. On dakika...

Sanki sessiz bir savaşın ortasındaydık da önce konuşan kaybedecekti. Bu şekilde bana gülümseyerek bakmaya devam ederse de kaybeden muhtemelen ben olacaktım. Sonunda en iyisinin buradan uzaklaşmak olduğunu düşünüp notlarımı toparlayarak ayaklandım. Yine karşıma dikilip dik dik gözlerime bakmaya başladığında artık gerçekten sinirlerimin bozulduğunu hissediyordum. Bunu bilerek mi yapıyordu bilmiyordum, ama öyleyse kesinlikle başarıyordu.

"Ne istiyorsun sen? Rahat bıraksana beni!"

"Konuşmak istiyorum sadece."

"Ben seninle konuşmak istemiyorum. Yine neyin peşindesin bilmiyorum, ama uğraşma artık benimle!" diye bağırarak konuşsam da duruşunda biraz olsun değişiklik olmadı.

Bir an sonra kaşlarını çatarak, "Sen neden bana bakmıyorsun?" diye sorunca ne demek istediğini önce anlayamadım. "Neden benimle konuşurken yüzüme bakmıyorsun?" diyerek daha açıklayıcı olmuştu sözlerinde. Aklımdaki soru işaretleri kaybolurken, "Senin tavsiyene uyuyorum sadece," diye alayla mırıldandım.

"Ne demek istiyorsun?"

"O gece, 'Gitmemi istiyorsan bana öyle bakma,' demiştin, ben de dediğini yapıyorum... Öyle ya da böyle, artık hiçbir şekilde bakmıyorum sana... Yetmiyor mu?"

Mağrur duruşu duyduklarıyla zelzeleye uğramış gibi bozulurken bulutlanan bakışlarından dediklerimin hoşuna gitmediğini anlamak zor olmadı.

"Yani gitmemi mi istiyorsun?" diye sorduğundaysa sesi öylesine kırık dökük çalınmıştı ki kulağıma, bir an için kalbimin sıkıştığını hissettim. Dilimle evet demek istedim, ama söylemek kolay değildi. Söyleyemedim de zaten. Öylece ya-

nından geçip gidecektim ki dudaklarından dökülenlerle zaman bir kere daha donup kaldı etrafımızda.

"Boşuna çabalama o zaman, artık işe yaramaz... Çünkü ben artık gitmek istemiyorum..."

Bir şey demedim. Bir şey duymayı beklediğini de sanmıyordum zaten. Öylece gittim yanından. Kapı eşiğinden yanıma gelen Gülce bakışlarıyla bana bir şeyler anlatmaya çalışsa da anlamak istemedim; çünkü kimsenin aklımı karıştırmasını istemiyordum artık. O sırada müzik kutusundan etrafa yayılan şarkının bile...

Sensiz olmaz ki... Anlamsız tüm oyunlar...

Kaçamazsın ki... Bende olan sende de var...

Bizans'ın son temsilcisi Nurullah Hoca sayesinde Rüzgar ders boyunca aklımdan uçup giderken dersten sonra da kaçmasın diye sıkı sıkı tuttuğum Gülce'yle kafeye geçtik. Gülce'yi Ali abinin gözüne sokmadıkça bunların baş göz olma ihtimali de yoktu zaten. Akşam olduğunda Ali abi bizi eve bırakmayı teklif edince aniden zihnimde ampul gibi parıldayan fikirle gülümsedim.

"Tüh ya! Ben nasıl unuttum... Okuldan bir arkadaşıma söz verdim ben, çıkışta sinemaya gidecektik. O birazdan gelip alacak beni. Abi, sen Gülce'yi bırakırsın artık," dediğimde Gülce, "Ne arkadaşı?" diye sorarken koluna yavaşça çimdik attım. Saftı bu kız.

"İyi madem, biz gidelim o zaman ufaklık."

Ali abi de iyi hoştu da, ufaklık neydi Allah aşkına! Çocuklarının anası o senin, diye yüzüne yüzüne haykırmak istesem de şimdilik sessiz kaldım. Elbet o günler de gelecekti. Gülce giderayak bana minnet dolu bir öpücük atıp Ali abinin peşinden çıkarken ben de hâline gülüp kafeden çıkarak durağa yürümeye başladım. Gülce'nin aşk hayatı-

nı yoluna sokacağım diye resmen kendi hayatımı tehlikeye atıyordum, ama yapacak bir şey yoktu. Kazasız belasız durağa varsam da kimselerin olmamasıyla şansıma yine lanet ederken ayyaş kılıklı bir adam yalpalayarak durağa yaklaştığında, "Bir sen eksiktin! Aman geç kalma!" diye sinirle söylendim.

Adam pespaye hâliyle oturduğu yerde arada bir kafasını kaldırıp bana bakıyor, gevşekçe sırıtıp başını yine dizlerinin üzerine gömüyordu. Otobüs bir an evvel gelsin diye olduğum yerde dua ederken adam hâlinden sıkılmış olacaktı ki biraz sonra söylenerek ayaklandı. Gideceğini düşünüp rahat bir nefes alsam da bakışlarını bana çevirip yanıma yaklaşmaya başladığında telaşla geriledim. Korktuğumu belli etmemek adına başımı dik tutmaya devam ediyordum, elindeki şişeyi sallayarak biraz daha yaklaşırken geriye iki adım daha attım.

Tam o an çarptığım cüsseyle beraber omuzlarımdan kavranmamla yerimde sıçradım. "İmdat!" diye çığlık atarak delirmiş gibi debelenirken arkamı döndüğüm an Rüzgar'ı görünce tüm bedenim bir anda rahatladı.

Telaştan Rüzgar'a vantuz gibi yapıştığımın farkında bile değildim, onun bakışları göğsüne yasladığım cllcrime kaydığında ateşe değmiş gibi bir anda geri çekildim. Rüzgar'sa yanımdan ayrılıp bir şeyler söyleyerek adamı uzaklaştırdı. Rahat bir nefes alırken, "Yine başını belaya sokuyordun," deyince geçen akşamın kırgınlığıyla baktım yüzüne.

"Yolunu değiştirseydin sen de o zaman. Neden yanıma geliyorsun ki?" diye biraz öfke ve çokça kırgınlıkla ona çıkıştığımda da hiç beklemediğim bir yanıtla savurdu sözlerimi.

"Bunun benim elimde olduğunu mu zannediyorsun? Sanki hissediyorum... Bir şeyler oluyor, belki de bir an dünya yörüngesinden çıkıyor ve ben nereye gidersem gideyim yolun sonunda kendimi senin yanında buluyorum." Öfkem

yıkılan kırgınlıklarımın altında kalırken dudaklarımı sızlatan gülümsemeye mâni olamadım. Rüzgar dengesizdi de, benim de ondan eksik kalır bir yanım yoktu hani.

Bir an sonra, "Hadi, seni eve bırakayım," demesiyle aklıma yine o uğursuz gecenin anıları geldi ve başımı iki yana sallarken, "Gerek yok, ben otobüsle giderim," deyip duraktaki boş banka oturdum. O da yanımdaki boşluğa oturup homurdanırcasına, "Sen neden bu kadar inatçısın?" diye söylendiğinde de istemsizce sinirlendiğimi hissettim. *Sanki ben durduk yere karşı çıkıyordum adama!*

"Asıl sen neden bu kadar dengesizsin?" diye çıkışırken o gülümsemekle yetindi.

"Ne dedin de gitti o adam? Bugün Kerem'i de korkuttun zaten. İnsanların senden korkması hoşuna mı gidiyor?" diye huysuzca söylendim. "Ben kimseyi korkutmam. Bana karşı nasıl davranacaklarına kendileri karar verirler. Hem korku o kadar da kötü bir duygu değil, korkuları saygılarından kaynaklanıyorsa eğer, bundan mutlu bile olurum," diye cevap vermesiyle kaşlarım çatıldı istemsizce.

"Bu nasıl bir mantık? Demek senden korkmaları hoşuna gidiyor. Yoksa benim de senden korkmamı mı istiyorsun? Bu yüzden mi uğraşıp duruyorsun?" dediğimdeyse bakışlarındaki alay bir anda kayboldu. *İşte yine bana öyle bakıyordu. Tıpkı o izbe sokakta baktığı gibi. Sanki bir şeyler söylemek ister gibi...*

"Senin benden korkmanı istemiyorum; aksine, benim yanımdayken hiçbir şeyden korkma istiyorum. Yanımda olduğunda hiçbir şeyin sana zarar veremeyeceğini anla istiyorum."

Nasıl sözlerdi bunlar? Neden hep aynı şeyi yapıyordu bu adam? Tek bir sözüyle beni dünyanın en eşsiz varlığı gibi hissettirirken ummadığım anda darmadağın ediyordu o dünyayı. Amacı neydi? Gerçek miydi bu söyledikleri, yoksa yere çakılışıma zemin mi hazırlıyordu yine?

İnanmak çok kolaydı, ama bu defa zoru seçecektim ben. Seçmek zorundaydım; çünkü beni yıkmasına bir kere daha izin verirsem bu defa toparlanamazdım.

O yüzden de tek kelime etmeden bakışlarımı gözlerinden alıp etrafı seyretmeye başladım. Haksızlıktı bu. Aklımla oynadığı yetmezmiş gibi şimdi de kalbimle oynuyordu ve ben bile bile bu oyuna yenilmek istemiyordum.

Karanlık gecenin altında yoldan geçip giden arabaları öylece izlediğimiz dakikalardan sonra, "Eve bırakmama izin vermeyecek misin gerçekten?" dediğinde hâlâ ısrarcı olması beni gülümsetse de bunu ondan gizleyerek başımı iki yana salladım. Yenilmemekten bahsediyordum, ama bu oyunu çoktan kaybettiğimin de farkındaydım aslında.

O gece otobüs gelene kadar yanımdan ayrılmadı Rüzgar. Ben de bir daha git demedim zaten. Otobüs geldiğindeyse, "İyi geceler," diyerek ben ayrıldım yanından. Eve gelene kadar, eve geldiğimde ve sonrasında da yüzümdeki o aptal sırıtış hiç silinmedi.

Çünkü yine Rüzgar kazanmıştı, ben kaybetmiştim...

Tam bir hafta geçti o gecenin üzerinden. Dengesiz dediğim adamın sıradaki kaçışını beklerken nedense hayatımın her köşesinde karşıma çıkmaktan vazgeçmedi. İnandırmak istiyordu sanki gitmeyeceğine, ben de inanıyordum galiba...

Okul ve kafenin yoğunluğu yetmezmiş gibi şimdi bir de müzikal olayı çıkmıştı başıma. Hoca kısa zaman içerisinde seçmelerin olduğunu söyleyip hazırlanmamızı isteyince bir de ona vakit ayırmak zorunda kalmıştım. İsteksiz değildim, ama canhıraş bir hevesle peşinde koştuğum da söylenemezdi. Sadece şansımı deneyecektim işte.

Şu ara sınavlar olmadığı için kafeden çıktıktan sonra her akşam bir saat kadar okulda çalışıyordum. O saatte kim-

se olmadığı için de açıkçası rahat ediyordum. Şimdi de bir saattir sahnedeydim ve iyice yorulduğumu hissetmeye başlamıştım. Bu gidişle sahne değil, ortopedi servisi olacaktı son durağım...

Bugünlük yeteceğini düşünerek üzerimi değiştirmek için soyunma odasına geçtiğimdeyse kapattığım ses sisteminin bir anda sonuna kadar açılmasıyla boş bulunup telaşla yerimde sıçradım. Koşar adım salona gelirken korku filmlerindeki efektler misali ürkütücü sesler salonda yankılanmaya başladı. Ne olduğunu anlamaya çalışırcasına etrafa bakındığımda ışıkların da bir anda sönmesiyle etraf zifiri karanlığa bürünürken işte şimdi tam da korkmam gereken yerde olduğumu anlamıştım.

Karanlıktan oldum olası korkardım ben. Hatta buna korku demek eksik kalırdı, karanlık yerlerde boğulduğumu hissederdim. Duvarlara tutunarak dışarı çıktığım an sadece salonun değil, tüm okulun karanlığa gömülmüş olduğunu fark ettim. Panikten göğsüm sıkışırken önlenemez bir telaşla kurtulmak için bir yandan bağırıp bir yandan da umutsuzca bir ışık aramaya başladım.

"Kimse yok mu? Biri yardım etsin!"

Yaşadığım en büyük talihsizlikse telefonumun soyunma odasında kalmış olmasıydı. Düşünme yetimi tamamen kaybettiğim o an ne yapacağımı bilemez bir hâlde karanlık beni çektiği müddetçe koşmaya devam ederken boğazımı bereleyen bağırışlarım da yakıcı gözyaşlarıma karıştı. Olduğum yerde durmam gerektiğini biliyordum, ama karanlığa teslim olamıyordum. Bir çıkış kapısı, bir ışık bulma ümidiyle etrafta çaresizce koştururken beklemediğim bir anda ayağım boşluğa düştüğünde de geride kalan her şey anlamını yitirdi.

Bu katta merdiven olduğunu biliyordum, ama o korku hâliyle onları akıl edememiştim. Çığlık eşliğinde merdivenlerden yuvarlanırken durduğum yere başımı sertçe çarp-

mamla acıyla inledim. Bileğimin sızısı, saçlarımın arasında hissettiğim uğursuz ıslaklık ve bir türlü durmayan gözyaşlarım... Hepsinin etkisi saniyeler içinde istila etti benliğimi. Yardım istemek için dudaklarımı araladım, yine de sesim çıkmadı. Hayatım film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmedi belki, ama tanıdık bir çift göz şuurumu kaybetmeden evvel aklımda kalan son şeydi...

"Yanımdayken hiçbir şeyden korkma," demiştin... Peki ya yanımda yoksan Rüzgar?

On Birinci Bölüm

Külrengi Gece

Rüzgar

Saatlerdir tarifi imkânsız bir sıkıntı tüm bedenimi esir almışken ne yapmam gerektiğini bilmez bir hâldeydim. Sanki yine bir şeyler oluyordu ama ben geç kalıyordum. Yüreğimi saran kasvetle uzandığım yataktan doğrulup pencere kenarına ilerlerken bir süre boş bakışlarla dışarıyı izledim. Külrengi gökyüzü sanki ruhumun yansımasıydı o an için. Bulutlar gökyüzüne kafa tutuyormuş gibi şimşekler çakıp dursa da o huzur kokan yağmur bir türlü gelmiyordu. Ne yeryüzüne ne de benim ruhuma...

Durduğum yerde kendime eziyet etmekten başka bir şey yapmadığımı anladığımda da sıkıntıyla iç çekip odadan çıkarken merdivenlerden inip sesleri takip ederek mutfağa geçtim. O sıra arkasını dönmüş hâlde önündeki tencereyle uğraşan Zümrüt Sultan'a doğru sessizce yaklaşıp yanağına hızlıca bir öpücük kondurduğumda, "Ay!" diye yerinde sıçrayıp eliyle damağını kaldırmasına gülümsedim.

"Paşam, ödümü patlattın... Elli yaşında kadın böyle korkutulur mu?" diye beni payladı. Mutfakta çalışanlar da hâlimize kıkırdarlarken, "Paşan dertli bu gece sultanım. Okuyup üfle de kendime geleyim," deyip gülümsediğimde

kolumu şefkatle sıvazladı. Merhamet yüklü bakışlarıysa yine sızısı dinmeyen ruhuma şifaydı. Beş yaşında annesiz kaldığımda elimi tutan kadındı o. Ne yapsam hakkını ödeyemezdim. Şimdi bile beni dizinin dibine oturtup ettiği nasihatler az da olsa yüreğimi ferahlatmıştı.

İlerleyen saatlerde Güney arayıp beni yanlarına çağırdığında havamın biraz olsun değişeceğini umarak evden çıktım.

Arabama atlayıp sürekli takıldığımız mekâna gelince karşılaştığım kalabalıkla daha kapıdan girer girmez geldiğime pişman olsam da buraya kadar gelmişken geri dönemezdim. Sıkıntıyla soluklanıp kalabalığın arasından bizimkilerin olduğu tarafa ilerlerken beni fark eden Güney derin bir nefes bırakarak, "Oh be abi, nerede kaldın?" diye bıkkınlıkla söylendi, bu gece onun da keyifsiz olduğunu anlamak zor olmamıştı. Rüya'yla Ege'nin de kendi hâllerinde takıldıklarını görüp içecek bir şey söyledikten sonra kalabalığa sırtımı dönerek Güney'in yanına geçtim. Bulunduğumuz mekânın ismi GECCE'ydi. Ege'nin babasına ait olan bu gece kulübü, İstanbul'un en gözde eğlence mekânlarından biriydi.

Kalabalığın bitmek bilmeyen gürültüsü sıkıntımı geçen her saniye daha da çoğaltırken gerçekten hangi kafayla buraya geldiğimi düşünüyordum. Görmek, duymak ve her anını yaşamak istediğim kız şimdi bilmediğim bir çatının altındayken bu kuru kalabalık içinde huzur aramak anlamsızdı. Daha fazla dayanamayıp kalkacağım sırada deminden beri tek laf etmeyen Rüya elindeki telefonu masaya panikle bıraktı. Bu hâline bir anlam veremezken, "Neyin var senin?" diye endişeyle sorduğumda beni buldu telaşlı bakışları. Bir süre bir şey söylemek istermiş gibi yüzüme baktı. "Rüzgar," dedikten sonra sustu, ters bir şeyler döndüğünü anlamıştım. "Ben..." deyip ne yapacağını bilemez

gibi bakışlarını etrafta gezdirdiğinde de endişem biraz daha çoğaldı. Bir şey olduğu belliydi.

"Ne oluyor Rüya? Sorun ne?"

"Rüzgar... Ben... Bak, ben gerçekten böyle olsun istemedim. Sadece..."

"Rüya... Bak, korkmaya başlıyorum artık. Birine bir şey mi oldu?"

"Sadece korkutacaklardı... Sadece aptal bir şaka olacaktı, yemin ederim," deyip konuşmaya devam edemeyerek ağlamaya başladı. Az evvel lavaboya giden Ege'yle Güney de telaşlı bir hâlde yanımızda belirirlerken uzun zaman sonra ilk kez ağladığını gördüğüm kız geceden beri yüreğimi saran sıkıntıyı daha da artırmıştı. Bir şey olmuştu, hissediyordum. Çok kötü bir şey olmuştu.

"Ne oluyor abi? Rüya, ne oldu? Niye ağlıyorsun?" diye telaşla Rüya'nın önünde diz çöken Ege'nin bakışları, onda görmeye alışık olmadığımız kadar duygu yüklüydü. Rüya'nın bakışları bir an için Ege'de takılı kalsa da sonrasında da ürkekçe bana döndü. O an her şeyi duymaya razıydım, ama bu... Yüreğime çok fazlaydı.

"Zey-Zeynep... Okulda karanlıkta kalınca... Merdivenlerden düşmüş... Kan... Kan varmış..."

Daha evvel aklınızı kaçırdığınızı hissettiniz mi? Ya da göğsünüzün patlarcasına sıkıştığını? Nefes alamadığınız oldu mu mesela? Nefes alamadığınız hâlde koştunuz mu soluk soluğa?

Ben... Bu gece ilk kez hissettim bunları. Üstelik birini de değil, hepsini aynı anda... Aklım uyuştu, kalbim uyuştu, adım attığım ayaklarım, göğsüm, ellerim, gözlerim... Her zerrem uyuştu, ama benim tek yaptığım yine ona koşmaktı. Üstelik bu defa geç kaldığımı bildiğimden gözyaşlarım ateşten damlalar misali tenimi dağlıyordu, aklımda olan tek şey sadece ona kavuşmaktı...

Bin bir kaza tehlikesi atlatarak geldiğim okulu uğursuz bir karanlıkla çevrelenmiş bir şekilde gördüğüm anda geceden beri süregelen aynı kesif sızı yüreğimi yine esir aldı. Aklımı kaçırmış bir hâlde kulübesinde uyuklayan görevliyi sarsarak uyandırıp ışıkları açtırdıktan sonra binanın içine koştum.

"Zeynep! Zeynep neredesin?"

Koskoca okulda nereye bakacağımı bilemediğim için geçen her saniye kaybetme korkum daha da büyürken üst katın merdivenlerinin ucunda gördüğüm manzarayla bir an için kalbimin durduğunu hissettim. Oradaydı. Kıpırdamadan yatıyordu. Beni duymuyordu.

Yanına koşup dizlerimin üzerine çöktüm, nefes alıp almadığını kontrol ederken hayatım boyunca belki de en çok korktuğum anı yaşıyordum. Sıcak nefesini avucumda hissettiğim an gözümden akan yaşla gülümseyip onu telaşla kucağıma aldım. Belki de hiç kıpırdatmamam gerekiyordu; ama yaşadığım kaybetme korkusu düşünme yetimi sanki elimden almıştı.

"Geldim, baş belası... Buradayım... Özür dilerim... Bu defa geç kaldığım için çok özür dilerim..."

O gece... O külrengi uğursuz gecede benim için iyi, kötü, doğru ya da yanlış hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı. Bildiğim tek bir şey vardı artık.

O deniz kokan gözleri bir daha göremezsem yaşayamazdım.

Zeynep

Gözkapaklarımızı araladığımız anda uyanmıyoruz aslında. Önce uyanıyoruz, nefes almaya devam ettiğimizi anladığımız o birkaç saniyenin ardından açıyoruz gözlerimizi. Yarı ölüm hâli dedikleri uykudan öyle kurtarıyoruz kendimizi...

Şimdi mesela... Gözlerimi henüz açmasam da uyandığımın farkındaydım, demek ki yaşamaya devam ediyordum. Önce zihnim olan biteni yoklamaya başladı. Karanlık vardı, sonra... Sonrası yoktu. Bir de aldığım nefese karışan iki tanıdık koku vardı. Birincisi, her zaman nefret ettiğim hastane kokusuydu. Demek ki birileri bulmuştu beni... Ama kimdi?

İkinci tanıdık kokuysa soruma cevap niteliğindeydi. Hastane kokusunun iğrençliğini bile bastıran o büyüleyici koku. Yağmur sonrası toprak kokusu gibi huzur veren, tene vuran güneş kadar iç ısıtan o efsunlu, şifalı koku... Gözlerimi aralarken gördüğümse yalnızca malumun ilanıydı... Rüzgar... Yine gelmiş, yine bulmuştu beni...

Gözleri gözlerime değdiği an dipsiz kuyuları bile aydınlatırcasına parlarken dudaklarında asla inkâr edilemeyecek bir gülümseme vardı. "İyi misin?" diye telaşla sorduğunda başımdaki ağrıyı ve ayak bileğimdeki sızıyı o gülüşe kanıp çoktan unutmuş gibiydim.

"İyiyim... Sen... Yine nasıl buldun beni?"

"Sana söylemiştim, unuttun mu? Dünya yörüngesinden çıktı ve beni sana getirdi."

Seni bana getirdi, öyle mi?

Sözleri karşısında uyuşan benliğimle ne diyeceğimi bilemeden öylece gözlerine bakarken tam o an içeri giren doktorla cevap vermekten kurtulduğum için rahat bir nefes aldım.

"Uyanmışsınız. Nasıl hissediyorsunuz, Zeynep Hanım?"

"Merdivenlerden yuvarlanmış gibi." Kendi hâlime gülerken, "Biraz başım ağrıyor, bir de ayağımda bir sızı var," diye mırıldandığımda ayak bileğimdeki bandajı fark ettim.

"Bileğinizde çatlak ya da kırık yok. Üzerine düştüğünüz için ciddi bir ezilme olmuş sadece. Gerekli tedavi yapıldı. Bu bandajı bir hafta boyunca çıkarmayacaksınız ve bu sürede ayağınızın üzerine mümkün olduğunca basmayın. Başınıza gelince... İncelediğim kadarıyla sivri bir noktaya

çarpmışsınız. Açılan yara dolayısıyla biraz fazla kanama olmuş, ama yine de korkulacak bir durum yok. MR çekildi ve beyinde herhangi bir hasara rastlanmadı."

Şükürler olsun...

"Peki, o zaman çıkabilir miyim?"

"Serumunuz bitince çıkabilirsiniz. Yalnız, bu gece her ihtimale karşı uyumamanız gerekiyor. Kafa travmalarında ilk saatler çok önemlidir," diyerek durumu açıklayan Doktor'u bana kalmadan Rüzgar, "Merak etmeyin," deyip başıyla onayladı.

Doktor odadan çıktıktan sonra ben de yerimde doğrulmaya çalışırken ayağımın sızısıyla bir an için inlediğimde Rüzgar panik bir hâlde bana yaklaşıp elini sırtıma koyarak doğrulmama yardım etti. Yüzlerimiz arasındaki mesafe sanki bir anda kaybolmuştu ve dudaklarıma çarpan ılık nefesi kalbimde âdeta bir isyanın meşalesini yakmıştı. Sonu bir yıkım mı olacaktı yoksa bir devrim mi gelecekti bilmiyordum, ama bende bir şeyler değişiyordu. Hissediyordum; ama adını hâlâ koyamayacak kadar kuşkulu, hatta korkaktım karşısında.

Nefesi nefesime karışıyordu. Gözleri, toprağın suya olan muhtaçlığından dem vururcasına gözlerimden ayrılmıyordu. Belki de dediği gibi dünya yine yörüngesinden çıkmıştı. İçine hapsolduğumuz o efsunlu an hızla açılan kapıdan kızların girmesiyle toz bulutu gibi dağılırken yanıma gelip Rüzgar'ı itekleyerek bana telaşla sarıldıklarında her şeye rağmen gülümsedim.

"Zeyno'm, ne oldu sana böyle?"

"Zeynep, çok korktuk!"

İkisine de bir yandan sarılıp bir yandan gülümserken ağlamalarına kıyamayıp iyi olduğumu anlatmaya çalıştım. "İyiyim ben, merak etmeyin. Görünmez kaza diyelim."

Ela'yı yanıma çekip sakinleşmesini sağladıktan sonra karşı duvara yaslanmış hâlde bizi izleyen Rüzgar'a çevir-

dim bakışlarımı. "Siz daha tanışmadınız, değil mi? Rüzgar, kuzenim Ela... Ela, bu da Rüzgar."

"Memnun oldum, Rüzgar. Demek Zeynep'in kahramanı sensin. Çok teşekkür ederiz, Hızır gibi yetişmişsin," dediğinde "Ela!" diye koluna vurup huysuzca söylensem de Rüzgar kahraman sıfatından fazlasıyla hoşnut bir şekilde gülümsedi.

"Ben de memnun oldum. Sen şu kafama basket topu yememe sebep olan Ela olmalısın." Bu sözlere karşılık ateş basan yüzümle camdan atlayasım geldi. *Cidden o günü unutamaz mıydı?*

Ela gülerken, "Evet... Kusura bakma, Zeynep'in tersi pistir, sen de ona denk gelmişsin," dediğinde Rüzgar da, "Fazlasıyla," diye karşılık verip gülümsedi. Gülce de kıkırdayarak ortama uyum sağlayınca suratımı asıp hastane odasının duvarlarını incelemeye başladım. Bembeyazdı. *Aman, ne kadar da ilginçti!*

Bir an sonra, "Siz beni nasıl buldunuz?" diye konuyu değiştirmek istercesine yönelttiğim sorumun üzerine ikisi gülmeyi kesip bana döndü. "Sen geç kalınca merak ettim. Telefonunu da bir türlü açmayınca Ela'yı aradım. O zaten dışarıdaydı, doğrudan okula geçti," deyip Ela'ya döndü Gülce. Sonrasında Ela sözü devralarak, "Okula geldiğimde güvenlik görevlisi anlattı bana. Ben de hemen Gülce'yi arayıp ona haber verdim. En yakındaki hastane de burası olunca doğrudan buraya geldik," deyince de anlayarak başımı salladım.

Hastanedeki işlerimizin bitmesiyle Rüzgar bizi eve bırakmayı teklif etmişti, bu gece onunla inatlaşmak istemediğim için karşı çıkmadım. Kısa süren bir yolculuğun sonunda apartmanın önüne geldiğimizde içime sebepsiz bir hüzün çöreklense de arabadan inip yanıma gelen Rüzgar'a çevirdim gülümseyen yüzümü.

"Teşekkür ederim, her şey için."

"Özür dilerim, geç kaldığım için."

Dudaklarından acı çekercesine dökülenler kalbimde yine amansız bir telaşa sebep olurken bir türlü uzaklaşamadığım gözlerden yanımıza gelen Gülce'nin sesiyle sıyrıldım.

"Zeynep... Asansör bozuk ya, sen nasıl çıkacaksın üç katı?"

Farkına vardığım sevimsiz gerçekle yüzüm asılsa da Gülce'ye dönerek, "Koluma girin, çıkarız yavaş yavaş," dedim. Kızlar bana yaklaşmıştı ki hiç beklemediğim anda Rüzgar beni kucağına alınca şaşkın çığlığıma engel olamadım.

"Ne yapıyorsun?"

Rüzgar beni duymazdan gelerek apartmana ilerlemeye başladığında kızlar da arkamızdan aşk dolu imalarla kıkırdayarak geliyordu. Binadan içeri girip basamakları çıkarken ne düşüneceğimi bilemiyordum. Üstelik aklımı uyuşturan kokusu usul usul ruhuma kazınırken başımın fena hâlde dertte olduğunu biliyordum artık.

"Bana bak, yine kucağından atmaya kalkarsan fena olur!" diye gerginliğimi gizlemek istercesine işi şakaya vurmaya çalıştım, erkeksi gülüşü kulaklarıma dolarken sebepsizce havada duran ellerimi omuzlarına bıraktığımda iç çekti. Gülümsedim.

"Sen uzaktan zayıf bir şey gibi görünüyordun. Amma da ağırmışsın, o yediğin tatlılara biraz ara versen iyi olur." Sözleri karşısında gülümsemem anında silinirken bu defa da çatık kaşlarımla baktım yüzüne. *Odun bir gecede odunluğundan bir şey kaybedecek değildi tabii!*

"O kadar kas yapmışsın, bir işe yaradı işte!"

Söylediğime cevap vermeyip yalnızca beni deli edecek bir gülümsemeyle gözlerime baktığında kızgınlığım yine bir toz bulutu gibi tek nefeste uçup giderken eve girdikten sonra beni salondaki kanepeye bıraktı. Rüzgar'ın evimde olması ve bu gece yaşananlar apayrı bir heyecanla kıpırdanıp durmama sebep olmuştu, buna bir de zorunlu ihtiyaçlar

eklendiğinde elimi yüzümü yıkama bahanesiyle seke seke banyoya geçtim. Ne yapsam Chucky'den hallice görüntümden kurtulamayacağımı bildiğimden yalnızca elimi yüzümü yıkayarak az da olsa kendime gelip aynı seksek adımlarıyla yeniden salona geçtim.

Ama geçmez olaydım; çünkü karşılaştığım manzara benim için tam bir hayal kırıklığıydı.

"Rüzgar nerede?"

"Gitti."

Nereye gitti ya? Nasıl giderdi? İnsan bir hoşça kal bile demez miydi?

"Ne oldu Zeyno, suratın perşembe pazarına döndü birden," deyip sırıttı Ela. "Yok bir şey," deyip omuz silksem de şu an o perşembe pazarında yerlere dökülen maydanozlar kadar değersiz hissediyordum kendimi. *İnsan hiç değilse beş dakika gelmemi beklerdi!*

Ruhumu çepeçevre saran hayal kırıklığıyla üzerimi değiştirip salona yeniden geçtiğimde de kızların orta sehpanın üzerini donattıklarını görüp şaşırmıştım, ama asıl şoku o sıra çalan kapıdan eve girenleri görmemle yaşadım. Ege, Güney, Mert, hatta Ali abi... Hepsi buradaydı.

"Geçmiş olsun, Zeynep," diyen Güney'di. Ege de, "Geçmiş olsun, kurabiye," deyip yanağımdan makas almıştı. "Zeyna!" diye yırtınıp panikle neredeyse üzerime çıkacak olan da tabii ki Mert'ti. Ali abi de şefkatle gülümsemiş, "Çok geçmiş olsun," demişti her zamanki babacan tavrıyla.

"Teşekkür ederim de... Sizin nereden haberiniz oldu?" diye sorduğumda, "Bize kızılcık söyledi," diyen Mert'i, "Bize de Rüzgar haber verdi," diye Ege takip etti. Yeniden çalan kapıdan bu defa da elinde poşetlerle Rüzgar'ın girdiğini görünce bir köşede uyuyup kaldığımı düşünmeye başladım artık. *Neler oluyordu?*

Ben, "Biri bana burada neler olduğunu anlatacak mı?" diye sorarken Rüzgar elindeki poşetleri Ela'ya verip bana

yaklaştı. "Doktor'u duydun, bu gece uyanık kalman gerekiyor. Buradaki herkes de seni uyanık tutmak için geldi," deyip göz kırptı ve yüzünde ay misali parıldayan bir gülüşle tekli koltuklardan birine kuruldu. Yaşamak hep mi bu kadar güzeldi diye düşündüm o an. Bu adam benim için bir şeyler yaparken mutlu hissetmekten nedense vazgeçemiyordum...

Dakikalar sonra orta sehpanın üzeri Ela'nın pastaları, börekleriyle; Rüzgar'ın getirdiği dondurmalarla, cipslerle ve içeceklerle doluydu. Herkes masanın etrafına attığımız minderlerin üzerine kurulmuş hâlde bu ziyafetin tadını çıkarırken ben bulunduğum ortamı saran mutluluktan kendimi alamıyordum.

Oysa ne garipti yaşadığımız... İki ay öncesine kadar bu kalabalığın içinden Ela'dan başkasını tanımıyordum bile. Belki de hayatım boyunca aynı sokaktan bile geçmeyeceğim insanlar bu gece benim için buradalardı. Benim için telaşlanmışlar, iyi olduğum için de mutlu olmuşlardı. Kalpleri bu gece bana dair duyguları misafir etmişti. Biz... Belki de ilk kez bu uğursuz gecede bir mucizeyi başarmış, kesişen hayatlarımızı rengârenk düğümlerle birbirine bağlamıştık.

İstanbul'a gelirken yaşadığım korkular düştü sonra zihnime. Bir bilinmeze sürüklenmenin telaşıyla nasıl da ürkekti kalbim. Kırılmaktan, yara almaktan nasıl da korkuyordu... En çok da yalnız kalmaktan... Oysa şimdi kahkahaların çınladığı salonumda birbirlerine sataşan, sırnaşan, beraber gülüşen arkadaşlarımı izleyip gülümserken tek bir şey düşünüyordum.

Bu şehir de artık benim evimdi. Bu şehir de artık benim hayatımdı.

Gece boyunca gözkapaklarım ne zaman kapanmaya başlasa birileri ağzıma bir şeyler tıkıştırıyordu. Zaten elime verdikleri dondurma kutusuyla uyumam da pek mümkün değildi. Sanırım gecenin en komik olayı da Güney'in ge-

lirken yanında barış nişanesi niyetine bir paket su bardağı getirmiş olmasıydı. Ela o anda âdeta domatese dönüşürken aralarında geçenleri anlattığımda da herkes kahkahalara boğulmuştu.

Aynı çatı altında olmanın sıcaklığıyla bu gece aramızdaki mesafeler kapanırken herkes hâlinden memnun görünüyordu. Bir yanda Ege'yle Mert derin bir geyik muhabbetinin içine düşmüşken diğer köşede Gülce'm Güney'le sohbet eden Ali abiyi mahzun mahzun seyrediyordu. Ela'ysa her sohbete biraz biraz karışmakla meşguldü. Ben onların bu sıcacık hâllerine gülümserken başımı çevirdiğim sırada rastladığım dalgın kahverengilerle öylece kalakaldım. *Beni seyretmeye mi dalmıştı?*

"Hadi, boş boş oturmayalım, bir şeyler yapalım!" diye bağıran Ege'yle de bakışmamız kesilirken, "Hakikaten ya, yoksa sırf Zeynep değil, hepimiz uyuyup kalacağız," diye söylenen Mert'le kıkırdadım.

"Oyun mu oynasak?" diye fikrimi ortaya attığımda da heyecanla atlayan Ela oldu.

"Evet, sessiz sinema oynayalım!" dediğinde erkekler memnuniyetsizce homurdansalar da tabii ki kızlar olarak onları umursamadık. Ela, Ali abi, Mert ve Güney bir grup olurken; Rüzgar, Gülce, Ege ve ben de diğer grup olduk. İlk sıra karşı takımdaydı. Ali abi, Gülce'nin kulağına filmi fısıldarken Gülce aradaki yakınlıktan dolayı kalp krizi geçiriyor gibiydi. Birbirinden komik hâllere girip bize filmi anlatmaya çalışırken de karşı takım kahkahalara boğulmuştu, biz de cevabı tahmin edemesek bile Gülce'nin bu komikliğine gülmekten kendimizi alamamıştık.

Sıra bize geçtiğinde de Ela yanıma geldi, filmi kulağına fısıldadığımda her seferinde olduğu gibi, "Hayır ama ya!" diye cırlasa da tabii ki yine umursamadım. Mesele şuydu ki ondan anlatmasını istediğim film, "Limon Ağacı"ydı.

Ela'nın limonla ilgili tuhaf bir tikinin olması, onun filmi anlatmaya çalışırken şekilden şekle girmesine sebep olmuştu.

Daha çok eğlence, az da olsa rekabetle geçen oyunumuzda sıra bizim takıma geldi. Rüzgar'ın karşı tarafa ilerleyip filmi öğrenmesiyle heyecanım daha da artmıştı. Ela, Rüzgar'a filmi söyleyip bana intikam kokan bir bakış atarken başta ne planladığını çözemedim. Rüzgar anlatmaya başladığında da tüm algılarım ona yönelirken o sırada ikimiz üzerine oynanan asıl oyunun farkında bile değildim.

Bir aşk filmi anlatmaya çalıştığını çözsem de ne olduğunu bir türlü bulamıyordum, benden başka kimsenin tahminde bulunmaması da hırsımı ikiye katlıyordu. Biraz sonra kafamda toparladığım kelimelerle koltuktan mutlulukla sıçrayıp Rüzgar'a doğru, "Seni Seviyorum Adamım!" diye bağırdığımda sesim salonda sessizliği yırtarcasına yankılandı. Rüzgar'la birleşen bakışlarımızda sanki gözle görülür bir şimşek çakarken artık bazı şeyleri inkâr etmenin bir anlamı olmadığını biliyordum. Hiç değilse kendime karşı dürüst olmaya başlamalıydım...

Gecenin sonunda oyunu kazanmıştık ve ben her şeye rağmen çok mutluydum. O gece Ali abiyle de konuşup durumumu bahane ederek kafede bir hafta benim yerime Gülce'nin çalışmasına karar vermiştik. Gülce o an yine kalp krizi geçirir gibi olmuştu, ama neyse ki çabuk toparlanmıştı.

Vakit gece yarısını geçmişken biraz daha oturduktan sonra evden teker teker ayrıldıklarında ben de artık uykusuzluktan ölmek üzereydim. Rüzgar da ayaklanınca gideceğini düşünüp onu yolcu etmek istediğimde Ela'nın montumu getirmesiyle ona anlamayarak baktım. Rüzgar bana dönerek, "Bütün gece burada uyanık kalman çok zor, şimdi bile gözlerini açık tutamıyorsun. O yüzden dışarı çıkıyoruz," deyince şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım artık. *Gece yarısı birlikte dışarı mı çıkacaktık?*

"Ne dışarısı ya, hava buz gibi! Hem Doktor, 'Ayağının üzerine basma,' dedi," diye söylendiğimde daha lafım bitmeden ayaklarım yerden kesildi ve kendimi yine Rüzgar'ın kucağında buldum. "Merak etme, ayağının üzerine basmayacaksın," deyip Ela'nın açtığı kapıdan benimle çıkarken de heyecandan hâlâ bir tepki veremiyordum.

Şaka gibiydi artık yaşadıklarım. Hayatımın bu noktaya nasıl geldiğine bir anlam veremiyordum. Sanki bir lunaparka düşmüştüm de geçen her gün farklı bir oyuncağın keyfini çıkarıyordum. Kâh korkuyor, kâh heyecanlanıyor; ama ne hissedersem hissedeyim hep daha fazlasını yaşıyordum. Gecenin bir yarısı neredeyse hiç tanımadığım bir adamın kucağındaydım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve nereye gittiğimizi bile bilmiyordum. İşin tuhafı, sanki umursamıyordum da... Annem bunu duysa o saniye kemiklerimi kırardı herhalde...

Her türlü söylenmeme rağmen arabaya binip yola çıkmıştık. Camdan akıp giden İstanbul'u seyrederken her şeye rağmen mutlu hissetmekten alamıyordum kendimi. Evet, tüm bu yaşananlar çok fazla ve çok hızlıydı, ama... Yanı başımdaki bu dengesiz adam nasıl oluyorsa bütün amaların üstüne basıp geçmeyi başarıyordu her defasında.

"İstanbul'u ilk kez gece görüyorum, çok güzelmiş," diye bir an sonra mırıldandığımda, "Gerçekten güzel," deyişini duyup bakışlarımı ona çevirdim. Bakışlarının İstanbul'da değil de bende olduğunu görmek yine yakıp kavurdu aciz dirayetimi. Yeniden cama dönüp geceyi izlemeye devam ettiğim dakikaların sonrasında geldiğimiz yer, güzel İstanbul'u seyredeceğimiz en güzel tepelerden biriydi belki de...

"Sen iki dakika bekle. İnme sakın."

Rüzgar bagajdan bir şeyler alıp arabanın ön tarafına götürdükten sonra yanıma gelip inmeme yardımcı oldu. Yere serdiği minderin üzerine oturmuştuk, omzuma bıraktığı

yumuşak şalla serin havaya inat içim ısınırken onun tüm bunları hangi ara düşündüğünü merak ettim istemsizce.

"Burası mükemmelmiş! İstanbul'u bulutların üzerinden izliyoruz sanki. Böyle bir yer olduğunu hiç bilmiyordum."

"Burayı bilen pek fazla olmaz zaten. Her geldiğimde az çok aynı kişilere rastlarım. Bence keşfedilmemiş topraklara ayak basmak daha değerlidir; çünkü orada senin adımların, senin anıların iz bırakır. Yoksa kalabalıkta kaybolmaya mahkûm olursun."

Şimdi ise burada bu gece, yani bizim anımız iz bırakacak, öyle mi?

Sözlerinin etkisiyle bir gülümseme istemsizce sardı dudaklarımı. Hayranlıkla manzarayı izlemeye devam ettim; ama bir an sonra onun üzerindekinin inceliği beni endişelendirmişti, üzerimdeki şalı iyice açarak yarısını da onun omzuna bıraktığımda şaşkın bakışlarına takılmadan önüme döndüm. Manzara... Evet, manzara çok güzeldi.

Omuzlarımız birbirine değerken aynı şalın sıcağıyla gecenin bir yarısı İstanbul'u seyrettik. Sadece ikimiz... Yaşanan onca saçmalıktan sonra her şey tek bir gecede nasıl bu noktaya gelmişti bilmiyordum, ama o an bunu düşünmeyi reddettim. Kendimi ilk kez bu denli mutlu hissettiğimden belki de, bu anı mahvetmek istemedim. Rüzgar'ı hayatımda istemediğimi söyleyen ben, yarın yine onsuz bir sabaha uyanma ihtimalim varken bu geceyi kaybetmek istemedim.

Biraz sonra bakışlarım kenarda duran kâğıt helva arabasına takıldığında gidip alması için istememe gerek kalmadı bile, sanki beni tanımaya başlamıştı. Saniyeler sonra ağzımdaki lezzetle gülümseyerek ona döndüm. "Bu manzara gerçekten insanı uyutmaz; ama sabaha kadar burada mı kalacağız? Senin de gecen benim yüzümden mahvoldu," derken eli dudağımın kenarına gitti ve yediğim helvanın orada kalan kırıntısını eline aldığında kendimden geçer gibi yutkundum. Kalbim sanki ağzımdan çıkacakmış gibi

atıyordu. *Beyin kanamasından değil de kalp krizinden ölmeseydim bari...*

"Hiçbir şeyin mahvolduğu yok. Sabaha kadar buradayız, o yüzden istersen yeni bir oyun oynayabiliriz."

"İki kişiyle ne oynayabiliriz ki?"

"Mesela... Birbirimize sırayla soru sorup işin ucuna bir de ceza koyabiliriz," demesiyle, "Ceza mı?" diye anlamayarak mırıldandım. "Bekle bakalım," deyip ayaklanarak az ilerideki pilav arabasına ilerledi. Biraz sonra elinde acılı şalgam şişesiyle geldiğinde, "Ben onu ağzıma hayatta sürmem!" diye yüzümü buruşturarak itiraz etsem de yanıma otururken, "O zaman sen de her soruma cevap verirsin," diye gülerek söylendi. Üçkâğıtçının tekiydi, ama çok tatlıydı.

"Bu yaptığına hile derler, ama öyle olsun. Ben başlıyorum o zaman... En sevdiğin renk?" diye sorduğumda bir süre gözlerimde takılı kaldı bakışları.

"Mavi."

"Mavi demek... Nedense kullandığını pek görmedim," diye mırıldanırken de muzip bir bakış attı gözlerime.

"Öncelikle... Bana bu kadar dikkat ettiğini bilmiyordum," dedikten sonra yanaklarım sanki ayışığının değil de güneşin altındaymışım gibi alev alev yanarken, "Yorumuna gelince de... Ben daha çok izlemesini seviyorum diyelim," deyip manidar bir bakış attı. Kursağıma bir düğüm takılı kalmış gibi sertçe yutkunup bakışlarımı ayaklarımızın altında uzayan yakamoza çevirdim. *Neler söylüyordu bu adam?*

"Peki kendini mutlu etmek istediği zamanlarda ne yapar Zeynep Güneş?" diye bir an sonra ortamın elektriğini yumuşatmak istercesine sorduğunda da bakışlarım gülümseyen gözlerine takılırken ben de aynı muzip bakışlarla elimdeki kâğıt helvayı salladım.

"İlla ki tatlı bir şeyler bulur bir yerlerden... Peki, sen... Sen en çok ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Ben de bir kâğıt bir kalem bulur, resim yaparım." Bu cevaba karşılık istemsizce heyecanlandığımı hissettim. Demek ki geçen sefer defterinin arasında gördüğüm o resmi kendisi yapmıştı. Tamamını göremesem de bir kız resmi olduğu belliydi. *Of! Kimdi ki bu kız şimdi?*

"Peki... İmkânsız olduğunu düşündüğün bir hayalin var mı?" diye sormasıyla gözlerine bakarken içli bir nefes alıp kafamda toparladım kelimeleri.

"Aslında hayal kurmayı severim, ama bir hayalperest olduğum da söylenemez. Yani olmayacağına inandığım şeyleri beklemem hayattan... Ama bir keresinde bir filmde izlemiştim, başkarakter istediği zaman aynı anda farklı yerlerde olabiliyordu... Bazen o gelir aklıma, aynı anda iki farklı yerde olmak nasıl olurdu diye düşünürüm... Öyle işte, boş bir şey... Peki, ya senin var mı bir hayalin?" Hayranlık yüklü bakışları gözlerimden ayrılmazken, "Aslında var... Ama şimdilik bende kalsa daha iyi," dediğinde meraktan öldüğüm hâlde ısrar edecek cesareti bulamadım kendimde.

"O zaman iç bakalım," deyip acılı şalgamı gösterdim, bakışları huysuz bir çocuk gibi kısılsa da ona acıyacak değildim elbette. Sonuçta kendi tuzağına kendi düşmüştü. *Hem, neydi ki hayali? Niye gizlemişti şimdi? Çok mu özeldi?*

"Benden gerçekten nefret ediyor musun?"

Ben kendi soru işaretlerimin arasında kaybolmuşken bir an sonra dudaklarından dökülen soruyla şaşkınlıkla baktım gözlerine. *Nefret mi? Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Konu hangi ara duygulara gelmişti?*

"Ben," diye mırıldandım, ne cevap vereceğimi bilemez bir telaş içine düşmüştüm. "Senden hiçbir zaman nefret etmedim ki... Bu da nereden çıktı?"

"Bir pislik gibi davranıp seni üzdüğüm onca olaydan sonra böyle hissetmiş olabileceğini düşündüm. Özellikle de o gece... Seni bırakacağımı söylediğim hâlde o herifle... Yani Ali'yle gitmeni istediğim o gece," Birer yıldız misali

atıyordu. *Beyin kanamasından değil de kalp krizinden ölmeseydim bari...*

"Hiçbir şeyin mahvolduğu yok. Sabaha kadar buradayız, o yüzden istersen yeni bir oyun oynayabiliriz."

"İki kişiyle ne oynayabiliriz ki?"

"Mesela... Birbirimize sırayla soru sorup işin ucuna bir de ceza koyabiliriz," demesiyle, "Ceza mı?" diye anlamayarak mırıldandım. "Bekle bakalım," deyip ayaklanarak az ilerideki pilav arabasına ilerledi. Biraz sonra elinde acılı şalgam şişesiyle geldiğinde, "Ben onu ağzıma hayatta sürmem!" diye yüzümü buruşturarak itiraz etsem de yanıma otururken, "O zaman sen de her soruma cevap verirsin," diye gülerek söylendi. Üçkâğıtçının tekiydi, ama çok tatlıydı.

"Bu yaptığına hile derler, ama öyle olsun. Ben başlıyorum o zaman... En sevdiğin renk?" diye sorduğumda bir süre gözlerimde takılı kaldı bakışları.

"Mavi."

"Mavi demek... Nedense kullandığını pek görmedim," diye mırıldanırken de muzip bir bakış attı gözlerime.

"Öncelikle... Bana bu kadar dikkat ettiğini bilmiyordum," dedikten sonra yanaklarım sanki ayışığının değil de güneşin altındaymışım gibi alev alev yanarken, "Yorumuna gelince de... Ben daha çok izlemesini seviyorum diyelim," deyip manidar bir bakış attı. Kursağıma bir düğüm takılı kalmış gibi sertçe yutkunup bakışlarımı ayaklarımızın altında uzayan yakamoza çevirdim. *Neler söylüyordu bu adam?*

"Peki kendini mutlu etmek istediği zamanlarda ne yapar Zeynep Güneş?" diye bir an sonra ortamın elektriğini yumuşatmak istercesine sorduğunda da bakışlarım gülümseyen gözlerine takılırken ben de aynı muzip bakışlarla elimdeki kâğıt helvayı salladım.

"İlla ki tatlı bir şeyler bulur bir yerlerden... Peki, sen... Sen en çok ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Ben de bir kâğıt bir kalem bulur, resim yaparım." Bu cevaba karşılık istemsizce heyecanlandığımı hissettim. Demek ki geçen sefer defterinin arasında gördüğüm o resmi kendisi yapmıştı. Tamamını göremesem de bir kız resmi olduğu belliydi. *Of! Kimdi ki bu kız şimdi?*

"Peki... İmkânsız olduğunu düşündüğün bir hayalin var mı?" diye sormasıyla gözlerine bakarken içli bir nefes alıp kafamda toparladım kelimeleri.

"Aslında hayal kurmayı severim, ama bir hayalperest olduğum da söylenemez. Yani olmayacağına inandığım şeyleri beklemem hayattan... Ama bir keresinde bir filmde izlemiştim, başkarakter istediği zaman aynı anda farklı yerlerde olabiliyordu... Bazen o gelir aklıma, aynı anda iki farklı yerde olmak nasıl olurdu diye düşünürüm... Öyle işte, boş bir şey... Peki, ya senin var mı bir hayalin?" Hayranlık yüklü bakışları gözlerimden ayrılmazken, "Aslında var... Ama şimdilik bende kalsa daha iyi," dediğinde meraktan öldüğüm hâlde ısrar edecek cesareti bulamadım kendimde.

"O zaman iç bakalım," deyip acılı şalgamı gösterdim, bakışları huysuz bir çocuk gibi kısılsa da ona acıyacak değildim elbette. Sonuçta kendi tuzağına kendi düşmüştü. *Hem, neydi ki hayali? Niye gizlemişti şimdi? Çok mu özeldi?*

"Benden gerçekten nefret ediyor musun?"

Ben kendi soru işaretlerimin arasında kaybolmuşken bir an sonra dudaklarından dökülen soruyla şaşkınlıkla baktım gözlerine. *Nefret mi? Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Konu hangi ara duygulara gelmişti?*

"Ben," diye mırıldandım, ne cevap vereceğimi bilemez bir telaş içine düşmüştüm. "Senden hiçbir zaman nefret etmedim ki... Bu da nereden çıktı?"

"Bir pislik gibi davranıp seni üzdüğüm onca olaydan sonra böyle hissetmiş olabileceğini düşündüm. Özellikle de o gece... Seni bırakacağımı söylediğim hâlde o herifle... Yani Ali'yle gitmeni istediğim o gece," Birer yıldız misali

parıldayan bakışlarında beliren acı, sanki o geceden beri ruhuma eziyet eden hayal kırıklığını silip süpürdü bir anda. Çünkü gözlerinde gördüm ruhuna eziyet eden çırpınışları. Pişmandı, o gece gittiği için pişmandı.

"Ben... Evet, üzüldüm... Hatta belki de kırıldım demeliyim; ama nefret dediğin o can yakıcı duyguyu hiçbir zaman hissetmedim. Ne o gece ne de sonrasında... Ama yeri gelmişken ben de sana bir soru sormak istiyorum, Rüzgar... Ali abiyle neden kavga ettiniz? O gece... Ali abi yanımıza geldiği için mi gittin? Ben çok düşündüm, ama bir cevap bulamadım. Yanıma gelen sendin, benimle konuşmak isteyen sendin; ama sonra ne olduysa uzağına ittin beni... Üstelik bunu birden çok kez yaşattın bana... Aslında bazen düşünüyorum, biz neden birbirimizin hayatındayız diye... Öyle ya, o sevimsiz tanışmamız olmasa belki de birbirimizden habersiz yaşamaya devam edecektik..."

Hiç hesapta yokken dudaklarımdan birbiri ardına dökülen itiraflar en az Rüzgar kadar beni de şok etse de içten içe rahatladığımı hissediyordum; çünkü tüm bu bilinmezlikler sarmalı çok fazla yormuştu beni. Konuşulacak bir şey varsa eğer, şimdi konuşmalıydık. Her şey yalnızca kafamda kurduğum bir hayalin yansımasıysa da kalbim daha fazla yara almadan öğrenmeliydim bunu.

O an için ruhumdaki vaveylaların tek cevabı, yanı başımdaki adamın şiir yazılası gözlerindeydi; ama ben ne şairdim ne de şiirden anlıyordum. O şiiri okuyamıyor, okusam da yorumlayamıyordum. O yüzden de aciz bir insan gibi duymak istiyordum. Bir şeyler söylesin ve gözlerinde donup kalan dünya yeniden dönmeye başlasın istiyordum.

Rüzgar Yücesoy neden benim hayatımda?

Artık bilmek istiyordum.

Ne kadar zaman geçti, bilmiyordum. Sanki bir asır devrildi sessizliğimizin gölgesinde. Öyle bir yorgunluk çöktü omuzlarıma. Anladım ki cevap vermeyecekti. Kırılgan ba-

kışlarımı ondan alıp biçare bir çabayla huzur bulmak adına denize çevirdiğim anda duymak istediğim sesi duydu kulaklarım. Aldığım cevap, duymak istediğim değildi belki; ama yine de ruhum huzura kavuşmuştu sonunda.

"Ali'yle olan kavgamız... Bunu sana şimdi anlatamam, ama bil ki benim aptallığım yüzündendi. Bir şeyleri yanlış anladım ve ardı ardına yaptığım hatalar da çorap söküğü gibi geldi sonrasında... En büyüğüyse, canımı en çok yakanı, o gece seni onunla göndermekti. Keşke zamanı geri alma şansım olsaydı da sen bana öyle bakmasaydın... Kafanı karıştırdığımı biliyorum, seni üzdüğümü de... Şimdilik tek söyleyeceğim, bir konuda yanıldığın... Biz o gün karşılaşmasaydık da birbirimizin hayatından öylece geçip gitmeyecektik; çünkü karşılaşmamız da yaşadığımız her an gibi bizim kaderimiz..."

Biz... Rüzgar'la biz olmak, nasıl da güzeldi...

O andan sonra sohbet yine suya sabuna dokunmayan konulara dönmüş, saatler akıp geçmişti. Gece güne göz kırptığında da karanlık gökyüzü göz kamaştırıcı bir kızıllığa boyanırken hayatımda güneşin doğuşunu hayatımda ilk kez seyrediyor olmamın heyecanı vardı gözlerimde. Üstelik yalnız da değildim.

Artık biliyordum. Bundan sonra ne yaşanırsa yaşansın, kalbim onunla paylaştığımız bu geceyi asla unutmayacaktı...

Sabahın keskin ayazı tenimi âdeta buza keserken üzerimdeki şala ve yanımda oturan Rüzgar'a tüm bilinmezleri yok sayarak biraz daha sokuldum. "Uykusuzluk süresi doldu," dediğinde, "Doldu," diye belli belirsiz mırıldanıp başımı omzuna yaslayarak gülümsedim. O da başını hafifçe başımın üzerine yaslarken hayatımın en huzurlu uykusuna kapandı gözlerim.

Daha evvel de söylemiştim; gözleri kapatmak, uyuduğumuz anlamına gelmiyordu her zaman. Bir süre öylece dursam da henüz uykuya dalmamıştım; ama Rüzgar bunun

farkında değil gibiydi. Önce belimi saran kolunun sıcaklığını hissettim, sonra tenime vuran ılık nefesini... Sonunda da onu tanıdığım gün yüreğimi yuva bilen kelebeği kanatlandıran sözleri fısıldadı efsunlu sesi...

"Bugün bizim için doğdu, Zeynep. Söyleyemediğim ne varsa artık duy diye doğdu. Çok bekledim, çok beklettim; ama artık yeter. Daha fazla gizlemeye gücüm yetmeyecek."

Tam anlamıyla uykuya teslim olmadan evvel hissettiğim son şeyse, şakağımda hissettiğim sımsıcak dudaklarıydı...

Saatler sonra odama vuran güneşin kavurucu sıcaklığıyla gözlerimi araladığımda karşı karşıya kaldığım tavana hayal kırıklığıyla bakıp her şeyin bir rüya olduğunu düşünsem de yattığım yerde doğrulduğum an ayak bileğimde hissettiğim sızıyla sevinçten ağlamak istedim.

Evet, hissettiğim aptalcaydı; ama o sızı yaşanan her şeyin gerçek olduğunu ispatlıyordu bana. Hatırımda kalan son şey Rüzgar'ın omzunda gözlerimi kapadığım olduğundan buraya nasıl geldiğimi telaş içinde düşünmeye başladım. Başımı çevirmemle komodinin üzerinde duran beyaz kâğıdı gördüğümdeyse gözlerimin dolduğunu hissettim.

Titreyen ellerimi uzatıp aldığım, suretimin karşımda belirdiği beyaz kâğıt üzerine çizilmiş karakalem resme hayranlıkla baktım. Altına imza gibi çakılan dizeleri okurken kendime itiraf etmekten kaçınıp durduğum o gerçek, tek bir damla gözyaşıyla bir mıh gibi yüreğimin ortasına çakıldı.

"Seni saklayacağım inan
Yazdıklarımda, çizdiklerimde
Şarkılarımda, sözlerimde.
Sen kalacaksın kimse bilmeyecek
Ve kimseler görmeyecek seni,
Yaşayacaksın gözlerimde."
(Özdemir Asaf)

On İkinci Bölüm

Oyun Bitti

Yepyeni, umut ve belki biraz da utanç dolu bir güne daha gözlerimi araladığımda kalbimi saran amansız heyecan gülümsememe sebep oldu. Sabahları erken uyandığı için nemrut suratıyla ortalarda gezinen o kızın şimdilerde nerede olduğunu düşünüyordum. Sanki yıllar süren bir esaretti kurtulduğum, bu vakte kadar hiç olmamışım gibi mutluydum. Asırlar boyu parçalarını teker teker yerleştirdiğim yapbozun eksik parçası tamamlanmış gibiydi sonunda.

Bakışlarım üç gündür her sabah olduğu gibi yine önce çekmeceye gizlediğim resmi arayıp bulurken, okuduğum dizelerde ve suretimin resmedildiği çizgilerde kaybolmaktan alamadım kendimi. Merak edip durduğum o resim şimdi ellerimdeydi. Yalnızca saçlarına tanık olduğum ve içten içe kıskandığım o kız da bendim. Hâlâ inanamıyordum yaşadıklarıma, imkânsız gibi, hatta bir masal gibi geliyordu her şey; ama gerçekti işte. Dile dökülmese de ortadaydı. Hem de yüreklerimizin ortasında...

Dalgın dalgın baktığım resmi sanki biri çekip alacakmış gibi endişeyle yeniden çekmeceye gizleyip yataktan doğrulduktan sonra banyoya geçtim. Elimi yüzümü yıkayıp odaya döndüğümde bir süre dolabın karşısında kararsızca di-

kilsem de gözüme takılan mavi kazakla gülümseyip bir de kot pantolon alarak hazırlanmaya başladım. Gitgide uzayan saçlarımın dalgalarını tarakla düzeltip salaş bir örgüyle topladıktan sonra yüzümü de çok hafif renklendirdim ve çantamı alarak odadan çıktım. Kızlar da hazırlanmış ve masaya geçmişti, ben de onlara uyup ayaküstü bir şeyler atıştırdım. Üç gündür evdeydim ve tuvalete gitmek dışında yerimden kıpırdamıyordum; ama bugün raporumu teslim etme bahanesiyle okula gidecektim.

Bir yanım Rüzgar'la karşılaşacağımız için telaşlıydı, ama çok daha büyük bir yanım o anın heyecanıyla yaşıyordu günlerdir. Evet, dile dökülmemişti ama bir şeyler değişmişti artık. Hissediyordum. O ilk adımı atmıştı ve şimdi sıra bendeydi. Kabul etmek zorundaydım ki Rüzgar Yücesoy arkamı dönüp gidebileceğim bir adam değildi artık...

Kahvaltının ardından Gülce'yle evden çıktık. Yol boyunca benim yüzümdeki gülümseme kaybolmasa da ne yazık ki Gülce için işler yolunda gitmiyordu. O an beni üzen tek şey, arkadaşım için elimden hiçbir şeyin gelmemesiydi. Aslında benim yerime kafede çalıştığı ilk günün akşamı onun mutluluktan uçarak eve geleceğini düşünmüştüm; ama tam aksine, o ağlamaktan kızarmış gözleriyle gelmiş, gece boyu da odasından çıkmamıştı. Dün sabah da iki koldan Ela'yla derdini öğrenmeye çalıştığımızda dayanamayıp olan biteni anlatmıştı.

Ali abinin zamanında uzaklara giden bir gönül yarası varmış ve çok yakında geri dönecekmiş... Hesapta hiç olmayan bir şeydi bu bizim için. Ali abinin buruk bir yanının olduğunu hep hissetmiştim, ama adını koyamamıştım bunca zaman. Şimdiyse cevap ortadaydı ve ben Gülce'nin yaşadığı acıyı, çaresiz kaldığım bu durum karşısında yüreğimde hissediyordum. Keşke böyle olmasaydı... Gülce, Ali abiye kör kütük âşıktı ve biliyordum ki onun kırılgan yüreği, başkasını seven bir adamı sevmeyi kaldıramazdı...

Bir zaman sonra otobüsten inip okul bahçesine girdik. İkimiz de ayrı adamları düşündüğümüz hayallerde kaybolmuşken otopark girişinde arabasına yaslanmış hâlde gördüğüm adamla bacaklarım uyuşmuş gibi olduğum yerde kalakaldım. Rüzgar oradaydı. Siyahlar içinde tam da bir şövalye gibi görünüyordu. *Benim şövalyem.*

Donup kalmamla Gülce'nin bakışları da benimkileri takip edip Rüzgar'ı buldu, sonra yaşadığı hüzne rağmen hâlime gülümseyip beni ağaçlık alana çekiştirdi. Şimdi o bizi görmüyordu, ama ben onun her zerresini ezberleyebiliyordum. Aslında kendimi göstermek, yanına gitmek istiyordum; ama o sırada karşısında tanımadığım iki adamla hararetli bir şekilde konuşması, daha doğrusu tartışması engelliyordu beni. Bir an sonra sesi ürkütücü derecede yükseldiğinde yerimde istemsizce sıçrarken Gülce de tuhaf bir şeyler olduğunu fark edip onları dikkatle izlemeye başladı.

"Ne dediğimi iyice anladınız, değil mi? Şimdi çıkıp gidiyorsunuz bu okuldan ve ben bir daha yüz metre yakınlarda bile görmeyeceğim sizi!"

Neden bu kadar öfkelenmişti ki? Hem kimdi bu adamlar? İster istemez huzursuz hissettim kendimi. Sanki öfkeyle yoğrulmuş gibiydi ve kötü bir şeylerin kokusu havaya usulca karışıyordu.

"Anladık, tamam. Yalnız, işin içine polis karışırsa adını vermekten çekinmeyiz, haberin olsun!" deyip karşısında sırıtmaya başladı adam. Rüzgar bir küfür mırıldanıp onun yakasına öfkeyle yapıştığında da gözlerim dehşetle büyüdü. Diğeri onları ayırmaya çalışırken Rüzgar karşısındaki yüzü dağılmış adamı öldürecek gibi duruyordu.

"Kız polise giderse sadece bizim değil, sizin de başınız belaya girer!" diye aynı adam yeniden konuştuğunda da kaşlarım istemsizce çatıldı. Rüzgar, "Uzatmayın artık! Kimse polise falan gitmeyecek, siz de bir daha yakınlarda

dolanmadan defolup gideceksiniz!" diye âdeta dişlerinin arasından tıslayınca ben de yerimde sıçradım.

"Emin misin? Sonuçta kız bizim yüzümüzden merdivenlerden düştü."

Duyduğum alaylı sesle Gülce'nin dehşetle büyüyen bakışları yüzümü bulurken ben duyduğum itirafın karşısında donakaldım.

"Uzatmayın artık! Kimse bu kazaya kimin sebep olduğunu bilmeyecek!" diye bağıran Rüzgar'ın bakışlarını o anda saf bir öfke sarmışken benimkilerde yalnızca hayal kırıklığı vardı. Başıma gelen her şeyin sorumlusu Rüzgar'dı yani, kendisi sebep olduğu için öyle kolayca bulmuştu beni... Dünya yörüngesinden falan çıkmıyordu... Rüzgar benimle oynuyor, istediği zaman da oyunu kendisi bitiriyordu...

Gülce destek vermek istercesine kolumu daha sıkı tuttuğunda dermansız kalan dizlerimle ağacın dibine oturdum ve sırtımı ağaca yaslayıp kendimi düşünmeye zorladım. Düşündükçe baştan kahroldum, ardı ardına mahvoldum... Kendimi avuttuğum, üzerine hayaller kurduğum her şey oyundu, her şey... Söylediği her şey yalandı... Ona güvenmemi istiyordu sadece; çünkü asıl o zaman başarmış olacaktı... Asıl o zaman yakacaktı canımı... Derdi ben değildim, derdi hâlâ oyundu...

Bu nasıl bir hırstı? Bir insan nasıl bu kadar acımasız olabilirdi?

Rüzgar bizi fark etmeden binadan içeri girerken de boş gözlerle baktım arkasından; ama ağlamadım. Onun için bir daha asla ağlamayacaktım!

Zaman geçti sonra... Ağaçtan dökülen kurumuş yapraklar esen rüzgârla etrafımda süzülürken ruhumun da onlara karıştığını hissettim. Sanki her şey bir anda kayıp gitmişti ellerimden...

En az benim kadar sarsılan Gülce de kendi acısına ağlarcasına benim yerime de ağladı, ama ben yine sustum.

Sadece düşündüm. Hâlâ bir umut, mantıksız olan bir şeyler bulmaya çalıştım; ama bu hikâyede ona duyduğum hislerimden başka hiçbir yanlış bulamadım. Sakinliğim ürkütücü bir hâl aldığındaysa hızla kalktım yerimden. Üzerine sertçe bastığım ayağımın acısı bile umurumda değildi o an.

"Zeynep, nereye? Bekle!"

Okul binasından içeri girerken karşıma çıkan Mert'i bile görmedi gözlerim. Tek düşündüğüm o şerefsize haddini bildirmekti. Koridoru hızla geçerken ders arası olduğunu da kalabalıktan fark ettim. Kantine doğru ilerlerken bizimkiler arkamdan koşturuyordu. Hırsla içeri girdiğimde de gözlerim bir avcınınki misali aradığını bulmuştu. Rüzgar ve arkadaşları her zaman oturdukları masadalardı. En acısı da gülmeleriydi. *Kim bilir, belki de benimle dalga geçiyorlardı...*

"Zeynep! Allah aşkına sakin ol, bir saçmalık yapma, belki de bir açıklaması vardır," diyen Gülce'yi dinlemedim. Bunca zaman kandırıldığım yetmişti. Kulaklarımla duyduğum şerefsizliğin hiçbir açıklaması olamazdı.

Yanlarına yaklaştığımı fark eden Güney, "Zeynep?" diye endişeyle bana döndüğünde bu endişeli hâlinden bile şüphe ettim bir an için. *Ege'yle Güney'in arkadaşlığı da oyun olabilir miydi?*

Güney'in adımı söylemesiyle tüm bakışlar bana döndü, ama ben sadece ona bakıyordum. Beni gördüğü an önce şaşkın bir gülümsemeyle ayaklansa da bakışları bir an sonra kesif bir endişeye büründü. Sanki telaşlanmış gibi, sanki meraklanmış gibi...

Ah, nasıl da güzel oynuyordu!

Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bana bakmaya devam ederken sinirle solumaktan artık konuşacak hâlim bile kalmamıştı ve ne yaptığımı bile düşünmeden masadaki meyve suyu dolu bardağı alıp suratına hırsla çarptım. Diğerlerinin şaşkınlık dolu nidaları gölgesinde Rüzgar afallamış bakış-

larla bir bana bir de batan üzerine bakarken tüm kantin âdeta ölüm sessizliğine gömülmüş bir hâlde bizi izliyordu.

"Ne oluyor Zeynep?"

Şaşkın bakışları bir cevap ararcasına gözlerimden ayrılmıyordu. Hızımı alamayarak, "Sen! İğrenç bir adamsın!" diye tükürürcesine haykırıp suratına tokadı patlattığımda da sızlayan yine elim değil, yüreğimdi. Ege'yle Güney şaşkınlıkla yerlerinden kalkıp bize yaklaşacaklarken Rüzgar eliyle işaret verip durdurdu onları. "Ne oldu Zeynep?" diye yeniden sorup koluma dokunmaya kalkınca da gözlerimin yandığını hissederek, "Bir daha sakın bana dokunma!" diye bağırıp hırsla uzaklaştım ondan.

Gülce'yle Mert yanıma geldiklerinde, "Zeynep, yapma!" deseler de, "Siz karışmayın!" diye öfkeyle bağırdım. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu artık.

"Biriniz hemen bana ne olduğunu anlatsın! Zeynep, ne bu hâlin, kafayı mı yedin sen?"

"Evet, kafayı yedim senin yüzünden! Kendini tebrik etmelisin, bu senin eserin. Sen var ya sen, benim hayatımda gördüğüm en pislik, en aşağılık adamsın. Bir daha sakın karşıma çıkma! Yüzünü bile görmek istemiyorum!" diye nefes nefese bağırdığımda sanki etraf bir anda buz kesti. Bakışlarını saran hayal kırıklığı cam kırıkları misali yüreğime batsa da, *Oyun,* dedim kendi kendime.

Yine seninle oynuyor, Zeynep. Sakın inanma!

Arkama dönüp hızla yürümeye başladığım an sargılı ayağıma fazla yüklenmemle bir anda etim kopmuşçasına acı bir çığlık dudaklarımdan döküldü. Yanıma gelip kolumu tutan adama, "Bırak!" diye haykırıp canımın acısıyla dolan gözlerimi ondan kaçırdım. Yeniden ileri atılacakken bedenimi çuval gibi omzuna attığında neye uğradığımı şaşırdım. "Ne yapıyorsun? Çabuk bırak beni!" diye bağırsam da beni dinlemeden çıkışa yürümeye başladı.

Etraftakilerin şaşkın bakışları arasında bahçeye çıkarken yaşadığım öfkeye bir de utanç karışıyordu. Ne kadar debelenirsem debeleneyim, ondan da beni arabasına bindirmesinden de kurtulamadım. Üzerime kapıyı kilitleyip yanıma geçti, öfkeyle sırtımı dönüp ondan uzaklaşırken arabayı çalıştırdığında gözlerimi kapatıp bu acının bir an evvel dinmesini bekledim. Belki de ayağım kırılmıştı; ama ben onu değil, yüreğimin sızısını duyuyordum yalnızca...

Dakikalar sonra araba durunca gözlerimi araladım ve geldiğimiz yerin evim olduğunu gördüm. Hiçbir şey demeden arabadan indi, beni yeniden omzuna atıp yukarı çıkmaya başladığında aynı tepkisizlikle durmaya devam ettim. Debelenmem onu eğlendirmekten başka hiçbir işe yaramıyorsa ben de susacaktım.

Zili çalmasının ardından Ela kapıyı açınca, "Rüzgar? Zeynep? Ne bu hâliniz?" dedi şaşkın ördek yavrusu gibi kocaman açtığı gözleriyle. Rüzgar onu hiç takmadan salona geçip beni koltuğa bıraktıktan sonra kapıyı da Ela'nın yüzüne kapattı. Önümde diz çökerek elimi tutmaya çalışırken, "Bırak!" diye haykırdım. "Zeynep, ne oldu?" diye allak bullak bir hâlde sorunca da engel olamadığım bir öfkeyle baktım yüzüne.

"Olan şu ki oyun bitti! Ama sen değil, ben bitirdim!"

"Ne oyunu? Sen neyden bahsediyorsun?"

"Mükemmel rol yeteneğini artık başkaları üzerinde kullanacaksın, Rüzgar Yücesoy! Ben de artık sana hiçbir şey söylemeyeceğim! Sadece hayatımdan defol, git!"

"Bana ne olduğunu anlatmazsan gitmeyeceğim. Açıkçası, anlatsan bile gitmeyi düşünmüyorum," deyip inatla karşımda durmaya devam etti. Öfkelenerek, "Senin ne düşündüğün umurumda mı sanıyorsun? Seni etrafımda istemiyorum, bunu anlamak bu kadar zor mu? Senden nefret ediyorum!" diye bağırdığımda kavisli kaşları çatıldı.

Kıvrımlı kirpiklerin arasında her daim parıldayan gözleriyse ışığını kaybetmiş sönük birer yıldız gibi ilk kez baktı gözlerime.

"Nefret etmiyorsun... Bunu bana sen söyledin..."

"Yalan söyledim; çünkü sana güvenmiyorum! Güvenmediğim bir adamı da hayatımda istemiyorum!"

Debelenmeme rağmen bir türlü bırakmadığı ellerimi bıçak gibi kesen sözlerimi duyduğu an öylece salarken ruhu çekilmiş gibi gözlerime baktı, bir an sonra tonlarca yükü sırtlanmışçasına güçlükle doğruldu. Bense bir an olsun ona bakmadım. Bakamadım; çünkü biliyordum, gözlerine baktığım an yine kandırırdı. Yine kanardım.

"Tamam... Gidiyorum," deyip arkasını döndü. Kucağımda titreyen ellerim buz tutmuş gibi hâlâ onun sıcaklığını arıyordu. Bana dönmeden, "Güvenini kaybedecek ne yaptım?" diye sorduğunda bakışlarım bir an için yıkık dökük duran bedenini bulsa da sesim çıkmadı. Sonra başını iki yana salladı. "Yoksa hiç mi kazanamamıştım?" O sözleri duyduğum an ettiğim yemine inat bir damla yaş yanağımdan usulca süzülürken bir şey duymayı beklemeden ve bana bir daha dönmeden öylece çıkıp gitti.

Çarpan kapı sesinin ardından hıçkırığım odanın duvarlarında yankılanmıştı, Ela gelip beni göğsüne çektiğinde de bir tek ondan gizlenemediğim için hıçkıra hıçkıra ağladım. Benden uzaklaştıkça daha da üşüyen bedenim sanki her zerresine cam kırıkları batıyormuş gibi sızlıyordu. "Dalga geçiyorsun benimle, değil mi? Sana, 'Bir adam için ağlanır mı,' diye kızarken düştüğüm hâle bak!" diye burukça söylenmemin üzerine Ela elleriyle yanaklarımı kurulayıp gülümsedi.

"Aynı şey olduğunu mu sanıyorsun? Evet, ben o gün değmeyecek bir adam için ağladım; ama sen bugün hayatının aşkı için ağlıyorsun," dediğinde başımı acı çekercesine iki yana sallayarak, "Hayır!" diye direttim. Ela ise

sözlerime aldırmadan omuzlarını silkip bilge bir tavırla baktı gözlerime.

"Yapma, Zeyno. Az evvel kalbi sökülüp bir kenara atılmış gibi çıktı Rüzgar şu kapıdan... Bak... Ne yaşadığınızı bilmiyorum; ama her ne olduysa bir açıklaması olabilir. Sadece biraz sakinleş ve düşün, tamam mı?"

Ela'nın sözleri şu saatten sonra benim için boş avuntulardan ibaret olsa da karşı çıkmaya gücüm olmadığından omzuna yeniden yaslanıp gözlerimi kapadım. Bu saatten sonra isteğim bir şeyleri anlamak değildi; tam aksine, her şeyi unutmaktı...

Başta da onu...

Sonraki günlerimi raporumun olmasına şükrederek evde geçirirken kalbimin kırıklarını az da olsa toparladığımı düşünüyordum. Belki de yalnızca kendimi avutuyordum. Uykumda başucuma bıraktığı resim hâlâ çekmecemde gizliyken onu unuttuğumu söylemek koca bir yalan olurdu sadece...

Ben okula gitmesem de Gülce eve geldikçe laf arasında Rüzgar'dan bahsedecek oluyordu; ama ona da izin vermiyordum. Neden bir türlü anlamıyorlardı ki... Rüzgar Yücesoy benim için artık sadece bir yürek sızısıydı...

Kızlarla evde otururak geçirdiğimiz bir akşamımız da kendi dertlerimizi unutmaya çalışırcasına dizi karakterlerine söylenmekle geçiyordu. Biraz sonraysa çalan kapıdan içeri gireni gördüğümde oturduğum yerde şaşkınlıkla kalakaldım.

"Merhaba kızlar."

Gülce yerinden kalkıp şaşırmış bir hâlde, "Hoş geldin, Güney," dediğinde ne yapmam gerektiğini bilemediğimden başımla selam verdim sadece. Güney ve Ege de bu oyunun bir parçası mıydı, bilmiyordum. Zaten o günden sonra onları da görmemiştim.

Ela, Güney'i karpuz desenli pijama takımıyla karşıladığı için sinirden ve daha çok utançtan kudurmakla meşguldü. Ela'nın bu hâline bakarken de gülümsemekten kendini alamayan Güney ise gözümden kaçmamıştı. *Ah! Aşk yaşayacak bir bu ikisi kalmıştı zaten...*

Güney kendisine gösterilen yere oturup hiç lafı uzatmadı. "Zeynep, sana anlatacaklarım var." Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım, meraklı görünmekten kaçınsam da günler sonra buraya geliş sebebini öğrenme isteğim bal gibi ortadaydı.

"Seni dinliyorum."

"Ben aslında çok daha önce gelmeliydim... Rüzgar'ın lafına uyup bunca zaman sustum; ama ortada böylesine saçma bir durum varken sessiz kalmak içime sinmiyor daha fazla... Şimdi sana anlatacaklarımı çok iyi dinle ve lütfen sözüm bitene kadar da bir şey sorma, tamam mı?"

"Tamam."

"Öncelikle, Rüzgar'a o gün neden öyle davrandığını yeni öğrendim. Gülce bahsetti... Her şeyin saçma bir yanlış anlaşılmaya çok müsait durduğunun farkındayım; ama şunu bil ki senin başına gelen bu kaza... Bu kazanın Rüzgar'la uzaktan yakından alakası yok. Bundan sorumlu olan kişi, Rüya." Güney cümlesini bitirdiğinde Ela'yla Gülce, "Ne?" diye bağırıp öfkeyle ayaklanırken ben Rüya'nın yaptığında değildim, Rüzgar'ın yapmadığında takılı kalmıştım.

"Anlattıklarımdan sonra ne tepki verirsin bilmiyorum; ama bunları bilmen gerektiğini düşünüyorum... Rüya'nın çocukluğundan beri gelen sorunları var ailesiyle. O hayatı boyunca yalnız bir çocuk oldu. Lisede bizimle tanışana kadar kimseyle konuşmayan, kendi hâlinde bir kızdı sadece. Ailesi ona o kadar uzaktı ki o da bizi ailesinin yerine koydu. Hep sahiplendi, paylaşmaktan da korktu. Senden ilk günden beri hoşlanmadığını düşündüğünü biliyorum; ama aslında öyle değil. Sen ona sahip olamadığı şeyleri hatırla-

tıyorsun sadece. Eskiden o kadar savunmasız, sesini bile çıkaramayan bir kızdı ki senin o cesur hâllerin ona yapamadıklarını hatırlattı. Sonra bizimle de yakın arkadaş olman onun kaybetme korkusunu gün yüzüne çıkardı. Şunu bil ki o gün yapmaya çalıştığı şey... Biliyorum, çok aptalca, sadece kötü bir şaka yapmak istemiş işte. Bunların olacağını hesaplayamamış. Belki inanmazsın bana; ama o kadar pişman ki... Ben uzun zamandır onu böyle kötü görmedim, Zeynep. Hele şimdi Rüzgar da onun yüzüne bakmayınca... Yaptığı korkunç bir şey... Ne desem bilmiyorum... Çok kızıyorum ama kardeşimiz işte..."

"Peki Rüzgar'ın bahçede söyledikleri?"

"Rüzgar, Rüya'ya kimin yardım ettiğini buldu hafta sonu. İşleri güçleri bela çıkarmak olan iki serseri zaten. Rüzgar sana yaptıklarını ve üstüne de yardım etmeden kaçtıklarını öğrendiğinde neredeyse öldürecekti bunları, elinden zor aldık ikisini. Aslında Rüzgar onları polise verecekti; ama işin ucunun Rüya'ya dokunacağını bildiği için eli kolu bağlandı, o da çareyi onları uzaklaştırmakta buldu. Adamlar o gün Rüya'nın yaptırdığını söylemekten bahsediyormuş; ama sen hâliyle yanlış anlamışsın... Yani durum bu..."

Güney konuşmayı bitirdiğinde hiçbir şey söylemedim. Söylenecek bir şey olduğunu da zannetmiyordum artık. Rüya ne yapmış ne için yapmış, umurumda değildi o an. Tek düşündüğüm Rüzgar'dı. Ona inanmadığım gibi, saçma sapan bir yanlış anlamanın da her şeyi heba etmesine izin vermiştim. Onun beni mahvedeceğinden korkarken asıl ben her şeyi kendi ellerimle bozmuştum.

Oyun asıl şimdi bitmişti ve ben asıl şimdi Rüzgar'ı kaybetmiştim.

On Üçüncü Bölüm

Güvenmek

Gülce

Seni sevmeyen, aşkını görmeyen bir adamı sevmek acıtmıyormuş. Asıl acıtan, başkasını seven bir adamı sevmekmiş. Karşılığı olmadığını bildiğin hâlde ondan vazgeçememek, sana her bakışını aşka yorup her gülüşünü işaret saymakmış. Acı çekeceğini bile bile sevmeye devam etmekmiş...

Tutunduğum tek dalım, şimdiye dek hiç umutlanmamış olmam belki de... Bir de onu ondan bile gizli sevebilmem...

En güzel hayalim, geçmişin gölgesinde amansız bir ıstıraba dönüştü bir anda. Günler öncesi onu görmek için koşarak gittiğim yerde artık nefes alamıyorum. Kalbinin benim için atmaması mesele değil de, başkası için attığını bile bile gözlerine bakamıyorum. Korkuyorum. Ya anlarsa bir gün?

Ali ise sanki bana inat yapar gibi karşıma çıkmaktan geri durmuyor. Sanki beni bu sefer de böyle sınamak istermiş gibi her an yanımda, daima etrafımda... Hiç değilse bugün bitiyor yanında eziyet gibi geçen bir hafta. "Son bir gün," diyorum kendi kendime. Dayan, Gülce!

Cumartesi sabahı erkenden geldim kafeye. Peşim sıra gelmesini beklediğim adamsa tuhaftır ki hâlâ gelmedi.

Önce bir rahatlık sardı içimi, sonrasında âşık yüreğim bir daha meraklandı. Yine onu aradı gözlerim...

Dün akşamdan beri yağan karın etkisinden olsa gerek, kafe bugün fazla kalabalık değildi. Elimdeki boş tepsiye sıkıca sarılmış hâlde kapıya umutsuzca bakarken Mert'in içeri girdiğini gördüğümde omuzlarımı heyecanla dikleştirdim. Mert gelmişti, ama Ali gelmemişti.

Önlüğünü hızlıca takıp yanıma gelen Mert, "Kusura bakma ya, sabah Elif'le kahvaltı yapalım dedik, ondan geç kaldım," deyince sorun değil dercesine hafifçe gülümseyip başımı salladım. Etrafa aceleyle göz gezdirirken, "Neyse, Allah'tan bugün sakin buralar. Abim de gelmeyecek zaten, iyi oldu böylesi." Söyledikleriyle bakışlarımı yerden çekip anında Mert'e döndüm.

"Gelmeyecek mi? Neden?"

"Sorma ya... Fena üşütmüş, yorgan döşek yatıyor evde," demesiyle telaşla çarptı yüreğim. Kalbimin acısını yansıtan bir sesle, "Çok mu kötü?" diye sordum. Mert tuhaf hâlime şüpheyle bakınca da daha bir telaşlandım, anlarsa yüzüne bir daha bakamazdım.

"Yatıyor işte evde... Ya o değil de, annem de yok biliyorsun, geçen gün teyzemlere gitti," derken yine yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Sen yanında kalsaydın ya, neden geldin? Ya bir şeye ihtiyacı olursa?" diye çıkıştığımda da sesimin biraz fazla yüksek çıktığını fark edip lafı hemen çevirmeye çalıştım. "Şey... Daha kötü olmasın diye, düşer kalır falan..."

"Yok be, ne olacak abime... Trafik kazası geçirmedi ya, üşüttü sadece. Horul horul uyuyordur şimdi... Hem beni de kendisi yaka paça gönderdi zaten, sen yalnız kalma diye," deyince içimdeki aptal âşık sırıtmaya başladı.

Hasta hasta bile seni düşündü bak, ufaklık.

Benim yine söyleneceğimi anlayan Mert çağıran müşteriyle o tarafa ilerlediğinde ben de omuzlarımı düşürüp ça-

resizce işe koyuldum. Ali'yi bütün gün göremeyecek olmak yeterince zorken bir de onun nasıl olduğunu bilememek eziyet gibi gelmişti bana. Kafe öğleden sonra biraz daha kalabalıklaşınca da işten kafamızı kaldıramamıştık, paydos saati geldiğinde nihayet toparlandık.

Tipi şeklinde yağan kar yüzünden yollar kilitlenmiş, sokaklarda göz gözü görmez olmuştu. Mert'le neredeyse yarım saat boyunca durakta bineceğim otobüsü beklemiştik; ama gelen giden yoktu. Soğuk havaysa kabanımı da delip tenime işlemeye başlamıştı sanki. Mert de benden farklı görünmüyordu.

"Kızılcık, bu böyle olmayacak. Bak, otobüsün geleceği de yok. Bu havada taksi de bulamayız, en iyisi gel bize gidelim."

"Mert, olur mu öyle? Hem Ayşe teyze de evde yok, hiç uygun olmaz."

"Saçmalama, Gülce! Kardeşimsin sen benim, ne olacak ki? Zaten bu havada biraz daha dışarıda durursak ikimiz de zatürre oluruz, hadi gel gidelim. Hem abim de yalnız, onu da merak ediyorum," diye konuşmaya devam edince itiraz edecek gibi olsam da aklım fena hâlde karışmıştı. *Ben Ali'nin evinde mi kalacaktım?*

Onca zaman kaçıp durduktan sonra şimdi evinde kalmak yapılacak en saçma şey gibi görünse de âşık yüreğim laftan anlamıyordu. Hastaydı ve benim onun iyi olduğunu görmem lazımdı.

"Tamam, haklısın galiba. Hadi, gidelim o zaman."

Cevabımdan sonra olabildiğince hızlı yürüyerek kafeye epeyce yakın olan evlerine geldik. Salona girdiğimizde Mert ışıkları açarken ben de üzerimdeki kabanı çıkarıp buz tutan ellerimi ısıtmak için kaloriferin yanına hızla geçtim. "Ben bir abime bakayım," diyen Mert'e kafamı sallayıp çantamdan telefonumu çıkardım ve durumu özetleyen bir mesaj yazıp Zeynep'e yolladım.

Bakışlarım duvara yaslı büfeye takılınca istemsizce oraya ilerledim. Çerçevelere bakarken Ali'yle Mert'in ortalarına rahmetli babalarını aldıkları bir fotoğraf takıldı gözlerime. Nasıl da mutlu görünüyordu. Yeşilleri nasıl da parlıyordu. Onu bu resimdeki gibi gülerken görmemiştim bunca zaman...

"Daldığın yerden boğulmadan çık, kızılcık, kurt gibi acıktım," diyen Mert'in sesiyle çerçeveyi telaşla bırakıp kızaran yanaklarımla peşinden mutfağa ilerledim. İçeri girdiğimde, "Gerçekten mi anne? Gerçekten bamya mı?" diye tencereye bakıp ağlamaklı bir sesle konuşan Mert'e gülmeden edemedim. Hoşnutsuzluğu buzdolabını tekmeleyerek kapatmasından belliydi. Doğrusu bamyayı ben de pek sevmezdim.

"Seversen köfte yapalım?" diye ortaya bir fikir attığımdaysa gözleri mutlulukla parladı. "Sevmez miyim be! Dur, ben iki dakika karşıdaki kasaptan kıyma alıp geleyim," diyerek ağzımı açmama izin vermeden evden fırladı, ben de arkasından gülerek banyoya geçip ellerimi yıkadım. Yeniden mutfağa geldikten sonra gerekli malzemeleri bulup tezgâha bıraktım. Bir de patates kızartsak iyi olur diye düşünerek sebzelikten orta boy birkaç patates çıkarıp arkamı dönmüştüm ki gördüğüm manzarayla çığlık atıp patatesleri yere fırlatarak elimle gözlerimi kapadım.

Ali, karşımdaydı... Ama üzeri çıplaktı!

O da çığlığımdan paniklemiş olacaktı ki elindeki su bardağını neredeyse yere düşürecekti. Saniyeler sonra, "Ufaklık, sakin ol," deyip ellerimi yüzümden çekti. Ben hâlâ gözlerimi açmazken, "Üzerimi giyindim," diye gülerek söylendiğinde önce hafifçe tek gözümü, görüş alanıma giren siyahlığın tişört olduğuna kanaat getirince de diğerini açtım.

"Ben... Ben çok özür dilerim. Öyle birden bağırdım... Yani görünce öyle şey gibi, çıplak... Yani çıplak değil

ama..." diye hızlı hızlı konuşmaya çalışırken çenemi kavrayan parmaklarıyla kaskatı kesildim.

"Tamam, anladım. Sorun yok," dedi hastalık yüzünden kısılmış sesiyle. O böyle buğulu gözleriyle bana bakarken derince yutkunmaktan alamadım kendimi. Biraz sonra Mert gelip durumu ona anlatınca da burada kalacağımı öğrenmiş oldu. Yüzünde bundan pek hoşlanmadığını anlatan bir ifade belirirken yanımızda fazla durmadan odasına geçti. Hakkım olmasa da bu tavrına öylesine kırılmıştım ki gözlerimin dolmasına engel olamadım. Elime bir soğan alıp hızlıca doğramaya başladım ve Mert'in bir şey anlamamasını umdum.

Yarım saat sonra hazırladığımız sofraya geçerken Ali gelmediği için lokmalar kursağıma dizilse de biraz sonra yanımıza gelip tabağını doldurmaya başladığında ne düşünmem gerektiğini bilemedim. Az evvel varlığımdan rahatsız olduğunu düşünmüştüm; ama şimdi pek öyle görünmüyordu. Belki de gereksiz alınganlık yapmıştım, sonuçta adam hastaydı.

Yemekten sonra Ali odasına gidince biz de biraz Mert'le lafladık. Vakit epeyce ilerlediğinde de Mert kendi odasını bana verdiği için oraya geçtim. Sonrasında saatler geçti; ama yerimi yadırgadığımdan mıdır bilmem, yatakta dönmekten uykuya bir türlü teslim olamadım. Sonunda da su içmek için mutfağa geçtim, ışığı açmamla yine Ali'yi fark edip boş bulunarak çığlık atsam da onun gözlerini bile açamayan hâlini görüp telaşla yanına ilerledim.

"İyi misin? Neden karanlıkta oturuyorsun?" diye sorduğumda ayaklanmak istedi; ama dengesini sağlayamayınca kolunu hızla tuttum. Bedeninin ateş gibi yandığını hissedip daha da telaşlanırken korkuyla elimi yüzüne değdirmemin üzerine irkildi.

"Çok ateşin var, hastaneye gitmen lazım." Endişeyle söylediklerimi duymamış gibi davranıp yürümeye başlayınca ben de peşinden odasına girdim. Odasına!

"İyi değilsin. Bu saate kadar nasıl durdun böyle? Bir şeyler yapmamız lazım."

"İyiyim ben ufaklık, sen git yat," dese de onu dinlemeyip hızla mutfağa geçtim, güç bela bulduğum cezvede nane limon kaynattıktan sonra da yeniden yanına döndüm. Uzattığım fincana ölümcül bakışlar attığını görmekse gülümsememe sebep oldu. Koca adam şimdi karşımda bir çocuk gibiydi.

"Bu ne?"

"Nane limon. Bak, çok iyi gelecek," dediğimde yüzünü buruşturarak, "İstemiyorum," dedi ve yatağa uzandı. O her zamanki güçlü hâllerinin aksine şu an öylesine savunmasız görünüyordu ki karşımda, içimin acıdığını hissettim. Gözlerini kapattığı o birkaç saniyede kirpiklerinin gölgesi düşmüş güzel yüzünü izlerken zamanın bir an için durmasını diledim. Sanki bir rüyaydı yaşadığım, öyle imkânsızdı ona bu denli yakın olabilmek.

"Odana git artık, ufaklık."

Sonra rüya bitti, uyandım.

"Bunu iç, sonra giderim." Bıkkınlıkla gözlerini açtı, yatakta doğrulup elimdeki fincanı sertçe çekti ve neredeyse tek dikişte fincanı bitirdi. Diğer elimde tuttuğum hapları da uzattığımda gözlerini devirdi, ağzının içinde bir şeyler homurdanıp ilaçları verdiğim suyla yuttu.

"Başka bir emriniz var mı küçük hanım?" diye bezgin bir hâlde sorduğunda, "Tişörtünü çıkar," dememle kaşları şaşkınlıkla havalandı. Deminden beri paçamı bırakmayan deli cesaretim de bir anda ortadan kayboldu.

"Şey... Terlemişsindir diye... Üzerini değişip öyle yat... Ya da yatma... Neyse, iyi geceler," deyip koşarak odadan çıkarken alaycı kıkırtısını duymazdan geldim. Hızla kendimi odaya atıp yorganı kafama kadar çektiğimde planım kendimi boğarak öldürmekti. Rezil olmuştum!

Neredeyse bir saat geçmişti, ama ben endişeden uyuyamamıştım bir türlü. Daha fazla dayanamayınca da ayaklanıp odadan sessizce çıktım. Kapısı aralıktı, istemsizce içeri girerken huzurlu bir uykuda olduğunu fark edip gülümsedim. O sert hatlı yüzü o kadar masum görünüyordu ki uyurken, bakmaya doyamıyordu insan. *Zaten bir daha nerede görecektim onu böyle?*

Ateşi olup olmadığını kontrol etmek için elimi yüzüne hafifçe yaklaştırdım; ama sonra aklıma gelen fikirle belki de hayatımdaki en büyük cesaret örneğini göstererek dudaklarımı alnına ürkekçe değdirdim.

Evet, onun ateşi düşmüştü; ama şimdi de ben alev alev yanmaya başlamıştım. Muhtemelen bir daha asla ona bu kadar yakın olamayacağım gerçeği yüzüme tokat gibi çarptığında da geri kalan her şey anlamını yitirmişti. Saniyeler sonra pişman olacağımı bildiğim hâlde o an kendime engel olamadım. Uyuyor olmasından cesaret alıp onu ilk gördüğüm andan beri istediğim şeyi yaparak parmaklarımı usulca saçlarında gezdirdim.

"İyi geceler, Ali."

Herkes ona abi derken ben adını söylemeye cesaret edememiştim. Abi demekten de köşe bucak kaçınmış, ona seslenmemi gerektiren cümleler kurmaz olmuştum. Evet, adını bile söyleyemediğim bir adama âşıktım. Umutsuzca...

Şimdiyse ilk kez uyusa bile yüzüne karşı adını söylemiş olmak, sanki kalbimin üzerindeki tonlarca yükü kaldırmıştı. Biliyorum, sonrası olmayacaktı ve ben bu kısacık anla ömrümün sonuna kadar yetinmeyi bilecektim...

En azından öyle zannediyordum. Ta ki kapıdan çıkmadan evvel duyduğum fısıltıya kadar...

"İyi geceler, ufaklık."

Zeynep

Hayatım boyunca ailem dışında kimseye kolay kolay güvenmeyen ve kimseyi yakınına almayan ben, bir rüzgâra teslim oldum. Bir sözüyle bulutların üzerine çıkarken tek bir bakışıyla yere çakıldım. Ben adını koyamazken, kızlar buna aşk dediler. İnanmadım. İnkâr ettim, neyi inkâr ettiğimi bile bilmeden...

O hayatımda olduğundan beri kızdım, mutlu oldum, üzüldüm; ama en çok özledim. Günler geçse de toprak rengi gözleri gözlerimin önünden gitmedi. Bana her baktığında hep o anda kalalım istedim. Benden her gittiğindeyse yokluğunun kâbus olmasını diledim. Adını hiç koyamadım, aşkı hiç hesaba katamadım, hep hayatımda olsun istedim. Bu yüzden de öyle çok kapıldım ki ona, her şeye hazırlıksız yakalandım. İçimde büyüyen korkular gözlerimin önüne bir perde gibi indiğinde de bu yüzden göremedim gözlerindeki gerçeği. Ona inanmayarak mahvettim her şeyi...

Günler geçti, kapana kısılmış gibi kaldığım evde bir çare bulamadım; ama her şeye rağmen bu sabaha korkunun gölgesinde bir umutla uyandım. Konuşacaktım, beni dinlemesi için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Okula geldiğimizde Gülce'yle amfiye ilerlerken kaç zamandır sessiz kalan arkadaşım nihayet konuşmaya başladı. "Zeynep... Rüya işini ne yapacaksın, yanına mı kalacak yaptıkları?" Umursamazca baktım yüzüne. Rüzgar'ı düşünmekten Rüya aklıma bile gelmemişti ki günlerdir...

"Ne yapacağım Gülce? Onunla uğraşmak istemiyorum artık, ne hâli varsa görsün... Hem Rüzgar..."

"Rüzgar ne?"

"Rüzgar o kadar şeyi Rüya'yı korumak için yapmış, belli ki çok değer veriyor ona. Ben onca şeyden sonra Rüya'yı

şikâyet etsem ona bir şey olmayacak; ama Rüzgar üzülecek, diğerleri de... İstemiyorum bunu. Artık bir şey yapacağını da sanmıyorum zaten. Hem ne bileyim, korkmuyorum ben Rüya'dan, hatta üzülüyorum onun için... Belli ki zor şeyler yaşamış," dediğimde kaşlarını çattı Gülce.

"Ne yaşarsa yaşasın bu yaptıklarını haklı çıkarmaz ama... Yine de sen bilirsin." Sözlerindeki anlayışına tebessüm ettim arkadaşımın.

Dersin olduğu amfiye geçerken peşimiz sıra Mert de yanımıza geldi. Her zaman sırıtarak dolaşan arkadaşımın suratı bugün nedense sirke satıyordu ve neyi olduğunu sormamıza rağmen bizi geçiştirdi. Sorunun Elif'le ilgili olduğunu tahmin ediyorduk. Bu aralar derdimiz hiç bitmiyordu zaten.

Ders bittiğinde Mert bir işi olduğunu ve Gülce de hocaya ödev teslim edeceğini söyleyince ben de tek başıma kantine gittim. İçeri girdiğimde üzerimde hissettiğim meraklı bakışlar beni huzursuz ederken, "Zeynep?" diyen sesi duyunca bakışlarımı Ege'ye çevirdim. Yalnız değildi.

Etraftakilerin bakışları altında çekinerek yanlarına ilerledim. Rüzgar'ın bir kere bile kafasını kaldırıp yüzüme bakmaması ağlama isteğiyle doldurdu içimi. Daha evvel de böyle davranmıştı; ama bu defa başkaydı. Paylaştığımız o geceden sonra uzaklığı katlanılmazdı.

Güney elini koluma koyarak, "Hoş geldin okula tekrardan," deyip gülümsediğinde başımı yavaşça yerden kaldırdım. "Hoş buldum," dedim kısılan sesimle. O gün burada herkesin içinde yaptıklarımdan sonra asıl benim Rüzgar'ın yüzüne bakacak cesaretim yoktu; ama o böyle bana bakmazken karşısında ayakta kalacak gücü bile bulamıyordum.

Durgunluğumu hisseden Ege'nin, "Ayağın nasıl oldu?" diye sormasıyla geldiğimden beri yüzüme bakmayan Rüzgar'ın gözlerinin benimkileri bulması bir olunca buna sebep olan Ege'yi alnından öpmek istedim o an. Her ne kadar Rüzgar bakışlarıma değdiği an gözlerini yeniden kaçırsa da,

"İyi... Üzerine rahat basabiliyorum artık," diye mırıldanırken diğerlerinden ziyade sanki Rüzgar duysun diye ona baktım.

Israrla yüzüme bakmaması gücümü her saniye biraz daha kırsa da haksız olduğumu bildiğim için cesaretle ona yaklaştım. "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sorduğumda bakışlarının beni tekrardan bulmasıyla kalbim heyecanla çarptı; fakat, "Derse gitmem lazım," deyip yanımdan ayrılırken kendimi bu duruma önceden hazırladığım hâlde öylece donup kaldım.

Bir an sonra Güney beni kolumdan sarstı. "Dersin başlamasına yarım saat var aslında, belki peşinden gidersen konuşmaya yeter," deyip göz kırpınca ona minnetle gülümsedim ve hızlı adımlarla kantinden çıkıp Rüzgar'ın peşinden ilerledim. Seslendiğim hâlde duymazdan geldiği için biraz bozulsam da daha da hızlanıp kolundan tutarak onun önüne geçtim.

"Rüzgar, konuşmak istiyorum... Lütfen, sadece birkaç dakika."

"Zeynep, konuşacak bir şey yok. Derse gitmem lazım," deyip yeniden bir adım attı, ama vazgeçmeyecektim. Telaşla önüne tekrar geçerken, "Hayır! Konuşacak bir sürü şey var ve ben konuşmak istiyorum, sen istersen konuşmayabilirsin; ama beni dinlemen lazım," dediğim sırada, "Rüzgar?" diye seslenerek yanımızda beliren kızla kalakaldım. Kızı görmek için başımı kaldırmam gerekiyordu. Yüzüne baktım, aydınlatıcısı gözlerimi kamaştırıyordu ve suratının neredeyse yarısını kaplayan iri dudakları kıpkırmızıydı. *Manken miydi bu? Hem nereden çıkmıştı şimdi?*

"Canım, sınıfa geçiyorum ben, geliyor musun? Hem hocayla şu proje işini konuşacaktık ya... Başka zaman yok, biliyorsun."

Canın?

"Tamam, hadi gidelim."

Ben kızı göndermesini beklerken Rüzgar onunla ilerleyince ayakkabımı çıkarıp kafasına fırlatma dürtümü son anda bastırdım. "Çıkaracağım ben o canı! Görürsün sen! Dua et ki önce kendimi affettirmem lazım!" diye sinirle homurdanıp gerisin geri amfiye yürümeye başladım. *Tamam, haklıydım; ama başkasıyla gitmek ne demekti?*

O andan sonra günün geri kalanı benim için eziyetten farksız geçse de derslere odaklanarak biraz olsun olanları unutmaya çalıştım ve okuldan sonra kafeye geçtim. Orada da ziyaretçilerim bitmek bilmezken Ege belli ki bir karın ağrısıyla gelmişti ve bir süredir karşımda kıvranıp duruyordu. Neyse ki dayanamayıp konuşmaya başladığında derdi de anlaşılmıştı.

"Zeynep, Rüya mevzusu için çok üzgünüm."

"Ege, lütfen başkaları için benden özür dileyip durma artık. Hem o konu kapandı, ben artık Rüya'yla ilgili ya da o kazayla ilgili konuşmak istemiyorum. Merak ettiğin Rüya'yı şikâyet edip etmeyeceğimse rahatla... Öyle bir şey olmayacak."

Sözlerim bittiğinde elle tutulur bir rahatlama belirdi gözlerinde. Hafta sonu konuşurken de Rüya konusunda epeyce gerildiğini fark etmiştim. Başlardaki tahminimde yanıldığım da ortadaydı. Düşündüğümün aksine, Rüya'ya fazlasıyla değer veriyordu. Gerçekten şanslı kızdı bu Rüya; ama bunu anlamayacak kadar da salaktı...

Peşi sıra gelen günler de birbirinden farksız geçerken bir hafta boş boş yatmanın karşılığı olarak epeyce yorulmuştum bu hafta. Kaçırdığım dersleri telafi etmek için hocaların peşinde koşmaktan, siparişleri yetiştirmek için müşterilerin arasında mekik dokumaktan ve beni dinlesin diye Rüzgar'ın peşinde gezmekten helak olmuştum; ama ne yazık ki değişen hiçbir şey yoktu. Günlerdir ne yapıp edip karşısına çıkacak bir bahane buluyordum, ama o inatla beni dinle-

memeye devam ediyordu. Yine de pes edecek değildim. Bir yerde elbet kırılacaktı o inadı...

Bu yönde çalışmalarım son sürat devam ederken yine bir ders arası kantinden içeri girdiğimde Rüzgar'ı gördüm ve yanlarına giderek, "Selam," deyip yüzümde kocaman bir gülümsemeyle Ege'nin yanına oturdum. Rüzgar yine bana bakmamak için dirense de ben hiç oralı olmayıp Ege ve Güney'le sohbet etmeye başladım.

Rüya da aynı masadaydı, ama bir süredir aramızda uyguladığımız sessizlik anlaşması hâlâ devam ettiğinden göz göze dahi gelmiyorduk. Rüya'yla yan yana olmaktan hazzettiğim söylenemezdi; ama Rüzgar için ona da katlanacaktım artık... Neyse ki eskisi gibi benimle uğraşmıyordu da olanları unutmak daha kolay oluyordu bu sayede...

"Selam, çocuklar!"

Sensin çocuk!

Hah! Bir de bu vardı işte... Ne yazık ki Rüya'dan kurtulduğuma bile daha sevinemeden ondan beter bir dert tünemişti hayatıma. *Canı çıkasıca Gözde!*

Sözde Rüzgar'ın sınıf arkadaşıydı; ama dibinden bir an olsun ayrılmıyordu. *Neymiş efendim, proje hazırlıyorlarmış. Sınıfta proje hazırlayacak başka kimse yok muydu acaba?*

Fütursuz bir hâlde Rüzgar'ın yanına oturduğu yetmezmiş gibi bir de, "Rüzgar, teslim tarihi yaklaşıyor ya, acayip heyecanlıyım. Bu akşam istersen bana gel de son detayları halledelim," diye işveyle konuşarak Rüzgar'ın kolunu okşadığında bende kayış koptu ve ağzımdaki meyve suyunu hortumdan çıkan tazyikli su misali suratına püskürttüm. Kız maruz kaldığı yüksek basınçla neredeyse sandalyeden düşecekken ben de boğulurcasına öksürmeye başladığımda âdeta komedi filmlerinden bir sahneyi canlandırıyorduk.

Gözde suratını peçeteyle silmeye çalışsa da yeterli olmayacağını anlayıp bana ölümcül bakışlar attı, sonra da

batan elbisesine ve kendisine gülen insanlara göz gezdirip hışımla ayaklanarak tuvaletlere doğru gitti. Arkasından, "Pardon," diye mırıldandım, ama özrümü kabul etmiş gibi görünmüyordu pek.

Bakışlarım Rüzgar'ı bulduğunda uzun zaman sonra beni tebessümle seyrettiğini fark etmek heyecanlanmama sebep olmuştu. Fırsat bu fırsat deyip konuşacağım sırada derse gideceğini bahane edip yanımızdan ayrılırken dayanamayarak ben de peşinden gittim. Yeterince beklemiştim, artık beni dinleyecekti.

Bir süre arkasından sessizce ilerlesem de hâlâ beni fark etmemiş gibiydi. Bir an sonra koridoru döndüğündeyse kimselerin olmayışı bana istediğimi verirken adımlarımı hızlandırıp beklemediği anda karşısına dikildim.

"Ben de daha ne kadar sessiz kalacağını merak ediyordum." Ben onun bu sözüne karşılık yüzüne afallayarak bakarken, "Ayaklarını yere vura vura yürüyorsun. Sen olduğunu anlamamak mümkün mü?" diye mırıldandığında ayan beyan bir mutlulukla baktım yüzüne.

"Nasıl yürüdüğümü bile biliyorsun, ama bir türlü beni dinlemiyorsun," derken sanki ağzından bir şey kaçırmış gibi bakışlarını kaçırdı. Derin bir soluk aldıktan sonra, "Tamam, seni dinliyorum," deyince kollarımı göğsümde birleştirip küskünce baktım yüzüne.

"Nihayet beni dinlemeye karar vermen ne güzel!"

"Zeynep! Ya konuş ya da gidiyorum ben," dedi bunun üzerine. Naz yapmanın yeri olmadığını düşünerek, "Tamam tamam, dur!" diye koluna panikle tutundum.

"Ben sana söylediklerim ve yaptıklarım için özür dilemek istiyorum."

"Tamam, kabul ediyorum. Bitti mi? Gidebilir miyim artık?"

"Rüzgar, böyle konuşma. Pişmanım işte, görmüyor musun? Kaç gündür sana kendimi affettirmek için peşin-

de dolanıp duruyorum. Sen bana yardım ettin, bense seni suçladım. Evet, aptalın tekiyim; ama gerçekten çok üzgünüm. Sadece bir şey söyle... Beni affetmen için ne gerekirse yaparım," dediğimde buruk bir ifadeyle baktı yüzüme.

"Bir şey yapmana gerek yok. Üzgün olmana da... Sen böyle düşündüysen eğer, buna ben sebep olmuşum demektir." İtiraz edercesine başımı iki yana sallasam da, "Bana güvenmediğini söyledin ve ben o güvensizliği senin gözlerinde gördüm," deyip sertçe yutkundu.

Tam o an sanki bir şeyler kırılıp döküldü aramızda. Kaybedişi ilan eden uğursuz bir çınlama kulaklarımı esir alırken son sözleri çekip vursa bu denli yanmayacak kadar çok yaktı canımı. Sonra da gitti... Varlığıyla tozu dumana kattığı hayatımdan öylece çekip gitti...

"Asıl ben senden özür dilerim... Güvenebileceğin bir adam olamadığım için..."

On Dördüncü Bölüm

Sadece Arkadaş

"Sen önce güven de sevmek kolay."

Rasgele karşımda beliren bir cümle canımı bu denli yakmayı nasıl başarırdı? Kalp hep mi bu kadar savunmasızdı? Yoksa aşk mıydı onu böylesine aciz kılan?

Canı sıkılan birinin sosyal medya hesabında öylesine paylaştığı bir cümle bile altüst etmeye yetmişti beni. Sanki birileri bana söylüyordu bunu. Kim bilir, belki de evrenin bana haddimi bildirme şekliydi...

Gözlerimi sızlatan yaşlardan usanmış bir hâlde telefonu çantama fırlatıp masanın üzerindeki kitaplarımı toparlarken daha fazla burada oyalanmak istemediğim için pek kimsenin kalmadığı kütüphaneden sessizce çıktım. Bugün izin günüm olduğundan eve gitmek yerine okulun kütüphanesinde geçirmiştim zamanımı. Hayatımdaki her güzel şeyi elime yüzüme bulaştırsam da hiç değilse derslerime tutunmalıydım. Zaten başka neyim kalmıştı...

Dışarı çıkmamla yüzüme vuran keskin ayaz kabanıma biraz daha sarınmama sebep olmuştu, dalgın bir hâlde durağa ilerlediğim sırada çalmaya başlayan telefonumla irkildim. Ekranda gördüğüm numarayı daha evvel kaydettiğim için telaşlandım, "Alo, Ömer?" diye ona seslensem de karşı

taraftan bir türlü ses gelmemesi beni endişelendirmişti. Çünkü biliyordum, beni öylesine aramazdı.

Evet, o tatsız tanışmamızdan sonra Ömer'in birkaç kez kafeye uğramasıyla ilişkimizi biraz daha ilerletmiştik. Ali abiyle de görüştükten sonra bize daha bir ısınmıştı, biz de ona seve seve kucak açmıştık. Ne yazık ki onu tamamen kurtaracak bir çözüm yolu bulamamıştık henüz; ama hiç değilse çabaladığımızı bilmek, Ömer'in bize olan güvenini arttırmıştı.

İçimi saran sıkıntıyla telefonu kapatıp tekrar aradım. Bir türlü yanıt alamamak telaşımı anbean korkuya dönüştürürken hiçbir şey olmamış gibi eve gidemeyeceğimi bildiğimden yolun karşısına geçip yağmaya başlayan karın altında hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Ömer'in evinin buraya yakın olduğunu biliyordum. Hiç değilse gidip gözlerimle görmeliydim iyi olduğunu...

Caddede epeyce yürüdükten sonra Ömer'in evinin olduğu ara sokağa girdiğimde de evvela bacalarından dumanlar tüten köhne gecekondular çekti dikkatimi. Tam da İstanbul gerçeğiyle yüzleşiyordum aslında o anda. Caddenin bir yanı lüks mekânlardan ibaretken diğer yanı hayatın acı gerçeğini yansıtıyordu. Yağan sulu karın etkisiyle toprak yollarda çamur birikintileri oluştuğundan ben adım attıkça kirli sular paçalarımda izler bırakıyordu.

Soğuğun etkisiyle hızlanarak yürümeye devam ederken birbirlerine benzeyen evlerin arasında Ömer'in evini bulunca rahatladım. Onu daha evvel bir kere evine bıraktığım için yeniden bulmak zor olmamıştı. Oldukça küçük, köhne bir evdi ve diğer evlerin aksine, bacasında duman tütmüyordu. Bu soğukta sobayı yakmadıkları için evde olmadıklarını düşünüp çaresizce omuzlarımı düşürsem de içimdeki huzursuzluğa bir türlü engel olamadığım için bakımsız bahçe kapısından içeri girdim. Zilin bozuk olduğunu anlayıp eski tahta kapıya birkaç kez vurdum. Ses gelmemesi sebepsiz endişe-

mi daha da arttırırken şansımı son kez denemek adına evin yan tarafındaki pencereye yürüdüm. Kırık pencereden içeri bakmaya çalıştığım ansa karşı karşıya kaldığım manzarayla kalbim korkuyla çarptı.

"Ömer!"

Eski püskü bir çekyatın üzerinde kıpırdamadan yatıyordu.

Ne kadar canhıraş bir çabayla, "Ömer... Ömer!" diye seslenip cama vursam da bir türlü uyanmadı. Hızla kapının önüne geçip etrafta kapıyı açacak bir şeyler aradım ama bulamadım, fazlasıyla eskimiş olan tahta kapıya ayağımla sertçe birkaç kez vurunca çok şükür ki açıldı. Cam kırık olduğundan içerinin sanki dışarıdan bile soğuk olmasıyla tüylerim ürperirken eskimiş beyaz bir atlet ve altında da eski bir eşofmanla uyuyan çocuğu gördüğümde gözlerimin dolmasına mâni olamadım. Yüzündeki, kollarındaki sarıya çalan eziklerle morluklar nefes almamı bile imkânsızlaştırıyor, bir yandan onu uyandırmaya çalışırken diğer yandan gözyaşlarımın akmaması için kendimi kasıyordum.

"Ömer... Ömer, ablacığım, hadi uyan bir tanem... Hadi, lütfen!" diye ne kadar yalvarsam da uyanmayacağını anladığımda onu kucaklamak için telaşla eğilmiştim ki kulağıma çalınan sese hazırlıksız olduğumdan durduğum yerde kaskatı kesildim.

"Sen kimsin lan? Ne işin var evimde?"

Arkamı dönüp sarhoşluktan yerinde bile duramayan adamı görmemle korkum hızla kaybolurken bir anda vücudumdaki tüm kanın beynime hücum ettiğini hissettim. Karşımdaki yaratığın kim olduğunu elbette ki biliyordum, Ömer'in hayatını mahveden o üvey baba müsveddesiydi.

"Allah'ın belası herif! Bu çocuğun hâli ne böyle?" diye bağırıp suratına tükürdüğümde deli bakışları öfkeyle kararsa da, üzerime gelmesine rağmen korkmak aklıma gelmemişti bile. Karşımdaki sadece bir zavallıydı ve gücü ancak kendisinden aciz olana yeterdi.

"Bir daha bu çocuğa dokunamayacaksın pislik herif!" deyip arkamı dönerek Ömer'i kucağıma almaya yeltenirken kolumdan sertçe tuttu, kenara fırlatılmamla boş bulunup yere düşsem de soğuk zeminde geri çekilip doğrulmaya çalıştım.

Bu defa da yüzünde pis bir sırıtışla bedenimi süzmeye başladı. Yaşanan bu anın etkisiyle midem allak bullak olurken bana dokunmaya kalktığı an bacağına sert bir tekme geçirdim. Dengesini kaybedip üzerime doğru düşünce korku damarlarımda ilk kez dolaşmaya başladı, alkol kokan nefesini suratıma üflediği an korkuyla çığlık attım. Bileklerimi kavradığında tüm gücümle bağırıp çırpınarak elinden kurtulmaya çalışırken ağırlığının aniden üzerimden çekilmesiyle gördüğüm adam karşısında neye uğradığımı şaşırdım.

"Rüz-Rüzgar?"

Günler sonra karşımdaydı. Yine gelmiş, her nasılsa yine beni bulmayı başarmıştı...

Rüzgar üzerimden çektiği adamı yere fırlatıp öldüresiye yumruklarken ben onun gözlerini gördüğüm an tüm bedenimi saran güven hissiyle şoka girmiş bir hâldeydim.

"Seni öldürürüm şerefsiz! Sen kimsin lan! Kimsin de ona dokunursun, hayvan herif!"

Karşımdaki zavallının yüzü kandan görünmeyecek duruma gelse de Rüzgar saf bir öfkeyle onu yumruklamaya ve küfürlerini saydırmaya devam ediyordu. Bense birkaç saniye önce yaşadıklarımın ve Rüzgar'ın gelişinin etkisiyle olduğum yerde nefes bile almadan duruyordum. Beni şoktan çıkaran, inleyerek sayıklayan Ömer'in sesi oldu.

Yanına koşarak, "Ömer... Ablacığım, iyi misin?" diye sorarken gözlerini yeniden açmasını sağlamaya çalışsam da iyice kendinden geçtiğini fark ettim ve daha fazla vakit kaybetmemek için Rüzgar'a telaşla döndüm.

"Rüzgar... Yardım et, lütfen... Çok kötü," diye yalvardığımı duymasıyla yumruğu havada asılı kaldı, yerdeki leşe son bir tekme atıp koşarak yanımıza geldi. Üzerindeki deri ceketi çıkarıp Ömer'in üzerine örttükten sonra kırılacakmış gibi görünen zayıf bedenini kucağına aldı. Birlikte evden çıkıp Rüzgar'ın arabasına bindik, yol bir türlü bitmek bilmezken tek dileğim Ömer'in gözlerini sağ salim açmasıydı...

Hastaneye geldiğimizde sedye de hemen yanımıza getirildi, görevliler Ömer'i üzerine dikkatlice yatırdılar ve acil kapısından içeri girdiler. Kapının kapanmasıyla olduğum yere külçe gibi yığılırken uzun süredir kendimi tuttuğumdan olsa gerek, koridorun ortasında içim çekilircesine ağlamaya başladım. Küçücük bir çocuğun yaşadıkları karşısında kendi dertlerimden utanıyordum.

Bir an sonra yanıma oturan adam tüm kırgınlığına inat beni kollarının arasına aldığında da hakkım olmadığını bile bile sığındım ona; çünkü muhtaçtım. Sıcaklığına, şefkatine, en çok da sevgisine... Başımı yasladığım göğsünden yayılıp da etrafımı çepeçevre saran bu kokuyu artık tanıyordum ben. Adı güvenmekti. Biliyordum, bir adamı kokusundan değil de sana yaşattığı güven hissiyatından tanıdığında bunun adına sevmek deniyordu. Ben de şimdi her zerremi saran bu his karşısında teslim oluyordum.

Nasıl da kırmıştım oysa onu... Sevgisiyle bana gelmişken nasıl da itmiştim uzağa... Nasıl da, 'Herkes gibisin,' diyebilmiştim... Böylesine güzel bir gerçeği kendi ellerimle mahvettiğim için canım yanıyordu; ama her şeye rağmen kalbimdeki kelebek yine çırpınıyordu, çünkü o yanımdaydı. Kırgınlığı beni sarmasına engel değildi ve bu da bizim için hâlâ umut var demekti...

Ömer'i aldıkları odanın önünde ondan bir haber duymayı bekleyerek birkaç saat geçtikten sonra odadan çıkan doktorla ikimiz de telaşla ayaklandık.

"Nasıl Ömer? İyi mi durumu?"

"Öncelikle sakin olun. Hastamız buraya getirildiğinden beri vücut sıcaklığını normale döndürmeye çalışıyoruz. Anladığımız kadarıyla soğuk havaya uzun bir süre maruz kalmış ve vücut direnci fazlasıyla düşmüş. Bedeninde rastladığımız morluklar ve ezikler de şiddet gördüğüne işaret ediyor. Ayrıca muhtemelen düzenli beslenemediği için de toparlanması biraz zaman alacak. Sonuç olarak, hastamızın iyileşmesi için ona oldukça iyi bakılması gerekiyor. Şiddet görmesine ve yaşadığı travmalara dayanarak söylüyorum, sadece beden sağlığı değil, ruh sağlığı da epeyce hasar görmüş olmalı. Hem bedenen hem de ruhen sıkı bir bakıma ihtiyacı var küçüğün... Bu konuda hastane polisine de bilgi vereceğiz tabii... Birazdan odaya alacağız ve toparlanması için sabaha kadar uyutacağız. Sabah uyandığında görebilirsiniz. Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederiz."

Doktor'un yanımızdan ayrılmasından sonraki süreç aynen söylediği gibi şekillendi. Önce Ömer'i odaya aldılar, ardından da yanımıza gelen hastane polisi ifademizi aldı. Ömer'i nereden tanıdığımı ve bugün o noktaya nasıl geldiğimi duyan Rüzgar ağzının içinde bir şeyler homurdansa da içten içe onun da benim gibi şerdeki hayrı gördüğünü çok iyi biliyordum. Ben Ömer'i tanımasam ya da bugün oraya gitmesem belki de Ömer şimdi hayatta olmayacaktı...

O gece sancılı bir bekleyişle geçmiş, bir türlü bitmek bilmemişti. İlk defa bir hastane koridorunda sabahlamıştım ve yanımda hiç hesap edemeyeceğim şekilde yine Rüzgar vardı;

ama içten içe garipsemiyordum artık bu durumu. Nedenleri sorgulamıyordum, çünkü vereceği cevap ezberimdeydi... Ne zaman başım belaya girse o beni mutlaka bulurdu.

Her şey bitti dediğim an yepyeni bir güne Rüzgar'ın omzuna yaslanmış hâlde uyanmak belki de benim son şansımdı ve ben ne olursa olsun bu defa elime yüzüme bulaştırmayacaktım...

Sabah olduğunda gözlerini açan Ömer'i görmekse yüreğimdeki ağırlığı kaldırıp atarken ruhuma çiçekler açtıran asıl şey, Rüzgar'ın Ömer'e gösterdiği şefkatti. Bir abi gibi öylesine güzel ilgilenmiş, onunla sohbet ederek korkularından öyle güzel arındırmıştı ki Ömer'i ilk kez Rüzgar'ın kanatları altında küçük bir çocuk olarak görmüştüm. Sanki hayatla tek başına mücadele etmekten yorulmuştu da sığınmak için onu seçmişti, tıpkı benim yaptığım gibi...

Tabii hem Ömer'i hem de beni mutlu eden asıl olay, Kemal denen o pisliğin hapishaneyi boylamış olmasıydı. Şimdilik işlemleri sürüyordu; ama Rüzgar abisi Ömer'e söz vermişti. O pislik ona bir daha asla zarar veremeyecekti.

İşte o an ben bir kere daha anlamıştım, yüreğimi sevilecek en doğru adama teslim ettiğimi...

O gün Ömer'in yanından bir an olsun ayrılmak istemesem de en sonunda doktorunun bizi kovalamasıyla hastaneden ayrılmak zorunda kaldık. Perişan bir hâlde olduğumdan eve uğramak istiyordum, ama derse geç kalmak üzere olduğumu fark edince de mecburen Rüzgar'la okula geçtim. Yaşanan onca şeyden sonra okula birlikte gitmek dışarıdan biraz tuhaf görünüyordu, ama tuhaf olmak da bizim gerçeğimizdi galiba... Birbirimizi ne denli şiddetle uzağa itersek itelim, bir an sonra eskisinden çok daha yakın oluyorduk ve ben bundan mutsuz olduğumu asla söyleyemezdim...

Okulda aynı arabadan indiğimizde sevimsiz imalarla dolu bakışlar üzerimizden çekilmezken daha fazla geç kalmamak için Rüzgar'ın yanından ayrılıp binaya doğru hızla ilerledim. Amfiye girmemle etrafı saran uğultudan da fısıltı gazetesinin benden hızlı davrandığını anlamıştım. Düşen suratımla şaşırmış hâlde bana bakan Gülce'yle Mert'in yanına geçip oturdum. Gece kızlara telefonda durumu izah etmiştim, ama olayın Rüzgar detayını anlatmamıştım. Şimdi şaşkınlıkları da bu yüzdendi. Onlar bir şey soramadan hoca kapıdan girince rahat bir nefes alıp ardıma yaslandım. Hiç değilse zaman kazanmıştım...

Dün gece uykusuz kaldığımdan dolayı ders boyunca uyuklama hâlim ders arasında da aynen devam etti. Başımı sıraya yaslayıp gözlerimi dinlendirmeye çalışırken kulağıma çalınan uğultuları umursamamaya çalışsam da bir an sonra duyduğum ahlaksız iftiralar karşısında tüm bedenim kaskatı kesildi ve kan beynime sıçradı.

"Bir de masum pozları kesmez mi! Şuna bak, nasıl da uyukluyor geldiğinden beri... Tabii, bütün geceyi Rüzgar'la geçirdi ya..."

Ne zaman ayaklandığımı ya da hangi ara Açelya denen kızın saçlarına yapıştığımı anlayamadığım o birkaç saniyede düşünme yetimi tamamen kaybetmiş gibiydim. Gülce ile Mert bir yandan beni çekiştirmeye çalışıyorlardı, ama çektiğim tüm acıların hırsını ondan çıkarırcasına kızı bir türlü bırakmıyordum. İlk günden beri benimle uğraşmaktan vazgeçmiyordu, ama bu kadarı... Çok fazlaydı!

"Seni gebertirim kızım! Sen kimsin ki benim namusuma dil uzatacaksın, Allah'ın cezası!" deyip saçlarını çekiştirmeye devam ederken o çığlık çığlığa ellerimden kurtulmaya çalışsa da bana güç yetiremiyordu. Arkadaşları olacak insanlarsa bırak bizi ayırmayı, kendilerine yeni bir eğlence malzemesi bulmuşçasına üzerimizde iddiaya tutuşmaya başlamışlardı.

"Yalan mı söylüyorum? Okula da beraber geldiniz işte... Yatmadın mı sanki Rüzgar'la?" diye can havliyle bağırmaya devam ediyordu. Herkesin ortasında düştüğüm durum karşısında öfkeden gözlerim dolarken bir anda belimden tutulup havalanmamla neye uğradığımı şaşırdım. Tüm sınıf sus pus olmuş arkama bakıyordu, belimden beni çekenin Rüzgar olduğunu fark ettiğimde daha da delirdim.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Bıraksana beni!" diye bağırışlarımı umursamayan Rüzgar elimi kavrayıp beni peşi sıra sınıftan çekip çıkardı. Ne kadar çekiştirmeye çalışsam da elimi bir türlü kıskacından kurtaramazken öfkeyle akan gözyaşlarımı fark ettirmeden sertçe sildim.

Soğuk bahçeye çıkınca kimselerin olmamasıyla biraz olsun rahatlamıştım, fakat üzerimdeki ince kazaktan dolayı titreyip kollarımla kendimi sardım. Bu hâlimi fark eden Rüzgar ceketini çıkarıp itiraz etmeme aldırmadan omuzlarıma geçirdi ve ben yine aptala döndüm karşısında.

Bir an sonra silkelenerek, "Niye yaptın bunu? Saçma sapan bir duruma düştüm senin yüzünden!" diye çıkıştığımda da sözlerime takılmadı biraz olsun. Tam aksine kaşlarını öfkeyle çattı. "Asıl sen niye yapıyorsun Zeynep? Neden sürekli başını derde sokacak işlere kalkışıyorsun?" diye söylenince şaşkınlıkla yüzüne bakarken konunun bir anda nasıl buraya geldiğini bile anlayamadım.

"Benim insanlarla uğraşmaktan zevk aldığımı mı zannediyorsun? Ben kimseyle uğraşmak istemiyorum; ama şuraya adım attığım günden beri rahat bırakmıyorlar ki beni! Rüya, arkadaşları, sınıftaki boş beyinliler..."

"Ve ben," diye kendince ekleme yapması üzerine dışardan bakınca haklı gibi görünse de bir an bile düşünmeden başımı iki yana salladım. "Hayır... Sen hiçbir zaman benim canımı yakmak için çabalamadın. Kendini onlarla bir tutamazsın."

"Evet, belki çabalamadım, ama ben de üzdüm seni. Benim yüzümden de canın yandı, Zeynep," derken sesi öylesine kabullenmiş geliyordu ki kulağa, ne yaparsam yapayım kendini inandırdığı bu saçmalıktan onu kurtaramayacağımı düşündüm bir an.

Kendince haklıydı da; çünkü ben sebep olmuştum buna... Güvenmediğimi söylerken ben yıkmıştım bize olan inancını...

Yine de vazgeçmeyecektim. Tıpkı önceden onun beni inandırdığı gibi ben de onu bize inandıracaktım. Kararlıydım da... Fakat bir an sonra dudaklarından dökülenlerle üzerimize yağmaya başlayan kar taneleri birbirlerine karışırken ıssız bahçenin ortasında öylece donup kaldım.

"Çok düşündüm ben aslında ve sonunda hak verdim sana... Hani o gece demiştin ya, 'Biz niye birbirimizin hayatındayız,' diye... Haklıydın belki de... Hiç olmamalıydık... Ama madem kesişti yollarımız, artık aynı gökyüzünün altında olmaktan çok daha yakınız... O zaman biz de birbirimizi daha fazla yaralamamak için başa dönelim... Kavga etmeden, birbirimizi yanlış anlamadan, hiçbir şeyin daha fazlasını yaşamadan sadece arkadaş olmayı deneyelim, olmaz mı?"

On Beşinci Bölüm

Masalın Başlangıcı

Olmaz...

Nasıl olur, Rüzgar? Nasıl sana arkadaşım deyip geçerim ben... Seninle her duygu yüreğimden taşarken ben nasıl azla yetinirim?

Tamam, bir hata yaptım; ama nasıl öylece vazgeçersin? Nasıl öylece unutup yoluna devam edersin? Her şeyi unutmak, bizi unutmak bu kadar kolay mı?

Omuzlarıma bıraktığı ceketten yayılan kokusu burnumun direğini sızlatırken ve kahverengilerin en aşk kokan tonu gözlerimden ayrılmazken karşıma geçmiş, arkadaş olmayı teklif ediyordu bana. *Şakaydı bu! Şaka olmalıydı! Arkadaşlık... Nasıl da anlamsız, nasıl da içi boş bir bağdı böyle, mevzubahis biz olunca...*

İstemiyorum. Yalnızca arkadaş olmak istemiyorum; ama hayır dersem ne olacak? O zaman ebediyen mi gideceksin hayatımdan? O zaman hiçbir sıfatla sığınamayacak mıyım artık yüreğine?

İçim buz kesti bir anda. İhtimaller öylesine can yakıcıydı ki İstanbul'un ayazı halt etmişti yanında.

Hayır, yapamazdım. Bu bir riskse de hayatından tamamen kovulmayı göze alamazdım. Tek çarem buysa, mecburdum. İstediği sadece arkadaşı olmamsa onu kaybetmemek için buna da razı olacaktım. Hiç değilse onun hayatında bir sıfatla var olacaktım artık. Yanında olmak için bahane aramak zorunda kalmayacak, istediğim zaman sesini duyacak, onu görecektim. Sadece arkadaşı olarak olsa da...

"Tamam," dedim içimden bir şeyler kopmuşçasına bir solukla. "Oluruz, arkadaş..."

O andan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi ya da hayal ettiğim gibi devam etmeyeceğini biliyordum artık. Bundan sonra neler olacağını, nereye kadar dayanabileceğimi ise yaşayarak öğrenecektim...

Günün geri kalanı neyse ki ruh hâlime yakışır şekilde durgun geçerken okuldan sonra kafeye gidip Ali abiye de Ömer'in durumunu anlattım. Akşam olduğunda da birlikte hastaneye geçmiştik ve Ömer'i biraz daha toparlanmış görmek nispeten rahatlamamı sağlamıştı. Ali abi bu gece hastanede refakatçi kalacağını söylediği için Ömer'le biraz daha vakit geçirdikten sonra yorgunlukla eve geçtim. İki koca gün için haddinden fazla şey yaşamıştım. O yüzden de ılık bir duşun ardından kendimi yatağa atarken geriye uykudan başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Ertesi gün okula geldiğimizde kabul etmem gerekirdi ki tuhaf bir heyecanla sarmalanmıştım. Rüzgar'la hayallerimdeki gibi sevgili olamasak bile arkadaş olmuştuk ve artık onun yanına gitmek için bahanelere ihtiyacım kalmamıştı. Acınası bir durumda olduğumun farkındaydım; ama onun yanında olmamı sağlayacaksa bu kadarına da razıydım.

Dersten sonra da bu arkadaşlık mevzusunun işleri ne yöne sürükleyeceğinin merakıyla koşar adım kantine geç-

tim, heyecanla etrafa bakınırken gördüğüm manzarayla tüm sinir sistemim yine altüst oldu. Rüzgar, Gözde denen o kızla yan yana oturmuş gülüşüyordu. *Tamam, gülen sadece Gözde'ydi; ama o kızın güldüğü yerde bu adamın ne işi vardı? Oturacak başka yer yok muydu? Hem neden baş başaydı bunlar? Neredeydi bu Ege? Neredeydi bu Güney? Hatta neredeydi bu Rüya? Kırk yılın başı bir işe yarayacaktı ya, onda da ortada yoktu hanımefendi!*

Önce bir nefes alıp sakinleşsem iyi olacaktı galiba...

Duruma bakarsak Rüzgar, önünde duran çizim dolu bir kâğıda odaklanmıştı. Gözde ise eğilip bordo elbisesinin derin göğüs dekoltesini daha da ortaya çıkararak kâğıttan uzak ama Rüzgar'a yakın olmanın derdindeydi. Rüzgar'ın bakışlarını bir an olsun kâğıttan ayırmaması yüzümde bir gülümsemeye sebep olsa da Gözde'nin elini bir anda Rüzgar'ın omzuna koymasıyla kaşlarım çatıldı.

Sinirle yerimde tepinmemin ya da içten içe Gözde'ye saydırmamın bir işe yaramayacağına karar verip arkadaşlığın bana verdiği yetkiye dayanarak yanlarına ilerledim. Suratıma kocaman bir gülümseme yerleştirdim ve Rüzgar'ın yanındaki sandalyeyi gıcırdatarak çekip oturdum.

"Selam, arkadaşım!"

Rüzgar başını kâğıttan kaldırıp bana baktığında gülümsememe gülümseyerek karşılık verdi, Gözde denen kız ise suratını asıp bana sinirli bakışlar atmaya başladı. *Çok da umurumdaydı!*

Ben kıstığım gözlerimi avcı misali Gözde'ye dikmiş, Rüzgar'a yapacağı en ufak hareketinde üzerine atlama planları yaparken Gözde beni yok sayıp Rüzgar'a yılışmaya devam etti. Her ne kadar varlığımla Rüzgar'ın dikkatini o kızdan başlarda uzaklaştırsam da bir zaman sonra aralarındaki sohbet sözlüğe ihtiyaç duyacağım kadar teknik ibarelere büründü, hâliyle olaya fazla Fransız kaldım ve akabinde suratımı asarak oflamaya başladım. Dersin başlamasına

az bir zaman kaldığında da çaresizce ayaklanıp onları baş başa bırakmanın yüreğime yaşattığı ağırlıkla elim bağrımda amfiye ilerledim. Yokluğumda bu kız meydanı boş bulup sevdiğimin gazozuna ilaç atmasaydı bari...

Günler peşinde at koştururcasına bir hızla ilerlemeye devam ederken arkadaşlık bağlarımızın canımıza okuduğu bir hafta daha geçti ve biz bu süreçte Rüzgar'la sinir bozucu bir hâlde arkadaş arkadaş takılmaya devam ettik. Daha doğrusu sinirleri bozulan yalnız bendim, zira Rüzgar'ın keyfi son derece yerinde görünüyordu. Tabii bizim hâlimizden daha önemli olan, Ömer'in durumuydu. Bir haftadır ya ben ya Ali abi, Ömer'in yanında refakatçi olarak kalıyorduk. Ben kaldığım zamanlar her ne hikmetse çok kıymetli arkadaşım Rüzgar da benimle beraber kalıyordu. Ömer'i çok sevmiş, öyle demişti.

Aslında doğruydu da... Hatta Ömer'le Rüzgar o kadar iyi anlaşmıştı ki zaman zaman ben dışlanır hâle gelmiştim. İşin garip yanı, Ali abiyle Rüzgar'ın karşılaşmaları da fazlasıyla sakin geçiyordu, hatta bir keresinde Ali abinin elini Rüzgar'ın omzunda görüp gülüştüklerine şahit olunca delirdiğimi bile düşünmeye başlamıştım. Ben daha sorunlarının ne olduğunu öğrenemeden görünen oydu ki onlar barışmıştı.

Son görüşmemizde Doktor, Ömer'in bir hafta daha hastanede kalması gerektiğini söylemişti; ama bizim için asıl sorun zaten hastaneden sonrasıydı... Ömer'in ailesi vefat ettiği için ve yanında kalabileceği bir akrabası da olmadığı için ne yazık ki Sosyal Hizmetler'in yetiştirme yurtlarından birine yerleştirilecekti. Hepimiz için yürek yakan bir durumdu; ama hiç değilse artık rahat edeceğini düşünerek rahatlatmaya çalışıyorduk kendimizi.

Geçen bu süreçte biz Rüzgar'la sakin sularda seyretsek de Gülce ile Ali abi arasında bilmediğimiz birtakım şeyler olmuştu. Gülce'nin kaçmalarını ikiye katlaması ve Ali abinin ise bana sürekli Gülce'yi sorup durması beni epeyce meraklandırsa da Gülce'den bu konuda tek laf alamamıştım. Gerçekten de o küçücük boyuyla hayatımda gördüğüm en ketum insandı.

Ela da şimdilik Emiroğlu hayaline son verip birkaç hafta önce görüştüğü restoranların birinde okul saatleri dışında çalışmaya başlamıştı. Mutfakta kendi kurallarıyla hareket eden biri olduğundan çalışma hayatı onu fena hâlde zorlasa da şimdilik dişini sıkıyordu. Tabii eve geldiğinde ceremesini biz çekiyorduk, ama yapacak bir şey yoktu. Ne de olsa aile olmak böyle bir şeydi.

Bunların dışında bir de Mert'in olayı vardı. Elif'le ayrılmışlardı ve doğrusunu söylemek gerekirse buna sevinmiştim. Elif'in bizden hazzetmemesi bir yana, işi Mert'i bizden uzaklaştırmaya kadar götürdüğünde Mert de bunu anlamış ve bir an bile düşünmeden seçimini bizden yana kullanmıştı. Üzüldüğünü biliyordum; ama bildiğim, daha doğrusu hissettiğim başka bir şey vardı. Elif, Mert'in diğer yarısı değildi. Benimse dostum için tek dileğim, bir gün doğru insanı bulmasıydı. Ayrıca bulduğunda da benim gibi saçmalamaması tabii...

Bense... Yepyeni bir okul gününde daha yalnız, hatta bedbaht bir hâldeydim; ama hiç değilse platonik aşkımı görebilme ümidiyle kantine yürüyordum. Evet, bu aşkın artık platonik bir hâl aldığını düşünüyordum; çünkü ben kendimi yerlerden yerlere vurmak isterken Rüzgar nedense gün geçtikçe daha da mutlu görünüyordu. Bilmiyorum, belki de haklıydı... Biz olmak bize yaramamıştı ve o benden vazgeçtiği an yeniden mutlu olmaya başlamıştı...

Peşim sıra gelen Gülce ve Mert'le kantinden içeri girince Rüzgar ve arkadaşlarının da orada olduğunu görüp onlara

doğru ilerledim ve güç toplamak istercesine derin bir nefes aldım. Onu çok kırmıştım ve şimdi benden vazgeçtiği için olsa da mutlu diye ona tavır almayacaktım. O böyle mutluysa eğer, ben de onun gülüşünü kaybetmesine bir daha sebep olmayacaktım.

"Selam."

Bizi bulan bakışlarla boş sandalyelere geçtiğimizde odağım yine sadece Rüzgar olurken onun da bana bakıp gülümsemesiyle yüreğimdeki o arsız kelebeğin yine çırpınmaya başladığını hissettim. *Nasıl da fenaydı. Nasıl da darmaduman ediyordu beni tek bir gülüşüyle... Ah be Rüzgar!*

Havadan sudan edilen sohbet bir zaman sonra koşturarak yanımıza gelen Gözde'yle kesilirken bu kızın gelişinden bir hayır çıkmayacağını da şimdiden hissediyordum. Nitekim haksız da değildim.

"Hepiniz buradasınız, ne güzel! Projemiz bitti, sınavlar da öyle. Ben de bu akşam bizim evde bir kutlama yapalım diyorum, ne dersiniz?"

Sohbet arasına bodoslama dalıp kendi teklifini ortaya atan Gözde'yle yorgun bakışlarım onu buldu. Masadakiler teker teker geleceklerini söylerken peşi sıra Rüzgar'ın da, "Bana uyar," demesiyle bedenimdeki tüm kan bir anda beynime hücum etti.

Sen nereye gidiyorsun acaba?

Ege bana dönerek, "Zeynep, sen de geliyorsun, değil mi?" diye sorduğunda da bakışlarımı Gözde'nin Rüzgar'a kenetlediği sinsi bakışlarından alamadım. Gitmeyeceğimi söylemek için ağzımı açacakken nasıl olduysa bir anda, "Bana da uyar," diye mırıldandım.

Ne dedim ben?

Kendi verdiğim cevaba gözleri nefretle kısılan Gözde'den daha da şok olsam da şu saatten sonra geri dönemezdim. Tabii Rüzgar'ı da asla bu vampir kılıklıyla yalnız

bırakamazdım. O yüzden de bir şekilde oraya gidecek ve ne olup bittiğine kendi gözlerimle şahit olacaktım...

Okuldan sonra kafeye, mesai bitimiyle de eve geçtim ve kızların da evde olmamasıyla hızlıca duş alıp hazırlandım. Kotlarımın bu geceyi kurtaramayacağı belli olduğundan fırsattan istifade Ela'nın dolabını kurcalayıp gözlerimin mavisini ortaya çıkaracak hoş bir elbisede karar kıldım. Kalan hazırlıklarımı da aceleyle tamamlayıp daha fazla geç kalmadan bana mesaj attıkları adrese geçtiğimde karşıma çıkan villayla şöyle bir gözlerimi kırpıştırdım. Bunlara artık şaşırmamam gerektiğini biliyordum. Zira kabul etmeliydim ki onlarla kantinde aynı masayı paylaşsak da aslında farklı gezegenlerde yaşıyorduk.

Düşünmeyi bir yana bırakıp nasıl göründüğümü çabucak kontrol ettim, zili çaldıktan saniyeler sonra yaşıtım bir kız karşıladı beni. Gelen müzik sesine bakılırsa parti çoktan başlamıştı. Kabanımı alan kıza gülümseyip teşekkür ederken derin bir nefes alıp beni yönlendirdiği merdivenlerden çıktım.

Evin tüm duvarları kıymetli tablolarla bezeliydi. Merdiven başlıklarındaki altın varaklar ve etrafa dizilmiş kıymetli biblolar, evin içinin de en az dışı kadar gösterişli olduğunu gözler önüne seriyordu. Doğrusu ortamın ağır bir havası vardı ve ben şimdiden yorulduğumu hissediyordum. Kalabalık salona adım atmamla da etrafta tanıdık bir yüz ararken itiraf etmeliydim ki ortamda masadaki tatlılardan daha tanıdık bir şey göremiyordum.

Ah! Son ana kadar Gülce'yle Mert'in de benimle geleceğini düşünürken nasıl da ekilmiştim... Elbet sorardım onlara bunun hesabını.

"Zeynep, buradayız."

Bir an sonra Güney'in sesini duyunca burada oluşlarına can simidi gibi tutunarak rahat bir nefes alıp yanlarına hızlıca ilerledim. Hepsiyle selamlaşırken Rüzgar'ın üzerindeki

lacivert renk gömleği gördüğümde uyumumuz karşısında bir an için gülümsemekten alamadım kendimi. Bacaklarını saran siyah renk pantolonunun ceplerine ellerini sokmuştu. Her zaman bakışlarımın ilk durağı olan toprak rengi gözleriyle bana bakıyor; bedenini sarmalayan koyu lacivert gömleğiyle, çok hafif bıraktığı kirli sakalıyla yine her zaman olduğu gibi ortamdaki her ışığı sönük bırakacak kadar göz kamaştırıcı görünüyordu.

Vicdansızın oğlu, nasıl da yakışıklıydı...

Selamlaşma merasiminin ardından boş bir yere kuruldum. Biz bize takıldığımızdan olsa gerek, partinin ilk yarım saati keyifli geçse de biraz sonra yanımıza gelen Gözde, Rüzgar'ı bir bahaneyle az ilerideki masaya doğru çekiştirdiğinde sinirle homurdandım. Ege'nin elindeki cips dolu kâseyi kucağıma hırsla çektikten sonra bir yandan avuç avuç cipsleri ağzıma sinirle sokmaya çalışırken diğer yandan bir avcı misali Rüzgar'ı kolluyordum.

Neyse ki Rüzgar çok bekletmeden yanımıza gelip karşımdaki koltuğa oturunca rahat bir nefes aldım, ama erken davranmıştım. Gözde'nin de onca boş koltuk arasında Rüzgar'ın oturduğu tekli koltuğun köşesine geçip giymeyi unuttuğu eteğiyle bacak bacak üstüne atmasıyla yine nefesimin daraldığını hissettim.

Hafifçe öne eğilerek, "İçerisi fazla sıcak oldu, istersen terasa çıkalım Rüzgar?" dediğinde elimdeki kâseyi Ege'nin kucağına fırlatıp yerimden sıçradım.

"Hayır! Ne işiniz var bu soğukta dışarda? Yani... İsterseniz gidin tabii de... Bana ne zaten..."

Sona doğru sesim âdeta bir mırıltıya dönüşürken diğerlerinin şaşkın bakışları altında nasıl da çocukça davrandığımı fark ettim. Ege'nin yanına yeniden kurulurken de utancımdan başımı kaldıramıyordum. Resmen kendimi tutamamıştım; ama neyse ki Rüzgar gitmemişti ve Gözde bozulduğuyla kalmıştı.

Yarım saat kadar daha saçma sapan tipler saçma sapan hâllere girmişken ben artık sıkıntıdan patlama noktasına gelmiştim. Parti dedikleri, bir yerden sonra yanındakini bile duymana izin vermeyen kuru gürültüden başka bir şey değildi. Hatırlarını kıramayıp geldiğim Güney'le Ege de bir süredir ortalarda görünmüyordu. Rüzgar'ın da cam kenarında telefonla konuştuğunu fark edince biraz serinlemek için banyoya giderek soğuk suyla ferahlamaya çalıştım.

Daha iyi hissederek salona geçtiğimdeyse az önce bıraktığım yerde Rüzgar'ı görememek canımı sıkmıştı. Ben etrafa bakınırken yanıma yaklaşan bir kız, "Rüzgar'a bakıyorsan boşuna bekleme. Az önce Gözde'nin odasına çıktılar," deyip arsızca göz kırptı. Bir anda kova kova kaynar suların başımdan aşağı boşaldığını hissettim. Ne kadar inanmak istemesem de böyle bir şeyin ihtimali bile yüreğimi paramparça etmişti. O an etrafta ne Rüzgar'ı ne de diğerlerini görebildim, bu yüzden orta yere yığılıp kalmaktan korkarak çantamı aldığım gibi evden çıktım. *Bu insanların yaşantıları bile bana bu kadar uzakken burada ne işim vardı zaten benim?*

Beklemeye tahammülüm olmadığından muhtemelen, başka bir misafir için çağrılan taksiye gözlerimden akan yaşlarla binmiştim. Tüm bunların sadece kötü bir rüya olduğunu düşünmeye çalıştım. Yol boyu gözlerimin önüne düşen her bir görüntü çığlık çığlığa ağlama isteğimi tetiklese de tırnaklarımı avuçlarıma geçirip daha fazla rezil olmamak için tuttum kendimi. Karanlık yolda akıp giden taksi yüreğimin sessiz çığlıklarına ev sahipliği yaparken, "Bu da ne şimdi?" diye söylenen taksiciyle ona çevirdim meraklı bakışlarımı.

"Bir sorun mu var?"

"Kızım, deminden beri bir araba peşimde. Durmam için sinyal yapıyor." Arkama korkuyla bakarken karanlığın içinde net göremediğim araç saniyeler sonra önümüze kırınca biz de durmak zorunda kaldık. Gecenin bir vakti

başıma daha ne felaket gelebilir diye korkuyla düşünürken içinden telaşla çıkan adamı görmemle yüreğimin çığlıkları bir anda sustu. "Zeynep, lütfen çık dışarı!" diye biraz öfke ve çokça telaşla cama vurduğunda ne düşünmem gerektiğini bilemez bir hâlde kapıyı açıp dışarı çıktım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen? Nasıl gidersin yine?" Kızgınlıkla söyledikleri karşısında anlamayarak ona baktığımda derince soluklandı, sonra, "Tamam... Sakinim," derken yüzünü sertçe sıvazladı.

"Belli ki yine bir şeyler oldu, ama bunu sonra konuşacağız. Şimdi senden son bir şey isteyeceğim. Hiçbir şey sormadan benimle bir yere gelir misin?" diye sorup elini uzattı. Bir yalvaran bakışlarına bir de uzattığı eline öylece bakarken yine bir şeyleri yanlış anladığımı düşünmek beni telaşlandırmıştı. *Yoksa uyuyup kalmış mıydım bir köşede? Rüzgar, o zilli Gözde'yle birlikte değil miydi?*

Yaşananlara hiçbir anlam veremesem de Rüzgar'ın bakışlarındaki tedirginlik bana fazla tanıdık gelmişti, o yüzden hayatımda belki de ilk kez önünü ardını düşünmeden bir işe kalkıştım. Ben cebimdeki parayı taksiciye uzatırken Rüzgar yüzünü ay gibi parlatacak bir gülümsemeyle gözlerime bakınca ne olursa olsun diye düşünüp elimi koza gibi saran sıcak avucuna bıraktım.

Sanki dünya durdu o an.

Beni bir yerden bir yere sürüklerken ya da düşmekten kurtarırken de elimi tutmuştu bu adam; ama o zamanlar kalbim avuçlarımızın arasında atmaya başlamamıştı. Şimdiyse her şey bambaşkaydı. Rüzgar elimi tutunca sanki kalbimde çırpınıp duran o kelebek sonunda yuvasını bulmuştu...

Arabaya bindiğimizde elim daha şimdiden onunkinin sıcaklığını arasa da kemerimi takıp nereye varacağını tahmin edemediğim bu yolculuğa kendimi bıraktım. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, ama onunlayken nerede olduğumuzun da bir önemi kalmıyordu zaten...

Neredeyse bir saattir süren gizemli yolculuğumuz devam ederken anacaddeden çıkıp şehirdışına saptığında merakım daha da arttı. Korkmuyordum. Sanırım ne dersem diyeyim onun yanındayken koşulsuz bir güven hissiyatı sarıyordu dört bir yanımı... Tabii yine de bu, meraktan kudurmayacağım anlamına gelmiyordu.

"Rüzgar, merkezden uzaklaşıyoruz... Nereye gittiğimizi söyler misin artık?"

"Az kaldı, sadece biraz daha beklemeni istiyorum."

Ne diyebilirdim ki? Elini tutan bendim. Sonuna kadar gitmeyi göze alarak çıktığım bu yolda beklemesini de bilecektim.

Sessizce beklemekten sıkılınca radyoyu açmaya karar vermiştim, bir süre kanalların arasında dolaşırken bir an sonra arabanın içine dolan şarkıyla gülümsedim. Daha önce de duymuştum bu sözleri, yine onun tarafından darmaduman olmuşken... Ama bu sefer hissettirdikleri bambaşkaydı; çünkü bu sefer kalbim onun sesini duymaya hazırdı...

"Birden geldin aklıma, yakıverdin ışıkları...
Hayret ettim kalbime bazen, mutluluktan..."

İstemsizce takılı kaldım yoldan ayırmadığı gözlerinde. Tıpkı şarkının sözlerindeki gibiydi, hayatıma birden gelmiş ve her şeyi değiştirmişti. Bunca zamandır karanlıkta kalan kalbim ve benliğim sanki onun varlığıyla ışığa kavuşmuştu.

Sonra yeni bir şarkı çalmaya başladı, aşk koktu etrafımız. Düşledim. İkimiz için bir hayal kurup kirpiklerinin arasına gizledim. Uykuya daldığında görsün, benim hayalime ortak olsun istedim...

"Kaldı o güzel sesin kulaklarımda canım çınlıyor...
Dünden beri çok özledim, kalbim seni arıyor..."

Kalbim onu arıyordu artık. Usanmadan... Şimdi bana gelmiş miydi, yarın bana gelecek miydi? Bilmiyorum; ama bekleyecektim... Ne kadar sürerse sürsün yine bana gelmesini bekleyecektim; çünkü yanı başımda varlığıyla bile huzur veren bu adam, sonsuza dek beklenmeyi hak ediyordu...

Bir an sonra dalıp gittiğim gözlerin beni izlediğini fark ettiğimde rüyadan uyanmışçasına irkildim. Arabanın durduğunu anlayıp etrafa merakla bakındım, yüz yüze kaldığım karanlık istemsizce gerilmeme sebep oldu. Arabadan inip benim tarafıma gelen Rüzgar kapımı açınca tedirginlikle ona baktım. "Korkma, ben yanındayım. Elini asla bırakmayacağım," derken uzattığı eli ve bakışlarının sıcaklığı yüreğimi ısıttı. Sanki tek bir gülüşüyle etraf aydınlandı ve ben uzattığı elini hayata tutunur gibi sıkıca kavradım.

Hava çok soğuktu, rüzgârın uğultusu ağaç dallarının arasından ıslık misali etrafımıza süzülüyordu ve benim içimde tarifsiz bir huzur filizleniyordu anbean. Ormanlık alanın içinde Rüzgar'ın nereye varacağını bilen adımlarıyla ilerlemeye devam ederken bir an sonra ağaçlarla çevrili boş bir alanın ortasında durduğumuzda merakla ona çevirdim bakışlarımı.

"Ben... Bu konuşmayı aslında çok daha önce yapmak istemiştim; ama hayat bir şekilde engeller çıkardı karşıma. Birini aşmaya çalışsam diğerine takıldım, ondan kurtulmaya çalışırken bir başkasına... En sonunda da en ağırı... Senin bana olan güvensizliğin..."

Donup kaldım yine karşısında. Avaz avaz haykırmak istedim. *"Ben bu hayatta en çok sana güveniyorum!"* demek istedim, ama uyuştu sanki dilim. Yalnızca başımı iki yana sallayarak, "Hayır," desem de duymadı beni, kendi bildiğini okumaya devam etti.

"Aslında başıma gelecekleri bilmeden ilk adımı da attım. O resmi başucuna bıraktığım an sanki nefesimi tuttum ve yeniden nefes almaya başlayabilmek için senin bana gelmeni bekledim." Onu uğrattığım hayal kırıklığı karşısında iki damla yaş yanaklarımdan kayıp giderken başparmağıyla o yaşa dokundu. "Ağlama," diye çaresizce fısıldayınca çektiğim tüm acıyla baktım gözlerine, pişmanlığımı görsün, artık inansın diye...

"Sen beni bekledin... Bense her şeyi mahvettim."

"Senin suçun değildi. Sana yaşattığım onca şeyden sonra bana güvenmemekte haklıydın... Ben de tam bu yüzden, 'Arkadaş olalım,' dedim sana." Anlamayarak gözlerine bakarken konuşmaya devam ettiğinde nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim.

"Sevmek güvenmekle başlar, Zeynep. Ben senin beni sevmeni beklerken bunu hesaba katmadım. Bana güvenmeden sevmeni bekleyerek hata ettim." Dudaklarından ilk kez dökülen itirafla ruhumun bedenime sığmayıp etrafta süzülmeye başladığını hissettim. *Sevmek*, diyordu. *Beni sev*, diyordu.

"Rüzgar?"

"Gözlerinde parıldayan o ikimize ait büyüyü görüyorum; ama yetmediğini de biliyorum. O yüzden de bana koşulsuzca güvenmeni istedim. Önce gerçekten ne hissettiğini ve ne istediğini anla istedim. Bu yüzden kenara çekilip sana herkes gibi sadece arkadaş olmayı önerdim, ama..."

"Ama?"

"Artık yetmiyor... Her gün biraz daha sana gelmemi beklediğini gözlerinde görürken artık dayanamıyorum," deyip içli bir nefes aldı ve bana doğru ilerleyip ellerimi avuçlarının arasına sakladı.

"Biz seninle arkadaş olamayız, Zeynep Güneş... Çünkü ben, arkadaşın olmakla yetinemeyecek kadar çok âşığım sana..."

Rüzgar'ın aşkı dilinden dökülüp bir kelebek misali yüreğime konduğu anda zifiri karanlık orman rengârenk ışıklarla aydınlandı. Ben bunun Rüzgar'ın etkisi olduğunu sansam da gerçek bambaşkaydı. Burası, gelmek için öylesine seçilmiş bir yer değildi. Her şey bir masalın satırları kadar hayal gibi, ama kalp atışlarımı hızlandıracak kadar da gerçekti. Ağaçlar rengârenk ışıklarla süslenmiş, etrafımız âdeta gökkuşağının resmedildiği bir tabloya dönüşmüştü; ama o an en güzel renk, bana aşkla bakan toprak rengiydi...

Bir şey söylememi beklemeden beni iki adım sağa çektiğinde şaşkınlıkla ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Sanki hesap yapar gibi yere bakıp bir şeyler mırıldanması daha da merak uyandırıyordu. Ellerimi bırakmadan söylediklerinden sonra bu defa yaşadıklarımızın gerçekten bir rüya olduğunu düşünüyordum; çünkü bu kadarı hayal olmak için bile çok fazlaydı...

"Tam burası," deyip üzerinde durduğumuz yeri gösterdi. "Burası iki şehri birbirinden ayıran sınır..." diye devam ederken de söylediklerine bir anlam vermeye çalışıyordum hâlâ. "Şu an aynı anda iki farklı şehrin sınırlarındasın." Sözleri bittiğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken bunu yaptığına ve bunu düşünmüş olmasına inanamıyordum.

"Ama... Bu... Benim hayalim..."

"Evet, senin imkânsız saydığın hayalin... Sana o gün vakti gelmedi diye söylememiştim ya... Şimdi de sıra benim hayalimde... Tam burada, birlikte hayalini gerçekleştirdiğimiz yerde hayalimi gerçekleştirmek istedim. Seni seviyorum, Zeynep Güneş. Kimseyi sevmediğim gibi... Seni yanımdayken bile özlüyorum, kimseyi özlemediğim gibi... Belki haklısın, bu hayatta benim de asla gerçekleştiremeyeceğim şeyler var; ama senin için imkânsız da olsa denemek istiyorum. Tüm hayallerini hayallerim yapmak istiyorum. Korktuğun tüm karanlıklarda elini tutmak istiyorum. Yaşadığım her anda adımlarının izi kalsın istiyorum. Senin gözlerinde âşık olduğum mavinin sen tonu, hep benimle olsun istiyorum. Bu hayattan payıma düşen tek şey sen ol istiyorum; çünkü benim hayalim sensin, Zeynep."

Onu kaybettiğimi düşündüğüm an, bana geldiği andı aslında. Tek hayalimi, hayallerimi gerçekleştirmek için benimleydi ve bana hayalinin ben olduğumu söylüyordu. Bu adamın beni sevmesi, kurmaktan korktuğum hayallerimin bile gerçeğe dönüşmesiydi.

"Ben... Ben hep bunları söylemeni bekledim. Yani belki bu kadar havalı bir itiraf hayal etmemiş olabilirim, ama sanırım bu da Rüzgar Yücesoy farkı oluyor," deyip gülümsediğimde parlayan gözleri artık umut ışığım olmuştu.

"Yani bu?" diye heyecanla sorarken gülümsemem tüm benliğimi sarmıştı, başımı sallayıp belki de ilk kez aşkımı duvarların ardına gizlemeden baktım gözlerine.

"Ben de seni seviyorum, Rüzgar Yücesoy... Yaptığım ve söylediğim onca saçmalığa inat, sana sonsuz bir teslimiyetle güveniyorum. Hayal dediğim ne varsa sen hayatıma girdiğinden beri değersiz kaldı; çünkü artık kalbimin ilmek ilmek işlediği tek bir hayalim var benim... O da sensin..."

Sözlerim son bulduğu an beni kendine çektiğinde sımsıkı saran kollarının arasında buldum titreyen bedenimi. Saçlarımın arasına aşkını mühürlercesine bir öpücük kondururken gözlerimi yumup yaşadığım bu mutluluğu her zerremle hissetmek istedim. Aşk, güven, huzur... Sanki hepsi Rüzgar'ın tek bir dokunuşuyla kalbime kazınıyordu.

O yüzden de bir an belimdeki kollarını çekip benden uzaklaşınca kendimi boşluğa düşmüş gibi hissettim. Kaşlarım istemsizce çatılmıştı, yanağımı okşayarak, "Bir dakika," dedikten sonra arabaya hızlıca ilerledi. Ne yaptığına bir anlam veremedim, arabanın bagajını açıp oradan bir şeyler çıkarırken şaşkınlıkla ona bakmaya devam ediyordum. Yanıma geldiğindeyse elindekinin bir dilek feneri olduğunu gördüm ve o an aşkla gülümsemekten alamadım kendimi.

Nasıl güzel bir adamdı böyle...

"Birlikte ilk dileğimizi uçuralım mı?" diye sorunca çoktan dilimi yuttuğum için sadece gülümseyerek başımı salladım ve her sözünü kalbimle tekrar ettim.

"Bundan sonra senin hayalin, benim hayalim olmasın, bizim hayallerimiz olsun... Sen, ben olmayalım, artık hep biz olalım..."

Bizim hayallerimiz olsun... Sonsuza dek biz olalım, Rüzgar...

Rüzgar feneri yaktıktan sonra elimi yeniden sıkıca kavrarken ışıkların arasında yıldızlara doğru ilk dileğimizi birlikte uçurduk. Fener karanlık göğü aydınlatarak yükseliyordu, Rüzgar arkama geçip kollarını belime dolayarak çenesini omzuma yaslarken ben de sıcak göğsüne sokulup ellerimi ellerinin üzerine bıraktım.

Kulağıma, "Seni seviyorum, baş belası," diye fısıldamasıyla içimi kaplayan sıcaklık her zerremi aşkın ateşiyle tutuşturmuştu. "Ben de seni seviyorum," diye cevap verirken de gülüşü saçlarımın arasında kayboldu. İşte gerçek özgürlük buydu. Sevdiğin insanın kolları arasında hapsolmak esaret değil, özgürlüğün ta kendisiydi.

Bizim fenerimizin etrafında daire oluşturacak şekilde başka fenerlerin de uçtuğunu fark edince merakla etrafıma bakındım. Ağaçların ardından çıkan tanıdık yüzleri gördüğümdeyse şaşkınlıktan nefes alamayacak hâldeydim. Ela, Gülce, Güney, Ege, Mert, hatta Ali abi ve Rüya bile buradaydı. Hepsinin yüzünde de muzip birer gülümseme hâkimdi.

"Planımı uygularken onlardan da biraz yardım almış olabilirim." Muzip fısıltı kulağıma doldu ve hafifçe arkama dönüp şaşkın bakışlarımı Rüzgar'a çevirdim. "Kendime saklamak o kadar ağır geldi ki yüreğime... Elimde olsa sana olan aşkımı tüm dünya duysun isterdim; ama şimdilik dostlarımızla yetineceğim," demesinin üzerine kendimi tutamayıp mutluluk dolu bir kahkaha atarak sıkıca sarıldım ona.

Evet, hayal kurardım; ama düşününce hiçbir zaman da fütursuz bir hayalperest olmamıştım ben. Hiçbir zaman masalsı bir aşkın kahramanı olacağıma inanmamıştım. Hiçbir zaman birini böyle çok seveceğimi, belki de sevdiğimden çok daha fazla sevileceğimi düşünmemiştim; çünkü dünya, masallardaki kadar güzel bir yer değildi. Buna rağ-

men geldiğim bu noktada gözlerime aşkla bakan adama, karşılıksız bana dost olan insanlara, bizim mutluluk tablomuza renk katmayı dilercesine atıştıran kar tanelerine ve karanlığımıza ışık tutmak istercesine bu gece çok daha fazla parlayan yıldızlara bakarken artık bundan o kadar da emin değildim.

Kim bilir, belki de dünya yüreğe aşk düştüğünde güzelleşiyordu. Bense önümüzde uzayıp giden hayatı düşündükçe heyecanlanıyordum.

Çünkü biliyordum, bizim hikâyemiz asıl şimdi başlıyordu...

On Altıncı Bölüm

Kar Tanesi

Gülce

Gülümsemek bulaşıcıdır derler, mutluluk da öyleydi... Şimdi karşımda aşkın en güzel hâli olan kavuşmayı yaşayan arkadaşlarımı izledikçe mutlulukları ister istemez bana da bulaşıyormuş gibi hissettim. Ben o vuslata duyduğum hasretle yaşamaya devam edecek olsam da onları mutlu görmek sanki iyi geldi kimsesiz yüreğime...

Ne yazık ki sadece dakikalar sonra kayboldu bu his de; çünkü Zeynep ve Rüzgar için günlerdir çabaladığımız kavuşma vakti, Külkedisi misali gece yarısı sona erdi ve hiç hesapta yokken kendimi karşılıksız sevdamla baş başa buldum. Nasıl olduysa herkes birilerinin aracına sığışıp geri dönüş yoluna çıkarken benim payıma da düşe düşe Ali'nin yanı başı düştü. Önümüzde bir saatlik yol ve gökyüzünde alabildiğine yıldız varken o gecenin ardından gelen tüm kaçışlarımın da son bulduğunu kabullenmek zorunda kaldım çaresizlikle...

Yola çıktığımız andan itibaren sessizliğe gömülmeyi amaçlayıp başımı cama yasladım; ama Ali'nin benimle aynı fikirde olmadığı çok geç olmadan anlaşıldı.

"Konuşmamız lazım, ufaklık."

Uyuduğumu zannetmesini dileyerek sessiz kalsam da, "Uyumadığını biliyorum, ufaklık," diye alayla söylenmesiyle, "Hay senin ufaklığına!" diye mırıldanıp başımı ondan tarafa çevirdim.

"Efendim?"

"Konuşacağız dedim, niye cevap vermiyorsun?"

"Soru sormadın ki cevap vereyim," dediğimde hafifçe kıvrıldı dudakları. *Ah, nasıl da tatlıydı böyle gülümserken!*

"Peki... Konuşabilir miyiz?"

"Ne-Ne konuşmak istiyorsun?" derken heyecandan yine kekelemiştim. Ali'nin karşısında kekelemeden ya da saçmalamadan üst üste iki cümle kurduğum görülmemişti zaten.

"Benden kaçıyorsun."

"Ne alakası var? Kaçmıyorum tabii... Hem neden kaçayım? Kaçmam için bir sebep yok ki... Yani yok, değil mi? Şeyden dolayı böyle düşünüyorsan... O geceden sonra... Ben sadece... Yani ateşine bakmak için..."

Ben ellerimi gelişigüzel savurarak karşısında yine telaşa kapılıp saçmalamaya devam ederken arabanın bir anda yolun ortasında durmasıyla panikledim.

"Ne oldu?"

"Galiba araba bozuldu."

"Ne! Burada mı kaldık yani? Dağ başında! Ayısı, kurdu, her bir mahlukat vardır burada... Kesin bizi parçalarlar!" diye korkuyla söylenirken Ali'nin gülmeye başlamasıyla kaşlarım çatıldı.

"Neden gülüyorsun?"

"Sence?"

"Bilmem, aklına komik bir şey mi geldi?" dediğimde inanamıyormuş gibi baktı gözlerime.

"Şehir merkezine yakınız ufaklık. Kurtlarla ayılar akbil basıp otobüse binmedikleri sürece buraya gelemezler."

Utancımdan ağlamak istiyordum, ne yaparsam yapayım karşısında rezil olmayı bir şekilde başarıyordum.

"Neyse... Biz krizi fırsata çevirelim. Sen benden kaçmaktan ne zaman vazgeçeceksin?" diye sordu, oturduğu koltukta sırtını kapıya yaslayıp bana doğru döndüğünde kapana kısılmış gibi hissettim.

"Ben... Kaçmıyorum ki senden..." diye fısıldarken koltukta bana yaklaştı. Nefesi yüzüme vuruyor, gözlerim loş ışığa rağmen parıldayan yeşil gözlerinde kayboluyordu. Yakınlığı öylesine büyülemişti ki beni, bir an sonra, "Kalp atışlarını buradan duyuyorum. Heyecanlandın mı sen yoksa?" deyip geri yaslanarak gülmeye başlayınca afalladım. Üzerimdeki etkisi çok büyük oldu, ister istemez sözleri kalbimi, gülüşüyse gururumu kırmıştı bir anda. Karşısında ağlamaktan korkup tek kelime etmeden arabadan indiğimde de gerisini berisini düşünmedim zaten. O an tek isteğim ondan uzaklaşmaktı. Yokluğu kadar varlığı da canımı yakıyordu artık...

Arkamdan ne kadar seslense de umursamadım ve boş yolda hızlı hızlı yürümeye devam ettim. Bir zaman sonra, "Gideceğin yere bırakalım mı güzelim?" diyen kaba sesle irkilirken yanıma yaklaşan arabayı fark etmemle korkudan yüreğim ağzıma geldi. *Bir bu eksikti.*

"Yü-yürüyün gi-gidin şuradan!" diye bağırıp hızlandım, ama arabayı önüme kırdılar ve çığlığıma engel olamadım. Tam arkamı dönüp kaçacağım sırada çarptığım cüsseyle çığlığı yeniden bassam da tanıdık koku burnuma dolduğunda rahat bir nefes aldım. Ali beni arkasına çekerken koluna bir koala gibi yapıştım, utanmaksa ilk kez umurumda değildi.

"Basın gidin, gece gece arıza çıkarmayın!"

"Ne var birader, biraz eğleniyoruz işte... İstersen sen de katıl."

Yolcu tarafından kafasını dışarı sarkıtıp ağzını yayarak konuşan adamın suratına Ali yumruğunu savurduğunda

çıkan sesten burnunun kırıldığını tahmin etmek zor değildi. Bunun üzerine diğer adam arabadan çıkıp sopayla yanımıza koştu, Ali de beni geriye itekleyip yaklaşan adamın karnına tekmeyi salladı. Bu sefer de yumruk yiyen sarhoş arabadan inip kırdığı bira şişesiyle Ali'ye yaklaşırken, "Ali, dikkat et!" diye bağırmamla Ali son anda eğilerek yara almaktan kurtuldu.

Buradan kurtulamayacağımızı düşünürken Ali elimi kavrayıp arabaya doğru koşmaya başladığında ben de peşinden sürüklendim. Arabaya atladığımız anda Ali'nin gaza basmasıyla rahat bir nefes alsam da biraz sonra şaşkınlıkla baktım yüzüne.

"Ama... Araba bozulmuştu hani?" diye mırıldanırken bakışlarında ilk kez mahcubiyet görüyordum. "Seninle konuşmak için zaman lazımdı. Araba bozulmadı, biz durduk sadece," deyince kaşlarım çatıldı istemsizce.

"Oyundu yani... Beni kandırmaktan zevk mi alıyorsun sen? Başıma bir şey gelebilirdi?" diye huysuzca söylendim, bu defa da onun yüzü asıldı.

"Orada dur bakalım. Arabadan inmen benim suçum mu? Sana konuşalım diyorum, sen arabadan iniyorsun, sonra da bak başına neler geliyor... Benden uzaklaşmak sana yaramıyor ufaklık." Cümlesinin sonuna doğru çarpık bir şekilde gülümsediğinde de kaşlarım mümkünmüş gibi daha fazla çatıldı.

"Niye yanında duracaktım ki... Benimle daha fazla dalga geçmen için mi?" Kırgınlıkla söylediklerime karşılık olarak gülen yüzü bir anda asıldı.

"Dalga geçmek nereden çıktı? Neden seninle dalga geçeyim ki?"

"Güldün çünkü! Ayrıca o gece beni duyduğunu da biliyorum, ama yanlış anlama, tamam mı? Ben sadece..." diye konuşmaya devam ederken yeniden sağa çekip durdurdu arabayı.

"Seninle dalga geçmiyorum. Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün? O geceyle ya da sonrasıyla alakalı hiçbir şeyi de yanlış anlamadım. Ben sadece... Benden kaçmaya bir son vermeni istedim. Çünkü ben..." deyip sanki bir şeyleri söylemekte zorlanıyormuş gibi boynunu ovuşturdu. "Ben... Senin yanında kendimi iyi hissediyorum ve sen olmadığında da tam aksine çekilmez bir adama dönüşüyorum... Çünkü sen olmadığında hayat da çekilmez oluyor, ufaklık..."

Ne hissediyorum dedin? Neye dönüşüyorsun? Ali, sen neler söylüyorsun? Sen bunları gerçekten bana mı söylüyorsun?

Hiç beklemediğim anda duyduğum bu sözler bana nefes almayı unutturduğu için kızarmıştım. "Benim yanımda... Mutlu mu oluyorsun yani?" diye kendimi tutamayarak heyecanla sorduğumda gözlerime uzun uzun baktı, sonra bakışlarını yola çevirip başını iki yana sallayarak gülümsedi. *Allah'ım, bu gerçek miydi?*

Bir an sonra başını hafifçe yana eğerek, "Artık kaçmak yok, değil mi?" diye sorarken tatlılığı bütün bedenimin mutlulukla dolmasına sebep olmuştu, daha fazla kalbimi ortaya saçmak istemeyerek başımı iki yana sallayıp camdan tarafa hızla döndüm. Bu gece kalpten gitmezsem, bir daha gitmezdim...

O geceden sonra yaşadığım günler de muhtemelen hayatımın en güzel günleriydi. Ders biter bitmez Zeynep'le kafeye gidiyorduk, o iş başındayken ben de asli görevime, yani Ali'ye aşkla bakma görevime koyuluyordum. O da arada sırada bana gülümseyip bir de göz kırparak ölüm fermanıma imzasını altın harflerle çakıyordu.

Bu sabahsa geçen günlerin aksine çok daha mutluydum; çünkü bugünlük kafede çalışacaktım. Zeynep, Ömer'in yanına gitmesi gerektiği için bana onun yerine kafeye bakıp

bakamayacağımı sorunca daha cümlenin sonu gelmeden seve seve kabul etmiştim. Sonuçta artık Ali'den kaçmak için bir sebebim yoktu.

O yüzden de ders çıkışı onu görecek olmanın heyecanıyla koşa koşa kafeye geldim. İçeri adım atar atmaz Ali karşıma çıkmıştı. "Hoş geldin," deyip gülümsediğinde bile dışarıda yağan kara rağmen içim ısınırken, "Hoş buldum," deyip ben de gülümsedim. Neyse ki ilk deneyimim değildi, önlüğü takıp işbaşı yaptığımda da biraz daha rahatlamıştım.

Gün hiç değilse heyecanıma rağmen mutfağa hasar vermeden akmaya devam ediyordu. Akşamüzeri boş bardakları tezgâha bırakıp arkamı döndüğüm an karşımda bulduğum Ali'yle irkilip yerimde sıçradım. Ona kayıtsız kalmak benim için imkânsızdı.

Hafifçe başımı kaldırıp meraklı bir hâlde yüzüne bakarken, "Bu akşam işin var mı?" diye tek seferde sorduğunda da güçlükle yutkundum.

"Benim mi? Yok, ne işim olacak ki zaten," diye mırıldandım. Devamında sorduğu soruyu duyunca elimdeki bardakları tezgâha az evvel bıraktığıma şükrettim.

"O zaman akşam sinemaya gidelim mi? Öncesinde de yemek yeriz belki, ne dersin?"

Ne diyeceğim, Allah derim!

"Şey... Olur, tabii."

"Harika!"

Asıl sensin harika!

Dillerin sustuğu ve gözlerin konuşmaya başladığı o andan sonra da yerli yersiz utanma huyum yine gün yüzüne çıktı. Bakışlarımı etrafta rasgele gezdirirken, "O zaman... Ben şey yapayım, yani şeye gideyim... Biri seslendi galiba, duydun mu?" diye uydurarak tezgâhla arasından çıktım. Arkadan gelen gülüşünü duyduğumda artık benden mutlusu yoktu. Yaşadıklarıma inanamıyordum, Ali'yle randevuya çıkacaktım resmen.

Kalan saatler Ali'nin üzerime diktiği bakışları altında ve hâliyle birlikte geçireceğimiz ilk akşamı düşünerek geçince de epey zorlandığımı inkâr edemezdim. Son müşterinin kafeden ayrılmasıyla ben de belimdeki önlükten kurtuldum ve hızlıca lavaboya gidip üstüme başıma elimden geldiğince çekidüzen vermeye çalıştım. Ali'nin yanına geleceğimi bildiğimden düzgün bir şeyler giymiştim de hiç değilse kızıl saçlarımı da elimden geldiği kadar düzleyip toparlayınca bir şeye benzetebilmiştim kendimi. İçeri geçip Ali'nin boş kafenin ortasında bir o yana bir bu yana volta attığını görmek iyice gülümsememe sebep olurken beni bulduğu an gözleri hayranlıkla parladığında kalp atışlarım sanki etrafımızda yankılandı. Tüm bunları yaşadığıma hâlâ inanamıyordum.

"Hazır mısın?"

"Hazırım."

"Gitmek istediğin özel bir film var mı?"

"Yok, fark etmez. İstediğine gidebiliriz."

Ne de olsa sadece seni izleyeceğim.

Bir süre boş kafede birbirimize bakmaya devam ederken dudaklarını aralayarak, "Gülce," dediğinde kalbimin bir an için duracağını zannettim. Ne garipti ki bana adımla ilk kez hitap ediyordu.

"E-efendim?"

"Biliyor musun, sen bana hayal kurduğum günleri hatırlatıyorsun. Çok eskilerde kalan Ali oluyorum ben senin yanında. Bir zamanlar nasıl mutlu bir adam olduğumu hatırlıyorum. O yüzden... İyi ki geldin."

Konuşan oydu, ama dili damağı kuruyan bendim. Sanki nefesim kesildi bir anda. Öyle içten ve öyle gerçek bakıyordu ki gözlerime, şüphe etmekten bile utanıyordum. Tek yapabildiğim, şapşal bir gülümsemeyle ona bakmaktı. Sanki yıldızlı bir gece gibi parlayan bakışlarıyla gözlerime bakarken ne yapacağımı bilemez bir hâldeydim. Aşk itirafı değildi belki; ama yine de hayalini bile kuramayacağım

sözlerdi bunlar... Rüyada olduğumu bile düşündüm bir an, öyle imkânsızdı çünkü yaşadığımız...

Ta ki ikimizden başka birine ait olan o sesi duyana kadar...

"Ali..."

Ali başını sesin geldiği yöne çevirdiği an yüzündeki gülümseme usulca kayboldu, ben de bakışlarımı baktığı yöne çevirdim. Sarı saçları, ince zarif vücudu ve masmavi gözleriyle herkesi büyüleyecek bir güzelliğe sahip genç bir kız, sanki elle tutulur bir özlemle Ali'ye bakıyordu. Onun kim olduğunu anlamam içinse yalnızca adının Ali'nin dudaklarından dökülmesi yetti. Ben o an yıkılan hayallerimin enkazı altında kalırken hayal kurmak için çok erken davrandığımı anlamış oldum.

"Ece?"

Zeynep

İnsan hayatında bazı anlar vardır, tarif edilemeyen... Hani derler ya, kelimeler kifayetsiz kaldı diye... Sanırım şu anki ruh hâlimi en doğru bu şekilde anlatabilirim. Mutluyum, kelimelerle anlatamayacağım kadar çok... Huzurluyum, hissettiğim bu huzurun sözlükte bir karşılığı olduğunu dahi sanmıyorum... En çok da âşığım... Aşkı bilmeyen kalbime, aşkı öğreten adama âşığım...

Bir rüya gibiydi dün gece yaşadıklarım. Sanki bir peri masalının en güzel satırlarıydı. O yüzden de yeni güne gözlerimi araladığım andan itibaren bir panik sardı dört bir yanımı. Rüya gibiydi... *Sahi, rüya mıydı?*

"Zeynep, baksana, Rüzgar gelmiş."

Değildi.

Gülce'nin sesiyle beraber karşımda arabasına yaslanmış hâlde bana aşk dolu bakışlar atan adamı gördüğümde anladım rüya olmadığını.

"Görüyorum, Gülce."

"Ne duruyorsun, yürüsene o zaman," derken apartmanın girişinde öylece kalakaldığımın farkına varıp utandım. Heyecanlı ve ürkek adımlarla yanına vardığımda bir yanım hâlâ rüya olmasından korksa da, "Günaydın," deyip bana uzanarak yanağımdan öpen adam bunun gerçek olduğunu ispatlarken yüreğimi hoplatmayı başardı.

"Günaydın."

"Okula beraber gideriz diye düşündüm." Atıştırmaya başlayan kar taneleri altında kusursuz görüntüsü gözlerimi kamaştırıyordu. "İyi düşünmüşsün, bu havada otobüse binmek tam bir işkence zaten. Hem bu yakışıklıyla yolculuk şahane olur," diyerek kendime gelmek adına işi şakaya vurarcasına karşılık verdiğimde tek kaşı şaşkınlıkla havalandı.

"Demek beni yakışıklı buluyorsun?"

"Bakıyorum sende sabah sabah yine ego patlaması yaşanıyor, Rüzgar Yücesoy... Yakışıklı derken şu anda yaslandığın dünya harikasını kastettim ben," deyip arabasını işaret edince bozulan suratı kıkırdamama sebep oldu. *Çok tatlıydı be!*

"Öhö! Öhö! Ya pardon, bölmek istemem ama ben otobüsü kaçırmadan gideyim artık," diyen Gülce'yle de yalnız olmadığımızı hatırlayarak toparlandım. Ben bu uzaymekiğiyle rahat rahat giderken onu otobüsle gönderecek değildim tabii. "Ne otobüsü Gülce, beraber gidiyoruz," deyip arabanın kapısını açan Rüzgar da neyse ki benimle aynı fikirdeydi.

Arabanın içinde radyodan gelen melodilerden başka ses duyulmuyordu. İkimiz de dün geceden sonra nasıl davranmamız gerektiğini bilmiyor gibiydik. Bir yanım ona sıkıca sarılıp aşkımızı tüm dünyaya haykırmak istiyordu, ama diğer yanım yaşanan onca şeyden sonra insanların gözleri önünde onunla olmaktan biraz çekiniyordu.

Çekinen yanım okulun otoparkına girdiğimizde daha baskın hâle gelirken daha evvel yaşananlar yüzünden is-

temsizce kasıldığımı hissettim. Arabadan inmiş ve sanki tüm meraklı bakışları bir anda mıknatıs misali üzerimize çekmiştik. Olduğum yerde etrafıma bakınıp ne yapacağıma kafa yorarken Rüzgar elimi tutup yürümeye başladığında düşünecek pek de fazla bir şey kalmamıştı artık.

Birleşen ellerimizle bir an için gerilsem de Rüzgar'a hayran hayran bakan gözleri görünce elimi tutan eli tıpkı onun yaptığı gibi sahiplenircesine sıkı sıkıya kavradım. *Bu adam benimdi ve artık herkes bunu bilecekti!*

Binadan içeri girdikten sonra koridorları arşınlayarak kantine girip bizimkileri görmemizle oturdukları masaya ilerledik. Biz yan yana duran iki sandalyeye geçerken Gülce de Mert'in yanındaki sandalyeye oturdu. Dersler başlayana kadar masanın etrafında havadan sudan sohbet etmiştik, bu sırada Güney'in tıpkı Ela gibi bu aralar durgun olması da dikkatimden kaçmamıştı.

Şimdi anımsadığım bir diğer detay da dün gece o ormandan ayrılırken Ela'nın Güney'le döndüğüydü. *Bu ikisi ne ara birlikte hareket eder olmuşlardı? Gece Gülce ile Ali abiyi bir araya getirmek için aynı arabaya bindiklerini düşünmüştüm; ama şimdi fark ediyordum da bir tuhaflık vardı ortada. Sanki ikisi arasında bir şeyler dönüyordu da bizim ruhumuz duymuyordu... Ne diyeyim, elbet çıkardı kokusu...*

Birlikte iki âşık, iki sevgili olarak uyandığımız ve bir vakitler kendimize bile itiraf etmekten korktuğumuz aşkımızı birleşen ellerimizle tüm dünyaya ilan ettiğimiz o gün sanki bir milattı bizim için. Sonrasında her günümüz de daha fazla aşka doyarak ve daha fazla mutlu olarak geçerken adına aşk dedikleri bu büyüye giderek biraz daha kapıldığımı hissediyordum. Sanki doğan her yeni gün bizim için

doğuyordu, sanki her yeni gün biraz daha yaklaşıyorduk birbirimize... Onu tanıdıkça ve o hayatıma karıştıkça öyle tuhaf bir ritimde çarpıyordu ki artık kalbim, sanki hep onu beklemişim gibi hissetmekten alamıyordum kendimi...

Gözleri gözlerime, teni tenime değdikçe yüreğime ilmek ilmek işleniyordu sanki. Geçen her gün biraz daha ondan, biraz daha aşktan ibaret olduğumu hissediyordum ve bundan bir an olsun rahatsızlık duymuyordum; çünkü biliyordum artık... Rüzgar Yücesoy, benim beklediğimden bile habersizken beklediğim adamdı...

Tabii her anımızın mükemmel geçtiğini söylemek pek de doğru olmazdı. Zaman zaman mutlu anlarımıza reklam arası gibi girip çıkan sevimsizler yok değildi, tıpkı şimdi karşımda dikilen Gözde gibi... Yanına aldığı iki kopyasıyla kızlar tuvaletinde karşıma çıkması da tam ona yakışır bir hareketti.

Esasında o gece bana oynamaya çalıştığı ve az kalsın başaracağı oyun yüzünden saçlarına yapışıp onu şu tuvaletin mermer zemini üzerinde tepelemek kulağa çok cazip geliyordu ama... Belki de bu şehre geldiğimden beri ilk kez hayatım bu kadar yolundaydı ve ben bu defa bunu mahvetmek istemiyordum. O yüzden de onların bu Brezilya dizisi kokan tehditkâr bakışlarını görmezden gelip elimi yıkamak üzere lavabonun önüne geçtim. Tam o sırada önüme geçen sarı kafa alaycı bir tavırla bana bakınca da bıkkınlıkla gözlerimi devirdim.

"Çekil önümden."

"Ne o şekerim, korktun mu yoksa?" diyen kıza gülsem mi acısam mı bilemedim.

"Ya sorma, ödüm patladı senin suratını görünce..." dediğimde şişirilmekten patlayacakmış gibi duran suratını ekşitti. Kızı kolundan iteklememle bu sefer de anlaşmışlar gibi diğeri önüme geçti.

Bakışlarımı üzerlerinde alayla gezdirirken, "Bence uzatmayalım. Hadi siz beni tehdit edin, ben de yoluma bakayım. Sizin bu mafya kokan hâlleriniz fazla komik gelmeye başladı," dedim, bu defa da sürü başları Gözde koluma yapıştı.

"Nasıl becerdin bilmiyorum, ama onu sana bırakmam. Rüzgar benim!" diye yırtınırcasına çemkirince daha fazla tahammül edemeyerek kolumu hışımla çektim ellerinden. *Güzel kafaydı vallahi...*

"O film vizyondan çoktan kalktı kızım... Hem sen, ben olmasam bile Rüzgar'ın sana bakacağını mı zannediyorsun?" Sesim fazla umursamaz ve alaycı çıkmıştı, bu tavrım da onun daha fazla öfkelenmesine sebep oldu.

"Kes sesini!" diye çemkirip arkamda duran kızlara bir bakış atmasıyla ikisi birden kollarımdan tutunca hazırlıksız yakalandım. "Bakalım Rüzgar'ın sözde âşık olduğu o suratını mahvettiğimde de hâlâ böyle konuşabilecek misin?" deyip sinsice sırıtırken kahkaha atmaktan alamadım kendimi.

"Kızım, salak mısın sen? Ciddi ciddi senden korkacağımı mı düşünüyorsun? Sen o süs bebeği hâllerinle oyuncak ayıya bile zarar veremezsin!"

Bir yandan lavabonun kenarındaki çantasını açarken bir yandan da alayla baktı yüzüme. "Mimarlık fakültesinde okumanın en güzel tarafı ne biliyor musun, ezik?" deyip çantasından bir şey çıkarınca eline şaşkınlıkla baktım. "Çantanda bile maket bıçağı olabiliyor." O an psikopatça sırıtmasına karşılık az da olsa gerildiğimi inkâr edemezdim.

Yine de bozuntuya vermeyerek, "Sen o bıçakla at toynağına benzeyen tırnaklarını kes önce!" deyip yüzüne alaycı bir bakış attım. Tavrım öfkesini daha da harlarken bıçağı yüzüme yaklaştırdığı an kabinlerden birinin kapısı açıldı. Sevinçle o tarafa baktım; ama içerden çıka çıka Rüya cadısının çıktığını görünce de talihime küfrettim.

Birinin varlığıyla telaşlanan Gözde de Rüya'yı gördüğü an arsız bir kahkaha attı. "Şansına küs, ezik. İçeriden çıka

çıka bir düşman daha çıktı, bak... Rüya, bize katılmak ister misin?" diye sırıtmasıyla yüzümü buruşturdum. Tırnaklarını kollarıma geçiren kızlardan debelenerek kurtulmaya çalışıyordum. Bu sırada Rüya'nın bir yandan aynada saçlarını düzelterek umursamaz bir tavırla söyledikleriyle ağzım şaşkınlıktan açık kalırken Gözde de duydukları karşısında buz tutmuş gibi donakaldı.

"Geçen sene sırf not için hocanın asistanıyla yattığını tüm okul duysun istemiyorsan hemen kuyruklarını da alıp çık dışarı Gözde."

Rüya'nın dediklerine mi şaşırsaydım yoksa Gözde'nin mosmor olmuş suratına mı, bilemedim. Gözde, "Sen... Bunu nasıl..." diye korkuyla geveleyip eli ayağına dolanır bir hâlde tuvaletten koşarak çıkarken diğerleri de peşi sıra kayboldular.

Rüya'ya bakıp şaşkınca, "Sağ ol," diye mırıldandım. O da bana dönerek, "Teşekkür etmen için yapmadım. Telafi say, daha önce yaptığım şey için," dediğinde merdivenlerden düşmemi kastettiğini anlamıştım. Şu durumda bile burnundan kıl aldırmayan ukala tavırlarına gözlerimi devirip ellerimi yıkadıktan sonra tuvaletten söylenerek çıktım. *Huylu huyundan vazgeçmiyordu tabii...*

İkinci sınavlara oldukça kısa bir zaman kaldığı için dersler de son hızla devam ediyordu. Yine Mert ve Gülce'yle tüm vaktimizi kitapların arasında geçirmeye başlamıştık. Çok şükür Ali abi de sınav haftası için izin vermişti de nefes almaya biraz olsun vakit bulabiliyordum. Rüzgar da aynı şekilde bir yandan projesiyle ve bir yandan da yaklaşan sınavlarıyla boğuşup duruyordu. Aşkımızın ilk günleri sınavlarla çakıştığı için birbirimize her ne kadar hasret kalsak da ders arası beş dakika olsun onu görebilmek ve her fırsatta sesini duyabilmek, yaşadığım tüm anları mutluluğa boğmaya yetiyordu. Bazen her şey rüya gibi geliyordu; ama öyle anlarda da sanki hissediyormuş gibi bana varlığını bir

şekilde belli ediyordu ya, iyi ki diyordum... *İyi ki çıkmış bu adam karşıma...*

Okuldan sonra eve gidip o akşamı da yine odamda kitapların arasında kaybolarak geçirdim. Biraz ara vermek için esneyerek masadan kalkıp ayaklarımı sürüye sürüye salona geçtiğimde karşılaştığım manzara beni yine şaşırtmadı. Ela koltuğa uzanmış hâlde elindeki dergiyi karıştırırken Gülce kaç gündür olduğu gibi yine duvara bakarak düşüncelere dalmıştı.

Günler öncesine kadar etrafta cıvıldayarak gezen kızın yine tek gecede bir çiçek gibi solmasının nedenini sonunda öğrenmiştik. Sureti belirsiz Ece ortaya çıkmıştı nihayet. Gülce hem Ali abiyle aralarında geçen yakınlaşmayı hem de sonrasında Ece'nin gelmesini gözyaşlarıyla anlatmıştı. Başlarda konuşmaya ne kadar çalışsak da bunun Gülce'yi üzmekten başka bir işe yaramadığını gördükçe mecburen vazgeçmiştik. En çok üzüldüğüm şeyse mutluluğu bir türlü aynı anda yakalayamıyor oluşumuzdu...

Ertesi sabah kış mevsimine inat iç ısıtan bir pazar sabahına Rüzgar'ı görecek olmanın heyecanıyla uyandım. Mutluluktan içim içime sığmıyordu. Hiç değilse bir günü birbirimize ayırmak için anlaşmıştık ve ben neredeyse gün doğumunda uyanmama rağmen bir türlü hazırlanamamıştım. Neyse ki Rüzgar geldiğini haber verdiğinde aynadaki görüntüm içime sinmişti. Kızlar hâlâ uyudukları için sessizce aşağı indim. Arabaya binince Rüzgar'ın sıcak gülüşünün klimanın ısısını bile bastırdığını düşünmeden edemedim.

"Günaydın," deyip yanağıma dudaklarını bastırırken, "Günaydın," deyip gülümsedim. İç yakan bakışları altında kemerimi bağladığım zaman nihayet yola çıktık.

"Nereye gidiyoruz, hâlâ söylemeyecek misin?" Meraklı sorumun üzerine bakışlarını bir an için bana çevirdi.

"Aslında... Seninle tanışmak isteyen birisi var," deyip göz kırparak yola dönerken istemsizce heyecanlandığımı

hissettim. Onun hayatında olan biriyle tanışma düşüncesi hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Bu şaşkın hâlimi fark etmiş olacaktı ki sağ eliyle elimi tutup dudaklarına götürdü. Küçük bir öpücük kondururken, "Heyecanlandığın her an sana bir kere daha âşık oluyorum, biliyor musun? Sakin ol, gittiğimiz yeri seveceksin," dediğinde dudaklarının sıcaklığıyla gevşesem de kolay kolay sakinleşecek gibi görünmüyordum. Hele de elimi bir an olsun bırakmazken...

Neredeyse yarım saattir yolda olmamıza rağmen bir tahminde bulunamadığım gibi Rüzgar arabayı orman yoluna çevirince merakım daha da arttı. En sonunda ormanın içinde ahşap bir kulübenin önünde durmuştuk. Merakla etrafa bakınırken arabadan indiğimizde karların içinde kalan görüntüye hayran olmaktan alamadım kendimi. Şehirde ara sıra atıştıran kar burada neredeyse dizlerimize kadar gelmişti.

Hayranlık yüklü bakışlarım etrafta gezinmeye devam ederken Rüzgar arabanın içine eğilip oradan bir paket aldı. Yine arsız bir merak esir aldı benliğimi. Parlak paketi araladı, içinden çıkanlarla gülümserken, "Hazırlıklıyım diyorsun yani," diye tebessümle mırıldandığımda, "Her zaman," deyip mavi renkli bereyi saçlarımın üzerine usulca yerleştirdi. Yumuşak atkıyı da boynuma dolarken şefkatli bakışları karşısında gözlerim yaşarıyordu ve ben bu adamla başımın fena hâlde dertte olacağını hissediyordum.

Çünkü Rüzgar Yücesoy bir girdaptı ve ben geçen her gün ona biraz daha kapılıyordum.

Yaşadığım yoğun duyguların etkisiyle bir an için gözlerimi yumarken Rüzgar sıcacık dudaklarıyla gözkapaklarımdan öptü, sonrasında elimi tutup birkaç adım attıktan sonra ahşap kapıyı gıcırdatarak ittirdi. Ben restoran olduğunu tahmin ettiğim yeri merakla incelerken, "Hoş geldin, Rüzgar oğlan," diyerek bize yaklaşan orta yaşlı adamı fark edince heyecanlı bakışlarımı ona çevirdim.

"Hoş bulduk, Kadir Baba."

Ardından bana dönen adam, "Sen de hoş geldin, Zeynep kız," deyip elini uzattı. Şaşkınca, "Hoş buldum efendim," deyip elini sıksam da merak etmeden de duramadım. "Şey... İsmimi nereden biliyorsunuz?"

"Bu deli oğlan onca zaman boyunca adı Zeynep olan bir kız anlattı bana. O vakitler demiştim, 'Bir gün o kıza açarsan kalbini, getir de tanıştır benimle,' diye. Şimdi sizi el ele görünce de..." Sözlerinin ardından babacan bir tavırla gülümseyen adamın önünde içimin aşkla dolup taştığını hissettim bir anda.

"Ya... Demek beni anlattı size," dedim ve gülümseyerek tek kaşımı kaldırıp Rüzgar'a baktım., Rüzgar, "Kadir Baba, fazla da ayrıntıya girmeseydin," diye muzipçe gülümseyince yüreğimden taşan neşeyle kıkırdadım.

Masalardan birine geçtiğimizde sayamayacağımız kadar çok çeşidin olduğu muazzam bir köy kahvaltısıyla karşılaştık. İçeride yanan sobanın ateşi hiç sönmüyordu, ama daha girer girmez anlamıştım ki buranın sıcağı samimiyetinden geliyordu. Güle oynaya yaptığımız kahvaltı keyfimize zaman zaman Kadir Amca da eşlik etti. Rüzgar'ın bana olan aşkını bir kere de ondan dinlerken tek başıma acı çektiğimi sandığım o günlerde aslında birbirimiz için nasıl da yandığımızı bir kere daha anlamış oldum.

Rüzgar buraya arkadaşları da dâhil daha önce hiç kimseyi getirmediğini söyleyince kendimi hiç bu kadar özel hissetmediğimi düşündüm. Onun gizlisine ortak olmak öyle anlamlıydı ki... Ne garipti ki şu an hissettiğimiz mutlulukta bugüne kadar hiç tanımadığım Kadir Amca'nın bile çok büyük payı vardı.

Kahvaltının ardından soba başında yaptığımız miskinlik, Kadir Amca'nın sesiyle bölündü. "Gençler, öğlen yemeğine mangal ziyafeti çekeceğim size. Sakın bir yerlere kaybolmayı düşünmeyin."

"Kadir Baba, o zaman biz biraz dolaşalım etrafta," diyen Rüzgar ayaklanıp elimi tuttu, sonrasında montlarımızı giyinip dışarı çıktık. Ormanın içinde el değmemiş bembeyaz karların arasında birbirimize sarılarak yürümeye devam ederken, "Şimdi sana dünyanın en klişe sorusunu soracağım, hazır mısın?" dediğinde yüreğimden taşan bir aşkla gülümseyerek baktım yüzüne.

"Gönder gelsin."

Şapkamdan kurtulan saçlarımı içi titrercesine bir bakışla geriye iterken, "Beni... Sevdiğini ilk ne zaman anladın?" diye sordu. Sorusu karşısında heyecanla yutkunup etrafa bakınsam da sonunda bakışlarımı gür kirpiklerinin arasında parıldayan gözlerine çevirdim.

Bir insan nasıl böyle güzel bakardı? Sanki bana baktığı her an içi titriyor, gözlerini kapadığında kaybolup gideceğimden korkuyordu. Evet, hissediyordum. Aşk dolu bakışlarının gerisinde sönük bir yıldız misali parlamaya çalışan o korkuyu görüyordum; ama anlayamıyordum. Her şey bu kadar güzelken korkmasına bir anlam veremiyordum. Belki de benim suçum, diye düşünüyordum artık. Kalbimi sonuna dek açmadığım için böyle hissediyor hâlâ...

"Ben de dünyanın en klişe sorusuna en klişe cevap olarak, 'Seni gördüğüm ilk anda,' demek isterdim; ama böyle olmadığını biliyorsun. Zaten seni gördüğüm ilk an bir başkası olduğunu düşünüyordum... Ama sana âşık olduğumu ne zaman anladığımı soruyorsan, işte ona net bir cevap verebilirim. Benim peşimden geldiğin o gece var ya... O izbe sokakta, şehrin unutulmuş bir köşesinde, yıldızların altında gözlerime dalarak, 'Bana böyle bakma!' dedin ya... İşte ben o an neye uğradığımı şaşırdım. Kalbim hızlandı, ellerim terlemeye başladı ve benden gitme ihtimalini düşündükçe bir çocuk gibi ağlamak istedim. Kaçıp durduğum ne varsa sanki o an çarptı yüzüme. Kendime itiraf etmem çok daha sonra olsa da ben o gece sana geri dönülmez bir

şekilde âşık olduğumu anladım. Daha da garip olan şey, o an hissettiklerimdi. Çünkü... Çünkü kendimi bildim bileli seni seviyormuşum gibi bir kabulleniş sarmıştı yüreğimi. Sanki sen hep oradaydın, kalbimin orta yerindeydin de benim seni fark etmemi bekliyordun. Bilmiyorum, çok garip, ama böyle hissettim. Hâlâ da böyle hissediyorum. Seni ne zaman sevdiğimi bilmiyorum; çünkü ben hep seni sevmiş gibiyim, Rüzgar."

Ne çok söz birikmişti içimde. Oysa daha nicesi dökülmemişti bile. Ona yüreğimi bu defa açabilmiş miydim bilmiyordum; ama şefkatin sevdaya, aidiyetin sonsuz bir teslimiyete karıştığı bakışlarını bir an olsun gözlerimden ayırmadığı için mutlu hissediyordum kendimi. Bir an sonra beni yeniden kolunun altına çekip başımın üzerine dudaklarını yasladı. Kalbim bir kelebek gibi çırpınırken, "Teşekkür ederim. Yüreğine beni seçtiğin için teşekkür ederim," deyince gülümsedim. Kendini şanslı sanıyordu. Onu seçtiğim için teşekkür ediyordu, ama yanılıyordu; çünkü şanslı olan asıl bendim. Böylesi güzel bir kalp bana teslim olduğu için, böylesi güzel bir sevda bana nasip olduğu için şanslı olan asıl bendim bu hikâyede...

Biraz sonra ortamın duygusallığından sıyrılırcasına ilerlemeye devam ettik. Yere usulca eğilip avucuma aldığım kocaman bir kar topunu tam Rüzgar'ın yüzüne isabet ettirdiğimde kahkahalarla gülmekten alamadım kendimi. Bir yandan gülüp bir yandan da bata çıka karların arasında koşarken çocuklar gibi mutlu hissediyordum. *Sahi, daha önce hiç bu kadar mutlu olmuş muydum ben?*

Rüzgar'dan kaçarken bir anda ayağımın boşluğa gelmesiyle kaçınılmaz son yine gerçekleşti ve bu defa da ormanın ortasında, el değmemiş karların arasında yuvarlanmaya başladım. Telaşlanmadım. Sinirlenmedim. Tam aksine, sadece mutlu olup yaşadığım her saniyenin tadını çıkardım.

Tabii tüm zırhından sıyrılıp benimle çocuk olan sevdiğim adamla birlikte...

Bir süre öylece nefes nefese karların üzerinde uzansak da sonrasında önce o doğruldu, ardından da elini bana uzatarak oturmama yardımcı oldu. Sonunda neredeyse yüz yüze gelecek şekilde durduğumuzda yüzüme vuran sıcak nefesiyle yutkundum. *Nasıl da güzeldi ona bir nefes kadar yakın olabilmek...*

"Bazen düşünüyorum, bu rüyadan ne zaman uyanacağım diye... O anlarda öyle bir korku yerleşiyor ki şurama..." Elini kalbinin üzerine bastırırken elimi onunkinin üzerine istemsizce yasladım ve o devam etti konuşmaya.

"Alışık değilim çünkü bu kadar mutlu olmaya. Böyle sevilmeye, en çok da sevmeye," deyip aşkla gülümseyince kendime mâni olamayıp elini sıkarak gülümsedim. Hem onu hissetmeye hem de yanında olduğumu hissettirmeye ihtiyacım vardı sanki.

"Öyle güzelsin ki... Bakışınla, gülüşünle, öfkenle, kırgınlığınla ve en çok da yüreğinle öyle güzelsin ki... Belki de bu yüzden hâlâ inanamıyorum elimi tuttuğuna... Sadece adımı söylerken bile nefesimi kesiyorsun. Sadece gözlerime bakarak bana dünyanın geri kalanını unutturuyorsun. Sen olduğunda geride hiçbir şeyin anlamı kalmıyor... İşte bu yüzden ödüm kopuyor, yanlış bir şey yapacağım diye... Yine saçmalayacağım ve sen benden gideceksin diye... Ben senden önce kuru bir kabuktan ibarettim, Zeynep... İçi boş, mutsuz, umutsuz bir kabuk... Seninle can buldum ben. Seninle tam oldum. Belki de haksızlık ediyorum sana... Sen... Öyle beyaz, öyle safsın ki... Tıpkı bir kar tanesi gibi..."

"Rüzgar..."

"Ama sensiz yapamam ben artık, baş belası. Ben de senin başına belayım bundan sonra. Karşındayım, yanındayım, hayatındayım. Sen nerede istersen oradayım. Ne yaparsan yap bana Zeynep, ben sendeyim... Ben sana aitim; çünkü

anladım ki sevmek sahip olmak değil, ait olmakmış... Her şeyi unutsan da bunu hiçbir zaman unutma, olur mu?"

Yüreğimi ilk bakışına teslim attığım adam, bana ait olduğunu söylüyordu. Ne diyebilirdim ki ben şimdi? Daha çok sevsem yeter miydi? Şimdi bile yüreğimden taşan bu sevdanın dahası mümkün müydü?

Oysa hiç bilmezdim ki ben aşkı... Bu acemi hâlimle nasıl da bu kadar çok sevmiştim böyle... Kendimi nasıl da bu kadar çok sevdirebilmiştim, aşktan kaçan buz tutmuş bir yüreğe...

Sıcak gülümsemelerimizin üzerine lapa lapa yağmaya başlayan kar taneleri üzerimizi birer birer örtüyordu. Gözlerimden habersizce akan ılık yaşlar kar tanelerine karışıp yanağımdan kaydığında Rüzgar bir tanesini dudaklarıyla sildi. Ona söylemek istediğim her şey o ılık yaştan dudaklarına bulaşırken alnını alnıma yasladı. Gözlerimi kapatıp bu ana hapsolmak istedim. Ona dokunma ihtiyacıyla ellerimle yüzünü kavradım ve ilk öpücük avuçiçime kondu. Yüreğim bir serçe gibi kanat çırpıyordu ve ben bir an sonra Rüzgar'ın sıcacık dudaklarını soğuktan buz tutmuş dudaklarımda hissederken artık bambaşka biri olduğumu biliyordum.

Sanki aşk nefesinde, dudaklarında gizliydi de şimdi bana karışıyordu. O gün orada, dünyanın bizi unuttuğu bir köşede, ilk öpücüğün büyüsünde, karların arasında âdeta aşkın tasviri gibiydik ve artık sahip olduğumuz tek bir gerçek vardı.

O bana aitti, ben de ona aittim...

On Yedinci Bölüm

Kabullenmenin Sancısı

Gülce

Bu aralar hayatımı özetlemeye kalksam pek fazla söze ihtiyacım olmazdı herhalde. Ece geldi... Ali onu gördü... Bense bittim... Geçmişten gelenin aşkıma taktığı çelmeyle yerin dibini boyladım...

O akşam Ece gelip benim kurduğum hayali yaşarcasına Ali'ye sarıldığında ve ben onları öyle görmeye dayanamayıp hiçbir şey söylemeden çekip gittiğimde canımı en çok yakan, arkamdan gelmesini beklemekti. Gelmeyeceğini biliyordum oysaki... *Beklediği gelmişken neden bana gelecekti ki?*

Gelmedi de zaten...

Şimdiyse günler geçti üzerinden... Birkaç günlüğüne de olsa gökkuşağına dönen hayatım, onun yokluğuyla renklerini yeniden kaybetti. Kızlar her şeyi bilmenin çaresizliğiyle beni ayağa kaldırmaya çalışsalar da gülmek gelmiyordu artık içimden. Mutlu değildim çünkü... Olmayacaktım da...

O kadar zavallı bir hâldeydim ki Ali'yle ilgili bir şey duymamak için Mert'ten bile kaçar olmuştum. O da bu sabaha kadar sürmüştü, Zeynep yanıma gelip Mert'in hasta hâlde evde tek başına olduğunu söyleyince soluğu arkada-

şımızın yanında almıştık. Beni görünce başta mırın kırın etse de sonunda gücü olmadığından nazlanmayı kesip beni affetmişti de neyse ki rahat bir nefes almıştım. Aşk da bir yere kadardı sonuçta, dostluk her şeyden önce gelirdi...

Gittiğimizde o kadar perişan bir hâldeydi ki onu hemen koltuğa yatırıp üzerini de ince bir battaniyeyle örterek bir şeyler hazırlamak için Zeynep'le mutfağa geçtik. Bir saat kadar sonra sofrayı kurduğumuz sırada memleketinden dönen Ayşe teyzenin de bize katılmasıyla biraz daha rahatlamıştık. Doğrusu hasta ve nazlı bir Mert tek başına hiç çekilmiyordu.

Onlar masaya geçerken ben de yüzümü yıkayıp biraz rahatlamak üzere lavaboya gittim. Burada kendi derdimi unutup dostlarımla geçirdiğim tasasız birkaç saat bana öyle iyi gelmişti ki günler sonra ilk kez içtenlikle gülümsedim, ama salona girdiğimde gördüğüm yüzlerle yine tüm mutluluk kursağımda kaldı.

Ali... Ece... Yiğit...

Onlar ayakta dikilmiş bana bakarlarken gülmek benim için artık imkânsızdı. Yine de her şeye rağmen günler sonra onu görebilmek iyi gelmişti âşık yüreğime, yanında Ece'nin olduğu gerçeğini bile unutmuştum bir an için. *Ona bakmayı öyle özlemiştim ki...*

"Gülce? Sen de buradasın demek. Ne güzel," deyip gülümseyen Yiğit'le dalgın bakışlarımı ona çevirirken ben de gülümsemeye çalıştım. Ali'nin çok yakın arkadaşıydı, Yiğit. Kafede çalıştığım günlerde tanışmıştık.

"Merhaba."

"Bizi tanıştırmadılar, ama... Ece ben," diyen kız bana elini merakla uzattığında kendimi daha fazla rezil etmeden elini sıktım. Sanki kendi boğazımı sıkmışçasına nefesim kesildi bir an. Çok güzeldi ve Ali bu güzel kızı sevmişti.

"Gülce ben de."

"Çocuklar, niye hepiniz ayaktasınız? Hadi herkes sofraya," diye seslenen Ayşe teyzeyle hepimiz masaya geçtik.

Böyle bir tablonun içinde olmaktan son derece rahatsızdım. Umutsuzca sevdiğim adam sevdiği kızla tam karşımda otururken karşılarında aldığım her nefes sanki eziyet oluyordu yüreğime. Biraz sonra benim yaptığım çorba servis edilirken Ayşe teyzenin şefkatli bakışları beni buldu, her şeye rağmen söylediklerine gülümsemeden edemedim.

"Gülce kızım maşallah, pek güzel koktu. Tam hasta çorbası bu, nereden öğrendin bakalım?"

"Bizim evde ne zaman biri hastalansa annem yapar bu çorbayı Ayşe teyze."

"Maşallah, anneleriniz ne kadar şanslı sizin gibi kızları olduğu için," deyip bakışlarını Zeynep'le benim üzerimde gezdirirken ikimiz de mahcupça gülümsedik. Çorbalardan sonra yemeklere geçtiğimizde de Ayşe teyze övgü cümleleriyle bizi utandırmaya devam etti.

"Kızlar, vallahi pek güzel oluyormuş böyle eve geldiğinde hazır yemek bulmak... Benim eşek sıpaları ancak, 'Yemekte ne var anne!' diye böğürmeyi bilirler... Bir gün de, 'Annemize yemek yapalım,' dediklerini duymadım daha."

Ayşe teyze serzenişleriyle hepimizi tebessüm ettirirken, "Aman anne, biz ne anlarız yemekten falan... Al sana hazırından iki kız evlat, onlar yapar sana," diyen Mert de annesini güldürdü.

"Biliyorum, yaparlar elbet güzel kızlarım... Allah'ım bir kız evlat nasip etmedi bana; ama inşallah sizin gibi hem yüzü hem huyu güzel gelinler nasip eder." Bunun üzerine Ali, "Âmin," diye fısıldayıp bana bakarak tebessüm ettiğinde içmekte olduğum su boğazımda kaldı, öksürerek kendimi banyoya nasıl attığımı bilemedim. *Tabii ki gözleri gözlerime tesadüfen değmişti. Beni kastedecek değildi ya...*

Yemekten sonra biz Zeynep'le sofrayı toparlarken diğerleri de koltuklara geçtiler. Çay tepsisini hazırlayıp içeri geçerken sohbet konusu Ece'ydi.

"Ece kızım, kaç yıl oldu görüşmeyeli... Anlat bakalım, her şey yolunda mı? Ailen nasıllar?"

"İyiler Ayşe teyzeciğim, selamları var size... Ben de daha fazla uzakta kalmak istemedim. Sevdiklerinden ayrı kalmak çok zor."

Son sözlerini Ali'ye bakarak söylemesi burukça gülümsememe sebep olurken bakışlarımı önüme eğdim. *Başkasına ait bir kalbe tutulacak kadar ne günah işlemiştim ben?*

"Ya... İşte Ece de Yiğit'le kafeye gelmişti. Mert'in hasta olduğunu duyunca gelmek istediler anne." Ali'nin sessizliği aniden bölen sözleriyle bakışlarım şaşkınlıkla onu bulurken bana baktığını görmek beni afallattı. Birdenbire sohbete böyle dahil olması öyle komikti ki... Sanki bana açıklama yapmaya çalışıyordu.

Yok artık daha neler, Gülce!

Sözlerinden sonra Ece sanki biraz bozulmuş bir hâlde Ali'ye bakarken Ali'nin bakışları hâlâ bendeydi. Bense bu karmaşık ortama daha fazla dayanamayarak, "Ben çayları getireyim," dedim. Mutfağa geçtikten bir an sonra yanı başımda beliren bedenle irkildim.

"Pardon, korkutmak istemedim."

"Yok, bir an boş bulundum sadece. Bir şey mi istemiştin?" Sorumdan sonra Yiğit tezgâha yaslandı.

"Hayır. İçerisi fazla gürültülü, biraz sessizlik iyi gelir dedim," diye geliş sebebini açıklayınca başımla onayladım.

"Ben çayları götüreyim," diyerek elimde tepsiyle ilerleyecekken önüme geçmesiyle bir adım geri çekildim istemsizce.

"Gülce, bak... Yanlış anlama, niyetim seni huzursuz etmek değil. Biliyorum, daha çok yeni tanışıyoruz; ama ben sadece seni biraz daha yakından tanımak istiyorum. Tabii sen de istersen... Belki arkadaş olabiliriz." Gülümsemesi ve beklemediğim sözleri karşısında şaşkınlıkla yüzüne bakarken kapı eşiğinde, "Ufaklık!" diye seslenen, daha doğrusu kükreyen adamla daha da panik oldum.

"E-efendim?"

"Zeynep seni çağırıyor," diye sert bakışlarla söylenmesini başımla onaylayıp mutfaktan hızla çıktım. Herkese servis yapıp Zeynep'in yanına oturduktan sonra, "Ne oldu?" diye sorduğumdaysa anlamaz bir hâlde baktı yüzüme.

"Beni çağırmışsın?"

"Ben mi? Yok, ben çağırmadım ki."

Ben ne olup bittiğini anlamazken biraz sonra Yiğit ve Ali etrafa yaydıkları sessiz gerilimle yeniden salona geldiler. Ece'nin hoşnutsuz bakışları da her saniye biraz daha canımı sıkarken, "Biz kalkalım artık," dedim ve beni destekleyen Zeynep'le ayaklandık.

Ali ve Yiğit aynı anda, "Ben sizi bırakayım," dediklerinde de bakışlarımız onları buldu. Yemek boyunca yaşadıklarım yetmezmiş gibi kendi aralarında girdikleri tartışma daha da gerilmeme sebep oluyordu.

"Ben bırakırım kardeşim, sen zahmet etme."

"Ne zahmeti abi... Sen Ece'yi bırakırsın, ben de kızları bırakırım işte."

"Ben üçünü de bırakırım kardeşim, sorun yok."

"Abi kızların evi Ece'ye ters, hem evleri benim yolumun üstü." Yiğit'in ısrarı üzerine Ali elini sıktı, sanki öfkeyle çenesi de kasılmıştı.

Ece, Ali'nin koluna dokunarak, "Yiğit haklı Ali, onun yolunun üstüyse kızları o bıraksın işte. Hem biz seninle eski mekâna gidecektik," deyip gülümsedi. Bu sefer ben sinirle ellerimi sıkarken, "Evet, bence de siz geç kalmayın gideceğiniz yere. Biz Yiğit'le gideriz," diye onayladım montumu giyerek. Yeni bir itiraz cümlesine fırsat vermeden Ayşe teyzeyle ve Mert'le vedalaştıktan sonra da arkama bile bakmadan evden çıktım.

Sessiz geçen bir yolculuğun ardından geç saatte eve varmışık. O gece Zeynep ısrarla Ali'nin de bana karşı hisleri

olduğunu söyleyip dursa da olmayacak bir hayale kapılıp yine başa dönmemek için duymazdan geldim onu. *Yüreğinde bana ait küçücük de olsa bir duygu kırıntısı olsaydı o gece onunla kalmaz, peşimden gelirdi çünkü.*

Ama gelmemişti...

Sınavlara hazırlık telaşıyla zamanımız epey hızlı geçerken Ali'den kaçma girişimlerim de son sürat devam ediyordu. Bir yandan da beklenmedik şekilde Yiğit girmişti hayatıma. Sadece arkadaşça yaklaşması gardımı indirmeme sebep olurken onunla beraber olduğum zamanlarda ister istemez gülümsediğimi fark ediyordum. Neşesiyle, enerjisiyle herkesi mutlu etmeyi başarabilen bir adamdı Yiğit.

Günler süren kaçışıma bugün kendi ellerimle son vereceğimi düşünürken biraz olsun güçlendiğime inanmak istiyordum karşısında. Atlatmış olmalıydım az da olsa... *Karşılığı olmayan bir aşk, yüreğimde sonsuza dek hüküm sürecek değildi ya...*

Öyle zannediyordum...

Yanılmışım...

Bunu da yüzüme güçlü bir gülümseme yerleştirip kafeden içeri girdiğim an onları el ele görmemle cam kırıkları gibi etrafa saçıldığımda anladım. Evet, bu sevda yüreğime belaydı ve ben bunu hiçbir zaman atlatamayacaktım.

Köşedeki masada baş başa oturuyorlardı ve ellerini masanın üzerinde birleştirmişlerdi. Ece Ali'ye bir şeyler anlatırken Ali sessizce onu dinliyordu. Ben solan gülümsemem ve dolan gözlerimle onlara bakmaya devam ederken bir an sonra, "Gülce!" diyen sesle irkildim. O saniye Ali'nin bakışları beni buldu, elini Ece'den aniden çekse de bunun artık hiçbir anlamı olmadığından başımı hızla diğer tarafa çevirip onları yok sayarak bizimkilerin yanına geçtim.

Ne kadar olduğunu tahmin edemediğim bir zaman dilimi boyunca masada dönen muhabbetleri dinlemeye çalıştım, ama gördüğüm resmi kafamdan silemiyordum bir türlü. Yine olmuştu işte... Yine umutlanmış ve yine hayal kırıklığına uğramıştım. Biraz sonra Ece de gelip büyük masada yanımıza oturdu. Yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı, bir an bakışlarını bana çevirmesiyle gözlerimi istemsizce kaçırdım. Ali de Zeynep'le mutfaktan pastayı alıp getirdiğinde hep birlikte Ömer için doğum günü şarkısını söylemeye başladık.

Evet, Ömer bu akşam yurda yerleşecekti ve biz hepimiz bugün ona güzel bir anı bırakmak için burada toplanmıştık.

Zeynep'le Rüzgar Ömer'in başında her zamanki gibi birbirlerine tatlı tatlı sataşırken Ela'yla Güney de duyamadığımız bir şekilde konuşuyorlardı. Bir ara araları epeyce açılmıştı, ama şimdi sorunlarını halletmiş görünüyorlardı. Mert'le Ege de yine gereksiz bir geyik muhabbetine tutulmuşken masada Ece, Ali, Yiğit ve ben de sessiz kalanlardık.

Yiğit bir ara kulağıma yaklaşıp bir şeyler söyleyince istemsizce gülümsedim. Her ne kadar söylediği şeyler bu gergin ortamda bile keyfimi yerine getirse de başımı karşıya çevirdiğimde Ali'nin çatık kaşları ve öfkeden koyulaşmış gözleriyle karşılaşınca gülümsemem anında toz oldu. Hafif çalan müzik eşliğinde herkes kendi âlemindeyken Ece'nin başını Ali'nin omzuna yaslaması benim için bardağı taşıran son damla oldu. Birden ayaklanmamla Yiğit, "İyi misin?" diye endişeyle sordu, akmaya hazır gözyaşlarımı güçlükle engelleyip ona gülümsemeye çalıştım.

"İyiyim. Lavaboya gideceğim sadece."

Hızlı adımlarla lavaboya geçtim ve aynanın karşısında ağlamamak için kendimi kastım; çünkü ağlasam biliyordum ki yüzüm domates gibi kızaracaktı ve herkes anlayacaktı. Birkaç dakika derin nefesler alıp biraz olsun kendime

geldiğimi hissederken soğuk suyla yüzümü yıkadıktan sonra ellerimi lavabonun kenarına yasladım.

Aynadaki buruk bakışlı yansımam yüreğimi acıtsa da, "Biraz daha sabret, Gülce... Biraz sonra çıkıp gideceksin buradan ve artık onları görmek zorunda kalmayacaksın... Ali'yi unutacaksın!" diye fısıldayıp kenardan birkaç kâğıt havlu çekerek yüzümü kuruladım. Dağılan saçımı ve makyajımı da düzelttikten sonra derin bir nefes daha alıp yüzüme yalancı bir tebessüm yerleştirdim. Tam arkama dönüp kapıyı açmıştım ki ne olduğunu bile anlamadan içeri itildim, sırtım kapıya yapıştığında karşımdaki adamla şok içinde kalakaldım.

"Ali? Ne oluyor?"

Yüzünü bir nefes kadar yaklaştırdı yüzüme. Biraz öfke ve biraz da anlamını çözemediğim başka duygularla harmanlanmış yeşilleriyle gözlerime bakarken dudaklarıma vuran nefesin söyledikleri beni telaşlandırdı.

"Sence de artık konuşmamız gerekmiyor mu ufaklık?"

Konuşmak... Ne çok isterdim seninle saatlerce oturup konuşabilmeyi... Aylardır kâğıtlara mürekkeple akıttığım aşkımı şimdi sözlerimle sana akıtabilmeyi... Aslında çok fazla zamana ya da onlarca kelimeye de ihtiyacım olmazdı... Sadece gözlerinin en derinine bakıp tek bir şey demek isterdim sana... Sadece bir sahiplenme ekinden bul, çıkar isterdim aşkımı... Aylarca gözlerinden uzakta yaşadığım seni, sana anlatmak isterdim...

Ali'm demek isterdim...

Ama diyemezdim... Diyemem... Bana ait değilsin çünkü...

"Ne konuşacağız?"

"Bilmem, sen başla bir şeylerden... Mesela neden bir türlü Yiğit'in dibinden ayrılmadığını anlatabilirsin bana..." Gözlerim şaşkınlık ve öfkeyle parladı. *Ne ima ediyordu şimdi bu adam?*

"Benim kimsenin dibinde durduğum falan yok!"

"Öyle mi ufaklık? Peki daha iki dakika önce adamın burnunun dibinde neye gülüyordun?"

"Benim kimseyle dip dibe olduğum falan yok. Ne söylediğine dikkat et! Herkes gibi, tıpkı sizin gibi o masada oturuyorduk sadece. Komik bir şey söyledi, ben de güldüm, ne var ki bunda? Ayrıca şu an birinin dibinde olan biri varsa o da sensin!" Ellerimle kaslı göğsünden ittirdiğimde bedeninin bir an için kasıldığını hissettim. Ben daha Ali'ye değen parmak uçlarımda başlayan yangına anlam veremezken onun aniden bileklerimden kavrayıp beni biraz sertçe kapıya yaslamasıyla parmaklarımdaki yangın tüm bedenimi hızla istila etti.

"Ne-ne yapıyorsun?"

Dudakları bir şey söylemek istercesine birkaç kez aralanıp kapandı, kararsızlık yaşıyor gibi bir hâli vardı. Gözleri her ne kadar gece çökmüş bir orman misali kararmış olsa da bilakis geceye eşlik eden yıldızlar misali parlıyordu her bir haresi...

"Gülce... Ben..."

Konuşmaya tam karar vermişti ki bir anda gitgide bize yaklaşan birinin, "Ali?" diye seslenmesiyle dudakları yeniden kapandı. Her zaman yaptığı gibi yine benden uzaklaşacağını düşünüp bakışlarımı yere indirdim. Bir an sonra yaslandığım tuvalet kapısının açılmaya zorlanmasıyla Ali hâlen tuttuğu bileğimi bir anda çekiştirerek beni kabinlerinden birine soktu ve kapıyı hızla kapattı.

Ah! Lanet olasıca adam, hadi beni sokuyorsun da sen neden benimle bu kıç kadar yere giriyorsun acaba?

"Ne yapı-"

Bağıracağım sırada elini dudaklarıma götürüp susmam için işaret verdi. Tam o sırada tuvalet kapısının açılması ve Ece'nin, "Gülce?" diye seslenmesiyle de gözlerim dehşetle açıldı. Ali, "Sakin ol," diye dudaklarını oynatırken müna-

sip bir taraflarına tekme atmamak için zor tuttum kendimi. *Bu kadar uygunsuz bir durumda nasıl sakin olabilirdim acaba?*

"Gülce içerde misin?"

"E-evet."

"Ali'yi gördün mü? Deminden beri onu arıyorum."

"Yok, görmedim. Odasındadır belki," derken bir yandan da Ali'ye onu öldürmek ister gibi bakıyordum beni düşürdüğü şu saçma sapan durum için. O ise anlamadığım bir şekilde keyfi yerinde görünüyordu. Benim çaresizce çırpınmama tepkisi, dudaklarından firar etmek için fırsat kollayan bir gülümsemeydi sadece. *Bir de aklı başında zannederdim onu, aslında delinin tekiydi bu adam...*

"Oraya da baktım, ama... Neyse, çıkar bir yerlerden herhalde," diyen mırıltının peşi sıra kapının kapanma sesi gelince kapıyı hızla açıp etrafı kontrol ettim. Boş olduğunu görünce de kendimi aceleyle kabinden dışarı attım.

"Az kalsın rezil oluyorduk. Bizi böyle görseler kim bilir ne düşüneceklerdi... Lütfen bir daha böyle bir şey yapma!" Bunu dememin üzerine şapşal şapşal tebessüm etmesi iyice sinirlendirdi beni. Hiç dinlemediğini fark edince de oflayarak tuvaletin kapısını açtım. Koridora şöyle bir göz gezdirdim ve kimselerin olmadığını görüp Ali'ye döndüm yeniden.

"Hadi, kimse yokken çık sen," dediğimde iki adımla yine dibime girdi.

"Gülüşünü herkese gösterme ufaklık," deyip âdeta bir hayalet gibi ortadan kaybolurken payıma yine arkasında kalmak düştü.

Kendime gelip soluklanarak içeri geçtim, neyse ki herkes kendi âlemindeydi de kimse yokluğumu fark etmişe benzemiyordu. Biraz sonra herkes yavaş yavaş ayaklandığında ben de toparlanırken Yiğit sıcak bir tebessümle yanıma geldi.

"Gülce, sinemaya gitmek ister misin? Güzel filmler girmiş vizyona, ne dersin?"

Her ne kadar eve gidip yalnız kalmak o an için daha cazip gelse de bana onca şey söyleyip hâlâ Ece'nin yanında olan Ali'ye duyduğum öfkeden dolayı bir anda, "Olur, gidelim," dedim. Sözler daha dudaklarımdan döküldüğü anda pişman olsam da biliyordum ki vazgeçmek için artık çok geçti. İşin kötüsü, biz tam çıkacakken Ali ve Ece de kendilerini sinema planımıza fütursuzca dâhil etmişti ve bugün talihin benden yana olmadığını bir kere daha anlamıştım

Yiğit montunu giyinirken, "Bende araba yok. Bugün senin arabayla gidelim," dediğinde Ali onu başıyla onayladı ve birlikte Ali'nin arabasına ilerledik. Ali sürücü koltuğunun, Ece de öndeki yolcu koltuğunun kapısını açtı. Ben de Yiğit'in yanına, arka koltuğa geçmek üzereydim; ama Ali'nin Ece'ye dönerek, "Ece, Gülce'nin arkada midesi bulanıyor. Öne otursun," demesiyle elim tuttuğum kapı kolunda donakaldım.

"Öyle mi Gülce?" diye soran Ece'nin gözleri huzursuzca kısılmıştı, bu işten hiç hoşlanmadığı ortadaydı.

O yüzden de, "Şey, aslında öyle, ama... Sorun değil, uzun yola gitmiyoruz sonuçta, ben arkada giderim," deyip arka koltuğa hızla yerleştim. Şu dörtlünün arasında Ali'nin yanına oturmak akıl ve ruh sağlığım açısından pek de tekin değildi doğrusu. Ece de omuz silkip dünden razı bir tavırla ön koltuğa hevesle kurulduğunda Ali huysuzca ağzında bir şeyler geveleyip arabayı çalıştırdı.

Alışveriş merkezine girip en üst kattaki sinema bölümüne çıktık. Biz Yiğit'le önden ilerlerken Ali'yle Ece de arkamızdan yürüyordu. Gişelerin önüne geldiğimizde, "Ne izlemek istersiniz hanımlar?" diye centilmence sorarak seçim hakkını bize bıraktı Yiğit.

Ben yanımda bu iki âşık varken romantik film izlemeyi kaldıramayacağım için gözüme bir aksiyon filmi kestirmiştim; ama Ece romantik bir filmde ısrarcı olunca sesimi çıkaramadım.

Salonda da olası bir yakınlaşmayı görmekten korkarak film boyunca gözlerimi perdeden çekmedim ve kazasız belasız biten filmin ardından hep birlikte yemek katına geçtik. Biraz sonra siparişlerimiz geldi, masadaki sohbet zaman geçtikçe beni de içine aldığında belki de her şey düşündüğüm kadar kötü değildir diye düşünmeye başlamıştım. Belki de hislerimi bir kenara koyup kendimi yaşadığım güzel anlara bırakmalıydım.

Ece'nin istisnasız her konuda bir fikri vardı ve bunlardan bahsederken de ukalalık taslamıyordu kimseye. Yıllardır yurtdışında yaşaması da belli ki ona çok fazla şey katmıştı. Başka şartlar altında tanışmış olsaydık arkadaş olmayı dahi isteyeceğim biriydi aslında. Ömer'i tanımıyor olmasına rağmen bugün ona bir abla gibi yaklaşmış, ortama ayak uydurmuştu aramızda. Zaman diyordum, belki de bize iyi gelecek olan sadece zamandı...

Biraz sonra, "Ben bir lavaboya gideyim," deyip ayaklandım. "Ben de seninle geleyim," diyerek bana eşlik etti Ece. Birlikte lavaboya geçtiğimizde ben ellerimi yıkarken o da aynada zaten kusursuz görünen makyajını tazeledi. Bir an sonra rujunu çantasına atarken, "Gülce, senden bir şey isteyebilir miyim?" diye çekinerek sorunca ellerimi kurulayıp ona döndüm merakla.

"Tabii... Yani, yapabileceğim bir şeyse..."

"Kesinlikle sadece senin yapabileceğin bir şey... Bugün... Yani nasıl desem, Ali'yle bizim için anlamı olan bir gün. Ben de ona bir sürpriz hazırladım; ama bu olaylar olunca bir türlü planımı gerçekleştiremedim. Hikâyemizi biliyorsundur muhtemelen, biz uzun zamandır birbirimizi görmedik ve bu geçen yıllar ikimiz için de çok zordu. Ben buradan giderken aslında Ali'den hiç gidemediğimi onu yeniden gördüğümde tekrar anladım..."

Yanılmışım. Ece mükemmel biri olabilirdi; ama biz asla arkadaş olamazdık.

"Bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sorarken de üzgün bakışlarımı gizlemek için etrafta gezdirdim. Ağlamak istemiyordum artık.

"Gördüğüm kadarıyla Ali sana çok değer veriyor. Yani kendisi de söyledi, Zeynep'le seni Mert'ten farklı görmediğini... İşte şimdi de seni Yiğit'le yalnız bırakmakta zorlanıyor. Bilirsin işte, abiler kız kardeşlerini koruma içgüdüsü taşırlar. Yani demek istediğim, ben Ali'ye gidelim desem o seni bırakmaz; ama sen Yiğit'le gitmek istediğini söylersen bir şey diyemez... Bizim için bunu yapabilir misin?"

Ben izin versem neydi, izin vermesem neydi? Kimdim ki ben? Yaşayacakları bir şey varsa benim varlığım onlara zaten engel olamazdı. Belki de olması gereken buydu. Onlar için değil, kendimi bu çıkmazdan kurtarmak için bunu yapmak zorundaydım; çünkü başka türlü kurtulamayacaktım.

O yüzden de başımı sallayarak, "Tamam," deyip başka da bir şey söylemeden çıktım lavabodan. Daha fazla konuşmak anlamsızdı.

Yeniden masaya dönüp Yiğit'e birlikte sahile gitmeyi teklif ettiğimde gözlerinin parlaması beni şaşırtsa da Ali'nin hayal kırıklığıyla bakan gözleri kadar etkilememişti. Yine de... Hiçbir adım atmazken benden bir şey beklememeliydi; çünkü benim bu bilinmezliğin ortasında durduğum yeri bilmeden yaşamaya devam edecek gücüm kalmamıştı artık...

Oradan ayrılıp Yiğit'le sahile gelmiştik, yol boyu yürürken ikimizden de ses çıkmıyordu. Biraz daha ilerledikten sonra boş banklardan birine oturduk. Suskunluk devam ederken konuşmaya başlayan Yiğit'le bakışlarımı denizden alıp ona çevirdim.

"Neden bu kadar durgunsun, Gülce?"

"Bir sebebi yok, yoruldum herhalde."

Bir süre daha sessizce oturduktan sonra Yiğit önemli bir konuşmaya başlar gibi boğazını temizledi. Bu hareketiyle dikkatimi yeniden çekti, "Gülce?" demesiyle oturduğum yerde hafifçe kıpırdanarak ona döndüm.

"Efendim?"

"Bak... Söze nasıl başlayacağımı pek bilemiyorum aslında... Ben daha önce de sana bir şeyleri anlatmak istedim, biliyorsun..."

"Yiğit..."

"Dur lütfen, konuşmama izin ver... Biliyorum, daha başında sadece arkadaş olabileceğimizi açıkça ifade etmiştin bana; ama ben sonucu ne olursa olsun sana kendimi anlatmak istiyorum. Bunun benim için ne kadar garip olduğunu bilemezsin. Bu yaşıma kadar kimseyle böyle bir konuşma yapıp üstüne de bu kadar heyecanlanmamıştım. Daha kafeye geldiğim ilk gün seni orada gördüğümde-"

"Yiğit, lütfen bana böyle şeyler söyleme... Benden duymak istediklerini sana söyleyemem ben..." Bir süre anlamayarak yüzüme baksa da bir an sonra çaresizce düştü omuzları...

"Çünkü başkasına söylemek istiyorsun değil mi? Başkası var kalbinde?" diye mırıldandığındaysa cevap vermeden bakışlarımı denize çevirdim yeniden.

"Merak etme, kim diye sormayacağım. Sadece şunu merak ediyorum... Gözlerinden bir türlü atamadığın bulutların sebebi o mu?"

Buna verecek bir cevabım yoktu işte. Evet, hüznümün sebebi Ali'ydi; ama yaşadığım tüm mutluluklara da yine o sebep oluyordu.

"Sen konuşmuyorsun madem, o zaman ben bir tahminde daha bulunayım. Ona âşık olduğundan da haberi yok, değil mi?"

"Yiğit, ben bunları konuşmak istemiyorum."

"Neden bu kadar umutsuzsun?" diye ısrarla konuşmaya devam ederken derin bir nefes aldım. Onunla bunları ko-

nuşmam belki de yanlıştı; ama öylesine dolup taşmıştım ki bir an için kendime engel olamadım.

"Başkasına âşık çünkü!"

"Bu... Kötüymüş... Peki, emin misin?"

"Evet... Bilmiyorum... Yani âşık galiba... Lütfen daha fazla üsteleme..."

"Tamam; ama sana son olarak bir arkadaş tavsiyesi vereyim. Aşkta grilere yer yoktur, Gülce. Bir adam ya âşıktır ya değildir. Eğer âşık olsaydı, emin ol bunu bilirdin. Belki de duyduğun ya da gördüğün her şeyi yanlış yorumlamış, o adamın başkasına âşık olduğuna inanmışsındır. Emin olmak için yüzleş onunla. Ne kaybedersin?"

Son sözleri bunlar olmuştu, sonrasında da tam bir centilmen gibi yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anlayıp yanımdan ayrılmıştı. Söylediklerinden sonra sanki tüm ezberim bozulmuştu ama. Olabilir miydi? Her şey göründüğünden bambaşka olabilir miydi? Gerçekten de bir şeylerden emin olma zamanım artık gelmişti belki de... *Ali'yi parça parça içimden atamıyorsam belki de tek seferde atardım... Ya da belki...*

Devamı gelmedi, onunla yüzleşmeden de gelmeyecekti. Bu yüzden ben de oradan ayrıldım ve hiç düşünmeden kafeye gidip yolun karşısındaki banka oturdum, sonra da yağmaya başlayan karın altında saatlerce onun gelmesini bekledim. Soğuktan sızlayan ellerimi nefesiyle ısıttığı hayalleri düşleyerek bekledim.

Sonra geldi; ama hayal ettiğimin aksine yalnız değildi...

Yine de bir umutla yağan karın altında bedenim buz tutarken arabadan inip kafeye gitmelerini izledim. Sonra her şey romantik bir film sahnesi gibi bir anda oldu gözlerimin önünde. Buzdan ayağı kayan Ece sıkıca Ali'ye tutunduğunda dudakları Ali'nin dudaklarına kapandı. Ölüm gibi gelen o anda arkamı hızla dönüp kar tanelerine karışan gözyaşlarımla koşarken artık anlamam gerekeni biliyordum.

Bu onların masalıydı ve benim bu masalda yerim hiçbir zaman olmayacaktı.

On Sekizinci Bölüm

Can Kırıkları

Zeynep

Bu yaşıma gelene dek çocukluğumun geçtiği sakin kasabadan mıdır yoksa entrikalardan uzak okul yıllarımdan mıdır bilmem, günlerim fazlasıyla olaysız ve belasız geçti benim. Ne gizli saklı oyunlar bildim ne de her duyguyu uçlarda yaşatan bir aşk... Ne zaman ki yolum İstanbul'a düştü, ufuk çizgimin sonunda toprak gözlü bir adam sureti belirdi... İşte o an değişti her şey... Başta da kalbim payını aldı bu değişimden...

Sevginin her hâlini bildiğini sanan aciz kalbim Rüzgar'la aşkı öğrenmeye başladı. Sonrasında da aşkla gelen mutluluğu, heyecanı ve özlemi...

Birini özlemek başka, âşık olduğun insanı özlemek bambaşkaymış, bunu da o öğretti bana. Geçen her gün bildiğimi sandığım tüm duyguların aşkla yeniden şekillendiğini, daha fazla güçlendiğini öğrendim onunla...

Sonra... Âşık olduğum adam bana geldikçe bu sefer de onun gitmesinden korkmaya başladığımı fark ettim. Birbirimize attığımız her adımda uzaklaşma korkusu düştü kalbime. Anladım ki aşk denen efsunlu his, iki kalp çarpıntısı

arasındaki köprüymüş. Tüm hisleri iyisiyle kötüsüyle en uçlarda yaşamanı sağlayan mucizevi bir duyguymuş...

Her şeye rağmen çok güzelmiş...

Tamı tamına üç hafta geçti... Ömer için kafede düzenlediğimiz partinin ertesi günü Rüzgar ve Ali abiyle birlikte Ömer'i Sosyal Hizmetler yurduna yerleştirmek zorunda kaldık. O günden sonra da bir hafta boyunca Ömer'i her gün ziyarete gittim. Yurdun kapısında saatlerce bekleyerek iyi olup olmadığından emin olmak istedim. En sonunda Yurt Müdürü Hulusi Kentmen görünümlü Fehmi Amca beni elinde cetvelle kovalayınca da ziyaret sıklıklarını mecburen azaltmak zorunda kaldım. Sonraki süreçte Ömer'in orada arkadaş edinmeye başladığını, üstelik okula da başladığını görünce de içim biraz olsun rahatladı. Sonunda bir çocuk nasıl yaşamalıysa öyle yaşamaya başlamıştı yaralı kuşum... Belki annesiz babasız olduğundan bir yanı hep kırık dökük kalacaktı; ama orada da gücüm yettiğince yanında olacaktım. Çünkü Ömer, kardeş olmak için kan bağının gerekmediğini öğretmişti bana. Bu yüzden ben de ablası olarak hayatının sonuna kadar onun hayatının bir parçası olacaktım...

Gireceğimiz sınav için yine sabaha kadar aralıksız ders çalıştıysak da ertesi gün sınav çıkışında yüzlerimizde yer alan gülümsemeler, uykusuz kalmamıza değdiğinin ispatıydı. Sınav çıkışı buluşmak için Rüzgar'a söz verdiğimden Gülce ve Mert'le vedalaştıktan sonra bahçede olduğunu haber veren sevgilimin yanına koşar adım gittim.

Beni gördüğü an yüzünde yer edinen âşık olunası gülümsemeyle yanağımı öptükten sonra, "Hadi güzelim," dedi ve elimi tutup arabasına doğru hareket etti. Olduğum yerde kımıldamadığımı görünce de bana dönerek, "Ne oldu?" deyip tek kaşını kaldırdı.

Yüzümde keyifli bir gülümsemeyle otoparkın karşısındaki çıkış kapısını gösterdim. "Oradan gideceğiz," dediğimde anlamadığını gösterircesine kaşlarını çattı.

"Bugüne kadar hep senin arabanla senin sokaklarında gezdik. Bence biraz halka karışmanın artık vakti geldi Rüzgar Yücesoy... Madem seninle ben biz olduk artık, o zaman her şeyde biraz senden biraz benden... Düş bakalım önüme de otobüsü kaçırmayalım." Sözlerimi bitirdikten sonra çıkışa doğru ilerlerken dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Şaka herhalde?" deyip gülse de tavrımı hiç bozmadığımı görünce gülümsemesi soldu.

"Zeynep, neden kendimize eziyet edelim, nereye istersen arabayla gidelim işte..."

"Hayır efendim, otobüsle gideceğiz. Hatta sana bir de kıyak yapıyorum, metroya da bineceksin. Sonuçta bütün Avrupa kullanıyor metroyu... Popüler bir şey yani, tam sana göre..."

"Güzelim, abartma istersen, metroya bindim ben," dediğinde tatlı çıkışı karşısında kıkırdadım. "Ne güzel işte... Yabancısı da değilsin, zorluk çekmezsin." Yeniden yürümeye başladığımda da ardımdan homurdanarak yürümesi yine kıkırdamama sebep oldu. Yanıma gelip kolunu omzuma atarak beni iyice kendine çekerken ben de kolumu beline dolayıp gülümsedim.

"Bunu sevdim bak. Arabada sarılamazsın böyle," deyince yüzüne aşkla baktım. "Toplu taşımanın faydaları..." Bunun üzerine alnımdan öpüp güldü ve birlikte otobüs durağına yürüdük. Duraktakilerin çoğunluğu bizim okulun burslu öğrencileriydi, bu yüzden Rüzgar'a uzaydan düşen bir gökcismiymiş gibi şaşkınlıkla bakmalarına hak vermeden de edemedim. *Bir insan bir otobüs durağında bu kadar mı eğreti dururdu?*

Otobüse binince Rüzgar'ın akbili olmadığından hâliyle onun yerine de kartımı basmam egosunu fena hâlde zedelemişti, ben de onun verdiği bu tepkilere kahkaha atmamak için zor tutuyordum kendimi...

Aslında onunla uzun uzadıya bir otobüs macerası yaşamayı planlamıştım; ama otobüs tıklım tıklımdı ve ayakta olduğumuz için Rüzgar bana temas eden her adamı dövmeye kalkışınca daha ikinci durakta bizi otobüsten attılar sonunda. Ben Rüzgar'ın öfkeden kudurmuş ve giden otobüsün ardından alayına saydıran bu hâllerine kahkahalarla gülerken onun tek yaptığı bana sinirle bakıp homurdanmaktı. *O kadar alışık değildi ki...*

"Gülme, Zeynep! Gülme dedim! Gülmesene be kızım... Adamlar ağzının içine düşeceklerdi resmen... Bana bak, sen her gün böyle mi gidip geliyorsun yoksa? Bak sana söylüyorum, bundan sonra otobüse binmek falan yok! Ben götürüp getireceğim seni!" Dediğine itiraz etmek için ağzımı açmıştım ki, "Konu kapandı, Zeynep!" diye kükrediğinde mecburen sustum. *Tabii ki öyle bir şey olmayacaktı.*

Sonra yine o kızgın boğa hâlleri aklıma geldi ve dayanamayıp gülmeye başladım. Gözlerini devirip önden önden yürüse de bugünün verdiği cesarete yenilip kalabalık caddede koşarak sırtına atladım. Hazırlıksız olduğu için sendeleyecek gibi olmuştu, ama hızla toparlanıp bacaklarımı sıkıca kavradı. Kollarımı boynuna dolayıp kahkahalarla gülerken etrafımızdaki kimi hayran kimi kıskanç ve kimi ayıplayıcı bakışları umursamadan yaşadığımız bu mutluluğun tadını çıkardım sadece.

Sonrasında sahile inip belki de hayatımız boyunca yediğimiz en kötü köfte ekmeği yememize rağmen keyfimiz katlanarak arttı. Bu güzel günü ilk kez birlikte İstiklal Caddesi'nde el ele yürüyerek, arada sokak çalgıcılarını dinleyerek ama ellerimizi ne olursa olsun asla ayırmayarak tamamladık.

Hayatımın en tasasız, en mutlu ve en huzurlu günü sevdiğim adamın aşk dolu bakışlarıyla tarihe kazınırken bugün en kötü anlarımda bile dönüp dönüp yeni baştan hatırlamak isteyeceğim bir gün olarak yüreğimdeki yerini hep koruyacaktı...

Kabul etmek lazımdı ki insan yaptığı seçimlerin sonuçlarına öyle ya da böyle katlanmak zorundaydı. Şimdi ben de Ece'nin üzerine bile isteye döktüğüm meyve suyundan dolayı başıma geleceklere hazırlıklıydım ve pişman olduğumu söyleyemezdim. "Ay! Çok pardon, istemeden oldu," diyerek elime geçen tüm peçeteleri Ece'nin üzerine fırlatırken onun bunu kasten yaptığını bilmesine gerek yoktu tabii. Görünmez kazaydı işte...

Ömer için kafede toplandığımız o günün akşamı her ne olduysa günlerdir, hatta haftalardır durmaksızın ağlayan dostumu düşündüğümde öfkem daha da harlanıyordu ve bu kızın ne suçu var diye düşünemiyordum. *Kimse kusura bakmasın ama arkadaşlık biraz da taraf tutmayı gerektiriyordu...*

Ece her ne kadar beni öldürecekmiş gibi suratıma baksa da asilliğinden taviz vermemeye çalışarak, "Tamam, sorun değil," dedi ve tuvalete ilerlerdi. Ali abi ise bakışlarını bana çevirip tek kaşını kaldırdı. "Zeynep?" dediğinde, "İstemeden oldu abi," diye sırıtışımı bastırmaya çalışarak cevap versem de Ali abi sen onu benim külahıma anlat dercesine başını iki yana salladı. Odasına ilerlerken arkasından kıkırdayıp omuz silkerek işime geri döndüm. Kısacası kafede her zamanki gibi bir gündü yaşadığım...

"Pardon, bakar mısınız?"

Duyduğum sesle elimdekileri kenara bıraktım ve arkama dönüp bana seslenen genç kıza doğru ilerledim. Oldukça sevimli görünen kumral saçlı kız muhtemelen benim yaşlarımdaydı. Kafeye gelenleri aşağı yukarı simalarından tanımaya başlamıştım; ama bu kızı burada ilk kez görüyordum. *Bizim okuldan mıydı acaba?*

"Hoş geldiniz. Ne alırdınız?" deyip kalemimi açtım ve cebimdeki not defterimi çıkarıp gülümseyerek bakışlarımı kıza çevirdim.

"Merhaba... Ben bir çikolatalı pasta alayım," dediğinde, "Hemen geliyor," diye yanıt verip yanından ayrıldım. Pastayı servise hazır hâlde alıp elimde tepsiyle yeniden içeri geçtim. Masaya bırakırken, "Afiyet olsun," deyip arkamı dönecektim ki, "Burada çalışmak zor olmuyor mu, Zeynep?" sorusuyla kaşlarım istemsizce çatıldı.

"İsmimi nereden biliyorsunuz?"

"Şey... Yaka! Yaka kartında yazıyor ya, oradan gördüm." Bakışlarım tişörtümün üzerindeki personel kartına istemsizce giderken utanarak gülümsedim. *Doğru ya!*

"Kusura bakma, birden pat diye sordum. Ben buralarda yeniyim de, etrafı tanımaya çalışıyorum öyle."

"Anladım. Ben de yeni sayılırım aslında, okul için bu sene geldim İstanbul'a. Bir yandan da burada çalışıyorum. Sınav dönemleri yoğunluktan dolayı biraz zorlanıyorum; ama onun dışında çok sıkıntı olmuyor," dediğimde gülümseyerek başını salladı. Pek bir meraklı görünüyordu.

"Nerelisin?"

"İzmirliyim."

"Belli zaten, İzmir'in kızları güzel olur derler." Cümlesine gülümseyerek karşılık verdim. Kendisi de çok güzeldi.

"Karşıdaki okuldasın galiba, Evren'de?" diye sordu bu sefer.

"Evet. Nereden bildiniz?"

"Bilmem, tahmin ettim. Yani okula yakın bir yerde çalışmak istersin diye düşündüm." Bakışlarım yine şüpheyle kısıldı. Bu kız ya fazla meraklıydı ve benim hayatımı kurcalamaya çalışıyordu ya da ben gerçekten bu aralar fazla dizi izlemeye başlamıştım.

"Neyse, ben işimin başına döneyim artık," dememle hemen atlayarak, "Ben bir limonata alabilir miyim?" diye sorunca başımla onayladım. Limonatayı da getirip yanından tam ayrılacaktım ki sorduğu soruyla tekrar durmak zorunda kaldım.

"Az önce konuştuğun esmer yakışıklı arkadaşın mı?"

Ben az önce kiminle konuştum? Ali abi? Ama o sarışın... Bir dakika... Ders arası yanıma uğrayan Rüzgar'la... Yani bu kız benim Rüzgar'ıma mı yakışıklı dedi şimdi?

Az önce gülümseyen bakışlarım yerini kızgın versiyonuna bırakırken kaşlarımın çatılmasına engel olamayarak, "Neden sordunuz?" diye âdeta tısladım.

"Geldiğimden beri gözlerimi alamadım valla... Ne yalan söyleyeyim, çok yakışıklı çocuk," deyip gülümsediğinde saçını başını yolmamak için zor tuttum kendimi. *Ne diyordu bu be!*

Sakin ol, Zeynep! Zeynalığın âlemi yok. Rüzgar'a herkes asılıyor zaten, yeni bir durum değil ki bu. Tamam, sakin. Derin nefes al. Bir. Sakinleşeceğim. İki. Sakinleşmek üzereyim. Üç. Tamam, sakinim.

"Başka bir isteğiniz yoksa ben işimin başına döneyim," diye sinirle söylenip arkamı dönsem de koluma dokunup yeniden durdurdu beni. *Çattık ama!*

"Aslında diyecektim ki o yakışıklı arkadaşını arayıp buraya çağırsan? Ben de malum yeniyim buralarda, tanışmış olurduk."

"Yok artık, daha neler! Bak, etrafta bir sürü insan var, git onlarla tanış!" Cümlemde artık saygı namına tek bir ek bile kalmazken kızı kovmam an meselesiydi. *Bir bitmiyordu mübarekler!*

Ben sinirle kızdan nasıl kurtulacağımı düşünüp bakışlarımı etrafta gezdirirken Rüzgar'ın bir anda kapıdan içeri girmesiyle gözlerim şokla açıldı. *Ne işi vardı bunun şimdi burada?*

Kız da Rüzgar'ı görmüş olacaktı ki, "Şansa bak, geldi işte!" deyip âdeta şakıyarak kolumu dürtünce ters ters baktım yüzüne. *Ben öldürürdüm ama bunu!*

"Bana bak kızım, ondan uzak dur! Sana bakmaz o, şansını zorlama boşuna!" diye çıkıştığımda, "Neden ki?" diye sorup tek kaşını eğlenircesine kaldırdı.

"Çünkü... Çünkü sevgilisi var."

"Yani?"

"Ne demek yani? Sevgilisi var diyorum, anlamıyor musun?"

"Ben çok gördüm sevgilisi olduğu hâlde başkalarıyla takılanları... Hem ne var ki, bence o da güzel bir kızla bir kahve içme teklifini reddetmeyecektir." Elimdeki tepsiyi kafasına geçirmemek için zor tutuyordum kendimi artık. *Bu ne tür bir arsızlıktı!*

"Saçmalık... Rüzgar öyle biri değil... Sığ bir adam değil!"

"Demek adı Rüzgar... Sevgilisi de çok şanslı bir kız olmalı. Baksana, bu kadar yakışıklı bir çocuğu kaptığına göre..."

"Sana ne be! Deli misin nesin?"

"Seninle bir iddiaya girelim mi Zeynep? Ben şimdi gidip Rüzgar'ın boynuna atlasam bence beni itmeyecektir." Sinir artık başıma vurduğundan alayla güldüm söylediğine.

Ben, "Saçmalama! Ona sarılmayı bırak, yanına yaklaşamazsın bile!" deyince meydan okurcasına ayaklandı. "İzle bakalım," deyip Rüzgar'a doğru yürümeye başlarken Rüzgar onu henüz fark etmemişti. Bir an sonra karşısına geçince ben nefesimi tutmuş hâlde kızı kovmasını beklerken Rüzgar'ın yüzünde âşık olunası bir gülümseme belirdi. Ben aslında onun gülüşüne de âşıktım; ama bu defa gülümsemesi kalbimde âdeta fırtınalar estirmişti. Kızın kollarını Rüzgar'ın boynuna dolaması ve Rüzgar'ın da onun beline sarılmasıyla da elimdeki defterle kalem yeri boyladı. Kendimi dakikalardır kasmamın sonucunda birkaç damla gözyaşı yanağımda iz bırakarak yol alırken arkamdan, "Zeynep?" diye seslenmesini umursamadan hızla mutfağa geçtim.

"Zeynep kızım, ne oldu sana? Ağladın mı sen?"

"Yok bir şey, Hasan abi... Sen bana bir iki soğan versene oradan!" deyip elime sinirle keskin bir bıçak aldım. Hasan abi ne olduğunu anlamamış bir hâlde bakışlarını yüzümde

gezdirip önündeki soğanları bana uzatınca da kesme tahtasında âdeta Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlattım. Soğanları öfkeyle gelişigüzel doğrarken bir yandan da akan gözyaşlarımı kolumla silmeye çalışıyordum. Ortadaki durumun saçmalığı o an aklıma bile gelmiyordu. *Kıskançlıktan gözün dönmesi böyle bir şeydi herhalde, yoksa şu an tezgâhtaki soğanları Rüzgar olarak görmenin başka bir açıklaması olabilir miydi?*

Bir an sonra açılan kapıdan, "Zeynep, ne yapıyorsun burada?" diyerek giren Rüzgar'ı da tamamen görmezden geldim ve yanıma yaklaşmasıyla aramıza mesafe koyup işime devam ettim. *Paşamız o zilliden kopabilmişti nihayet!*

Tavrım karşısında Rüzgar'ın bakışları endişeyle gölgelenirken az önce gülüp duran kızın da suratı asılmıştı şimdi... *Hem ne işi vardı ki bunun burada? Bu ne yüzsüzlüktü böyle?*

"Zeynep, neden ağlıyorsun?"

"Görmüyor musun Rüzgar, soğan doğruyorum burada!" diye küçük bir kız çocuğu gibi cırladığımda Rüzgar'ın yüzünde komik bir ifade belirdi. Şu an onu öldürmeyi düşünüyor olmasam bu hâline gülebilirdim.

"O yüzden mi ağlıyorsun yani?"

"Herhalde o yüzden, başka ne olacaktı ki?" diye çemkirirken kaşları bu sefer daha çok çatıldı.

"Zeynep bırak şunları," diyerek elimden bıçağı almaya çalışıyordu. "Ya sana ne, bıraksana!" deyip elimdeki bıçağı çekiştirirken ani hareketimle bıçak kayıp Rüzgar'ın elini kesti. Akan kanla yüreğim ağzıma geldi, kenarda duran peçeteyi üzerine bastırıp yüzümü acıyla buruşturdum. Kesilen benim elim olsa bu kadar yanmazdı canım.

Üzgün bakışlarımı gözlerine çevirip, "İyi misin? Özür dilerim, istemeden oldu," dedim. Bunun üzerine, "Ben iyiyim, asıl sen iyi misin?" diye sordu Rüzgar endişeyle. Ben dakikalardır olan bitenleri idrak etmeye çalışırken bakış-

larım yanında duran kıza kayınca kaşlarım yine çatıldı ve ellerimi çekip soğanlarımın başına döndüm yeniden.

"Ama ben böyle olacağını düşünmemiştim ki... Güleriz sanmıştım... Her şey benim yüzümden oldu galiba abi," diye mırıldanan kumral cadıya sinirimden ters ters baktım, bir an sonra söylediğini idrak ettiğimde de elimdeki bıçak tezgâha düşüverdi.

"Abi mi?"

Kumral cadı gülümseyerek elini uzattı. "Merhaba, Zeynep... Ben Bahar, müstakbel görümcen oluyorum." Birkaç saniye yüzüne boş boş baksam da olanları bir süre sonra idrak etmemle sinirlerim sonunda boşaldı, bir yandan ağlarken bir yandan gülmeye başladım. O sırada Rüzgar deli olduğuma kanaat getirmiş olacaktı ki bana sarılıp saçlarımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalıştı.

Rüzgar, "Ne oluyor burada, anlatın artık!" diye endişeyle bağırınca da Bahar utana sıkıla az önce olanları anlatmaya başladı. Rüzgar'ın çatık kaşlarına kocaman açtığı gözleriyle sevimli sevimli bakan Bahar insanda bir gülümseme isteği doğuruyordu doğrusu; ama mimlemiştim onu bir kere, zamanı geldiğinde elimden çekeceği vardı.

Bahar kendince farklı bir tanışmamız olmasını istediğinden böyle bir oyuna kalkıştığını anlatıp defalarca özür dileyince de hâliyle uzatmadım. Müstakbel görümcem de görünen oydu ki biraz manyaktı.

Gerçi hangimiz normaldik ki zaten?

Kafedeki işim bittikten sonra üçümüz birlikte yemeğe çıktık. Gittiğimiz yer salaş bir öğrenci mekânı olduğu için de fazlasıyla rahat etmiştim. İlk izlenimlerimin doğru olduğunu da Bahar'ı tanıdıkça daha iyi anladım. Biraz deli doluydu, ama gerçekten de çok tatlı bir kızdı.

İngiltere'de lise son sınıfta okuyan ve şimdi de yılbaşı tatili için buraya gelen Bahar'ın söylediğine göre asıl bahanesi benimle tanışmak istemesiymiş. Rüzgar'ın beni karde-

şine anlattığını duymak kalbimi sıcacık etmişti o an. *Onun tarafından böylesine sahiplenilmek o kadar değerliydi ki...*

Birlikte geçirdiğimiz o akşam keyifle tamamlanmıştı. Devamında gelen günler de yine bir koşturmacanın içerisinde geçmişti ve sonunda yeni yıla da bir hafta kalmıştı artık. İstanbul ışıklandırmalar sayesinde gecelerde gündüzleri aratmayacak şekilde aydınlıkken herkes kendince veda ediyordu bu yıla. İlk defa yeni yıla girerken kelebekler uçuşuyordu içimde. İlk kez aşka dair bir dilek dileyecektim ben de. Bu yılın bana verdiği güzellikleri kaybetmemeyi dileyecektim. İlk kez yeni yıldan ben de bekleyecektim bir şeyler. Yeni bir şeyde gözüm yoktu, ama... Yalnızca sahip olduklarımdan kopmamayı dileyecektim tüm kalbimle...

Artık dönemin sonlarına geldiğimiz için neyse ki dersler fazla yormuyordu bizi. Sınavlar bitmişti, şimdilerde sadece dönem sonu teslim ödevleriyle uğraşıyorduk. Öğle arasında danışman hocama uğrayıp ödevimle ilgili birkaç şey sorduktan sonra da ağzım kuruduğundan sınıfa geçmeden önce bir çay içmek için kantine gittim. Bir çay alıp çıkacakken köşedeki masalardan birinde tek başına oturan Kerem'i gördüğümde istemsizce duraksadım.

Okula başladığımızdan beri çoğunlukla bizimle takılan Kerem, son zamanlarda iyice uzaklaşmıştı bizden. Mert'le arada sırada bir araya geldiklerini biliyordum, ama bizim yanımıza pek uğramaz olmuştu. Onunla böyle olmak bana da kötü hissettiriyordu aslında. Tanıştığımız andan beri ne bana ne de diğerlerine en ufak bir yanlışı olmuştu. Üstelik o da bizim gibi burslu olduğu için bir nevi bu okulda dertlerimiz aynıydı.

Bir süre yanına gidip gitmemekte kararsız kalsam da sonunda doğru olduğuna inandığım şeyi yaparak yanına ilerledim. Ona arkamı dönmeme sebep olacak bir şey yapmamıştı Kerem.

"Selam... Oturabilir miyim?"

Biraz çekinerek sorduğum soruya şaşkın bakışlarla karşılık verdi. "Zeynep? Merhaba, tabii oturabilirsin," demesinin üzerine gülümseyerek karşısına oturdum.

"Nasılsın? Epeydir sohbet edemiyoruz seninle," dediğimde burukça gülümsedi.

"İyi işte, uğraşıp duruyoruz, ödevler falan... Sen nasılsın?"

"İyi, ben de... Sorunlar bitti gibi artık," deyip gülümserken o da tebessüm etti.

"Mutlu olduğun her hâlinden belli. Senin adına çok seviniyorum." Samimiyeti karşısında mahcupça gülümsedim ve biraz sessiz durduktan sonra da içimde tutamadıklarımı söyleyiverdim.

"Kerem... Ben sana karşı kendimi çok mahcup hissediyorum. Yani eskiden arkadaştık; ama şimdi şu hâlimize bak, resmen zorla selam veriyoruz birbirimize. Bu biraz da benim suçum. Ben seni böyle olmaya ittiğim için çok üzgünüm." Söylediklerime şaşırmış görünüyordu.

"Üzülmeni gerektirecek bir şey yok ki Zeynep. Asıl sen kusura bakma. Sen rahatsız hissetme diye yanınıza gelmiyordum ben. Böyle düşüneceğini bilsem söylerdim bunu sana."

"Saçmalama, sen benim arkadaşımsın, neden rahatsız olayım ki yanımızda olmandan? Üstelik bu okulda birbirimizin hâlinden anlayan birkaç kişiyiz biz. Eğer sen de beni arkadaşın olarak görüyorsan hâlâ, uzak kalmak zorunda değiliz. Yoksa nasıl geçer koskoca dört sene?" Sözlerime karşılık içtenlikle gülümsedi.

"Buna ben de çok sevinirim. Bu arada biraz geç oldu ama tebrik ederim sizi. Umarım Rüzgar'la çok mutlu olursunuz."

O an sözlerinde ya da bakışlarında bir kıskançlık, kızgınlık aradım; ama hiçbiri yoktu. Tamamen içtenlikle söylenmiş sözler vardı cümlelerinde. O an fazlasıyla rahatlamıştım doğrusu, sonuçta kimsenin kalp sızısı olmak istemezdim...

Kerem'le derslerden, notlardan ve biraz da hazırladığımız ödevlerden konuşmaya başladık sonrasında. Konuştukça

ikimiz de rahatlamış, üzerimizdeki o gerginliği de atarak kahkahalarla gülmeye bile başlamıştık. Sohbetin neşesinden zamanın nasıl geçtiğini bile anlayamazken bir an sonra yanıma oturan Rüzgar'ı gördüğümde heyecanlansam da onun bakışlarındaki soğukluğa hazırlıksız yakalandığımdan afalladım.

"Eğlencenize ara verdiğiniz bir vakit telefonuna bakarsan iyi olur, Zeynep. Boş yere seni merak etmek zorunda kalmam ben de," derken öfkesini bastırmaya çalışan hâli yutkunmama sebep oldu.

"Telefonum sınıftaydı, o yüzden-"

"Telefonun yanında değilse burada oyalanmayıp telefonunun yanına dönseydin o zaman." Sabrımın sonlarına yaklaştığımı hissediyordum artık. Rüzgar'ın sakin bir ses tonuyla söylediği sözler öyle ürkütücü çıkıyordu ki dudaklarından, insanda arkasına bakmadan kaçma isteği doğuruyordu âdeta. Yine de sakin kalmaya çalıştım; çünkü kıskandığı için böyle saçma bir tavır takındığının farkındaydım.

"Oyalanmıyordum, Rüzgar. Kerem'le ödevlerden konuşuyorduk!" dedim bir an sonra, uzatmamasını dileyen bakışlarla. *Ama anlayan kim!*

"Öyle mi? Peki, söyler misiniz, bu ödevlerde bu kadar komik olan neydi de herkesin ortasında kahkaha atıp duruyordunuz?" dediğinde de işler iyice çığırından çıkıyordu.

Ben, "Rüzgar! Tamam, artık uzatma!" diye kulağına fısıldadıktan sonra bana öyle bir bakış attı ki omuzlarımı sıkıntıyla düşürmek zorunda kaldım. Bu sırada Kerem rahatsızca yerinde kıpırdanıp konuyu dağıtmak istercesine, "Ödev için verdiğin fikirleri hocayla da konuşacağım, Zeynep. Sağ ol yardımların için," deyince gergin bir hâlde gülümsedim. Zavallı çocuk ikide bir bizim yüzümüzden trafo gibi geriliyordu.

Ah, Rüzgar!

"Önemli değil. Ben de bahsettiğin kitaptaki şemaları inceleyip anayasa dönemlerini ona göre planlarım artık."

Rüzgar yerinde iyice kaykılıp Kerem'e dönerek, "Konuşmanız bittiğine göre sen sınıfına dönebilirsin artık arkadaşım!" derken son kelimeyi dudaklarından âdeta iğrenircesine çıkardı, bu defa benim kaşlarım çatıldı ve kızgınlıkla Rüzgar'a döndüm. "Ne diyorsun sen Rüzgar?"

Kızgın bakışlarıma aldırış etmeden Kerem'e sinirle bakmaya devam etti. "Bir şey demiyorum güzelim, soracakların bittiyse arkadaşı boşuna tutmayalım. Gidip ders falan çalışması gerekiyordur belki. Sonuçta bu okuldaki geleceği buna bağlı."

Donup kaldım o an.

Tokat yedim sanki bir yerlerden.

Rüzgar'ın söylediklerini doğru algılayıp algılamadığıma emin olmak için yine de birkaç saniye tanıdım kendime. Bu cümleyi anladığım şekilde söylememiş olmasını diledim tüm kalbimle... *Benim kalbime aldığım adam böyle bir imada bulunmuş olamazdı çünkü...*

Bir an sonra, "Sen ne saçmalıyorsun?" diye öfkeyle bağırdım, o an Rüzgar varlığımın farkına sanki yeni varmış gibi başını bana çevirdi. Meraklı bakışlar yine bize kenetlenmişse de bu defa kimseyi umursayacak hâlde değildim.

"Zeynep, bağırma."

"Neden? Bu okulda bağırmak yasak mı? Ah! Dur bir saniye; bağırmak değil, bursluların bağırması mı yasak yoksa?"

Söylediğim cümleyle alaycı bakışlarını ortadan kaldıran Rüzgar buna inanamıyormuş gibi baktı yüzüme. Bu sırada Kerem ayaklanınca onu durdurdum. "Bekle Kerem, sınıfa birlikte gidelim!" diyerek ben de toparlandım. Rüzgar da anında ayaklanıp kolumu tutarak, "Sen hiçbir yere gitmiyorsun!" derken bu defa ben alayla baktım yüzüne.

"Neden? Sen az önce demedin mi, 'Bursunuzu kaybetmemek için gidin ders çalışın,' diye! Unuttuysan hatırlatayım, benim de bu okuldaki geleceğim buna bağlı!" deyip sertçe kolumu çektim, sonra afallayan yüzüne kayıtsız kalıp oradan hızla uzaklaştım.

Üst katta sınıfa girip nefes nefese kalmış hâlde Gülce'nin yanına oturmuştum ki kapıyı çarparak içeri giren Rüzgar, "Boşaltın sınıfı!" diye bağırdı. Benim dışımda herkes yerinde sıçrayıp birkaç saniye içinde çil yavrusu gibi dağıldı.

Ben, "Ne hakla kovuyorsun insanları? Emir vermek bu kadar mı hoşuna gidiyor senin?" diye geri bağırırken o da bana doğru ilerleyerek ellerini önümdeki sıraya yaslayıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Zeynep, saçmalama artık, ne dediğinin farkında değilsin!" dediğinde hışımla ayaklanıp önümdeki sırayı iterek karşısına dikildim.

"'Zeynep, sus! Zeynep, saçmalama!' Bana emir verip durma artık! Ben senin emirlerine uyacak biri değilim! Ayrıca saçmalayan da ne dediğini bilmeyen de sensin! O lafı nasıl söyleyebildin, hâlâ aklım almıyor!"

"Yanlış anladın... Öyle demek istemedim..." Artık bağırmıyor, telaşla kendini anlatmaya çalışıyordu; ama söz ağızdan bir kere çıkardı.

"Öyle mi? Çok pardon da ne demek istedin?"

"Zeynep, lütfen..."

"Sen orada resmen Kerem'i burslu olduğu için küçük gördün, Rüzgar. Sen ne zamandan beri soyadına güvenip insanları küçük görüyorsun? Yoksa hep böyleydin de ben mi bunu yeni fark ediyorum?"

"Zeynep, yeter artık, konuyu saptırıp durma. Benim derdim kimseyi aşağılamak falan değil. Ben sadece o herifin senin yanında olmasına deli oldum. Kıskandım!" deyince dayanamayarak kızgınlıkla kestim sözünü.

"Bana kıskançlığını falan bahane etme sakın! Sen oraya gelip Kerem'e yumruk atsaydın bu kadar öfkelenmezdim ben. Sen Kerem'in burslu olduğunu bile isteye vurguladın, tıpkı diğerleri gibi... Eğer sen de onlar gibiysen niye bana geldin Rüzgar? Bana kendimi özel hissettirip başkalarını küçümseyeceksen eğer bana hissettirdiklerinin ne anlamı kalır?"

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Ben senin gözünde parasıyla insanları ezmeye çalışacak kadar rezil bir adam mıyım yani?" derken öyle kırılmış baktı ki gözlerime, bir an için pişmanlık sızdı kalbime.

"Sorun da bu zaten... Ben seni ilk gördüğüm andan beri böyle bir adam olmadığına inandım. Senin herkesten farklı olduğunu düşündüm ben... Bu kadar kızmamın, bu kadar canımın yanmasının sebebi de bu zaten. Sen bunları söyleyecek bir adam mısın?"

Dediklerimin üzerine, "Allah kahretsin!" deyip sıraya tekmeyi geçirmesiyle sıra gürültüyle yere devrildi. Bir an için irkilsem de korktuğumu belli etmemek adına gözlerimi ondan kaçırmamaya gayret ettim.

"Değilim! Öyle bir adam değilim ben. Tek istediğim gülüşünü benden başkasının görmemesiydi. Kıskandım işte! Köpek gibi kıskandım, sonra da saçmaladım! O herifle arkadaş olmak zorunda mısın?"

"Konuyu saptırma! Ayrıca benim arkadaşlarıma karışamazsın sen!" dediğimde koluma yapışıp beni kendine çekti birden. *Öfkeli tutuşunda bile nasıl da şefkat gizliydi...*

"Bal gibi de karışırım. Sevgilimsin sen benim!" Sinirle göğsünden ittirip uzaklaştırdım onu kendimden.

"Öyle mi? Peki söylesene, ben senin arkadaşlarına ne zaman karıştım? Beni defalarca rezil etmeye çalışan, hatta neredeyse ölümüme sebep olacak olan kızla arkadaş değil misin sen? Ben onca şeye rağmen hâlâ Rüya'yla aynı masada neden oturabiliyorum, Rüzgar? Neden bir kere bile ağzımı

açıp da o gecenin hesabını sormuyorum? Rüzgar söylesene, ben Rüya'yı neden şikâyet etmedim?"

Sözlerimle kolları iki yanına düştü; sırtını duvara dayamış, öylece şaşkın bir hâlde bana bakıyordu. Bu söylediklerimi duymayı beklemiyor gibiydi. Aslında bunları söylemeyi ben de düşünmüyordum; ama bir anlık öfke içime attıklarımın ortalığa dökülmesine yetmişti.

"Dur, ben söyleyeyim. Çünkü Rüya senin arkadaşın! Çünkü Rüya senin için çok değerli! Bu da onun yaptığı her şeyi unutmam için yeterli bir sebep... Ben arkadaşlarımı kendim seçecek kadar büyüdüm, Rüzgar. Sen bana karışamazsın, tıpkı benim de sana karışmadığım gibi! Şimdi o tavrını ne kıskançlıkla ne de sahiplenmeyle açıklayabilirsin bana. Sen, bugün ağzından çıkan tek bir cümleyle ilk kez bizi sorgulamama sebep oldun."

Sözlerim nefes nefese son bulurken arkamı yavaşça dönüp yere düşen çantamı omzuma attım. O an ne hâle geldiğini görecek gücü kendimde bulamıyordum. *Her şey bu kadar güzel giderken bir anda nasıl da paramparça olmuştuk böyle...*

Kapalı kapının öte yanına geçmeden, geçip de oradaki meraklı kalabalıkla yüzleşmeden önce kırık dökük son birkaç kelime döküldü dudaklarımdan. Belki de hiç hesap edemediğim yılbaşı dileğimdi bu benim erkenden dilediğim...

"Soyadınla değil, benim âşık olduğum adamlığınla beni kıskandığın vakit gel tut elimi... Çünkü ben o adamı seviyorum... 'Sevmek sahip olmak değil, ait olmakmış,' diyen adamı seviyorum..."

On Dokuzuncu Bölüm

Kar Küresi

"Bu kadar mutlu olabilmek mümkün mü gerçekten?"

Dememeliydim; çünkü ben şom ağızlının tekiydim!

Ne zaman büyük bir laf edecek olsam hayat gelip en sinsi çelmesini takıyordu mutluluğuma, tıpkı şimdi de olduğu gibi... Sanki ayakkabılarımın bağcıkları birbirlerine düğümlenmişti ve bir anda yerde bulmuştum kendimi. O kadar beklemiyordum ki... Yıkıldım... Darmaduman oldum...

İki gün...

Bulutların üzerinde gezerken bir anda yere çakıldığım anın üzerinden koskoca iki gün geçti. Rüzgar'sız, anlamsız iki koca gün...

Derler ki kırılmak ve affetmek kalbe aynı anda sığmayacak iki duyguymuş. Biri sızmışsa kalbe, diğeri çaresiz beklermiş zamanının gelmesini. Affetmek yer bulamazmış kendisine kırılan bir kalpte... Kırılan kalp de kolay kolay açamazmış kapılarını, affetmeye...

Bir de özlemek varmış, bu iki duygudan bambaşka bir yerde... Her duyguyla kol kola gezen, arsız bir arkadaş misali hepsinin yanında kendine yer bulan yegâne duyguymuş özlem... İnsan kızdığını da kırıldığını da, hatta nefret ettiği-

ni de özlermiş; çünkü özlem, kalbin ona kapısını açmasını beklemez, aksine tüm kilitleri arkasında sakladığı duyguyla kırar geçermiş... İnsanoğlunun yaşadığı duygu her neyse, eğer ki özleme karşı duramıyorsa işte sebebi o duyguymuş...

Sebebi aşkmış...

Rüzgar'a kızgınım, öfkeliyim, kırgınım; ama... Her şey bir yana, ona hâlâ celladına âşık bir idam mahkûmu gibi âşığım, umutsuzca... Kalbimde sebep olduğu yıkıma rağmen o kalple onu özlemeye devam edecek kadar âşığım; ama yine de yanına gidecek değilim... Aşk gözümü kör etse de söyledikleri kulaklarımdan silinmedikçe elini tutacak değilim...

Şimdi de kahvaltı sofrasının başında tabağımdaki peynirle uğraşırken iki günlük suskunluğumdan sonra kızların bir şeyler söylememi beklediklerinin farkındaydım. Kafalarında milyonlarca felaket senaryosu üretmeye başladıklarını da tahmin ettiğim için daha fazla sessiz kalamadım. Elimdeki çatalı tabağımın kenarına bırakıp bakışlarımı endişeyle gölgelenen yüzlerine çevirdim.

"Merak ettiğinizi biliyorum... Kusura bakmayın ama pek konuşacak hâlim yoktu iki gündür. Rüzgar'la kavga ettik ve bu yüzden kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Oh! İyi yani, kavgaysa sıkıntı yok. Ben de aldattı falan diye korkmuştum bir an," diyen Ela'ya şaşkınlıkla bakarken böyle bir şeyi gözümle görsem bile inanmayacağımı düşündüm. Rüzgar her şeyi yapabilirdi belki; ama ihanet edecek kadar alçalmazdı asla.

"Kerem'le mi alakalı Zeynep?"

Gülce'nin sorusuyla bakışlarımı ona çevirirken, "Hayır... Yani o da konunun içinde; ama kavga sebebimiz başka... Size fazla klişe gelecek biliyorum, ama sanırım Rüzgar'la ben... Yani biz... Başkayız... Bilemiyorum işte..." diye ne dediğimi bilemez bir hâlde mırıldandım.

"Zeynep, sakın biz ayrı dünyaların insanıyız muhabbetleriyle falan gelme bize!" diyen Ela'ya omuz silkerken nedense o an tam da bunları düşünüyordum.

"Öyleyiz aslında, bambaşka hayatlardan geliyoruz biz... Bu okula gelmeseydim aynı sokaktan bile geçemezdik onunla. Hayatlarımız o kadar farklı ki... Ben, biliyorsun işte, anlık şeyler yaşayacak bir insan değilim. Ben elini tuttuğum adamı geleceğimde de düşleyen biriyim; ama bilmiyorum, Rüzgar'la ben... Yani bizim bir geleceğimiz olacak mı? Bu zamana kadar aşktan başka bir şey düşünemeyecek hâldeydim; ama şimdi... Bunları düşünmeden duramıyorum işte..."

"Sen Rüzgar'ın seninle bir gelecek hayal etmediğini mi düşünüyorsun, Zeynep?"

"Bilmiyorum, Gülce... Rüzgar'ın beni sevdiğini tüm kalbimle hissediyorum, ama... Nasıl anlatsam, ben korkuyorum galiba... Rüzgar'ı yaşadığı hayattan uzaklaştırdığımı biliyorum ve bir gün bunları özlemesinden, benden uzaklaşmasından korkuyorum. Benim doğru bildiklerimin ona yanlış gelmesinden korkuyorum. Rüzgar beni seviyor, tamam. Peki bizi kafasında nereye koyuyor?"

"Rüzgar'ın kafasını falan bilmem; ama ben senin kafanı fena kıracağım şimdi. Sen Rüzgar'ın sana ne kadar âşık olduğunu göremiyor musun? Sizi hiç tanımayan biri bile birbirinize nasıl baktığınızı görüp anlar aranızdaki aşkı! Yanından bir an olsun ayrılmak istemeyen adam seninle bir gelecek düşlemiyor mu sanıyorsun sen?" Ela fazlasıyla sinirlenmiş görünüyordu. Gören de benim değil, Rüzgar'ın kuzeni zannederdi.

"Ben de Ela gibi düşünüyorum, Zeynep. Rüzgar, sen farkında değilken bile gözlerini senden alamıyor. Sence böyle bir adam senden uzaklaşır mı? Ne geçti aranızda bilmiyorum; ama eminim ki bir açıklaması vardır. Rüzgar kötü biri değil, sen bunu bizden daha iyi biliyorsun," diyen Gülce de korkularımı yersiz bulduğunu tıpkı Ela gibi vurmuştu yüzüme.

Biliyordum elbette; ama yine de o günden sonra beynimi kurcalayan sorulardan kurtulamıyordum bir türlü. Bizim bir geleceğiniz olacak mıydı?

Kafamda onlarca soruyla okula geldiğimizde bakışlarım istemsizce etrafta onu arayıp bulamamanın hüznüyle bulutlandı. O sırada, "Hadi be!" diye bağıran Mert heyecanla duvardaki duyuru panosuna doğru ilerlerken biz de peşinden gittik.

"Bu ne?"

"Kızım, görmüyor musun Noel dedeyi?"

"Noel dede ne be! Noel baba değil miydi o?"

"Böyle önemsiz detaylara takılmayın şimdi, bakın, yılbaşı partisi varmış... Ya burası şey değil mi, Ege'nin babasının mekânı? Evet ya, orası..."

Mert'in heyecanla söylediklerinden sonra Gülce'nin bakışları da daha bir hevesle parladı. Keyiflerini kaçırmak istemesem de, "Yok artık! Şu altta yazan, tek kişilik giriş ücreti mi? Kaç basamaklı bu?" diye afişin altını işaret ettim. İkisi de gerçek dünyaya dönüp omuzlarını düşürerek baktılar parlak afişe.

"Şaka mı bu? Orada yazan para neredeyse bizim aylık kiramız. Ne yapıyorlar acaba, gelenleri yeni yıla önceden mi girdiriyorlar?" diye alayla söylendiğimde sırıttılar.

"Bilmiyorum da valla tuvaletler falan altınmış galiba," diye dalga geçercesine söylenen Mert'e ben de gülümsedim.

"Aman ya! Ben de ilk defa bir parti göreceğiz diye hayallere dalmıştım," diye küskünce söylenen Gülce'ye tebessümle baktım. "Hayaller GECCE hayatlar PTT diyorsun yani kızılcık," diyerek konuya son noktayı koyan Mert'le birlikte kahkaha attık.

"Aynen... Pijama terlik televizyon candır."

Yorucu geçen iki saatlik Roma Hukuku dersinin ardından kantine geçmiştik ve Rüzgar'ı yine görememek fazlasıyla canımı sıkmıştı. Onun benimle konuşmaya çalışacağını düşünürken görünen oydu ki fena yanılmıştım. Kendi bilirdi, haksız olduğu hâlde peşinden koşacak değildim.

Kantinde denk geldiğimiz Ege mekânlarındaki yılbaşı partisi için bize ücretsiz davetiye ayarlamış olsa da bu moralle değil partiye gitmeye, evden çıkmaya hâlim yoktu, bu yüzden ısrar etmesine rağmen kabul etmedim. Hem on sekiz yıldır yeni yıla evde giren biri olarak bunun bir zararını da görmemiştim. Ben istemeyince Gülce ve Mert de kabul etmedi.

Buna sebep olduğumdan üzülüp gitmeleri için baskı yaptım; ama benim olmadığım yerde işleri olmadığını söyleyerek kedi gibi sırnaştıklarında ne yalan söyleyeyim, mutlu olduğumu hissettim. Onlar gibi dostlara sahip olduğum için çok şanslıydım.

Sonrasında girdiğimiz dersin hocası bile bir ara yılbaşı muhabbetini açınca kafamı önümdeki sıraya vurmamak için zor tuttum kendimi. Tamam, yepyeni bir yıla umutla girmek elbette ki çok güzeldi; ama insanların her konuyu olduğu gibi bunu da abarttıklarını düşünüyordum artık. Belki de ben bu kadar mutsuzken başkalarının hayatı bu kadar sevmesi zoruma gidiyordu şu ara...

İki saatlik dersin ardından verilen arada lavaboya gidip sınıfa geri döndüğümde bizimkilerin Kerem'le muhabbet ettiklerini gördüm ve yanlarına ilerledim. Yine ve yine Kerem'e karşı kendimi mahcup hissediyordum. Sırf şu durum için bile Rüzgar'a kafa göz dalabilirdim. Sonra belki özlemime yenilip sarılırdım ona, benim olduğuna inandığım ellerini tutar, gözlerine bakar ve öperdim onu...

Tamam, saçmaladım.

Gülce, Mert'in yanına oturduğundan ben de Kerem'in yanına geçtim. Ona döndüğümde bana gülümseyerek baktığını görmek içimi biraz olsun rahatlattı, en azından bana kızgın değildi olanlar yüzünden.

"Nasılsın Kerem?"

"İyidir, sen?"

"Fena değil... Alışkanlık gibi oldu, farkındayım; ama geçen gün olanlardan dolayı hem kendi adıma hem de Rüzgar adına senden özür dilerim," deyince tebessümle baktı yüzüme.

"Sen özür dileyecek bir şey yapmadın, Zeynep. Ayrıca Rüzgar adına da özür dilemene gerek yok."

"Biliyorum, başkası adına özür dilemek çok saçma; ama ben yine de söylemek istedim." Yine garip bir bakışla gülümsedi.

"Saçma olduğu için demedim. Rüzgar adına benden özür dilemene gerek yok; çünkü zaten o kendi adına benden özür diledi."

Kerem'in dediğiyle başımı yasladığım sıradan hızla kaldırıp doğruldum ve doğru duyduğumdan emin olmak istercesine söylediğini tekrar ettim.

"Rüzgar... Senden özür diledi?"

"Evet... Bana seni ne kadar çok sevdiğini ve ne kadar çok kıskandığını anlattı. Bu her erkeğin kolay kolay yapacağı bir şey değil, Zeynep. Kıskandığı için saçmaladığını ve düşündüklerinin aksine bambaşka şeyler söylediğini, yanlış anlaşıldığını söyledi. Her şeye rağmen öfkesine yenilip öyle bir imada bulunduğu için de özür diledi."

Kerem bir şeyler söylüyordu; ama ben duymuyordum, Rüzgar'ın Kerem'den özür dilediği noktada takılı kalmıştım. Benden değil, asıl dilemesi gereken kişiden dilemişti özrü. Doğru olanı yapmıştı. Benim istemeye cesaret edemediğimi ben istemeden yapmıştı.

"Bana bir şey söylemedi ama..." diye daha çok kendi kendime mırıldanırken gülümsedi.

"Mahcup olduğundandır... Onu pek tanımıyorum; ama bu yaptığı davranışla ne kadar delikanlı bir adam olduğunu anladım... Aslında bunu sana söylemem ne kadar doğru bilemiyorum; ama sanırım söylesem iyi olacak. Ben... Senden hoşlanıyorum, Zeynep. Yani, daha doğrusu hoşlanıyordum ve Rüzgar da bunun farkındaydı. Seni kıskanmasının asıl sebebi de muhtemelen buydu. Senden hoşlanan birinin senin yanında olması onu fazla kızdırmış olmalı. Hak veriyo-

rum ona... Rüzgar buna rağmen yine de benden özür diledi. Bu her erkeğin yapacağı bir davranış değil ve sırf bu yüzden ona saygı duyuyorum... Lütfen beni yanlış anlama. Evet, senden hoşlandım, belki hâlâ içimde sana karşı hisler var; ama ben bununla baş edebilirim. Seninle arkadaş olmak dışında bir düşüncem yok artık, lütfen buna inan."

Kerem'in söyledikleri, Rüzgar'a söylediklerim, etrafımızda olup bitenler... Her şey yine arapsaçı gibi birbirine dolanmıştı ve ben bu işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Şu anda tek isteğim Rüzgar'a sarılmaktı; ama buna da cesaret edemiyordum... *Keşke o gelseydi...*

"Bunları sana söylemez; çünkü yaptığıyla büyüklenecek bir adam değil o anladığım kadarıyla. Hatta sana söylememem için bana söz verdirdiği bir şey daha var; ama ben sanırım sözümü tutamayacağım... Ben epeydir iş arıyordum ve okul saatleriyle uyuşmadığı için bulamıyordum. Rüzgar da yanıma geldiği zaman iş aradığımı görünce bana yardım etmek istedi. Bir tanıdığının hukuk bürosunda yarı zamanlı bir iş için görüşme ayarladı bana. Dün gittim ve gerçekten de hukuk öğrencisi aradıklarını gördüm. Şahane bir ortam ve benim için çok iyi bir fırsat oldu. Benden memnun kalırlarsa ileride de orada çalışmaya devam edebileceğimi bile söylediler. Hem maaşım da bizimkilerin yükünü epey hafifletecek." Sevinçle söylediklerini duyunca onun adına çok mutlu olmuştum. Tabii kendi adıma da...

"Senin adına çok sevindim."

"Sağ ol, Zeynep. Bunları bildiğini belli etme; çünkü söylemeyeceğim diye söz vermiştim. Yine de yaptığı iyiliği de bilmeni istedim. O iyi bir adam, Zeynep. Buradakiler gibi bencil ya da etrafındakilere duyarsız biri değil. Kıskandığı için saçmalayan âşık bir adam sadece. Seni de gerçekten çok seviyor..."

Çöllerde dolanan Mecnun misali iki gündür dolanıyorum okulun koridorlarında, ama yok... İki gün daha geçti, ama yok... Aramaya cesaret edemesem de bekliyorum; ama gelmiyor. Durup durup düşünüyorum...

Herkesin söylediği gibi beni seviyorsan neden çıkmıyorsun karşıma? Neredesin Rüzgar? Neredesin?

Birbirimizi paramparça ettiğimiz günün üzerinden dört koca gün geçti. Onu göremediğim kâbus gibi bir gün daha son bulurken kafeye geçmeden önce moralimi yerine getirmek için Ömer'in yanına gitmeye karar verdim. Kızlarla aramızda biraz para toplayıp Ali abi ve Mert'in de desteğiyle yurttaki çocuklara birer yılbaşı hediyesi almıştık. Ellerimde poşetlerle yurttan içeri girdiğimde mutlulukları tarif edilemezdi.

Çocuklarla biraz oynadıktan sonra Ömer'le bahçedeki banklardan birine oturduk. Başını kucağıma koyduğunda almıştım mesajı, saçlarını okşamam çok hoşuna gidiyordu. Annesinin ölmeden önce onu hep böyle sevdiğini söylediğinden beri aramızda geçen bir olay olmuştu bu. Ellerim yumuşacık saçlarını buldu ve usulca oynamaya başladım.

"İyi misin kuzum?"

"İyiyim, Zeynep abla. Hem Müdür Amca da çok iyi davranıyor bize. Esra Öğretmen de öyle. Mutluyum burada, beni merak etme artık."

"Sen mutluysan ben de mutluyum yakışıklım. Hem canını sıkan bir şey olursa da kimi arayacağını biliyorsun zaten."

"Biliyorum... Zeynep abla?"

"Efendim canım?"

"Neden Rüzgar abiyle gelmedin?" diye sorduğunda ellerim bir an için hareketsiz kaldı.

"Şey... Onun işleri vardı canım, o daha sonra gelir seni görmeye." Bunun üzerine kucağımdan kalkıp banka oturdu ve şaşırmış gibi baktı yüzüme.

"Zeynep abla, Rüzgar abi geldi ki zaten sabah... Bak, şuradaki bisikletleri görüyor musun? Onları Rüzgar abi getirdi bize... Yani o söylemedi; ama ben Müdür Amca'yla konuşurlarken duydum. Geçen geldiğinde herkese yılbaşında ne istediğini sormuştu. Bazıları oyuncak araba istedi, bazıları bebek, bazıları da bisiklet... İşte bu sabah geldi tüm hediyeler. Herkesin yatağının başındaydı hediyesi... Kimin getirdiğini söylemediler; ama ben tuvalete giderken gördüm. Müdür Amca Rüzgar abiye teşekkür ediyordu hediyeler için."

"Rüzgar abin buraya ne zaman geldi ki?"

"Ohoo, çok kere geldi... Seninle gelmediği zamanlarda da geliyor hatta, bizimle maç bile yapıyor ama biz hep yeniyoruz onu... Galiba bilerek yeniliyor bize," diyerek elini havada sallayıp gülümseyince engelleyemediğim bir damla yaş süzüldü yanağıma. Ömer görmeden hızla silip gülümsedim ve sıkıca sarıldım minik bedenine.

Sen ne güzel adamsın be Rüzgar... Ben ne güzel bir adamı sevmişim böyle...

Ömer'le biraz daha vakit geçirdikten sonra çocuklarla vedalaştım ve daha fazla geç kalmadan kafeye giden otobüse atladım. Durakta inip kafeye yürürken mecburen girmek zorunda olduğum tekinsiz sokağa lanetler okuyordum. Bir yandan dualar mırıldanıp hızlı adımlarla sokağı geçmeye çalışırken ıssız sokakta duyduğum kız çığlığıyla olduğum yerde kalakaldım. Sesin, yıkılmak üzere olan bir evin arkasından geldiğini fark edince de korkaklığı bir kenara bırakıp hızlı adımlarla ama ses çıkarmamaya çalışarak sesin geldiği yere ilerledim.

Daha önce de birkaç kez karşılaştığım manzara yine gözlerimin önündeydi. En fazla on beş on altı yaşlarında bali

çeken bir çocuk, kızın birini sıkıştırmıştı. Bana bir yerlerden tanıdık gelen sesi analiz etmeyi sonraya bırakıp yerdeki ucu dikenli sopalardan birini elime aldım. Yavaşça yürüyüp sopayı çocuğun dizinin arkasına sertçe geçirince bir anda inleyerek yere yığıldı. Çocuk düşerken karşımda gördüğüm suretle, "Yok artık!" demekten alamadın kendimi.

"Rüya?"

"Sen..."

Biz bu tenha yerde birbirimizi görmenin şaşkınlığını yaşarken yerdeki çocuk çektiği maddenin etkisiyle yarı baygın olsa da kendine gelmeye çalışıyordu. Bunu görür görmez Rüya'yı kolundan çektim, "Koş!" diye bağırdım ve evin önüne koşmaya başladık. Henüz caddeye yaklaşmamıştık ki ayağımın taşa takılmasıyla kendimi yerde buldum. Rüya hâlâ koşarken çocuk da yerden kalktı ve suratında psikopat bir sırıtışla üzerime gelmeye başladı. Yavaşça üzerime eğiliyordu ki bir anda kafasına doğru atılan pembe cisimle arkaya sendeledi ve kafası tam yerinde olmadığı için de dengesini kaybederek yere düştü.

Ben çocuğu düşüren yerdeki sivri topuklu ayakkabıya şaşkınca bakarken bir anda kolumdan tutup beni kaldıran Rüya'yla göz göze geldim. Yerdeki ayakkabısını eline alıp diğer ayakkabısını da ayağından çıkardı, beni kolumdan çekiştirdiğinde olayları çözümlemeyi sonraya bırakıp onunla koşmaya başladım. Anacaddeye kadar koştuğumuzda neyse ki arkamızdan gelen biri olmadığını görünce nefes nefese kaldırıma çöktük. Rüya ayakkabılarını ayaklarına geçirirken ben şaşkınlıkla ona bakmaktan alamıyordum kendimi.

"Bu gördüğünden kimseye bahsetme! Çıplak ayaklarla sokaklarda koştuğum duyulursa rezil olurum," derken gözlerimi devirdim.

"Asıl o çocuk bizi yakalasaydı görürdün sen rezilliği!"

Neyse ki cevap vermedi de konuyu daha fazla uzatmadan birkaç dakika nefesimizi düzene sokmaya çalışarak

yoldan geçen arabaları seyrettik. Nihayetinde sessizliği bozan yine o oldu.

"Üzgünüm... Rüzgar'la aranızda olanlar için... Benim yüzümden aranızın kötü olmasını istemezdim."

"Senin yüzünden aramız kötü değil," dediğimde tek kaşını kaldırdı. Keyifli görünmüyordu, hatta fazlasıyla gergindi.

"O gün diğerleri gibi ben de seni duydum. Benimle olan arkadaşlığı seni rahatsız ediyor, değil mi? Bunun için sana kızamam... İlk günden beri sana bir sürü kötü şey yaptım ve sen de haklı olarak benimle yan yana olmak istemiyorsun... Bak, Rüzgar benim için gerçekten çok değerli ve eğer ben uzak kalınca aranız düzelecekse-" diye üzgün bir hâlde konuşmaya çalıştığını görürken dayanamayıp kestim sözünü.

"Rüzgar'dan uzak durmanı falan istemiyorum, Rüya. Siz dostsunuz ve benim sizin aranızı bozmak gibi bir düşüncem yok. Hiç olmadı zaten," dediğimde rahatlamış göründü gözüme. Rüya'nın o üç adama çok fazla değer verdiği bakışlarından belliydi. Tabii onlar da Rüya'ya çok değer veriyordu.

"Bizim aramızdaki sorunun seninle alakası yok... O gün söylediklerim için üzgünüm demeyeceğim, çünkü onlar aklımda yer etmiş cümlelerdi. Tüm yaptıklarını geçtim; ama son yaptığının affedilir yanı yoktu... Ben o korkuyu hak edecek bir şey yapmadım sana." Cümlemi bitirirken utanarak bakışlarını kaçırdı.

"Biliyorum, ne desem affettiremem yaptıklarımı ama... Özür dilerim... Hem o gece için hem de daha önce olanlar için... Ben uzun zamandır kendimi tanıyamıyorum. Zamanında bana yapılan zorbalığı şimdi ben başkalarına yaşatıyorum. Affı yok belki, ama her şey için gerçekten çok özür dilerim, Zeynep. Geçmişi telafi edemesem de bundan sonra hayatında gölge etmeyeceğimi bilmeni isterim."

Rüya'nın sözlerinden çok, bakışlarını ele geçiren mahcubiyetin beni fazlasıyla etkilediğini inkâr edemezdim. Piş-

mandı ve bu onu affetmem için yeterliydi. Sonuçta herkes ikinci bir şansı hak ediyordu. Hem de artık kötü giden bir şeyin olmasını istemiyordum hayatımda.

"Siz belli ki birbirine çok bağlı dostlarsınız ve bu çok güzel. Hiçbir zaman aranıza girmek gibi bir düşüncem olmadı benim... Kabul edersen aranızda değil, yanınızda olmayı çok isterim. Benden hoşlanmıyorsun belki; ama en azından arkadaş olmayı deneyebiliriz... Sonuçta ortak bir sevdiğimiz var." Bunu dediğimde gülümsedi Rüya, hem şaşırmış hem de mutlu olmuş gibiydi.

"Sen her şeye rağmen benimle arkadaş olmayı istiyorsan tabii ki seve seve kabul ederim teklifini. Hem ne yalan söyleyeyim, üç erkeğin arasında olmak bazen fazla sinir bozucu olabiliyor."

Söylediklerine gülmeye başladığım anda onun da ilk kez içten gülümsemesine şahit olmuştum ve bu hâliyle afallatmıştı beni. *Aslında gerçek olduğunda ne kadar da güzeldi...*

Rüya'nın yanından ayrıldıktan sonra kendimi daha iyi hissederek kafeye geçmiştim; fakat Ali abiden duyduklarım bir anda tüm keyfimin kaçmasına yetmişti. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştum resmen. Kafede yılbaşı partisi düzenlenecekti ve ben evde uyuklama planları yaparken şimdi bütün gece çalışmak zorunda kalacaktım. *Harika! Kim çıkarmıştı ki başımıza bu yılbaşını?*

Ertesi sabah günün ilk ışıklarıyla değil de öğlen ışıklarıyla gözlerimi açtım ve uykumu almamın rahatlığıyla gerinerek yatakta doğruldum. Bir elim birbirine dolanan saçlarımın arasına giderken diğer elimle dizime kadar çıkan eşofmanın paçasını indirdim. Saçma sapan bir görüntüye sahip olduğum gerçeğiyle yüzleşmeyi sonraya erteleyip büyük umutlarla elime telefonumu aldım. Rüzgar'dan ne bir arama ne

de bir mesaj görebilen gözlerim sinirle yumulurken oflayarak telefonu fırlattım ve söylenerek yataktan kalktım. *O inatsa ben daha inattım...*

Sınavlar bitmiş olmasına rağmen öfkemi atmak adına akşama kadar masa başından kalkmamış, akşamüzeri kısa bir duş alıp hazırlanmak için odaya geçmiştim. Çalışacak olsam da pasaklı Pakize gibi ortalarda dolanmak istemediğim için kalın siyah bir çorapla kırmızı renkli kazak modelindeki elbisemi giyindim. Saçlarımı örgüyle şekillendirerek toparladım ve çok hafif bir makyajla yüzüme renk verdikten sonra hazır olduğuma ikna olarak odadan çıktım. Uzun siyah çizmelerimi ve siyah kabanımı da giydiğimde gitmek için artık hazırdım.

Atıştırmaya başlayan karın altında otobüse atlayıp hazırlıklar için kafeye geçince içerisinin çoktan ışıl ışık hazırlanmış ve hatta tıka basa olduğunu görmek beni telaşlandırdı. *Geç mi kalmıştım? Bu saatte gelmemi söyleyen Ali abi değil miydi ama?*

Panikle içeri girip çoğu tanıdık gelen yüzlere şaşkınlıkla bakarken en yakın bulduğum kişiye doğru merakla ilerleyerek, "Kerem... Senin ne işin var burada?" dedim.

"Parti için geldim ben de, herkes gibi."

"Nasıl yani? Bu bizim okulun partisi mi?" diye şaşkınlıkla söylendiğim sırada Mert yanımıza gelince bu defa da meraklı bakışlarımı ona çevirdim. "Mert, bu partiyi kim düzenledi?"

Şaşkın arkadaşım bana arkamı işaret edip sırıtırken bunca kalabalığın arasında bile varlığını hissettiğim adamla tüm bedenimin ayazda kalmış bir serçe gibi titrediğini hissettim.

Rüzgar...

Yavaşça arkamı dönerken günlerdir hasret kaldığım toprak rengiyle buluştu mavilerim. Ben ona şaşkınlıkla ve

özlemle bakarken onun bakışlarında elle tutulur bir tedirginlik vardı sanki.

"Sen... Bu partiyi sen mi düzenledin?" diye sorduğumda da verdiği cevap, içten içe bildiğimden başkası değildi.

"Evet."

Sadece ondan duymak için, "Neden?" diye sordum. "Senin için," demesi beklediğim bir cevaptı; ama yine de tutulup kaldım karşısında. Devamında söylediği her bir söz kalbimin ritmini kaybetmesine yetmişti yine.

"Yeni yıla sevdiklerinle girmen için... Eğer affedersen beni, gözlerinin içine bakarak yeni yıla girebilmek için yaptım. Derler ya, yeni yıla nasıl girersen, kimle girersen tüm yıl öyle geçer diye... İşte ben tam burada; senin elini tutabildiğim, gözlerine bakabildiğim yerde girmek istedim yeni yıla... Sadece bu yıl değil, bütün bir ömür seninle geçsin diye yaptım... 'Bana adamlığınla gel,' dedin ya, öyle geldim Zeynep... Özür dilerim, bizden şüphe etmene sebep olduğum için... Ben sevmeyi seninle öğreniyorum, severken saçmalıyorum, belki aptallaşıyorum ama... Seviyorum işte... Bundan şüphe etme, olur mu? Ne yaparsam yapayım ne söylersem söyleyeyim, bundan asla şüphe etme."

Bir özür müydü beklediğim, yoksa bir sevgi sözcüğü müydü, bilmiyordum; ama sanki eksik parçam tamamlanmıştı söyledikleriyle. İçimde Rüzgar'ı çoktan affetmiş olan taraf beni ona gitmem için iteklerken sözlerine eklenebilecek tek kelime bulamadım. Sadece günlerdir özlemini çektiğim şeyi yapıp sımsıkı sarıldım ona. O da bekletmedi. Ait olduğum yer hep kollarının arasıymış gibi sımsıkı sardı beni.

"Affettin demek oluyor bu, değil mi?" diye sorunca yüzünü görecek kadar uzaklaşıp gülümseyerek başımı salladım. *Daha ne yapabilirdim...*

İçinde bulunduğumuz sımsıcak yılbaşı atmosferinde hiçbir ayrım olmaksızın herkes bir arada eğleniyordu. Ne sınıf farkı vardı bu akşam, ne de insanlar arasında koyu

çizgiler... Gelecek güzel günlerin umudunu kalplerimize düğümleyen tasasız gençlerden fazlası değildik. İlk kez birdik sanki. İlk kez herkes gibi birlikteydik.

Biz neşe içinde sohbet ederken Ela da Güney'le geldi kafeye. Birlikte! İkisinin birleşen elleri hepimizi şok ederken birlikte olduklarını itiraf ettiklerinde de sevinçten deliye dönmüştük. En azından ben dönmüştüm. Hangi ara bu duruma gelmişlerdi, bilmiyordum; ama canımın parçası sonunda doğru adamı bulduğu için çok mutluydum. Her ne kadar onun yanlış adamı benim doğru adamıma kavuşmama vesile olsa da bunun için o adı batasıca Eser'e de minnet edecek değildim.

Tabii bu gece herkes bana sürpriz yaptığını zannederken benim de onlara yaptığım bir sürpriz vardı elbette. Rüya bana sarılınca onunla barıştığımız ve hatta arkadaş olduğumuz gerçeğiyle yüzleşen Ela ve Gülce kızın beni boğduğunu zannedip üzerine atlamıştı, epey aksiyonlu dakikalar yaşansa da sonuç neyse ki tatlıya bağlanmıştı. Rüya'yla arkadaş olduğum gerçeğini bir türlü kabullenemeyen kızlar ateşim olup olmadığını sorup dursalar da Rüzgar bu duruma tahminimden de fazla sevinmişti. Sanırım o gün kavga ederken söylediklerimle onu Rüya konusunda bir çıkmaza sürüklemiştim. Bu konuyu kız kıza aramızda halletmemiz de herkes için en doğru olandı. *Zaten hep birlikte olduğumuz hâlde küs kalmaya ne gerek vardı?*

Bu güzel gecenin en özel anlarından biri de Gülce'nin yoğun ısrarımıza dayanamayıp şarkı söylemesiydi ki o anlarda on derece miyop yirmi derece hipermetrop ve otuz derece astigmat olmayan herkes Ali abinin ona olan bakışlarını fark edebilirdi... Anladığım kadarıyla Ece'nin gözleri de epeyce sağlıklıydı... *Evet, Ece de buradaydı...*

Saatler mutluluk dolu kahkahaların gölgesinde akıp gitmiş, yeni yıla girmemize de dakikalar kalmıştı artık. Benim için sorun değildi aslında. Öylesine mutluydum ki

Rüzgar'la olduktan sonra bu yılda da kalabilirdim sonsuza kadar...

Ben yaşadığımız mutluluğun büyüsüyle âdeta kendimden geçercesine etraftakilerin neşeli hâllerine gülümserken birden kolumdan dışarıya çekilince afalladım. Rüzgar, askıdaki montumu üzerime geçirip elimden tutarak beni kafeden dışarı çıkarıyordu. Şaşkınlıkla onu takip ederken dışarı adım attığımız an gördüğüm manzarayla bir kere daha nutkum tutuldu. Her yer bembeyazdı... Şehrin tüm ışıkları kar taneleriyle bütünleşip ışıldayarak etrafımızda süzülürken gülümseyerek etrafıma bakmaktan alamıyordum kendimi...

Bir an sonra bana uzattığı kutuyla bakışlarım birden ellerini bulduğunda tarifsiz bir mutluluk sardı içimi. Rüzgar bana ilk kez bir hediye alıyordu ve o aldığı için ne olduğu umurumda bile değildi. Tek kelime etmeden elime aldığım kutuyu açıp içindekiyle karşılaşınca sanki beklediğim hep buymuş gibi gülümserken gözlerimin ışıldadığını hissettim.

"Çok güzel."

"Ne gördüğünü söyle bana," demesinin üzerine anlamamış gibi gözlerimi kısarak baktım yüzüne. Israrcı bakışlarının altında ne yapmaya çalıştığını anlamasam da dediğini yapıp bir masalı anlatır gibi konuşmaya başladım.

"Kar küresi bu, çok güzel bir kar küresi... Daha önce böylesini görmemiştim, özel yapılmış gibi... İki çocuk var, biri kız diğeri erkek, belli ki kardan adam yapıyorlar... Karlar arasında bir dağ evi, çok güzel... Bir de kadınla adam var galiba... Etrafta çam ağaçları, küreyi salladıkça yağan karın görüntüsü... Böyle galiba." Büyülenmiş bakışlarımı küreden alıp ona çevirince asıl büyüyü yine onun gülüşüyle yaşadım. *Baktığı gözlerim olduğunda ne güzel gülüyordu bu adam...*

"Şimdi de bu kürenin sana hissettirdiklerini söyle."

"Rüzgar, ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum... Oyun mu oynuyoruz?"

"Hadi, Zeynep... Bak ve ne hissediyorsan onu söyle," diye ısrara devam edince de çatık kaşlarımla bir büyücü misali küreye yeniden çevirdim bakışlarımı. Baktıkça aklıma gelen düşünceler gülümsememe sebep olurken çatık kaşlarım usulca gevşedi. İçimi ısıtan düşünceler o kadar güzeldi ki farkında olmadan ona istediğini verdim.

"Mutluluk... Mutlu bir aile var burada, bir masal gibi..."

"Masal gibi...

Rüzgar'ın son söylediklerimi tekrar etmesiyle bakışlarım yeniden onu buldu. O konuşurken tek yapabildiğim gözlerimi dahi kırpmadan onu izlemekti.

"Ellerinde tuttuğun şey sadece bir kar küresi değil. Benim sana hediyem bu küre değil, orada gördüklerin. Senin avuçlarına bıraktığım, benim hayalim... Elinde tuttuğun bizim on yıl sonraki yılbaşımız belki... Geleceğimizden bir kesit... Mutlu sonlu masalımızdan bir parça..."

"Rüzgar..."

"Gökyüzünden yağan buz taneleri nasıl olur da sıcacık hissettirir insana diye düşünürdüm seni tanımadan önce. İçinde sen olan her şey mutluluk sebebiyken sensiz çöllerde bile üşürüm ben artık, Zeynep'im. Sen ne hissettiysen ben de aynılarını hissettim o küreye bakarken. Sen ne söylediysen ben de aynılarını diledim tüm kalbimle... Önüne sereceğim tek şey hayallerim, artık hepsinde sen varsın... Her şeye sahip olduğumu zannederken seninle anladım bu zamana kadar hep eksik olduğumu. Seninle tamamlandım ben, seninle yeniden var oldum... Bu yüzden seninle kurduğum tüm hayalleri seninle yaşamak da benim tek dileğim artık."

Başından beri duymayı hayal ettiğim tek şey, birlikte bir geleceğimizin olup olmayacağıydı. Sanki anlamıştı. Anlamıştı da söylediği her sözde duymayı beklediğim cevabı vermişti bana...

"On! Dokuz! Sekiz! Yedi! Altı!"

Bana aşkla bakan gözlere aşkla karşılık verirken kulağımıza çalınan seslerle gülümsedik. Aramızdaki mesafeler yok denecek kadar az olsa dahi tahammül edemeyerek daha çok çekildik birbirimize...

"Beş! Dört! Üç! İki! Bir!"

Kafede çığlık çığlığa bağıranları unutup yağan karın altında gecenin tüm güzelliği üzerimizi örterken ve etrafımızda kimseler yokken ulaştık birbirimize. Rüzgar'ın dudakları büyük bir aşkla dudaklarımı esir aldığında yüreğim bu esaretten memnun olmuşçasına sahibine teslim etti kendini. Elimde sımsıkı tuttuğum küre el verdiğince kollarımı Rüzgar'ın boynuna dolarken o da derdimi anlamışçasına belimden sarılıp tamamen çekti beni kendine. Aramızda tek bir kar tanesine dahi geçiş yokken kavuştuk birbirimize. Hasret aşkla vuslata dönüşürken aşkımız bir kere daha geceye mühürlendi.

O andan itibaren bildiğim, sahip olduğum tek bir gerçek vardı artık...

Rüzgar Yücesoy, her anı için sabırsızlandığım geleceğimin ta kendisiydi...

Yirminci Bölüm

Ali'nin Gülce'si

Gülce

Herkes bambaşka şekillerde tükenirmiş aşkta. Kimileri gördükleriyle, kimileri de görmeyi bekleyip bir türlü göremedikleriyle... Bir de benim gibi en talihsiz olanlar var, kendileri için dilediklerini başkaları için görenler...

Bazen düşünüyorum kendi kendime, bu kadar acıyı hak edecek ne yaptım diye...

Aşk seni bana yazdıysa, ben bu acıyı neden tek başıma yaşıyorum Ali?

Sonra da kendime kızıyorum. O kadar umutsuzca âşığım ki ona, benim için bile olsa acı çekmesini istediğim için kendime kızıyorum. Yine de ona kızamıyorum. Ece'ye kızamıyorum. Sonradan gelen benim çünkü. Onlar birbirlerini severken gelip umut etmeye kalkışan benim...

Ne yaşıyorsam tek suçlusu benim! Onun tek bir kirpiğini bile aşka sebep saydığım için, aldığı her nefesi nefesime kattığım için, gülümsediği her anı kendime cennet saydığım için... Ali'nin her bir zerresini kendime yüzsüzce istediğim için... Ali'nin Gülce'si olmayı bu kadar çok istediğim için suçlu benim...

Oysaki onca zaman alışmıştım uzak durmaya. Şimdiyse aynı çatının altında yine onunlaydım. Buraya gelme niyetim yalnızca Ayşe teyzeyi kırmayıp yılbaşı gecesi gelecek olan misafirleri için ona yardım etmekken kafede olması gereken Ali'yi bir anda karşımda bulmuştum. Haksızlıktı bu.

Ben elimden geldiğince ondan kaçmaya çalışsam da Ayşe teyze inadına yapar gibi sabahtan beri ikimizi yan yana getirip duruyordu. Birlikte perde asmış, hatta pencereleri bile silmiştik. Daha doğrusu ben silecekken Ali pencereye çıkmama izin vermeyip kendisi çıkmıştı. Canıma minnetti tabii...

Yoldan geçen tanıdıklar laf attıkça da söylenip durması bir yerden sonra o kadar komik bir hâl almıştı ki kahkaha atmaktan alamamıştım kendimi. Güldüğümü fark eden Ali tebessüm kokulu bakışlarını yüzüme çevirdiğinde kaset başa sarmıştı. Yine ona umutsuzca âşık ufaklıktım karşısında... Ta ki beklemediğim o sesi yine duyana kadar...

"Ali?"

Ayşe teyze ve Ece kapıda dikilmiş bize bakarken utanma hissi ateş olup yakmıştı bedenimi. Sanki başkasına ait olan bir şeye dokunmuştum. *Sevdiğim adama aşkla baktığım her an günahkâr gibi hissetmem ne acıydı...*

O an kaçarcasına yanlarından ayrılmış, ikisi evden çıkana kadar da yüzlerine bakamamıştım. Akşam olduğunda istediğim tek şey eve gitmek olsa da ne yazık ki Mert tarafından kafedeki partiye sürüklenmiştim. Romantik âşıklarımız gecenin tadını doyasıya çıkarırken ben de oturduğum köşede sıkıntıyla çerezleri ağzıma tıkıştırıyordum. Oysa benim dışımdakiler nasıl da eğleniyordu...

Oturduğum yerde haddinden fazla acınası göründüğümden olsa gerek, Rüzgar gelip beni dansa kaldırdı. Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken bakışlarım Zeynep'i buldu, hadi hadi dercesine elini sallayıp gülümsediğini görünce başımı gülerek iki yana sallayıp Rüzgar'la dans edenlerin arasına karıştım.

"Çok naziksin, Rüzgar... Beni dansa kaldırdığına göre epey felaket görünüyor olmalıyım," diye kendimle alay edercesine söylenirken gülümsedi.

"Seninle dans etmek için fırsat kollayan bunca adam varken bu benim için bir şereftir baldız," deyip göz kırptı. "O şeref bana ait enişte," deyip içtenlikle gülümsedim ve kısa bir an için de olsa mutsuz olduğum gerçeğini unutmaya çalıştım.

Şarkı bitmek üzereyken birkaç dakikalığına da olsa moralimin düzeldiğini hissettim; fakat yüzümde bir tebessümle etrafta Zeynep'i ararken Ali'yle dans ettiğini ve bize yaklaştıklarını gördüğüm an tüm bedenim telaşla kasıldı. *Düşündüğüm şeyi yapma, Zeynep!*

Ben ne kadar ona yapma dercesine baksam da, "Ben artık sevgilimi alayım," dedikten sonra bana muzipçe göz kırptı. Rüzgar'ın elinden tutup ileri çekiştirdiğinde aklıma gelenin başıma geldiğini anlamıştım. Dans pistinin ortasında Ali'yle kalakaldığım için bir an sonra ortamda duyulmaya başlayan şarkıyla yerime hızla geçecekken son anda bileğimi saran el kor olup tenimi dağladı. *Nefessiz kalmak böyle bir şey olsa gerekti...*

"Benimle dans et, ufaklık."

Bu bir rica değil, emir cümlesiydi. Cevap beklemiyordu, zaten ortada bir soru da yoktu. İstek vardı, dile gelmişti. Ali'ye dair kurduğum hayallerden biri de onun kolları arasında müziği hissetmekti... Bir an için düşündüm. *Bu kalabalık arasında sanki kimse bizi görmüyormuş gibi onunla dans etsem ne kaybederdim?*

Dans etsek de etmesek de acı yine aynı acıydı ve hep orada olacaktı. Belki de sadece bir kere sonrasını düşünmemeliydim. Sahip olacağım başka bir anım olmayacağından belki de kabul etmeliydim.

Ettim de...

Kalbim ondan gelen acıya bile öylesine alışmıştı ki vazgeçemiyordu... Her şeye rağmen onu istemeyi bırakamıyordu bir türlü... Hiçbir şey söylemeden ona dönüp bir adım attım. Elleri sahiplenircesine belimi sardığında nefesimi tutup küçük ellerimi omuzlarına yavaşça bıraktım. Başım tam çenesinin altına denk gelmişti, bir süre sonra çenesini başımın üzerinde hissettim.

Unut yok, bir ışık yok gözlerinde... Ben hâlâ bekleyenim olsun...

Ateş yok, sıcaklık yok ellerinde... Ben yanarım aşkın sağ olsun...

Müzik aktı gitti sonra, sanki etrafımızdaki insanlar bile bir bir kayboldu... Tek yaptığımız yerimizde sallanmaktı aslında; ama yine de dünyanın en özel dansını ediyormuşuz gibi kalbim kıpır kıpırdı. Birbirimize sarıldığımız an kalplerimizin yanındaki boşluk dolmuştu. Saçlarımın üzerindeki nefesini, beni kendine daha çok çeken belimdeki ellerinin varlığını hissetmek... Ali'yle gelebileceğim son noktadaydım muhtemelen ve ömrümün sonuna kadar bu anla yetinebilirdim... Yetinecektim de...

O yetinmeyecek gibiydi ama. Hafifçe kulağıma yaklaşarak, "Bana söz vermiştin, artık kaçmak yok demiştin..." diye fısıldarken çaresiz bir gözyaşı süzüldü yanağımdan.

"Sözünü tutmadın... Yine kaçtın... Yine kaçıyorsun ufaklık," dediğinde sesi isyan eder gibi çıkmıştı sanki.

Sözünü tutmayan ben miydim gerçekten?

Öylesine zordu ki ona hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak olmak... Güç almak istercesine omuzlarına daha sıkı tutundum. Başımın üzerinde duran çenesinin kasıldığını hissetsem de başımı kaldırıp gözlerine bakamadım. Bakışlarımı omuzlarından ayırmadan yalvarırcasına fısıldadım.

"Sadece sussak olmaz mı?"

Şarkı ikinci tekrara girmişken yerimizde hafifçe sallanmaya devam ediyorduk. Etrafımız gitgide kalabalıklaşsa da ondan başka kimseyi görmüyordu gözlerim. Ricamdan sonra beni kendine daha çok çekerken başım omzuna yaslandı. Kolları belime tam anlamıyla dolanmıştı kulağıma ölüm fermanımı fısıldarken.

"Gitmeni istemiyorum."

Sanki ben gitmek istiyor muyum?

Akmak için fırsat kollayan yaşları gözlerimi sımsıkı yumarak engellemeye çalışıyor, aldığım her nefese karışan kokusuyla özlemle kavrulduğumu hissediyordum. Bu hisle daha da artan ağlama isteğimi bastırmak için kendimi güçlükle geri çekince yüz yüze geldiğimiz an bakışlarında gördüğümü sandığım acı kalbimi paramparça etmeye yetti.

"Kaçmıyorum ben, gitmiyorum da... Sadece yerimi bulmaya çalışıyorum. Bana izin ver artık, olur mu? Senin bana ihtiyacın yok..."

Son sözlerim bunlar oldu, sonrasında kollarımı yavaşça omuzlarından indirip gözlerine bakamadan arkamı döndüm. Buradan bir an evvel çıkmak için fırsat kollarken kolumdan tutup beni bir anda sahneye çıkaran kızlarla neye uğradığımı şaşırdım. Elime tutuşturulan mikrofona ağlamaklı gözlerimle bakarken sözler dudaklarımdan dökülmeye başladığında şarkı söylediğimin farkında bile değildim aslında.

Unutmak diyordum, sevmek diyordum, zor diyordum... Acaba anlıyor muydu beni?

O kalabalığın içerisinde bir tek ondaydı gözlerim. Gözlerini gözlerimden ayırmazken geri kalan hiçbir şeyin de anlamı kalmamıştı. O an sadece o vardı, sadece ben vardım... Sadece benim ikimize de yetecek kadar büyük aşkım vardı...

Herkes susmuşken söylediğim şarkının sözlerinde çığlık çığlığa ilk kez haykırdım aşkımı... Herkes duydu, ama kimse anlamadı...

O da anlamadı...

Şarkı biter bitmez etrafı saran alkışlar eşliğinde soğuk havaya aldırmadan kendimi dışarı atarken ardımdan gelmesi son noktaydı. Anlamıştım ki canıma kastı vardı bu adamın.

"Neden buradasın?" diye sorarken ondan başka her yerde gezdi gözlerim.

"Yeni yıla sessiz girmek istedim... Asıl sen neden buradasın? Niye beni rahat bırakmıyorsun?" Biraz kendime biraz ona duyduğum kızgınlıkla sorduğum soruya verdiği cevap kaşlarımın çatılmasına sebep oldu.

"Yeni yıla sessizliğinle girme istedim."

"Beni düşünmeni anlıyorum; ama içeride seni bekleyenler varken burada benimle zamanını boşuna harcama. Benim ihtiyaç duyduğum şey sessizlik. Seninki de muhtemelen içeride seni arıyordur!" derken ona karşı ilk kez bu kadar açıktım belki de.

"Ben bu zamana kadar istemediğim hiçbir şeyi yapmadım ufaklık, şimdi de yapmıyorum. Seni düşündüğüm için değil, istediğim için buradayım. Şimdi sen söyle... Neden buradasın? O şarkıyı söyledikten sonra neden buradasın?"

"O şarkının bir anlamı yoktu, öylesine söyledim. Buradayım, çünkü-"

"Çünkü?"

"Çünkü birini bekliyorum."

"Kimi?" diye sorduğunda tebessüm eden suratının asıldığını fark ettim. Kaşları çatılmış hâlde benden bir cevap bekliyordu. Evet, kimseyi beklemiyordum; ama belli ki bana yalan söyletmeden peşimi bırakmayacaktı.

"Yiğit'i... Yiğit'i bekliyorum."

"Yalan söyleme, ufaklık! Kimseyi beklemiyorsun ve o şarkıyı da öylesine söylemedin," diye imayla bakışlarını yüzüme dikince gerildiğimi hissettim. Bu kadar üzerime

gelmesi haksızlıktı. O bir başkasını severken benim aşkımı öğrenmeye hakkı yoktu.

"Yalan söylemiyorum... Onu çağırdım; çünkü konuşmak istediğim şeyler var... Ben ondan-"

"Sus!"

"Ben ondan hoşlanıyorum. Bu zamana kadar sakladım; ama daha fazla içimde tutmayacağım!" diye bağırırken tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek güç almaya çalıyordum. Ali ise söylediklerime inanamazmış gibi yüzüme bakmaya devam ediyordu.

"Sana inanmıyorum, boşuna kendini zorlama. Sen onu değil, sen be-" diye devam ettiği cümleyi korkuyla bağırarak kestim.

"İster inan ister inanma, ama olan bu! Sen belli ki bazı şeyleri yanlış anlamışsın, Ali abi!"

"Abi?"

"Evet, abi... Başından beri olması gerektiği gibi... Ben söylemekte geç kaldım sadece." Kasılan bedeniyle bana doğru bir adım atmıştı ki, "Gülce?" diyen tanıdık sesle adımı havada asılı kaldı. Ben kapı eşiğinde duran Yiğit'e söylediklerimi desteklemek istercesine gülümsediğimde Ali'nin bakışları önce Yiğit'i sonra beni buldu. O an sağlam bir darbe yemişçesine omuzları çöktü. Gitmeden evvel söylediği son sözler, yalanıma inandığının ispatıydı.

"Haklısın... Ben seni çok yanlış anlamışım..."

Ali'nin gitmesiyle daha fazla dayanamayan bedenim külçe gibi karların üzerine yığılırken Yiğit panik içinde beni kollarımdan tutup kaldırmaya çalıştı. O kadar bitmiş hissediyordum ki kendimi, adım atmaya bile takatim kalmamıştı. Sessizce ağlamaya başladığımda da Yiğit beni kucaklayıp arka taraftan çıkardı ve kimselere görünmeden arabasına götürdü. Yol boyu Ali'nin bana attığı o son bakış kalbimi kâğıt kesiği gibi sızlatırken bu defa her şeyin

gerçekten de bittiğini biliyor, gözyaşlarımı durduramıyordum. Yolun nasıl geçtiğini bile anlamazken dakikalar sonra evimin önünde durunca ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerimle iç çekerek baktım Yiğit'e.

"En azından kalbini hak edecek bir adama kaptırmışsın. İstesem de kıskanamam artık," deyip gülümserken burukça tebessüm ettim ona. *Nasıl bir adamdı bu...*

Yine de huzursuzca yerimde kıpırdanırken, "Bilmeyecek... Lütfen bir şey söyleme," dedim. Yüzü asıldı birden.

"Neden Gülce? Bunu neden yapıyorsun kendine? Hatta ona?"

"Ona bir şey yapmıyorum ben, ne yapıyorsam kendi kendime... Onun kalbi bir başkasına ait ve ben bu gerçekle yaşamayı er ya da geç öğreneceğim. Zaten bugünden sonra karşıma çıkacağını da sanmıyorum," dememe karşılık bıkkınca nefes verdi.

"Evet, Ali'yi çocukluğumdan beri tanıyorum. O söylediklerinden sonra bir daha bu konuyu açmaz; ama anlamadığım, bunu neden yaptığın... Bunca zaman onu severken şimdi neden başkasını sevdiğini söyledin ona?"

"Çünkü onunla olmaz... O, Ece'yi seviyor... Onun yanında hep. Onu... Onu öptü." Bunu duymayı beklemiyor olacaktı ki kaşları çatıldı birden.

"Ne?"

"Onları gördüm... Yiğit, bak... Senden tek isteğim kimseye bir şey söylememen, tamam mı?" Bunları söylemem hoşuna gitmese de bir an sonra başını huzursuzca salladı. Söylediklerime şaşırmış gibi bir hâli vardı. Onu bu işe karıştırmam yanlıştı, ama olmuştu bir kere. Yiğit'le vedalaşıp arabadan inmek üzereyken kendi kendine mırıldandıkları sadece aklımı daha fazla karıştırmıştı.

"Birimiz fena hâlde yanılıyoruz ya, acaba hangimiz..."

Gece güne, günler haftalara döndü... Yokluğunun sızısını kâğıt kesiği gibi yüreğime bırakıp giden adam olmayınca hiçbir yaşanmışlığın da anlamı kalmamıştı sanki. Tam da istediğim gibi söylediğim yalana inanmış, baktığım yerde görünmez olmuştu. *Oysa çok geç anlamıştım, yokluğu isteğim değil, sadece mecburiyetimmiş...*

Çocukken dinlediğim masalları düşündüm, hepsi bir varmış bir yokmuş diye başlardı. Sanki Ali de böyleydi, bir vardı bir yoktu... Gerçi bu aralar hiç yoktu... Onu unutmaya çalışmaktan vazgeçeli de çok olmuştu; çünkü bunun imkânsızlığı her çabamda çıkmıştı karşıma. Onu asla unutamayacaktım. Sadece onsuz da yaşamayı öğrenmeye çalışacaktım...

Pencerenin önüne ilerleyip sokak lambalarının aydınlattığı caddeyi izlerken beyazın hâlâ başrolde olduğunu görmek huzurla doldurdu içimi. Yeni yılın ilk günleri, durmaksızın yağmaya devam eden karla geçmeye devam ediyordu. Havanın iyiden iyiye kararmasına rağmen kızların hâlâ gelmemiş olmaları istemsizce endişelendirdi beni. Tam telefonu elime alıp arayacağım sırada çalan kapı ziliyle rahat bir nefes alırken kapıya ilerleyip yüzümde az önce aklıma gelenlerden kaynaklı gülümsemeyle, "Nerede kaldınız ya?" diye söylenerek kapıyı açtım. Karşımda bulduğum adamla bir an için nefes alamadığımı hissettim.

"Çok geç kaldım, değil mi?"

Ali'nin ne burada oluşuna ne de gülümseyerek söylediği cümleye bir anlam verebilirken birdenbire içeri girip salona geçmesiyle ağzım şaşkınlıkla açık kaldı. Günler sonra onu görmek bir yana, bu kadar telaşlı görünmesi hayret vericiydi.

"Ne işin var burada?"

"Gitmeni engellemek için geldim."

"Nereye gitmemi?" diye anlamayarak sorduğumda sanki küçük bir oğlan çocuğu gibi duruyordu karşımda, kaşları çatık ve suratı asıktı. Bir şey olduğu belliydi.

"Yiğit'le buluşmaya gitmeyeceksin! Onun sana sorduğu hiçbir soruya da olumlu cevap vermeyeceksin!" diye hiddetle söylendi. Elimi sağa sola sallayıp bezgin bir bakış attım. *Neden bahsediyordu bu adam? Yiğit'le buluşmayacaktım ki ben...*

"Dediklerinden tek kelime bile anlamadım. Akşam akşam saçmalamaya mı geldin?"

"Nasıl... Yiğit'le buluşmayacak mısın yani? Ama Yiğit telefonda dedi ki..." Sözlerini yarıda kesip ayaklandı, bir şeylerin farkına varmış olacaktı ki heyecanlı ve fazlasıyla şaşkın suratıyla karşıma dikildi. Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip çatık kaşlarımla, "Hayır!" deyince de rahatlamış bir nefes bıraktı dışarı. Tahmin ettiğim şey doğruysa, Yiğit bizi bir araya getirmek için bir oyun oynamıştı.

Ah be, Yiğit! Neden yaptın sanki bunu?

Kendime gelmek istercesine başımı iki yana sallayarak, "Anlayamadığım sorununu hallettiğine göre git artık," dedim. Ben kapıyı işaret ederken bir adım atıp tam önüme geldi.

Gelme be adam! Gideceğini bile bile gelme bana!

"Konuşmamız gerek." Bakışlarım sanki asırlar sonra gözlerini bulduğu anda afalladı, afalladığı anda da kayboldu.

"Konuşacak bir şey yok."

"Var... Konuşacak bir sürü şey var ve sen artık beni dinleyeceksin, ufaklık!" diye bağırdığında yerimde huzursuzca kıpırdandım. Ufaklık demesini bu kadar özlediğimin farkında bile değildim.

"Benim konuşacak bir şeyim yok, sen çok istiyorsan kendi kendine konuş!"

"Bağırmanı bile özlemişim," deyip gülümseyince suratımdaki öfkeli ifade bir anda dağıldı ve sanki tokat yemişim gibi baktım yüzüne. *Ne söylüyorsun sen Ali?*

"Biz ne konuşabiliriz ki seninle? Ne duymak istiyorsun? Benden daha ne istiyorsun sen?" diye yakardım. Sanki acıyla gölgelendi bakışları, yine de bir adım daha yaklaşıp gözlerime kenetledi gözlerini. Kapana kısılmış gibiydim, kaçamıyordum. *Sahi, kaçmak istiyor muydum? Ondan bile emin değildim artık...*

"Ne mi istiyorum? Dinle o zaman. Ali denildiğinde akıllara ilk sen gel istiyorum! Ufak kalbin sadece bana ait olsun istiyorum! Korktuğunda, utandığında, kaçtığın her yerde sadece bana sığın istiyorum! Gözlerini kaçırmadığın sadece benim gözlerim olsun istiyorum! Sağ yanımdaki boşluk hep sol yanınla dolsun istiyorum! Ben... Artık sadece Ali'nin Gülce'si ol istiyorum!"

Bir bomba patladı sanki salonun ortasında. Kulaklarım uğuldadı, gözlerim kararadı. Sonradan anladım, göğsüme sığmayan kalbimmiş meğer... Aşkım etrafa saçıldı, ruhum ilk kez çırılçıplak kaldı karşısında. Aynanın karşısında bile dile dökemediğim hayalimi haykırdı yüzüme. "Ali'nin Gülce'si ol," dedi...

Ali'nin Gülce'si...

Söyledikleri öylesine un ufak etti ki yüreğimi, "Sen... Sen neler söylüyorsun?" diye güçlükle kekeledim. Bir adım daha atıp ellerimi avuçlarına hapsetti. Gözleri gözlerime esir düşmüşken gülümseyerek devam etti nefesimi kesmeye.

"Seni seviyorum, ufaklık."

Sen beni nasıl seversin Ali? Sever misin gerçekten?

Birkaç saniyelik şaşkınlığı üzerimden atar atmaz titreyerek çektim ellerimi avuçlarından, bu yaptığıma şaşırdığı belliydi. İnanmayan bakışlarla baktım yüzüne. Bir yandan odayı şuursuzca adımlarken kalbimi acıtan ne varsa döküldü dudaklarımdan.

"İnanmıyorum sana... Sen Ece'yi seviyorsun, sevgilin o senin..."

"Hayır!" deyip inkâr edercesine başını iki yana salladığında bir adım geriye gidip uzaklaştım ondan. Boğazımdaki acıya rağmen durmaksızın bağırırken son sözlerim fısıltı gibi döküldü dudaklarımdan.

"Yalan söyleme bana artık! Sizi gördüm, öpüştüğünüzü gördüm! Niye yapıyorsun bunu bana, canım acıyor, görmüyor musun? Hiç mi insafın yok senin? Senin aşkın beni tüketti, anlamıyor musun?"

Bir anda söylediğim cümleyle gözlerimiz buluşurken ona âşık olduğumu itiraf ettiğim an artık her şey için çok geçti.

"Sen..." diye konuşmaya başlarken öylesine bir korku kapladı ki yüreğimi, bir anda yerimden fırlayıp odama koştum. Peşimden geldi, tam içeri girecekti ki ne yaptığımı düşünemeden kapıyı yüzüne kapatıp kilitledim ve sırtımı kapıya yaslayarak yavaşça yere çöktüm. Bu yaşananlara hâlâ inanamıyordum. Kapıyı açmam için ısrar etmesiyle ellerimi kulaklarıma yasladım. Kapıyı yumruklayarak kırmayı planlıyor olacaktı ki dakikalarca pes etmeyip vurmaktan vazgeçmedi.

Sonunda ben, "Elini sakatlayacaksın, vurma artık," diye dayanamayarak fısıldayınca bir an için kesildi vuruşları.

"Aç kapıyı! Kaçma benden daha fazla..."

"Git, Ali... Lütfen..."

"Ece'yi öpmedim ben, ufaklık, o beni öptü. Yemin ederim bir anda oldu! Karşılık vermediğim an çekti kendini. Ona söyledim, 'Artık olmaz,' diye. Senden beri kimseyle olmaz, yemin ederim... Seninle gelenler çocukluk kadar masum... Seninle gelen her şey en az senin kadar masum... Ne Ece ne başkası olabilir artık benim için, sadece sen... Kalbimin kalbine ihtiyacı var, ufaklık... Lütfen inan bana..."

Ali'nin söyledikleri hayal bile edemediğim kadar inanılmazdı. Hayallerimde bile durmam gereken yeri bilirken şu an yaşadıklarıma inanamıyordum. Dudaklarından dökülenler kalbimde açılan her bir yaraya tek tek şifa olurken gözlerim-

den ilk kez mutluluk gözyaşları akmaya başladı. *Beni seviyordu. Yalan bile olsa öyle çok istiyordum ki inanmayı...*

Beni her koşulda ağlatmayı başaran adam kapının ardından bana bir masal anlatırmış gibi konuşmaya devam ederken dakikalardır oturduğum yerde gözlerimin kapandığını hissettim. Öylesine yorgun düşmüştüm ki karşısında, sanki duyduğum son sözler bunlar olsun istiyordum...

Gözlerimi yavaşça araladığımda ilk hissettiğim tutulan boynum oldu. Az önce rüyamda gördüğüm Ali'yi ve söylediklerini anımsayıp gülümserken bir an sonra huzursuzca kaşlarım çatıldı... *Yerde mi uyumuştum ben?*

O andan sonra olan biten her şey bilgisayar ekranındaki yüzlerce kod misali beynime üşüştü. Kalbim yerine sığmayacak gibi çarparken yerde sürünerek komodinin üzerinde duran telefona uzandım telaşla.

03.27

Gördüğüm saatle beraber gözlerimin dehşetle büyüdüğünü hissederken uyuşan ayaklarıma inat hızla ayaklandım. Korkarak kilidi açıp kapıyı araladığımda gördüğüm manzara nefesimin kesilmesine yetti.

Rüya değildi.

Ali bir bacağını karnına çekip tek kolunu üzerine atmış, diğerini de ileriye uzatmış hâlde kapımın önünde uyuyordu. Odamdan sızan ışık âdeta gün ışığı gibi loş bir şekilde karanlık koridoru aydınlatırken Ali'nin yüzü uzun kirpiklerinin yüzüne düşürdüğü gölgelerle tam seyirlikti.

Dizlerimin üzerine çöküp yavaşça yanına oturduğumda aklıma onu ilk kez uyurken gördüğüm an geldi. Aslında uyuduğunu sandığım ve kendimi açık ettiğim o gece... Ona Ali dediğim ilk an...

Sahi, beni seviyor muydu şimdi bu güzel adam?

"O gece... Kalbime dokundun, ufaklık."

Duyduğum uyku mahmuru mırıldanmayla ürkek bakışlarım sakin yeşilleri bulurken orada bana gülümseyerek bakan bir Ali çıktı karşıma. "Ben... Şey..." deyip bakışlarımı utanarak gözlerinden kaçırırken telaştan buz tutan ellerimi avuçlarına hapsedince titredim. Gülümseyip avucuma bir öpücük bırakırken ateşe düşmüş gibi hissediyordum. Sanki bu anı yaşamak için doğmuştum ben, şimdi tamamlanmıştım.

"Aynı çatı altında ikinci gecemiz," diye fısıldadı. Utanan bakışlarım yine avcı misali bakışlarına yakalanmıştı. Onu tanıdığımdan beri ilk kez gördüğüm bu gülümseyen gözlerde takılı kalırken boşta kalan elini yanağıma getirip dokunmaya kıyamaz gibi okşadı. Bu hareketiyle gözlerim çaresizce kapanırken söylediği her sözle yeniden doğduğumu hissettim.

"Belki çok daha önce oldu, ama ben o gece anladım. Gözlerim kapalıyken bile seni gördüğüm ve hissettiğim an anladım. Bana Ali dedin ya... Sonrasında arkanı dönüp gitsen de peşinde sürükledin beni... Takıldım yüreğine, sana geldim. Peki, ya sen... Sen de geldin mi artık bana?"

Bir an olsun kaybolmadan hâlâ bana bakan yeşiller hayatımın en güzel gerçeğini yaşadığımı bana ispatlarken yalan da olsa oyun da olsa rüya da olsa ona daha fazla karşı koyamazdım artık.

Koyamadım da...

"Geldim... Ali'm..."

Dudaklarımdan dökülen seslenişle gözleri yıldızlı bir gece misali parlarken beni göğsüne çekip sımsıkı sardığında sonunda yuvasını bulmuş bir serçe misali teslim oldum ona. Soluduğum kokusu ruhumda düğüm olan acıları bir bir çözüp yok ederken bu hayatta sahip olacağım en güzel sıfata sahip olduğumu biliyordum.

Ben, Ali'nin Gülce'siydim artık...

Yirmi Birinci Bölüm

Eksik Parça

Rüzgar

İnsan hayatında bazı kilit anlar vardır, dönüm noktası denilen anlar... Size tüm ezberinizi bozduran, bu zamana kadar yürüdüğünüz tüm yolları sorgulatan anlar... Bu zamandan sonra atacağınız tüm adımlarda size rehber olan anlar...

Bunlardan birisi ve belki de en çetrefillisi de aşkla tanıştığınız andır...

Babam... Hayatındaki en büyük darbeyi âşık olduğu için alan babam... Tüm hayatım onun gözlerinde bunca yıla rağmen hâlâ eskimeyen acıyı görmekle geçtiğinden, asla düşünmezdim günün birinde aşka düşeceğimi. Asla düşünmezdim birini kendimden daha çok sevip aldığı nefesi yaşama sebebim bileceğimi...

Yanılmışım...

Zeynep'i tanımak, aşkla tanışmasıydı yüreğimin... Bu zamana kadar attığım tüm adımları ona gelmek için attığımı onunla karşılaştığımda anladım. Aşkın sadece acıdan ibaret olmadığını, kalbimdeki her çarpıntının beni bu kadar mutlu edebileceğini onu yaşamaya başladığımda anladım. Sabahları uyanmak için bir sebep aradığımı bile onu özleyerek gözlerimi açtığımda anladım mesela...

Birini sevmek için sebeplere ihtiyaç olmadığını onu sevdiğimde anladım. Sevmenin ait olmak demek olduğunu ona teslim olduğum an anladım. En çok da sağ yanımın bu kadar boş olduğunu ona sarıldığımda anladım. Aşkın acı hâlinin bile yaşamaya değer olduğunu, ona âşık olduğumda anladım...

Sevmek ne kadar acıtırsa acıtsın güzel şeydi ve insan bir kere bu duyguyu tattığında hayatın her köşesinde sevdiğinden bir iz buluyordu artık. Esen rüzgârda kokusunu, izlediğim denizde gözlerini, doğan her yeni günde sıcacık umut ışığını... Kısacası aşka düştüğüm andan beri her yer Zeynep'ti benim için...

Şimdi adımlarım beni her saniye ona biraz daha yaklaştırdığı için de yüzümdeki gülümseme kaybolmuyordu. Bahçeden geçerek garaj kapısından içeri girip arabama doğru ilerlerken gözüme çarpan güzellikle gülümsemem biraz daha keyifli bir hâl aldı, arabadan vazgeçip adımlarımı diğer taraftaki motosikletime yönelttim. Liseden beri süregelen bir motosiklet tutkusu vardı bizde. Güney pek bulaşmasa da Ege'yle ben vazgeçemiyorduk bu alışkanlığımızdan. Belki de özgürlük hissini sonuna kadar yaşattığı içindi...

Zeynep'in aksiyon filmlerine olan ilgisini keşfettiğimden beri de aklımdaydı aslında onunla İstanbul sokaklarını motosikletle gezmek; ama şu kısa zamanda bile o kadar çok şey olmuştu ki bir türlü fırsat bulamamıştım bunun için... Şimdiyse son günlerdeki keyifsiz hâlleri aklıma geldiğinden bunun güzel bir fikir olduğunu düşündüm. Şansımıza bugün hava da güzeldi, biraz özgürlük ve biraz İstanbul bize iyi gelecekti.

Motosiklete atlayıp okula geçtiğimde güneşten kısılan gözlerimi etrafta gezdirdim ve bahçedeki masalardan birinde bizimkileri fark ettim. Anlaşılan ocak ayında yaz gününden kalma bir havayı yakalamışken tadını çıkarmak istemişlerdi. Ege masadakilere her ne anlatıyorsa fazlasıyla

eğlendikleri belliydi; çünkü hepsinin yüzünde birer gülümseme hâkimdi. Bakışlarım masadakilerde gezerken her ortamda her zaman odak noktam olan deniz gözler oldu yine son durağım.

Zeynep'im...

Nasıl da güzeldi... Nasıl da herkes gibi, ama aslında yıldızlar kadar eşsizdi...

Tıpkı diğerleri gibi Ege'nin anlattıklarını yüzünde âşık olduğum gülümsemesiyle dinliyordu. Sırtının ortasına kadar uzanan kumral saçlarını salık bırakmış olduğu için arada sırada rüzgârdan uçuşan tutamları oflayarak geriye atıyor, her seferinde gözünün önüne yeniden düşünce bir çocuk gibi sinirlenip dudaklarını büküyordu. O an öyle tatlı ve öyle güzel görünüyordu ki dikilip kaldığım yerde onu saatlerce izlesem yine de yetmezmiş gibi hissediyordum.

Ben her ne kadar sevdiğime dalıp dünyanın geri kalanını unutsam da bir an sonra Ege beni fark edip bakışlarıyla diğerlerine işaret edince masadaki yüzler tek tek bana döndü. Bakışlarıma değen mavilerle usulca elimi kaldırıp gülümseyerek yanlarına ilerledim. Zeynep'in gülüşünün bir anlığına da olsa solduğunu hissetsem de bu hâlini etraftaki meraklı bakışlara yorup başımı iki yana sallayarak yürümeye devam ettim.

Yanlarına varmamla da herkese hitaben, "Selam," deyip Zeynep'in saçlarına bir öpücük kondurarak yanındaki sandalyeye oturdum. Kolumu omzuna atıp narin bedenini göğsüme yavaşça çektiğimde bana sokulması günümü tam anlamıyla aydınlattı. Yaşamanın tam da bu anla tarif edilmesi gerektiğini düşündüm o an; çünkü sevdiğimin kokusu aldığım nefese karıştığı zaman ben yaşamaya başlıyordum.

"Abi, açmışsın sezonu. Epeydir görmüyorduk seni yollarda," diyen Ege'yle bakışlarım az ilerideki motosikletime takılırken usulca omuz silkip gülümsedim. *Uzun zamandır Zeynep'i kovalamaktan motosiklet kullanmaya fırsat mı kalmıştı...*

"Ben de özlemişim valla, gelirken anladım," dediğimde Zeynep'in huzursuzca kıpırdandığı dikkatimden kaçmamıştı. "Ben de çok merak ediyorum, ama daha önce hiç denemedim. Valla Ayşe Sultan bir duysa kafamı kırar," diye abartıyla söylenen Mert herkesi güldürdü.

"Çok mu seviyorsunuz motosiklet kullanmayı?" diye keyifle soran Gülce'yi bizden önce Rüya cevapladı. Evet, artık hepimiz bir arada bir masanın etrafında buluşmayı öğrenmiştik. Tabii yine ve yine Zeynep sayesinde...

"Biz liseden sonra bir yıl Amerika'ya gitmiştik, orada bu ikisini bir görmeniz lazımdı. Neredeyse tüm yarışlara katıldılar. Hatta neydi o en sonuncusu... Neyse, şimdi adını hatırlayamadım; ama acayip tehlikeliydi." Herkes Rüya'nın anlattıklarına kulak kesilmişken Zeynep kollarımdan sıyrılıp sandalyesine yaslandı. Bu hareketi yüzümdeki gülümsemeyi usulca sildi, yavaşça kulağına yaklaşarak, "İyi misin güzelim?" diye fısıldadım. Cevap yine kupkuru ve umursamaz bir sesle, "İyiyim," olunca sinirle dişlerimi sıkıp başımı geriye atarak derin bir nefes aldım.

Bu durum artık fena hâlde sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Moralinin bozuk olmasını anlayabilirdim; ama benden uzaklaşmasını aklım anlasa da kalbim anlamıyordu bir türlü. Masada bizim yarış anılarımız anlatılmaya devam ederken Zeynep'in asık suratını fark eden Ege işi şakaya vurarak, "Zeynep, ne oldu ya, kıskandın mı yoksa?" dediğinde Zeynep öfkeli bakışlarla Ege'ye döndü. "Saçmalama!" diye cevap verince ortamdaki neşeli hava da bir anda buz kesti.

O andan sonra ortamın tadı kaçtığından herkes suskun bir hâlde oturmaya devam ederken Zeynep bir anda, "Benim biraz işim var, sonra görüşürüz," diyerek ayaklandı, bunun üzerine ben de ayaklanıp karşısına dikildim. Bulutlanan deniz kokulu gözleri kaşlarımın daha fazla çatılmasına sebep olurken kaç gündür süregelen bu tuhaf gerginliğine bir anlam veremiyordum.

"Birlikte gidelim," dediğimde, "Gerek yok, ben hallederim," deyip yanımdan geçmeye çalıştı, ama kolunu tuttum. "Olsun, beraber gidelim işte," diye gülümserken keyfini yerine getirmek istiyordum; fakat birden, "İstemiyorum, Rüzgar! Yalnız gideceğim!" diye bağırınca kolunu tutan elimi yavaşça çektim. Etrafımızdakiler meraklı ve endişeli bakışlarını üzerimize dikmişken Zeynep kızaran gözlerini gözlerimden kaçırıp yanımdan hızla uzaklaştı.

Ben onun ardından bakmaya devam ederken, "Bu neydi şimdi?" diyen Ege'yle kalktığım sandalyeye yavaşça geri oturdum. "Bilmiyorum, anlamadım," diyebildim. O an aklımda olan tek şey yaşlarla parlayan gözleriydi.

"Harbiden kıskandı mı acaba?" deyip sırıtan Ege'ye önümdeki boş kâğıt bardağı fırlatıp gözlerimi devirdim. "Saçmalama Ege, başka bir şey olmalı. Zaten kaç gündür bir durgunluk var üzerinde," diyen Rüya'yla böyle düşünen tek kişi olmadığımı da anlamış oldum.

Gülce'ye dönerek, "Sen bir şey biliyor musun?" diye sordum. Başını iki yana sallayarak, "Yok, biz de sizin aranızda bir sorun var zannettik," diye yanıt verdiğinde de iyice çıkmaza girdiğimi hissettim. Canını yakan bir şey oluyordu, ama ben ne olduğunu bilmiyordum.

Sonrasında gün boyunca attığım mesajlara, *"Dersteyim. Sonra konuşalım. Müsait değilim,"* gibi cevaplar vermesi beni sınıfını basma noktasına kadar getirmişti; ama yine fevri davranıp her şeyi mahvetmemek için sakin kalmaya zorladım kendimi. Belki de biraz kendi hâline bırakıp sakinleşmesini beklemeliydim...

Bekledim de; fakat dersler biter bitmez sınıfına gittiğimde son derse girmediğini öğrenmek öfkelenmeme sebep oldu, daha fazla kimseyle muhatap olmak istemeyerek motosiklete atladığım gibi eve geçtim. Uzak durmamı istiyorsa uzak dururdum ben de...

Sonrasında gün geceye, gece güne döndü; ama ne Zeynep geldi ne de ben onsuz nefes alabildim. *Uzak durmakmış! Bok durardım!* Derdi her neyse öğrenecektim bu defa. Onu görme heyecanıyla okula gittiğimde bahçede karşılaştığım Gülce'nin söyledikleriyle artık aklımı kaçırma sınırına geldiğimi hissettim.

"Zeynep nerede?"

"Bugün gelmedi okula. Nedenini sordum ama, 'Pek tadım yok,' dedi sadece." Hışımla yerimden kalkıp ayağımla önümde duran sandalyeyi ittirdim. Bu hareketimle tüm bakışlar üzerime çevrilse de şu an kimseyi umursayacak hâlde değildim.

"Yeter lan, ne bu böyle kaçıp durmalar! Ne derdi var bu kızın? Ne demeye bir bok bilmiyorum ben?"

"Abi tamam, bir sakin ol."

"Ne sakini Ege? Sorun ne, anlamadım ki... Neden uzaklaşıp duruyor benden?" diye yakamı çekiştirip canımın acısıyla bağırdığımda Güney de beni çekmeye başladı sakinleşip oturmam için.

Gülce ayaklanıp yanıma gelerek, "Rüzgar, her şeyi üzerine alınma. Bak, sadece sana değil, herkese karşı durgun bu aralar... Seninle ilgili bir sıkıntısı olduğunu sanmıyorum. Hem daha yeni barıştınız zaten, ne kadar mutluydu gördük hepimiz," dedi. Söylediklerine inanmayı ölesiye istesem de bu olanlar pek yardımcı olmuyordu bana. *İyiydik madem, o zaman sorun neydi? Neden hiçbir şey anlatmıyordu bana?*

Yaşadığım karmaşanın ortasında, "Selam gençler!" diye neşeyle seslenerek bahçede yanımıza gelen Ela'yla da hepimizin bakışları onu buldu ve ben o an Ela'dan bir şeyler öğrenebilme ihtimaliyle heyecanlandığımı hissettim. *Zeynep'i ondan daha iyi kim tanıyabilirdi...*

"Ne oldu ya, ne bu suratlarınızın hâli? Perşembe pazarına dönmüşsünüz," diye neşeyle söylendiğinde Güney ona tebessüm ederken diğerleri pek misafirperver bir havada olmadıkları için gözlerini devirdi. Ela belli ki bizi ziyarete gelmişti, ama benim hoşbeş edecek vaktim yoktu.

"Ela... Hoş geldin, ama sohbeti sonraya bırakalım. İçimizde Zeynep'i en iyi tanıyan sensin, son günlerdeki durgunluğunu da fark etmişsindir. Ne olduğunu biliyor musun?" Sorumun üzerine çektiği sandalyeye oturup şaşırarak baktı yüzüme.

Etrafa bakınırken, "Yok be enişte... Yani durgunluğunu fark ettim tabii; ama ben yine atıştınız zannettim. Malum hava durumu gibi ilişkiniz var, bir gününüz diğerine uymuyor... Ne geçti ki aranızda? Hem Zeynep nerede?" diye merakla sordu. "Sen erken çıktın tabii... O evde kaldı bugün," diye yanıtladı onu Gülce.

Bir an sonra ortamın gerginliğini dağıtmak istercesine, "Bir şey olmadı be yenge... Bence Rüzgar'ın motosiklet tutkusunu kıskandığı için tavır aldı," deyip konuyu alaya vurmaya çalışan Ege'ye sinirle gözlerimi devirdim. Ela'nın telaşla, "Motor mu?" diye fısıldamasıyla bakışlarımı ona çevirdim ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anladığım an Ela'nın ağlamaklı gözlerini yüzüme çevirmesiyle afalladım. "Ben... Bunu nasıl düşünemedim... Nasıl unuttum... Ah be Zeyno!" diye hüzünle sayıklarken duyacaklarımın canımı yakacağını şimdiden hissetmiştim.

"Ela, ne oldu, neyi anladın?"

"Emir... Emir'i hatırladı... Aptal kafam ya, nasıl unuttum ben bunu!" diye kendine duyduğu kızgınlıkla söyleniyordu. Bir anda kalbimin üzerine tonlarca yükün yığıldığını hissettim. Başka bir adam için bu hâlde olduğunu düşünmek sanki ölmüşüm gibi hissettirirken benim sormaya korktuğum soruyu Ege sorduğunda aldığım cevap asıl ölümün ne olduğunu hatırlattı bana...

"Emir kim?"

"Emir... Zeynep'in abisi... Dört yıl önce vefat etti, bir motosiklet kazasında. Bugün, yani 23 Ocak, Emir'in öldüğü gün. Zeynep her sene bu zamanlar içine kapanır, durgunlaşır. İzmir'deyken günlerce abisinin mezarına gider, onunla dertleşirdi; şimdi burada ondan uzakta daha da içine kapandı tabii. Allah'ım, ben nasıl unuttum bunu..." Eliyle alnına vurduğunda Güney elini tutup göğsüne çekti Ela'yı.

O an o kadar beklenmedikti ki duyduklarım, zar zor alabildiğim nefesle, "Nasıl oldu?" diye güçlükle sorabildim. Kardeşi olduğunu biliyordum; ama bir abisi olduğunu bilmiyordum.

"Motosiklet, Emir'in en büyük tutkusuydu. Dört yıl önce bir yarışa katılmıştı. Akşam olduğu için gitmemize izin vermemişlerdi; ama biz kaçıp gizlice gittik izlemeye. Zeynep de ben de hayrandık zaten ona. Şampiyonluk yarışıydı o akşam. Tam bitmek üzereydi, bitiş çizgisine gelmişti ki her şey saniyeler içinde oldu. Bir anda kontrolünü kaybetti, gözlerimizin önünde metrelerce sürüklendi... Günlerce yoğun bakımda kaldı, ama dayanamadı. Kaybettik onu... O gün Zeynep kilitledi sanki kendini, kimseye tek kelime etmedi. Aylar sonra ilk kez sesini duymam da mezarının başında çığlık çığlığa ağladığı gün oldu. İşte o zamandan beri motosikletlerden nefret eder, Zeynep. Abisini öldüren bir katil gibi görür onları. Şimdi senin de kullandığını görünce her şey üst üste gelmiş olmalı..."

Her şeyi ama her şeyi düşünmüştüm, bir tek bu acı gelmemişti aklıma. Keşke bu kadar acı çektiğini, canından bir parçayı kaybettiğini duyacağıma başka bir adam için ağladığını duysaydım diye bile düşündüm. Ona bile razıydım. Sevdiğini kaybetmenin acısını öyle iyi biliyordum ki... *O bu acıyı yaşayacağına keşke benim yüreğim yansaydı...*

Arkamdan gelen sesleri duymazdan gelip hızla arabama giderken önce kurtulmam gerekenlerden kurtulup

sonra da kalbimin çoktan çizilmiş rotasının son durağımda aldım soluğu.

Ne de olsa benim ondan başka gidecek bir yolum yoktu artık...

Zeynep

Alışmak...

Kulağa ne kadar da kolay geliyor. İnsanoğlu çabuk unutur, zamanla her şeye alışır derler... Aslında bunu söyleyenler içlerinde bir yerlerde unutmaya çalıştıkları kişiyi bir gün göreceklerini ümit ederek yaşarlar. Hayatın o kişiyi karşılarına bir kez daha çıkaracağını bildiklerinden unuttum derler, alıştım derler...

Ama kimse unutmaz. Bazı acılar ölsen de unutulmaz...

Ben de unutamıyorum. Bazen yaşamaya devam etmek için unutmuş gibi yapıyorum; ama tek bir resim, bir şarkı, takvimlerde bir tarih yetiyor unutmadığımı anlamama...

Unutmadım abi, seni hiç unutamadım. Unutmak da istemiyorum zaten... Bir tek anılarımdasın şimdi... Oradan da gidersen nasıl yaşarım?

Saatler önce uyanmış olmama rağmen bir türlü kalkamadım yataktan. Bildirimlerle ışığı yanıp sönen telefonumu elime aldığımda gördüğüm tarih bir damla yaşın daha yanağımdan süzülmesine sebep oldu.

Yine...

23 Ocak

Tıpkı benim gibi bugünü unutmayan bir sürü kişiden mesajlar gelmişti; ama ekranı defalarca kaydırsam da Rüzgar'dan tek bir çağrı ya da tek bir mesaj dahi yoktu. Haklıydı tabii, günlerdir sürdürdüğüm tavrımı kim bilir neye bağlamıştı da uzaklaşmıştı benden... Yine kırmıştım onu, yine kırılmıştı bana yüreği...

Hâlbuki söyleyemesem de ne çok isterdim bugün yanımda olmasını... Dört yıldır tüm 23 Ocaklarım abimin mezarı başında geçmişken şimdi ilk kez yalnızdım. Gözyaşlarım toprağını değil, yastığını ıslatıyordu bu defa. Çok acıydı, toprağının kokusuna bile muhtaçken uzak olmak çok yakıyordu canımı...

Yine benden bağımsız akmaya başlayan yaşları elimin tersiyle silerken ruhsuzca kalktım yataktan. Bakışlarım bir an için başucumda duran kar küresine takıldığında yüzümde bir gülümseme istemsizce doğsa da öylesine kırık dökük bir ruh hâlindeydim ki gülümseyen dudaklarım sızladı. Ruhumu saran üşüme hissiyle banyoya gidip yüzümü yıkadıktan sonra ayaklarımı sürüyerek salona geçtim. Kucağıma yerleştirdiğim fotoğraf albümüne bakarken yeniden yıllar öncesindeydim. *Abim yanımdaydı. Keşke hep öyle kalsaydı...*

Orada anıların arasında kaybolmuşken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, ama duyduğum kapı ziliyle gerçek dünyaya dönerken gözyaşlarımı silip yerimde doğruldum. Kapıyı açtığımda karşımda bulduğum adamla tuttuğum tüm yaşlar ardı ardına dökülmeye başlarken beni kendine çekip sıkıca sarılmasıyla ihtiyaç duyduğum şefkatine teslim oldum.

İşte şimdi tamamdım... Şimdi kendimi bırakabilir, sonsuza dek gölgesinde soluklanabilirdim...

"Ağlama demeyeceğim. Ağla; ama bırak ağlarken yanında olayım. Acını alamasam da başını yaslayacağın bir omuz olayım..."

Sindiğim göğsünde hıçkıra hıçkıra ağladıktan sonra yavaşça başımı kaldırıp göz göze gelmemizi sağladım. Bana kâinatın en kıymetli varlığı gibi bakan aşk dolu gözleri her şeye rağmen gülümsememe sebep olurken elimi yanağına usulca yasladığımda sıcacık teni avucuma sokuldu.

"İyi ki geldin... İlk kez yalnız kalmak bu kadar zor geldi," diye fısıldadığımda da başını hafifçe çevirip avucuma dudaklarını bastırdı.

"Sen artık istesen de yalnız kalamazsın, baş belası... Unuttun mu, artık sen ben yok, biz varız," demesine karşılık gülümseyerek, "Biz varız," dedim bir yemini dile getirircesine...

Biliyordu. Öğrendiğini anlamıştım, ama sormayacaktım bir şey; çünkü şu an ihtiyacım olan cevaplar değildi, ona sarılmaktı yalnızca. Öyle de yaptım. İçeri geçip koltuğa oturduktan sonra beni yuva gibi sarıp sarmalamasıyla başımı göğsünden bir an olsun kaldırmadım. Orada öylece ne kadar durduk, bilmiyordum; ama biraz sonra albüme bakmaya başladığımızda söylediklerleriyle gülümsedim. *Onunla konuşmak nasıl da ısıtıyordu yüreğimi...*

"Abine çok benziyorsun. Özellikle bakışların..."

"Biz ikimiz babama çekmişiz. Selim daha çok anneme çekmiş; ama o da gözlerini bizim gibi babamdan almış," derken bakışları yine gözlerimi buldu. Parmak uçları yüzümde kelebek dokunuşu misali gezerken bakışları dudaklarıma kaydığında iç çekişi dudaklarımın kıvrılmasına sebep oldu.

Bir an sonra, "Öpsem seni..." diye iç çekercesine fısıldadı ılık nefesiyle. "Bu yanlış olur mu?"

Aylar öncesi daha tanımadan namıyla beni korkutan, kâbuslarıma misafir olan Rüzgar Yücesoy nasıl da tedirgin, nasıl da canımı yakmaktan korkar gibi bakıyordu şimdi gözlerime... Aşktı ona bunu yaptıran, aşktı bizi aynı masalda buluşturan...

Bu aşk bizi birbirimize öylesine düğümlemişti ki bu defa da benim bakışlarım onun dudaklarına kayarken her soluğunun acılarıma şifa olacağını biliyordum artık. O yüzden de kaçmadım. Son durağımın hep onun yüreği olacağını o kadar iyi biliyordum ki bunu o da bilsin istedim. *Bilsin ki elimi hiç bırakmasın; çünkü ben onun elini hiç bırakmayacaktım...*

"Canım çok yandı, hâlâ da yanıyor. Biliyorum ki ömrümün sonuna kadar da yanmaya devam edecek; ama sen

olunca... Her şey iyi olacakmış gibi hissediyorum artık. O yüzden şimdi öpsen beni, o acı da geçecekmiş gibi hissediyorum... Böyle hissetmem yanlış mı?"

Bakışlarında yer alan teslimiyet yetmezmiş gibi saniyeler sonra cevabını dudaklarıma bıraktı. Gözlerimden akan yaşlar birleşen dudaklarımızın arasında kaybolurken sevmesinde tattığım şefkat bana verebileceği en güzel cevaptı.

Bu adamla yaşadığım hiçbir şey hiçbir zaman yanlış olmayacaktı; çünkü o başından beri doğru adamdı ve biz birbirimizin eksik parçasıydık...

Hayat denilen şey garip bir döngüydü işte... Günler önce sevdiğim adamın kollarında en derin yaramın gözyaşlarını döksem de bir şekilde yeniden ayağa kalkmayı da başarmıştım. Acı hep oradaydı, hep orada olacaktı; ama sevgi varsa, şefkat varsa hayat yaşamaya değer oluyordu galiba...

Kış aylarında olmamızdan mıdır bilmem, günler yakalayamadığım bir hızla akıp giderken yılın ilk ayı bile bitmiş, şubat ayı gelip çatmıştı. Bu hafta itibarıyla okulda ilk dönemi de kazasız belasız tamamlamış olduğumuzdan omuzlarımdan tonlarca yük kalkmışçasına kuş gibi hafiflemiştim. Öyle ya, bir yandan bursumu korumak için gecemi gündüzüme katarak çalışıp bir yandan da kafeyi aksatmamak için uğraşınca hâliyle epeyce yorulmuştum son aylarda. Neyse ki aldığım sonuçlar, verdiğim her emeğe değmişti.

Hafif bulutlu başlayan pazar gününe uyandığımızdan beri de yüzümde şapşal bir sırıtma hâli hâkimdi. Günlerdir hiçbir işle uğraşamadığımızdan kahvaltımızı yapar yapmaz kızlarla temizliğe girişmiştik. Üç koldan olunca çarçabuk biten temizlik sonrası ben yan gelip yatma planları yaparken Rüzgar'ın yarım saate hazır olmam gerektiğini söyleyen mesajıyla bütün hayallerim yerle bir olmuştu. Yine de

dersler yüzünden aynı okulun içinde hasret kaldığım adamı öylesine özlemiştim ki tek itirazda dahi bulunmadım ve kendimi az evvel kırkladığım banyoda hızlıca duşa atıp üzerimdeki deterjan kokusundan sıyrıldım. Odama geçip üzerimi giyindikten sonra da kızlarla vedalaşıp Rüzgar'ın geldiğini haber veren mesajıyla aşağı indim.

Binadan çıktığım an arabasına yaslanmış hâlde beni beklediğini görmek gülümsememe sebep olurken bana dünyanın en kıymetli varlığıymışım gibi bakan gözleri karşısında iç çekmekten alamadım kendimi. Ona doğru attığım her adımda daha da büyüyen gülümsemesi yüreğimde bir boşluğu daha dolduruyordu. Bu adamın her soruya tek cevabım ve her yolculukta son durağım olduğunu biliyordum artık...

Abimden sonra içimdeki eksiklik duygusu hiç geçmeyecekmiş gibi düşünürken onun yanında tamamlandığımı hissediyordum. Birini sevmek tam da böyle bir şeydi galiba, kaybettiğin her kim olursa olsun senin diğer yarın o boşluğu dolduruyordu. Sende eksik olan neyse onunla tamamlanıyordu...

Adımlarımı hızlandırıp kollarımı boynuna doladığımda bir an bile bekletmeden sımsıkı sarıldı bana. Saçlarımın üzerine bıraktığı öpücük aşkın mührünü bir kere daha ruhuma kazırken, "Özlemişim," diye fısıldadım. Şaşkınlığından faydalanarak yanağına da bir öpücük bırakıp hâline kıkırdayarak arabaya geçtim. Bu uysal hâlim ve aşk dolu bakışlarım onu bir an için afallatsa da başını sağa sola sallayarak gülümseyip o da arabada yerine kuruldu ve nihayet yola çıktık.

Deniz kenarından geçtiğimiz için gözlerimi bir türlü dışarıdan ayıramıyordum. Tekneleri izlerken, "Nereye gidiyoruz?" diye öylesine sorduğumda, "Bana," demesiyle bir anda şaşkın bakışlarımı ona çevirdim.

"Sana? Nasıl yani sana? Şey... Niye eve gidiyoruz ki... Dışarıda şey yapsaydık, yani dolaşsaydık... Hem bu havada eve gidilir mi?" diye cümlelerimi telaşla peş peşe sıraladığımda bir anlığına şaşkınlıkla baktı yüzüme.

"Güzelim, farkındaysan dışarıda sağanak yağmur var," demesiyle bakışlarım arabayı döven dolu taneleriyle buluştu. "Ne var canım, gören de hortum çıktı zanneder... Hem yağmur berekettir... Ayrıca ben severim yağmurda yürümeyi..." diye mırıldanmama rağmen bakışlarını yoldan ayırmayıp konuşmaya devam etti.

"Ben anlamam. Zaten haftaya gideceksin, bir de son haftamızı hasta yatağında geçirmene izin veremem. Hem artık evimi de görmeni istiyorum." Bana bakıp göz kırptığında omuzlarım yenilgiyle çöktü ve bakışlarımı yağmurun etkisiyle iyice köpüren denize çevirdim. *Ne halt edecektim şimdi ben? Niye eve gidiyorduk ki? Ya ailesi evdeyse? Daha fenası, ya evde kimse yoksa?*

Tamam, bizim evde de baş başa kalmıştık; ama orada ipler benim elimdeydi. Şimdiyse kendimi deplasmana çıkan zavallı bir takım kalecisi gibi hissediyordum. *Bilmediğim etmediğim yerde farkına bile varmadan gol yemeseydim bari...*

Yol boyu düşünürken gerildikçe oflamam dikkatini çekse de nedensizce bu hâlimin üzerinde durmadı Rüzgar. Öte yandan yanında rahatsız olduğumu düşünmesinden çekindiğim için kısa sürede toparladım kendimi. Sonuçta yanımdaki sevdiğim adamdı. Ondan gelen hiçbir şey bana zarar vermezdi...

Bir süre sonra devasa bir demir kapıdan içeri girerken gördüğüm her detayla derince yutkunmaktan alamadım kendimi. İçinde bulunduğumuz semt İstanbul'un en lüks muhitlerinden biri olsa bile yine de bu kadarını düşünmemiştim doğrusu. Arabadan inip peyzajı için özel olarak çalışıldığı belli olan bahçeye hayranlıkla bakarken Rüzgar'ın

elimi tutmasıyla gülümseyip onun adımlarına eşlik ettim heyecanla.

Kapıyı genç bir kız açıp güler yüzüyle bizi karşıladı. İçtenliği karşısında ben de gülümseyerek, "Merhaba," deyip içeri geçtim.

Evin içinin de en az dışı kadar güzel olması bakışlarımdaki hayranlığı yine ortaya çıkarırken eşikte aniden önümüze çıkan bir kadın, "Paşam, hoş geldiniz," diyerek gülümsedi. Karşısında telaşla kalakaldım. Kısa boylu ve hafif tombul, ama oldukça asil giyimli bir hanımdı. Olsa olsa ellili yaşlardaydı. Yemyeşil gözleriyle gülümseyerek beni süzmesi istemsizce heyecanlanmama sebep olmuştu. Rüzgar gülümseyen gözlerini kadına çevirdi. "Hoş bulduk Zümrüt Sultan... Bak, getir dedin, işte getirdim sana Zeynep'i," dediğinde tüm bedenimin utançla yandığını hissettim.

Rüzgar sonrasında bana dönerek, "Zeynep'im, bu Zümrüt Sultan... Bizim evin her şeyidir," dedi. Karşımdaki kadına içtenlikle gülümserken elini öpeceğim sırada Zümrüt Teyze beni birden kendine çekip sarıldı. Bir yandan da, "Ay! Maşallah, kendi gibi huyu da güzelmiş," deyince şaşkın bakışlarla sarılmasına karşılık verdim. İlk sınavı atlattığım için de rahatladığımı inkâr edemezdim...

Kapı önündeki ayaküstü sohbetimize salona geçerek devam ettik. Anladığım kadarıyla Zümrüt Teyze Rüzgar için fazlasıyla kıymetli biriydi. Biraz sonra yemek için kış bahçesine geçtiğimizde buraya gelene kadar taşıdığım tüm gerginlik uçup gitmişti sanki... Sadece Zümrüt Teyze değil, evde çalışanlar bile bana fazlasıyla içten bir tavırla yaklaşmıştı. Sofraya fazlasıyla özenildiği de her hâlinden belliydi ve bu özenin benim için olduğunu bilmek ayrıca mutluluk sebebiydi. Sanki bu evdeki herkes benimle tanışmayı bekliyormuş gibiydi, bu da bana kendimi fazlasıyla özel hissettirmişti.

Yemekten sonra Zümrüt Teyze bizi dinlenme bahanesiyle baş başa bıraktı, bir süre kış bahçesinin tadını çıkarsak

da sonrasında film izlemeye karar verdik. Tabii ben Rüzgar'ın çalışanlardan rica ettiği patlamış mısırı bizzat onun hazırlamasını isteyince de kendimizi bir anda mutfakta bulduk. Rüzgar ocağın başına geçene kadar bunun sadece basit bir istek olduğunu zannediyordum; ama Rüzgar çalışanların kendisine uzattığı tencereye boş boş bakınca neye bulaştığımızı da anlamış oldum.

Şaşkın sevgilim tencereye ve mısıra ne yapacağını çözmeye çalışırcasına gözlerini kısıp bakmaya devam ederken daha fazla dayanamayarak, "Yağ koy önce," dedim. Sonrasında mutfakta çalışanlardan biri olan Sema'nın uzattığı sıvıyağı tencereye döktü. Üzerine mısırları döküp biraz da tuz koyarak tencerenin kapağını kapattığında da sanki galaksıde yeni bir gezegen keşfetmişçesine gururla kabardı. Kızlarla onun bu hâline kıkırdarken hepimize ölümcül bakışlar atıp bizi sustursa da yine de gizli gizli gülmekten alamıyorduk kendimizi. *Sonunda bulmuştum işte, Rüzgar Yücesoy'un da üstesinden gelemeyeceği bir iş vardı bu hayatta!*

Tabureden inip yanına geçerek, "Gören de mantı açtın zannedecek, bu ne hava böyle..." deyip sırıttım. Karşılığında bana manidar bir bakış atarak, "Baştan anlaşalım, evlenince mutfak işine karışmam," dedi. Beklemediğim sözleri üzerine gülüşüm hıçkırığa dönüştü ve öksürmeye başladım. Bu sefer kızlarla birlikte hâlime sırıtan Rüzgar olurken o andan sonra aklım tamamıyla evlilikten bahsetmiş olmasına gitmişti.

Kızaran yanaklarımı saklamak istercesine başımı eğip tencerede patlamaya başlayan mısırları izlerken, "Oldu seninkiler," dedim. Ocağı söndürmeden tencerenin kapağını bir anda açmasıyla tüm mısırlar etrafımızda köpük gibi uçuşmaya başladı ve Rüzgar hiç beklemediği bu durum karşısında donup kaldı. Bense bir yandan saçlarımın arasına giren mısırları çıkarmaya çalışırken diğer yandan ilk mutfak deneyimi fiyaskoyla sonuçlanan asık suratlı sevgilime kahkahalarla gülmekten alamıyordum kendimi...

Rüzgar alay konusu olduğu için fena bozulunca elimden tutarak beni asık suratıyla mutfaktan çıkarmıştı, ben de onun bu hâline kıyamayıp kahkahalarımı bastırmaya çalıştım. Üzerimizi temizledikten sonra da kızların jest olarak hazırlamış oldukları mısırlarla koltuğa kurulduk ve muhteşem bir film keyfi yaşadık birlikte. Tabii ki cebren ve hileyle ona "Mavi Boncuk"u izlettim. *Öyle ya, benimle beraberse buna da alışmalıydı.*

Film bitince de birlikte evi gezip en son da Rüzgar'ın odasına geçtik. Geçer geçmez de şöyle bir yerimde sallandım. Buram buram Rüzgar kokan bu odada ömrümün sonuna kadar yaşayabilirdim.

İçeri girer girmez dikkatimi çeken ilk şey cam kenarına kurulmuş çizim masasıydı, o tarafa ilerleyip üzerinde gezdirdim meraklı bakışlarımı. Notlar, hazırlık çizimleri oldukça fazla yer kaplıyordu. Üzerinde duran kitapları kenara çekip masayı kaplayan çizimi görünce karşı karşıya geldiğim suretim karşısında gözlerimin dolmasına engel olamadım. Beni çizmişti. Tıpkı bana verdiği o beyaz sayfadaki gibiydi, ama çok daha fazlasıydı da... Odasında, sürekli başında oturduğu masasında ben vardım.

Bir anda belime dolanan kollara sokulup şaşkınlık kokan sesime engel olamadan, "Bu?" diye sordum. Çenesini omzuma yaslarken, "Gördüğüm ilk andan beri aklımdan hiç çıkmayan tek şey," demesiyle dolan gözlerime inat gülümsedim. Yavaşça ona dönüp yüz yüze gelmemizi sağladığımda da fısıldadıkları karşısında baştan düştüm aşka...

"İlk bu mavi gözlere âşık oldum ben. Sonra gülüşünü duydum, bir kere daha âşık oldum... Sonra ellerimi tuttun, bir kere daha... Sonra saçların rüzgârda savruldu, bir kere daha... Sonra kokun geldi bana, bir kere daha..." Dudaklarını alnıma bastırırken gözlerim yine huzurla kapandı kollarında.

"Ve sonra sen geldin... Bir kere daha..."

da sonrasında film izlemeye karar verdik. Tabii ben Rüzgar'ın çalışanlardan rica ettiği patlamış mısırı bizzat onun hazırlamasını isteyince de kendimizi bir anda mutfakta bulduk. Rüzgar ocağın başına geçene kadar bunun sadece basit bir istek olduğunu zannediyordum; ama Rüzgar çalışanların kendisine uzattığı tencereye boş boş bakınca neye bulaştığımızı da anlamış oldum.

Şaşkın sevgilim tencereye ve mısıra ne yapacağını çözmeye çalışırcasına gözlerini kısıp bakmaya devam ederken daha fazla dayanamayarak, "Yağ koy önce," dedim. Sonrasında mutfakta çalışanlardan biri olan Sema'nın uzattığı sıvıyağı tencereye döktü. Üzerine mısırları dökÜp biraz da tuz koyarak tencerenin kapağını kapattığında da sanki galakside yeni bir gezegen keşfetmişçesine gururla kabardı. Kızlarla onun bu hâline kıkırdarken hepimize ölümcül bakışlar atıp bizi sustursa da yine de gizli gizli gülmekten alamıyorduk kendimizi. *Sonunda bulmuştum işte, Rüzgar Yücesoy'un da üstesinden gelemeyeceği bir iş vardı bu hayatta!*

Tabureden inip yanına geçerek, "Gören de mantı açtın zannedecek, bu ne hava böyle..." deyip sırıttım. Karşılığında bana manidar bir bakış atarak, "Baştan anlaşalım, evlenince mutfak işine karışmam," dedi. Beklemediğim sözleri üzerine gülüşüm hıçkırığa dönüştü ve öksürmeye başladım. Bu sefer kızlarla birlikte hâlime sırıtan Rüzgar olurken o andan sonra aklım tamamıyla evlilikten bahsetmiş olmasına gitmişti.

Kızaran yanaklarımı saklamak istercesine başımı eğip tencerede patlamaya başlayan mısırları izlerken, "Oldu seninkiler," dedim. Ocağı söndürmeden tencerenin kapağını bir anda açmasıyla tüm mısırlar etrafımızda köpük gibi uçuşmaya başladı ve Rüzgar hiç beklemediği bu durum karşısında donup kaldı. Bense bir yandan saçlarımın arasına giren mısırları çıkarmaya çalışırken diğer yandan ilk mutfak deneyimi fiyaskoyla sonuçlanan asık suratlı sevgilime kahkahalarla gülmekten alamıyordum kendimi...

Rüzgar alay konusu olduğu için fena bozulunca elimden tutarak beni asık suratıyla mutfaktan çıkarmıştı, ben de onun bu hâline kıyamayıp kahkahalarımı bastırmaya çalıştım. Üzerimizi temizledikten sonra da kızların jest olarak hazırlamış oldukları mısırlarla koltuğa kurulduk ve muhteşem bir film keyfi yaşadık birlikte. Tabii ki cebren ve hileyle ona "Mavi Boncuk"u izlettim. *Öyle ya, benimle beraberse buna da alışmalıydı.*

Film bitince de birlikte evi gezip en son da Rüzgar'ın odasına geçtik. Geçer geçmez de şöyle bir yerimde sallandım. Buram buram Rüzgar kokan bu odada ömrümün sonuna kadar yaşayabilirdim.

İçeri girer girmez dikkatimi çeken ilk şey cam kenarına kurulmuş çizim masasıydı, o tarafa ilerleyip üzerinde gezdirdim meraklı bakışlarımı. Notlar, hazırlık çizimleri oldukça fazla yer kaplıyordu. Üzerinde duran kitapları kenara çekip masayı kaplayan çizimi görünce karşı karşıya geldiğim suretim karşısında gözlerimin dolmasına engel olamadım. Beni çizmişti. Tıpkı bana verdiği o beyaz sayfadaki gibiydi, ama çok daha fazlasıydı da... Odasında, sürekli başında oturduğu masasında ben vardım.

Bir anda belime dolanan kollara sokulup şaşkınlık kokan sesime engel olamadan, "Bu?" diye sordum. Çenesini omzuma yaslarken, "Gördüğüm ilk andan beri aklımdan hiç çıkmayan tek şey," demesiyle dolan gözlerime inat gülümsedim. Yavaşça ona dönüp yüz yüze gelmemizi sağladığımda da fısıldadıkları karşısında baştan düştüm aşka...

"İlk bu mavi gözlere âşık oldum ben. Sonra gülüşünü duydum, bir kere daha âşık oldum... Sonra ellerimi tuttun, bir kere daha... Sonra saçların rüzgârda savruldu, bir kere daha... Sonra kokun geldi bana, bir kere daha..." Dudaklarını alnıma bastırırken gözlerim yine huzurla kapandı kollarında.

"Ve sonra sen geldin... Bir kere daha..."

"Beni hep böyle sev, tamam mı? Artık daha azına dayanamam." Dediğime karşılık gülümsedi ve ben yine o gülüşte takılı kaldım, savruldum, dağıldım... Gülümsemek için aralanan dudaklarımı yeniden ele geçirdi, sanki sözünün mührüydü bu öpücük. Beni hep böyle seveceğinin sözünü nefesini nefesime katarak veriyordu, sevdayı bana öğreten adam... Ben de ona inanıyordum, sonsuza kadar...

"İnanmıyorum! Bir insan dört yaşında bile nasıl bu kadar havalı olabilir?"

Albümden rasgele çektiğim bir fotoğrafa bakarken içimden söylediğimi sandığım cümleyi sesli ifade ettiğimi kulağıma çalınan kahkahayla algıladım. Rüzgar'ın yaşadığı yerde bu kadar zaman geçirmek her saniye beni daha fazla şey öğrenmeye teşvik ediyordu ve şimdi de durağım fotoğraf albümleri olmuştu. Bebekliği, çocukluğu, hatta ergenliğinde bile sanki kalemle çizilmiş kadar kusursuz görünüyordu. *Muhtemelen lisede karşılaşmış olsaydık benim suratıma bile bakmazdı bu adam... Tabii normal olan bendim, mesele onun kusursuz olmasıydı.*

Neredeyse yarım saattir baktığım fotoğraflara öyle bir kaptırmıştım ki kendimi, zamanda yolculuğa çıkmış gibiydim. Şu anda elimde olansa babasıyla yakın zamanda çekilen bir fotoğraftı anlaşılan...

"Babanın sarışın olduğunu hiç tahmin etmezdim. Bahar'la sen annenize çekmişsiniz demek ki..."

Bakışlarımı fotoğraftan ayırmazken bir anda farkında olmadan dudaklarımdan dökülenlerle Rüzgar'ın belime sardığı kolu ve sırtımı yasladığım göğsü kaskatı kesildi. Bedenim bu değişimi hissedip kıpırdanırken bakışlarımı yüzüne çevirdim ve gördüklerimle bir orman dolusu çam devirdiğimin farkına vardım. Rüzgar belimdeki elini çekip

koltukta kenara yavaşça kaydığında tüm bedenini ele geçiren soğukluk bakışlarına kadar ulaşmış, kahverengiler sanki bir anda sıcaklığını kaybetmişti.

Annesi hakkında bu zamana kadar ağzından tek kelime çıkmamıştı. Ben de kaybettiğimiz kimseler hakkında konuşmanın ne kadar can yakıcı olduğunu bildiğimden hiç sormamıştım. Şimdiyse fotoğraflara dalıp gitmişken annesinin hayatta olmadığı gerçeğini unutmuş, bir anda saçmalamıştım. Belki de bunun yaşanması gerekiyordu ama... O benim en derin yarama merhem olmuşken belki ben de onun yarasını görüp merhem olabilirdim. Hiç değilse denerdim...

"Annenin fotoğraflarını göremedim... Başka bir albümde mi?"

Bir anlık gelen cesaretle sorduğum soruya karşın buz tutan bakışları bir türlü gözlerimi bulmazken ne yapacağını bilemiyormuş gibi derin bir soluk alıp hemen sonrasında ayaklanarak pencereye ilerledi. O an canını yaktığım düşüncesi bir zehir gibi kanıma karışıp benliğimi uyuştururken telaşla yanına gidip koluna usulca dokundum.

"Özür dilerim... Ben seni üzmek istemedim, sadece acını paylaşmak istedim... Sevdiğin birini kaybetmenin ne demek-"

Ben konuşmaya devam ederken o bir anda arkasına dönerek, "Sus artık! Kapat şu konuyu!" diye kolumu sıkıp bağırdığında neye uğradığımı şaşırdım. Hiçbir duygu kırıntısı barındırmayan gözleri kolumu sıkıca kavrayışına takıldığında ne yaptığının yeni farkına varmışçasına irkildi. Elini ateşe değdirmiş gibi tenimden çekip sonunda bir duygu kırıntısıyla ve saf bir pişmanlıkla gözlerime baktı. Hayal kırıklığı keskin bir zehir gibi her zerremi istila ederken, "Haddimi aştım. Kusura bakma," deyip arkamı döndüm ve koltuğun üzerinde duran eşyalarımı alarak odadan hızla çıktım. Daha kapıdan çıkar çıkmaz akmaya başlayan gözyaşlarım hıçkırıklarıma karışıyordu. Koşar adım merdi-

venleri inip bana bakan şaşkın bakışları görmezden gelerek kendimi evden dışarı attım.

Sokak iyiden iyiye akşamın karanlığına esir düşerken hiç değilse gözyaşlarımı bir zırh gibi gizleyen yağmura şükrettim. Hızlı adımlarla sokağın ortasında ilerlemeye devam ediyordum, kulaklarım gök gürültüsü dışındaki tüm seslere sağır olmuştu sanki. Bir an sonra arkamdan birinin sarılmasıyla dehşet tüm benliğimi ele geçirirken boynuma vuran nefesin gök gürültüsüne karışan yakarışını duyduğumda olduğum yerde kaskatı kesildim.

"Özür dilerim... Özür dilerim, gitme. Ne olur, sen de gitme..."

Benliğimi altüst eden yakarışıyla bir an bile düşünmeden ona döndüm. Yüzünün hâli cam kırıkları misali dağılmama sebep olurken elimi kaldırıp sırılsıklam olan yüzüne yüreğime sığmayan bir şefkatle dokundum.

"Rüzgar... Neden ağlıyorsun?"

Gözleri... Kalbimin kilitlerini kırıp geçen âşık olduğum o gözleri kıpkırmızı kesilmişti. Evet, yağmur bizi sırılsıklam ediyordu; ama görüyordum. Yüzünün ıslaklığı bulutlardan değil, yüreğinin gözyaşlarındandı. Sevdiğim adam ağlıyordu ve o ağladıkça ben kahroluyordum.

"Gitme, sakın sen de gitme..."

Duymuyordu sanki beni. Gitmek istediğimi sanıyordu da canhıraş bir çabayla beni yanında tutmaya çalışıyordu. *Ah! Nereye giderdim ki ben? Yüreğim sana teslim olmuşken nasıl gideyim ben Rüzgar?*

Onu ilk kez böylesine acı çeker bir hâlde gördüğümden ne yapacağımı bilemeyerek, "Rüzgar," diye fısıldayıp biraz daha sokuldum yamacına. "Buradayım ben, yanındayım... Neden böylesin?" diye acıyla mırıldandığımda acı çektiği her haresinden belli olan bakışlarıyla bir süre öylece gözlerime baktı. Sonrasında söyledikleri o acının kat be kat fazlasını yüreğimde hissetmeme sebep oldu.

"Benim annemin tek kare fotoğrafı yok. Neden, biliyor musun? Çünkü benim hatırlayacak bir annem yok... Herkesin, hatta senin bile öldüğünü sandığın annem ölmedi, Zeynep. Sadece gitti... Beni beş yaşımda, kardeşimi beşikte bırakıp başka bir adama gitti..."

Öylesine hazırlıksız yakalandım ki duyduklarıma, yüreğim telaşla çarptı. Düşündüklerimin kıyısından bile geçmeyen bu gerçek ruhumda âdeta bir deprem etkisi yaratırken Rüzgar'ı kendi ellerimle bu hâle getirmenin pişmanlığı urgan olup dolandı boynuma. Af dilercesine gözlerine bakarken, "Çok... Çok özür dilerim, ben bilmiyordum... Ne olur sus, yakma canını daha fazla..." diye yalvarsam da başını iki yana salladı. "Bırak, bir kere anlatayım. Anlatayım da söküp atayım artık şu zehri yüreğimden!" diyerek konuşmaya, konuştukça yüreğimi acısının altında ezmeye devam etti.

"O zamanlar çocuk aklımla bile görürdüm babamın ona nasıl âşık olduğunu. Sanırdım ki o da babama âşık... Öyle gibiydi çünkü; ama değilmiş. Bir gün çekip gitti ve biz ardında bıraktığı enkazın altında kaldık. Benim yıkılmaz sandığım babam, o gidişle yıkıldı. Günlerce deli gibi aradı onu... Etrafında ne var ne yoksa yıktı geçti. Ben de bekledim... Babamın annemi bulmasını bekledim, sandım ki kötü adamlar kaçırdı annemi. Çocuk aklı işte... Sonra bir gün babam vazgeçti, ona dair ne varsa yok etti. Neden, biliyor musun?" Bunları anlatırken akan gözyaşlarının farkında bile değildi. Karşımda annesinin gidişine ağlayan beş yaşında bir çocuk vardı şimdi. O ağladıkça ben daha çok ağlıyordum, gözyaşlarımız yağmurla yarışır hâle gelmişti artık.

"Çünkü kendisi istemiş gitmeyi! Başka bir adama gitmiş, bizi başka bir adam için bırakmış! Ben o kadın yüzünden sevmekten hep korktum! Çünkü babam sevdiği kadın yüzünden çok acı çekti... Yıllar geçti, hâlâ da çekmeye devam ediyor. O gitti, ama giderken bizi de mahvetti. Benim kardeşim anne demeyi hiç bilemedi, babam bir daha hiç

sevemedi. Ben... Seni tanıyana kadar bir ölüden farksızdım, Zeynep. Seninle can buldu benim yüreğim, seninle nefes aldım yeniden..."

Artık ikimizin de gözyaşları yağmurla bir bütün olmuştu. Bedenimizde yağmur damlalarının değmediği tek bir zerre kalmamıştı. O an anladım ki bu yağmur benim için değildi, Rüzgar içindi. Onun gözyaşlarının zırhıydı. Düşen her damla, bu zamana kadar içine akıttığı gözyaşlarıydı. O an ne söylemeliydim ya da ne yapmalıydım, hiç bilemedim. Sevdiğini kaybetmek başka, sevdiğinin seni terk etmesi bambaşkaydı. Hangisi daha acıydı, bunu da bilemedim.

Ben de içimden gelen tek şeyi yapıp sımsıkı sarıldım sevdiğime. Sonra yavaşça kollarımı gevşetip ellerini tuttum. Göz göze geldiğimiz anda gözlerinde gördüğüm o acıya daha fazla dayanamayıp dudaklarını dudaklarımla mühürledim. Gecenin karanlığı aşkımızı, yağmur damlalarıysa her tanesinde gözyaşlarımızı bir zırh gibi korurken tüm acısını çekip almak istedim. Ruhunu ruhuma katmak, her dokunuşumla biraz olsun yaralarını sarmak istedim, tıpkı onun da benim yaralarımı sardığı gibi... Usulca uzaklaşıp alnımı alnına yasladığımda kapalı gözlerine bakarak fısıldadım.

"Gitmeyeceğim, asla kimsesiz bırakmayacağım kalbini. Ben şimdi anladım ki biz birbirimizin diğer yarısı değiliz, biz birbirimizin eksik parçasıyız... Sadece biz olduğumuzda, bir olduğumuzda tamamlanıyoruz. Acılarımızı yok edemeyiz belki, ama aşkımızla hepsinin üstünü örtebiliriz. Biz olduğumuz sürece asla eksik kalmayız, sevgilim, asla... Yüreğim yüreğine tutsak, her şeyi unut ama bunu sakın unutma, Rüzgar..."

Yirmi İkinci Bölüm

Hayal Kırıklığı

Yaşam dediğimiz şey, insanı hayatı boyunca seçimler yapmaya zorlar... Kimi hikâyeleri sona erdiren, kimi de yeni başlangıçlara sürükleyen seçimler... Hayatımıza yön veren, bazen de hayatımızı rayından çıkaran seçimler... Kimilerinin etkisi anlıkken kimileri ömürlük olan seçimler...

Etkisi bir ömür boyu süren belki de en riskli seçimdir aşk...

Gerçekten âşık olduğunuz zaman o aşkı bir gün yaşasanız bile bir ömür unutamazsınız size hissettirdiklerini; çünkü gerçek aşk kalbe izini bırakmadan gitmez. Aslında aşkı seçmekten kastedilen de o aşkı yaşayıp yaşamamayı seçmektir. Yoksa ne âşık olmayı seçebilirsiniz ne de âşık olacağınız insanı...

Bu saatten sonra yapacağınız seçim de sonunda mutsuz olma ihtimaline rağmen aşkı yaşayıp yaşamamak arasındadır. Tek başınıza ama sakin hayatınıza devam etmek ya da âşık olduğunuz insanla el ele sonu belki de uçurum olan bir yolda gözleriniz kapalı yürümek...

Aşk tam da böyle bir seçimdir işte...

Ben ne âşık olmayı seçtim ne de âşık olduğum adamı... Ela'nın döktüğü gözyaşlarının hesabını sormak için öfkeyle

çıktığım yolda bir çift toprak rengi karıştı mavilerime, aşkımızın tohumunun toprağa atıldığını ikimiz de bilemedik o vakit... Bakışlarımızın kavuştuğu her an benim deniz gözlerim onun toprak rengine karışırken aşkımızın tohumları her defasında yeşerdi. Gün geçtikçe büyüdük, büyüdükçe umutlandık, umutlandıkça inandık ve inandıkça daha çok sevdik. O bana aşkı öğretti, ben ona aşkla gelen mutluluğu öğrettim...

Kavga ettiğimiz zamanlarda bile filizlerimiz büyümekten vazgeçmedi; çünkü kavga demek özlem demekti. Özlemse aşkın en güçlü silahıydı belki de... Aşkla atan kalplerimiz özlemle kavruldukça daha da güçlendi. Biz birbirimizi özledikçe aşkımız güçlendi. Hasret vuslata dönüştükçe biz daha çok biz olduk...

Düşünüyordum da, Rüzgar hayatımda olmasaydı belki de tüm hayatım başkalarının başrol olduğu hikâyelerde figüran olmakla geçecekti. Biz birbirimizi bulmasaydık ve bizim bir hikâyemiz olmasaydı ikimiz de eksik kalacaktık belki de. Onunla geçirdiğim her an yeniden anlıyordum ki sonu ne olursa olsun, bu bizim hikâyemiz olacaktı...

"Yemek yedin mi sevgilim?"

"Ben az önce enfes bir makarna yedim mesela... Tam o sırada aklıma ne geldi, biliyor musun? Ben senin en sevdiğin yemeği bilmiyorum!"

"Neden bilmiyorum, Rüzgar?"

"Aman canım, nedense neden... Ne demişler, bilmemek ayıp değil, öğrenmemek ayıp, öyle değil mi? Dur, en iyisi tahmin edeyim ben..."

"Et yemeklerinden biri olabilir, şöyle bol acılı falan— Sende sebze sever bir tip pek yok ne de olsa..."

"Kebap? İskender?"

"Aslında ev yemekleri gibi de olabilir... Karnıyarık? Kuru fasulye? Dolma mı yoksa? Umarım pırasa değildir, çünkü ben nefret ederim!"

"Buldum buldum, bence balık seviyorsun sen! Umarım şu böcekli tuhaf şeylerden değildir Rüzgar, yoksa seni terk ederim, haberin olsun!"

"Zeyno, yine mi mesaj bombardımanı Allah aşkına?" diye söylenip koltukta yanıma kurulan Ela'yı kıkırdayarak onaylarken bir yandan da mesajlarıma devam ediyordum.

"Kızım, bıkmadın mı her akşam telefonda saçmalayıp durmaktan, anlamadım ki... Bakayım bu akşam neye taktın kafayı?" diye sorup başını kucağımda duran telefona eğdi ve birkaç saniye ardı ardına gönderdiğim mesajları okuyup gülmeye başladı.

Olay şuydu ki Rüzgar tüm ergenliği boyunca atmadığı kadar tribi bir haftadır bana atıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, kaostan ve kavgalardan beslenen tuhaf bir ilişkimiz olduğunu düşünüyordum artık. Kavga sebebimiz de akıllara zarardı elbette. *Abi dediğim bir kuzenime kendisini arkadaşım diye tanıtmama bozulmuştu paşamız!*

Hayır, bizim ailenin genişlik ölçüleri Avrupa standartlarına daha ulaşmamışsa ben ne yapabilirdim?

Esasında kavga da aşkın tuzu biberiydi; ama bu defa zamanlaması biraz kötü olmuştu sadece. Dönem bitimiyle Ela'yla İzmir'e gitmiştik ve iki hafta boyunca da sevdiklerimize hasret kalmıştık. Döner dönmez de böyle sevimsiz bir durum yaşayınca hâliyle kavuşma hayallerim kursağımda kalmıştı. *Günlerdir hasret kaldığım adama şöyle doya doya sarılamamak bile öyle berbattı ki...*

Günlerdir aklıma gelen her türlü yolla ona derdimi anlatmaya çalışıp dursam da Nuh dese peygamber demiyordu. İlk günler fazla uzatmayacağını sanıyordum; ama sanki biraz da bu durumla eğlendiğini düşünmeye başlamıştım artık. *Ne de olsa etrafında pervaneydim günlerdir...*

Yine de beni uzaklığıyla cezalandırırken kendisinin buna nasıl dayandığını da düşünmeden edemiyordum. Gözlerimi

kapatsam kokusu burnuma dolarken ve sesi kulaklarımda her saniye çınlarken bu uzaklığa daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. *Peki ya o nasıl dayanıyordu?*

Belki de sevdiği birinin daha ondan gideceği korkusunu hâlâ taşıyordu kalbinde. Belki de bu yüzdendi tüm çocukluğu, küskünlüğü... Biraz da bu yüzden başlamıştım aslında bu oyuna. Ne yaparsa yapsın, beni ne kadar iterse itsin ondan vazgeçmeyeceğimi anlasın diye, gitmeyeceğime inansın diye âdeta sülük gibi yapışmıştım yakasına. Nereye gitse peşinden gidiyor, ne kadar sussa da onunla konuşmaktan vazgeçmiyordum. Her şeye rağmen inanmaya ihtiyacı varsa ben de sonuna kadar bunun için çabalamaktan usanmazdım; çünkü asla gitmeyecektim...

Ertesi gün Gülce'yle okula geçtiğimizde de bahçede Mert'le Kerem çıktı karşımıza. Ders başlayana kadar ayaküstü sohbet edip sonrasında birlikte amfiye geçtik. Kerem de artık bizim grubun ayrılmaz bir parçası olmuştu. Bana karşı bir zamanlar hissettiği şeylerin de geçici olduğunu hep birlikte görmüş olduk; çünkü sürpriz yılbaşı partisinde tanıştığı Gamze'yle epey yakınlaşmışlardı bu aralar...

Rüzgar ilk zamanlar Kerem'le olan arkadaşlığımdan dolayı gerilip zaman zaman agresifleşse de sonralarda bu durumu pek umursamamaya başladı. Bilemiyordum, belki de Kerem'in biriyle beraber olmaya başlaması rahatlatmıştı onu...

Rüzgar'ın bana karşı takındığı bu küskün tavırlardan sonra kızlar onu kıskandırmam fikrini atmıştı ortaya. Bu şekilde pes edeceğini düşünmüşlerdi ve muhtemelen de haklılardı; ama ben bir an bile düşünmedim bunu; çünkü bizim aramızda olan şey öylesine masumdu ki ben başka biriyle bu masumiyeti kirletmeyi göze alamazdım. Üstelik sevdiğim adamın kırılacağını bile bile böyle bir oyuna da kalkışmazdım. Gerekirse köprünün üzerinde inatlaşan iki keçi gibi birbirimize bakıp dururduk, ama aramıza üçüncü bir kişinin dâhil olmasına asla izin vermezdim. Biliyordum ki o da vermezdi...

Aç karnına geçen iki saatlik Medeni Hukuk dersinden ayaklarımızı sürüyerek çıkarken boşanma sebepleri gözümde bir noktadan sonra yemek tarifleri olarak dönmeye başlamıştı. Bizimkiler de aynı durumda olduklarından birlikte kantine geçtik. Satış yapılan bölmenin önündeki uzun kuyruk içimde ayaklarımı yere vura vura ağlama isteği oluştururken, "Mert, ben düşüp bayılacağım galiba... Sen alsana bana tost falan," dedim. Gözüme boş bir masa kestirdikten sonra atmaca gibi o tarafa atıldım ve başımı masaya yasladığım gibi gözlerimi kapattım. Gülce tuvalete gideceğini söyleyip yanımdan ayrılırken de tek yaptığım kendi kendime mırıldanmaktı.

"Bu gencecik yaşımda açlıktan mı öleceğim, ben anlamadım ki... Gören de kantin kuyruğu değil, otobüs kuyruğu zanneder... Hain Rüzgar! Ben burada açlıktan ölürken sen neredesin acaba? İnat adam... Uyuz şey... Of! Açım ya, açım!"

Ben açlığın ve gözlerimi kapatmanın verdiği rehavetle iyice saçmalamaya devam ederken bir an sonra burnuma dolan tost ve çay kokusuyla hızla gözlerimi araladığımda sevinçten neredeyse ağlayacaktım.

"Oh be! Nasıl bu kadar çabuk aldın?"

Başımı kaldırmamla karşımda gözlerini gözlerime dikmiş hâlde oturan Rüzgar'ı görünce laflar ağzıma tıkıldı. İfadesiz tutmaya çalıştığı yüzüne rağmen dudağının kenarında oluşan kıvrılmadan az önce söylediklerimi duyduğunu da anlamış oldum.

"Bayılmadan ye hadi," deyip hafifçe geriye yaslandı. "Şimdi benim sana tavır alıp bu tostu yememem lazım, değil mi?" deyip gözlerimi kısarak önümde hazine gibi duran tosta baktım. Sonra da bakışlarımı onun gözlerime diktiği ifadesiz gözlerine çevirirken, "Aman! Boş versene canım, tavır almak kaçmıyor ya," diye sırıtıp tosttan vahşi bir ısırık aldım. Ağzıma dolan tadın etkisiyle gülümseyip gözle-

rimi yumarak memnun mırıltılar çıkarırken gözlerimi açtığım an karşımda beliren gülümseyen suratla tüm enerjimin yerine geldiğini hissettim.

Bir an sonra, "Sen kahvaltı yaptın mı?" diye sorsam da ifadesizce yüzüme bakmaya devam etmesiyle yine kaşlarım çatıldı. "Yapmadın değil mi? Yapmadın tabii," deyip tostun yarısını bölerek bir parçayı Rüzgar'a uzattım. "Alsana hadi!"

Başını iki yana sallayarak, "Açlıktan bayılacak olan sensin, ye hadi!" diye homurdandığında da omuz silktim. Elimdeki tostu tabağa bıraktıktan sonra, "Sen yemezsen ben de yemem, sonra da açlıktan ölürüz birlikte. Artık öbür dünyada kavuşuruz," diyerek gülümsedim, benimle başa çıkamayacağını bildiğinden gözlerini devirdi ve oflayarak parçalardan birini alıp sertçe ısırdı. "Oldu mu?" diye sorunca gülümseyerek, "Oldu," dedim ve tostumla yaşadığım aşka geri döndüm. Çaydan bir yudum alıp karton bardağı önüne uzattım; ama istemediğini belli edercesine başını sağa sola salladı. Yeniden itiraz edecektim ki aklıma gelen şeyle vazgeçtim.

"Şey... Kusura bakma, düşünemedim. Aynı bardakla içmekten rahatsız olabilirsin tabii," diye mırıldanırken söylediklerime inanamazmış gibi bana dehşetle baktığını fark ettim. Ben ne söyleyeceğini düşünürken sağ eliyle bardağı kavrayıp elinde yavaşça çevirdi ve gözlerini gözlerimden çekmeden bardağı dudaklarına götürüp tam benim içtiğim yerden bir yudum aldı. En önemlisi de ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın tebessümü gözlerime yakalandı. *Ah! Burası fazla mı sıcak olmuştu ne...*

Sakinleşmek için çaktırmadan bacağıma bir çimdik atıp tostun kalanını bitirdim ben de. Çaydan bir yudum daha alırken tokluk hissiyle kendime geldiğimi hissettim. Keyiflenen gözlerimi yüzüne çevirdiğimde kaşlarını çatarak gergin bir yüzle bir noktaya kilitlendiğini fark ettim.

Baktığı yerin masanın üzerinde duran kolum olduğunu fark etmemle onun bileğimi tutarak, "Ne oldu buraya?" diye telaşla sorması bir oldu. Bileğimin iç tarafındaki kızarıklık hafif mor renge dönüşmeye başlamıştı. Ne olduğunu hatırlamak istercesine hafızamı yoklayıp dün akşam Ela'dan yediğim terliği hatırladım. Rüzgar cevap bekler hâlde koluma endişeyle bakmaya devam ediyordu, uzun zaman sonra ifadesiz bakışlarıyla değil de bu duygu yüklü bakışlarıyla karşılaşmak yüreğimde bahar yelleri estirdi bir anda.

Sesimi biraz ağlamaklı bir tonda tutarak, "Dayak yedim," dedim. Öfkeyle kararan gözleri saliseyle gözlerimi bulduktan sonra, "Ne!" diye kükreyerek ayaklandı ve herkes bakışlarını bir anda bize çevirdi. Utançla kolundan çekiştirirken, "Ne bağırıyorsun ya, şaka yaptım sadece," dediğimde gözlerime huysuzca baktı. "Nasıl oldu bu Zeynep?" diye diretince onu çekiştirerek zorla yerine oturttum. *Hakikaten deliydi bu adam!*

"Önemli bir şey değil Rüzgar, yanlışlıkla çarptım herhalde bir yere... Hem Allah aşkına, beni dövecek adam daha anasının karnından doğmuş mudur sence?" deyip kaşlarımı cesaretle havalandırırken o da gergin yüzü rahatlayıp gevşemiş bir hâlde bana bakmaya devam etti. Bileğimi tuttuğu elinin başparmağıyla kızarıklığın üzerini yavaşça okşarken ortamdaki sesler ve görüntüler yok olmuş, sanki yeryüzünde bizden başka kimse kalmamıştı.

"Acıyor mu?" diye şefkatle sorup öylesine sıcak baktı ki gözlerime, başımı iki yana sallayıp gülümsedim. Elini bileğimden çektiğinde tüm sesler yeniden etrafımıza doluşurken ortamdaki atmosfer de bir kez daha dağıldı. Az önce dokunduğu yer alev almışken benden uzaklaştığı an yine buz tuttu her yanım. *Yakınlığı ateş, yokluğu ise buz dağlarıydı sanki...*

Yalnızca birbirimize baktığımız sırada masaya damlayan arkadaşlarımız aramızdaki çekimi tamamen baltalayınca

da sohbetin kalan kısmı yine aramıza giren mesafelerle devam etti. Biraz daha birlikte oturduktan sonra da derslerin başlamasına yakın amfilere dağıldık. Günün kalanı fazla yoğun geçmese de daha dönem başı olmasına rağmen ödev yetiştirme telaşında olduğumuzdan derslerden sonra da soluğu kütüphanede aldık. Ben yine arada derede Rüzgar'a sinir bozucu ama fazlasıyla komik mesajlar atmaya devam etmiştim; ama o yine inat edip hiçbirine cevap yazmadı. *Yazmasındı. Okurken gülümsediğini hayal etmek bile yetiyordu bana...*

Kalan saatleri tozlu rafların arasında tamamlayıp gerekli kaynaklara ulaştıktan sonra da kütüphaneden çıktık. Kitapları Mert'e yükleyip koştur koştur kafeye geçince iyice kalabalıklaşan mekânı görmemle hemen önlüğümü takıp işimin başına geçtim. Akşama kadar masalar arasında mekik dokuyup saatleri öldürdükten sonra mutfağa girmiştim ki birinin bağırışıyla tuvaletlere doğru panikle koşturdum. Müşterilerden biri patlayan musluğun etkisiyle sırılsıklam olmuş hâlde bağırıp çağırırken Ali abi koşup vanayı kapattı. Tesisatta bir sorun olduğu anlaşılınca da Ali abi yarın tesisatın değişmesi için usta geleceğini ve o yüzden kapalı olacağımızı söyleyince onunla vedalaşıp kafeden ayrıldım.

Evde Gülce'yle gece boyu çalışıp ödev konusunda epeyce yol katettik. Öyle yoğunduk ki bu akşam Rüzgar'a sinir bozucu mesajlar atmaya bile vaktim kalmamıştı. Deyimin tam anlamıyla gözlerimizden uyku akar hâlde masanın üzerindeki kitapları topladıktan sonra odalarımıza geçip birkaç saatlik uykunun kollarına attık kendimizi...

Ertesi sabah Gülce'yle okula vardığımızda ders başlamak üzere olduğundan koşar adım amfiye geçip derse girdik. Ders arasında bizimkiler sınıfta kalacaklarını söyleyince ben de ayaklanıp Rüzgar'ı görmek için yanlarından ayrıldım. Kantinde ve bahçede göremeyince canım sıkıldı, derste olabileceğini düşünüp yanına gitmeye karar verdim.

Mimarlık fakültesine adım atarken gözüme çarpan ilk şey, buradaki öğrencilerin fazlasıyla marjinal olduklarıydı. Tuhaf giyimli oğlanlar ve rengârenk saçlı kızlar en çok burada çıkmıştı karşıma. İlgi dolu bakışlarla Rüzgar'ın amfisine doğru ilerliyor, bir yandan da yaptığım şeyin doğruluğunu sorguluyordum iç dünyamda. *Umarım burada olmamdan rahatsız olmazdı.*

Koridordaki kalabalığa bakılırsa derste değillerdi. Rüzgar'ın derse girdiği 103/A sınıfını gördüğümde kapısının açık olmasına şükredip adımlarımı oraya yönelttim. Bizim amfilerin aksine burası çok daha genişti, her öğrencinin önünde geniş birer çizim masası vardı ve kurulum arka arkaya değil, yan yana düzenlenmişti. Çoğu kişi kendi hâlinde takılırken bazıları da masaların başında çizim yapmakla meşguldü. Gözlerimle amfiyi hızla tarayıp Rüzgar'ın nefes kesici bir şekilde masasının başında olduğunu fark ettim.

Nefesimi kesen bir diğer ayrıntı da Rüzgar'ın sağında ve solunda iki kızın oturuyor olmasıydı. Kızlar önlerindeki çizimlere bakıyormuş gibi görünürken kolları ara ara Rüzgar'ın koluna temas ediyordu, bu durum da bedenimdeki tüm kanın beynime hücum etmesine sebep oluyordu.

Yine de birkaç kez üst üste derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım. Yüzümdeki gerginliği atıp gülümseyerek sınıftan içeri girerken beni görenlerin fısıldaşmalarına aldırış etmeyip Rüzgar'ın masasının önüne ilerledim.

"Kolay gelsin."

Bakışları beni bulduğu an gözlerinde ortaya çıkan parıltı ve dudak kıvrımlarının oluşturduğu gülümseme, buraya gelene dek yaşadığım kaygıları da alıp götürmüştü sanki bir anda. *Nasıl da güzeldi... Nasıl da benimdi...*

Sen benim en güzel seçimimsin be Rüzgar... İyi ki sensin, iyi ki...

Gülümseyerek, "Biraz vaktin varsa kahve içelim mi?" diye sormamla sağ tarafında oturan kız bana bakarak yü-

zünü buruşturup Rüzgar'ı kolundan tuttu. Sanki ona sormuşum gibi, "Hiç vaktimiz yok Rüzgar. Bu taslağın yetişmesi lazım bugün," dediğinde de ikinci bir Gözde vakasıyla daha karşı karşıya olduğumu anlamış oldum. Kız dudaklarını büzüp sinsice bana bakarken gözlerimi devirdim ve sakince bir iki adım atıp yanına geldim.

"Önce o eli oradan bir alalım..." Tenine tırnağımı batırarak acıyla cırlamasına aldırmadan kızın elini Rüzgar'ın kolundan çektim. "Sizi bana sayıyla mı verdiler..." diye ağzımın içinde homurdandıktan sonra Rüzgar'a dönerek, "Kahve?" diye tekrarladım teklifimi. Tavrımdan memnun kalmışçasına gülümseyip başını salladı. Önündeki kâğıtları toparlarken, "Ben bunları hallederim. Siz de raporlamayı bitirin, tamamdır zaten," diyerek kızların cevap vermesine fırsat tanımadan yanıma geldi. Ben kızların öfkeyle bakan suratlarına sırıtıp tek kaşımı kaldırırken Rüzgar elimi tutup benimle kapıya ilerlemeye başladı.

Ben bir Rüzgar'a bir kenetli ellerimize bakıp sarsakça yürürken o çok normalmiş gibi benimle kantine ilerledi. Masaya geçince elimi bırakıp kâğıtları da masaya koydu ve satış yapılan taraftan iki kahve alıp yanıma geldi. Dumanı tüten kahveyi önüme uzatırken benim aklım hâlâ elimi tutmasındaydı. *Sonunda bitmiş miydi mesafeler?*

Bir elimde kahvenin sıcaklığı ve diğerinde Rüzgar'ın sıcaklığı dururken bir süre sessizce oturmaya devam ettik. Hâlâ konuşmayıp önündeki kâğıtlara gömüldüğünü görünce de elimi tutmasının anlık bir şey olduğunu anlamış oldum. *Olsun, yine de benim içindi.*

Bir süre kahvenin acısıyla baş etmeye çalışırken önüme koyulan çikolatayla bakışlarım yine Rüzgar'ı buldu. Hiçbir şey yokmuş gibi önündeki kâğıtlara bakmaya devam edince de istemsizce gülümsedim.

"Her zaman kahvenin yarısına geldiğimde canımın çikolata istediğini biliyorsun," deyip paketi açtığımda başı

masaya eğik olsa da dudaklarındaki kıvrılmayı yakaladım. Çikolatanın yarısını koparıp ona uzatınca itiraz etmeyip aldı. Ben de bir süre sesimi dahi çıkarmadan hayatımda görüp görebileceğim en güzel manzarayı izledim. *Rüzgar'ın kirpiklerinin gölgesiyle şenlenen güzel yüzünü...*

O an yeni bir gerçekliğin daha farkına vardım. Birini sevmek, onunla aynı şeyleri sevmek demek değildi. Tam aksine, sevmediğin şeyleri bile sırf o seviyor diye sevmeyi denemekti. Mesela bunca zamanın sonunda çözdüğüm bir gerçek vardı: Rüzgar aslında tatlıdan hiç hoşlanmıyordu, ama ben uzattığımda asla geri çevirmiyordu. Ben... Karanlıktan ölesiye korkuyordum; ama Rüzgar'la en çok karanlık gecelerde el ele sokaklarda dolaşmayı seviyordum... Onunla yıldızları izlemenin tadına vardığım için belki de bir an evvel gece çöksün, yıldızlar bizi selamlasın istiyordum...

Ne garip, değil mi?

En az aşkın kendisi kadar hem de...

Düşünceler eşliğinde sevdiğim adama dalıp gittiğim sırada Rüzgar bir an olsun durmadan önündeki kâğıda bir şeyler karalamaya devam ediyordu. Sıcağın etkisiyle bunalınca masadaki kalemlerden biriyle saçımı tepede dağınık bir topuz yaparak ensemi ferahlattım. Sıkıldığım zamanlarda yaptığım gibi elime de bir kurşun kalem alıp farkında bile olmadan ucunu dişleyerek etrafı izlemeye başladım. Bir an sonra üzerimde hissettiğim bakışların ağırlığıyla Rüzgar'a döndüğümdeyse onun sanki tutulup kalmış gibi bana baktığını fark ettim.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum. Uykudan uyanmış gibi kendine gelirken düşüncelerini kovalamak istercesine başını iki yana sallayıp bir anda ayaklandı. "Ben şunları hocaya teslim edeyim," deyip yanımdan ayrılırken başımla onaylasam da bir anda ne olup bittiğine anlam verememiştim.

Kalan saatler de yine yoğun tempoda derslere girerek geçmişti. Çıkışta Gülce'ye eve geçmeyeceğimi söyleyip vedalaşarak yanından ayrıldım. Rüzgar'ın bahçede olduğunu görünce de koşar adım yanına ilerledim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorduğumda uzaktan arabasının kilidini açarken, "Holdinge... İmzalanacak evraklar varmış," diyerek arabasına geçti. Ben hızla diğer taraftaki kapıyı açıp yanına otururken o tek kaşını kaldırarak, "Sen nereye?" diye sordu. Ben de tıpkı onun gibi tek kaşımı kaldırarak, "Seninle geliyorum," dedim ve kemerimi bağladım.

"O nereden çıktı?"

"Bir yerden çıkması mı lazım illa? Seninle gelmek istiyorum sadece."

"İşlerim uzayabilir," deyince bakışlarımı ona çevirdim.

"Beklerim."

"Eve geç kalırsın."

"Sen bırakırsın."

"Sıkılırsın."

"Sıkılmam, sen varsın."

Bir an sonra sıkıntılı bir nefes bırakınca tüm keyfimin kaçtığını hissettim. *Sülük olmanın da bir sınırı vardı tabii. Gelmemi istemiyordu anlaşılan...*

Beynimden kalbime giden yolları kıra kıra ilerleyen düşüncelerle bir an sonra elimi kemere atıp çözdüm. Çatlayan sesimle, "Neyse... Ben eve gideyim o zaman," dedim, tam inecekken birden arabayı çalıştırmasıyla sırtımın koltuğa yapışması bir oldu.

"Ne yapıyorsun ya, kafayı mı yedin?" diye cırladığımda da, "Kemerini tak," deyip hızını biraz olsun azalttı.

Bakışlarını bana çevirerek, "Yine o güzel kafanda neler kurdun da ıslattın mavilerini bilmiyorum, ama hemen yok etsen iyi edersin," dedi. Gözlerimin dolduğunu fark ettiğini anlayıp bakışlarımı dışarıya yönelttim. Öte yandan buna bile dayanamamış olması istemsizce gülümsememe sebep

oldu. Çaktırmadan ona bakıp onun da gülümsediğini görünce kahkaha atmamak için zor tuttum kendimi. *Kesinlikle normal değildik biz...*

Yolculuğumuz bugün pek bir hoşsohbet olan sevgilimin ağzını açmamasıyla epeyce suskun geçmişti. Yarım saat kadar sonra arabanın durmasıyla geldiğimizi anlamış oldum. Arabadan indikten sonra Rüzgar anahtarı görevliye uzatıp ilerlerken ben gökyüzüyle neredeyse birleşecekmiş gibi duran binaya ağzım beş karış açık bir hâlde bakmaya devam ediyordum.

"Kaç katlı burası?" diye sordum bir an sonra merakla.

"Elli," dediğinde de, "Oha!" demekten alamadım kendimi.

"Lütfen bana birinci kata çıkacağımızı söyle," deyip yavru kedi bakışlarıyla gözlerimi kırpıştırdım. Hâlimle eğlenir gibi sırıtıp kaşlarını da hayır dercesine havalandırdı. "Yönetim katı en üstte," demesinin üzerine oflayıp peşi sıra düşen omuzlarımla ilerlemeye başladım.

"Herhalde asansörler arızalandığında falan resmi tatil ilan ediyorsunuz." Bakışlarımı devasa giriş katında gezdirirken gülümsemesi çarptı gözüme. Tabii ona baktığım an yine yüzünü ifadesizleştirip ilerlemeye devam edince de sinir olup arkasından dil çıkardım. Anında durup bana dönerek, "O diline sahip çık yoksa olacaklara karışmam!" diye tehditkâr bir tonda konuştuğunda kesinlikle dilimi yutmak üzereydim. Ben, *bu adam medyum mu oldu başıma,* diye düşünürken tam karşımızdaki alanın boydan boya ayna olduğunu gördüm irice açılan gözlerimle. *Daha ne kadar rezil olabilirdim acaba?*

Bizim ilçe boyutlarındaki giriş katında asansörlere doğru ilerlerken tabii ki beni hiç şaşırtmayacak şekilde en geniş olanına bindik. Sanırım bu sadece yöneticiler için tahsis edilmişti. Diğerleri daha kalabalıkken bunda sadece biz vardık. Ciddi ciddi ellinci kata çıktığımızı görünce de hay-

ret etmeden duramadım. İlk defa bu kadar yüksek bir binada olmak, üstelik de en üst katına çıkmak hâliyle şaşkınlık vericiydi. Kata gelmemizle asansörden inip geniş koridorda ilerlemeye başladık. Erkekler jilet gibi takım elbiseleriyle, kadınlarsa bacak boyum kadar topukluları ve etek gömlek takımlarıyla âdeta şıklık yarışına girmişlerdi. Karşımıza çıkan her suret kapak fotoğrafından fırlamışçasına kusursuz görünüyordu. Hâliyle burada da biraz ayrıkotu gibi kaldığım aşikârdı.

Rüzgar'ın odası olabileceğini tahmin ettiğim odaya doğru yürürken kapının önündeki geniş masada oturan en fazla kırklı yaşlarda bir kadın karşıladı bizi. Muhtemelen yönetici asistanıydı.

"Hoş geldiniz, Rüzgar Bey. Siz de hoş geldiniz hanımefendi," dediğinde gülümseyerek, "Merhaba," dedim.

Rüzgar da kadını başıyla selamladı. "Hoş bulduk, Leyla Hanım. Siz dosyaları getirin de halledelim bir an önce," diyerek odasına girince ben de peşi sıra odaya geçtim. Bir duvarı boydan boya cam olan odada tüm şehir manzarası enfes bir şekilde gözler önüne seriliyordu. Camın önünde geniş bir çalışma masası, tam karşısında boydan boya devasa bir kitaplık, bir diğer köşede bir çizim masası ve yan tarafında da maketlerin dizildiği bir bölüm vardı. Masanın önüne yerleştirilmiş geniş deri koltuklar da odanın kusursuz tamamlayıcılarıydı. Son derece şık, gösterişten uzak; buna rağmen göz kamaştırıcıydı...

Tıpkı sahibi gibi...

Rüzgar masasına geçip Leyla Hanım'ın getirdiği evrakları peşi sıra incelemeye başladığında ben de karşısındaki koltuğa kurulup sehpanın üzerinde duran dergileri karıştırmaya başladım.

"Çok sık gelir misin buraya?"

"Fırsat buldukça... Genelde projelere dahil oluyorum," demesiyle anladım dercesine başımı salladım. Biraz sonra

Leyla Hanım iki kahve ve çikolatalı bir pasta getirdiğinde de keyfim tam anlamıyla yerine gelmişti.

Bir süre daha burada olacağımızı anlayınca çantamdan kitabımı çıkarıp okumaya başladım. Ensemin yine yanmasıyla masada duran kalemlerden birini aldım ve saçlarımı tepede dağınık bir topuz yaparak kalemi zikzakla topuzun arasından geçirdim. Elime bir kalem daha alıp koltukta iyice yayılarak kitabımı okumaya, bir yandan da elimdeki kalemle oynamaya devam ettim. Kitap bir noktadan sonra sıkmıştı, bu yüzden onu çantama atıp uyuşan ayaklarım açılsın diye odanın içinde dolanmaya başladım. Son olarak da cam tarafına geçip kollarımı göğsümde birleştirerek enfes şehir manzarasını seyre daldım.

Dakikalarca oyuncak gibi ufacık görünen araçları izlerken bir anda ensemde hissettiğim sıcak baskıyla irkildim. Rüzgar'ın enseme bıraktığı yakıcı öpücüğün ve hâlâ dudaklarını oradan çekmeyişinin etkisiyle kaskatı olan bedenim, güçlü kollarını belime dolamasıyla daha da kasıldı.

"Rüzgar?" dediğimde, "Efendim?" deyip biraz daha sıkılaştırdı kollarını.

"Ne-ne yapıyorsun?"

Güçlükle sorabildiğim soruya cevap vermesini beklerken Rüzgar burnunu enseme sürtüp derin bir nefes alınca bedenim gevşemek ve daha fazla kasılmak arasında korkunç bir ikilemde kaldı.

İçli bir nefes aldıktan sonra, "Sevgilime sarılıyorum," dediğinde bedenim sanki bunu duymayı bekliyormuş gibi bir anda gevşedi. Bana günler sonra yeniden bu kadar içten bir şekilde sevgilim demiş olması şu anda ihtiyacım olan tek şeydi.

"Sevgilin?"

"Evet, sevgilim," deyip enseme yakıcı bir öpücük daha bırakırken hissettiğim yoğunlukla titredim. Kolları arasında yavaşça dönüp yüz yüze gelmemizi sağladım, bana aynı gün ikinci kez böyle bakması beni afallattı.

"Bana niye böyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyormuşum?" sorusuna karşılığında, "Donup kalmış gibi," deyince gülümsedi.

"Öyleyim çünkü."

"Nasıl yani?" diye anlamayarak mırıldandım. Bunun üzerine, "Ah!" deyip başını geriye atarak içli bir nefes aldı.

"Zeynep... Senin kendinden, nasıl göründüğünden, etrafındaki herkesi ama en çok da beni nasıl büyülediğinden hiç haberin yok, değil mi?" Ben şaşkınlıkla yüzüne bakarken topuzumun arasına sıkıştırdığım kalemi çekip uzun saçlarımı serbest bıraktı. Hayranlık dolu bakışlarının gölgesindeki saçlarımın arasında parmaklarını gezdirirken nedense asıl büyülenenin ben olduğumu düşünüyordum.

"Oyun bitti mi? Kızgınlığın geçti mi artık?" diye sorduğumda da gülümseyen gözleriyle başını iki yana salladı. "Sana kızgın kalmak ne mümkün... Etrafımda pervane olman hoşuma gitti sadece," diye eğlenerek söylenen sevgilimin karnına elimin tersiyle sertçe vurdum.

"Pisliksin."

Huysuzca çıkışmama karşılık, "Ama beni seviyorsun," derken ters ters baksam da yüzüne, fazla dayanamayıp gülümseyerek ona biraz daha sokuldum.

"Onca zaman görüşemedik; ama sen beni hiç özlememişsin anlaşılan. Oysa benim hayalim buraya döndüğümde sana sarılmaktı," diye bunca yıldır içimde gizlenen nazlı bir tavırla mırıldanınca parmak uçlarını enseme kaydırıp alnını alnıma yasladı.

"Özlememek mi? Ben seni şimdi, nefesini solurken bile özlüyorum be Zeynep'im... Onca zaman yüzüne ve kokuna hasret kalmanın beni ne hâle getirdiğini biliyor musun sen?" Acı çektiğini ima eden mırıldanmasıyla ona olan tavrım çoktan buhar olup uçmuştu, mümkünmüş gibi yamacına biraz daha sokulurken söyledikleri karşısında yine gülümsemekten alamadım kendimi.

"Sadece... Hayatım boyunca hiç yapamadığım bir şeyi yapmak istedim. Biliyor musun, ben istediği bir şey olmayınca tavır alan, küsen ya da nazlanan o çocuklardan olamadım hiçbir zaman. Şu hayatta beni en çok seven insan olduğunu bildiğim babama bile yapmadım bunu; çünkü sandım ki ben zor bir çocuk olursam o da gider. Belki de kimsenin benimle uğraşmaya, peşimden koşup durmaya tahammül edecek kadar beni seveceğine inanmadığım için... Seninle farklı ama, seninle başka... Çünkü biliyorum, günbegün buzlarını erittiğin yüreğimin tam ortasında hissediyorum bunu. Sen gitmezsin, ne olursa olsun beni eksik bırakmazsın..."

Söylediği her bir sözde kursağımda düğümlenen yumru biraz daha büyürken nefes almak imkânsız hâle geldi. Yüreğimi saran derin bir ıstırap gözlerimin dolmasına sebep olurken kesif bir nefretin damarlarımda dolaşmaya başladığını hissettim. *Evet, hayatımda ilk kez birinden nefret ediyordum. Sevdiğim adamı annesiz, yüreğini kimsesiz bırakan o kadından nefret ediyordum.*

Hâlâ alnı alnıma yaslıydı, sözlerin ağırlığıyla gözleri kapanmışken gücüm daha fazlasına yetmediği için kollarımı boynuna doladım yalnızca. Yüzümü yasladığım sıcak kuytusunda derince soluklanırken tenine bulaşan gözyaşlarımda anlattıklarımı bir kere de dile döktüm, duysun diye... Duysun ve hiç unutmasın diye...

"Ben sen olmuşum Rüzgar Yücesoy... Sensiz nefes alamaz, aldığı nefesle hayat bulamaz olmuşum. Kim gidecek, ha? Ben mi? Orada dur bakalım. Sen git desen de yakana yapıştım bir kere... Sıkıysa kov bakalım, nereye gidiyorum..." diye alaylı bir tavırla söylendim ve beni bulan parlak kahverengilerine yine aşkla gülümsedim.

"Biliyor musun, hayatım boyunca bencil bir insan olmaktan hep kaçtım ben... Seni tanıdıktan sonraysa, bili-

yorum berbat bir şey, ama ilk kez bencilce bir şey istedim. Benden uzakken mutlu olduğuna inanmak istemedim; çünkü ben senden uzakta hiç mutlu olamıyorum." Sözlerime karşılık yavaşça önce alnıma, sonra saçlarıma bir öpücük bırakıp usulca fısıldadı kulağıma.

"Ben senden uzakta nefes bile alamazken nasıl mutlu olurum, Zeynep'im..."

Benden uzakta nefes alamadığını söyleyen adam yanımdayken bile ona hasret kaldığımı söylesem daha çok sever miydi beni? Kokusu çektiğim her nefeste genzimi yakıp kavururken, bana her dokunuşunda bedenim yeniden can bulurken, sesini özlediğimde sessizliğe gömülüp kulaklarımda bıraktığı yankıları duymaya çalışırken... Bilse onu bambaşka sevdiğimi... Bilse sadece onu sevmek için var olduğumu... Daha çok sever miydi beni?

"Rüzgar?"

"Söyle güzelim."

"Ben seni çok seviyorum be adam... Bazen bu kadar çok sevmek mümkün mü diye düşünüyorum, sonra bir bakıyorsun gözlerime, yine seviyorum, sonra yine... Yine... Hep seviyorum... Çok seviyorum... Çok da seveceğim. Öyle çok seveceğim ki hatta, bıkacaksın benden. Git diyeceksin belki, ama gitmeyeceğim. Ne olursa olsun ve ne yaşarsak yaşayalım, senden asla vazgeçmeyeceğim." Vereceği tüm cevapları gözlerinden taşan aşkta okusam da yetinmedi. Söz konusu sevmek olduğunda Rüzgar Yücesoy asla azla yetinmiyordu zaten.

"Sen ne kadar seviyorsan beni, ben hep daha fazlasıyla seviyorum. Hep daha fazlasıyla seveceğim ve sen benden gitmek istemedikçe de senden asla vazgeçmeyeceğim."

Açık açık meydan okuyordu bana ve ben seve seve kabul ediyordum. Çünkü biliyordum, hayatım boyunca bundan daha fazla mutlu olacağım bir an hiç olmayacaktı...

Beklenmedik bir şekilde gerçekleşen duygu yüklü anlarımız Leyla Hanım'ın raporların aciliyetini haber vermesiyle sonlanmak zorunda kaldığında birbirimizden güç bela kopup yeniden köşelerimize çekildik. O kalan birkaç imza işini hallederken ben de koltuktan kalkıp yeterince uzak kaldığımızı düşünerek masanın kenarına oturdum. Ayaklarımı sallandırarak yüzümde bir tebessümle onu izlemeye devam ederken ara ara kesişen bakışlarla birbirimizi seyretmemiz, odanın kapısının bir anda açılmasıyla bölündü.

Rüzgar aniden ayaklanarak, "Baba? Hoş geldin," dedi, ben de hemen masadan inip hızla arkama döndüm ve karşımda duran adama bakmaya utanç içinde zorladım kendimi. Rüzgar'ın babasıyla tanıştığım an beni masanın tepesinde görmesi kesinlikle en iyi on tanışma şeklinden biri değildi.

Karşımda sarışın, kırklı yaşlarının sonlarında, son derece karizmatik bir adam vardı ve bu adam buram buram Yücesoy kokuyordu. *Hayır, saçmalamıyorum; çünkü böyle bir havaları olduğu ortada. İnsan uzun uzun bakamıyor yüzlerine. Bir yerden sonra gözler kamaşıyor, bakışlar etrafa kaçışıyor sanki...*

"Hoş buldum oğlum," deyip Rüzgar'a sarıldığı sırada bakışları bana takıldı, bu durum istemsizce bir adım gerilememe sebep oldu.

"Yarın dönecektin sen?"

"İşlerim erken bitince bugüne geleyim dedim. Rusya'ya gidecek şu evraklarda eksik varmış, buraya da onlar için geldim," demesine karşılık Rüzgar anladım dercesine başını salladı.

"Arkadaşını benimle tanıştırmayacak mısın?" diye sorup meraklı bakışlarını bana çevirdiğinde Rüzgar elimi tu-

tup beni yanına çekti. Konuşmanın bir anda bana dönmesiyle paçalarımın tutuştuğunu hissettim. *Bu tanışmaya hiç hazırlıklı değildim ki ben...*

"Aslında daha farklı bir tanışma düşünüyordum; ama kısmet böyleymiş. Baba, tanıştırayım, Zeynep... Her şeyim... Güzelim; babam Levent Yücesoy." Levent Bey şaşkın bakışlarını gizlemeye çalışan hoş bir gülümsemeyle bana elini uzatırken ben onun kadar başarılı değildim galiba.

Rüzgar'ın bana her şeyim deyişiyle infilak eden kalbim birkaç saniye sonra kendine gelince tebessümle, "Memnun oldum, Levent Bey," deyip uzattığı eline karşılık verdim. Levent Bey yaşına göre sık sarı saçları, buz mavisi gözleri ve jilet gibi takım elbisesiyle nefes kesici görünse de nedense gülümsemesinde bir yavanlık hissettim bir an için. Bilemiyordum, belki de hâlâ duyduğum hitabın etkisinden sıyrılamadığım için saçmalıyordum.

"Ben de memnun oldum, Zeynep... Çocuklar, daha uzun kalıp sohbet etmek isterdim; ama şu evrakları bir an önce halletmem lazım."

"Tamam baba, sen işine bak, biz de zaten çıkıyorduk. Başka zaman daha rahat bir şekilde görüşeceğiz." Levent Bey bizimle vedalaşıp yanımızdan ayrılınca biz de peşi sıra toparlanıp şirketten çıktık.

Ayrı geçen günlerden, hatta haftalardan sonra birlikte güzel bir yemek yiyip Rüzgar'ın beni eve bırakmasıyla ayrılmak zorunda kaldık. Yol boyunca babasını anlatıp durmasından da onun için ne kadar kıymetli olduğunu anlamış oldum. Babasıydı tabii... Benim için de babam çok kıymetliydi; ama Rüzgar için sanki anlamı çok daha başkaydı. Onun için aile demekti. Güven demekti, Levent Yücesoy... Belki de annesizliğini yok saymasının sebebi, babasına daha çok bağlanmasıydı. Tek bildiğim, Levent Bey Rüzgar için baba kimliğinden bile öte bir yerdeydi.

Evde Gülce'yi mutfakta yemek hazırlığında bulmuştum. "Hoş geldin, Zeynep," deyip gülümsediğinde, "Hoş bulduk, kızılcık," deyip yanağına bir öpücük kondurdum. Bir yandan elimi yüzümü yıkamak için banyoya ilerlerken diğer yandan, "Rüzgar'la barıştık!" diye evin içinde çığırtkan misali barışmamızı keyifle ilan ediyordum.

"Küs müydünüz ki?" diye seslenmesinin üzerine kıkırdadım. "Ne bileyim işte, küs müydük değil miydik... Her neysek bitti sonunda," deyip havluyla ellerimi kuruladıktan sonra yanına geçtim.

"Bir de babasıyla tanıştım. Gerçi biraz ayaküstü oldu, ama olsun," diye heyecanla konuşarak sandalyeye oturduğumda anime karakterlerininki gibi pörtlettiği şaşkın gözleriyle baktı yüzüme. *Güzel arkadaşım karşılıksız sandığı aşkı karşılık bulduğundan beri nasıl da mutluydu, nasıl da ay parçası gibi daha bir güzelleşmişti...*

"Hadi ya! Levent Yücesoy'la tanıştın demek... O adam için kral gibi bir şey diyorlar, öyle mi sahiden?" diye merakla sorunca Levent Bey'in sureti düştü birden aklıma. *Aslında haksız sayılmazdı bunu söyleyenler. Hükümet gibi adamdı hani...*

"Bilmem... O da senin benim gibi biri işte. Tek farkı, onun elli katlı bir holdingi olması," deyip işi şakaya vurdum, Gülce de kıkırdayıp önündeki tencereye döndü.

Gülce çorbayla uğraşırken ben de ıslattığı pirinçleri süzüp pilavı yapmaya başladım. Bir zaman sonra havanın kararmaya başladığını fark ettim, pilavın altını kısıp Gülce'ye merakla döndüm.

"Ela nerede kaldı acaba, sana bir şey söyledi mi?"

"Yok, ben bugün hiç konuşmadım," demesinin üzerine kaşlarım çatıldı istemsizce. *Bugün izin günü değil miydi?*

"Allah Allah, ben de konuşmadım bugün. Hem o bu saate kalmazdı ki, dersi erken bitiyor... Acaba Güney'le mi?" Gülce bilmem ki dercesine dudaklarını büktü.

tup beni yanına çekti. Konuşmanın bir anda bana dönmesiyle paçalarımın tutuştuğunu hissettim. *Bu tanışmaya hiç hazırlıklı değildim ki ben...*

"Aslında daha farklı bir tanışma düşünüyordum; ama kısmet böyleymiş. Baba, tanıştırayım, Zeynep... Her şeyim... Güzelim; babam Levent Yücesoy." Levent Bey şaşkın bakışlarını gizlemeye çalışan hoş bir gülümsemeyle bana elini uzatırken ben onun kadar başarılı değildim galiba.

Rüzgar'ın bana her şeyim deyişiyle infilak eden kalbim birkaç saniye sonra kendine gelince tebessümle, "Memnun oldum, Levent Bey," deyip uzattığı eline karşılık verdim. Levent Bey yaşına göre sık sarı saçları, buz mavisi gözleri ve jilet gibi takım elbisesiyle nefes kesici görünse de nedense gülümsemesinde bir yavanlık hissettim bir an için. Bilemiyordum, belki de hâlâ duyduğum hitabın etkisinden sıyrılamadığım için saçmalıyordum.

"Ben de memnun oldum, Zeynep... Çocuklar, daha uzun kalıp sohbet etmek isterdim; ama şu evrakları bir an önce halletmem lazım."

"Tamam baba, sen işine bak, biz de zaten çıkıyorduk. Başka zaman daha rahat bir şekilde görüşeceğiz." Levent Bey bizimle vedalaşıp yanımızdan ayrılınca biz de peşi sıra toparlanıp şirketten çıktık.

Ayrı geçen günlerden, hatta haftalardan sonra birlikte güzel bir yemek yiyip Rüzgar'ın beni eve bırakmasıyla ayrılmak zorunda kaldık. Yol boyunca babasını anlatıp durmasından da onun için ne kadar kıymetli olduğunu anlamış oldum. Babasıydı tabii... Benim için de babam çok kıymetliydi; ama Rüzgar için sanki anlamı çok daha başkaydı. Onun için aile demekti. Güven demekti, Levent Yücesoy... Belki de annesizliğini yok saymasının sebebi, babasına daha çok bağlanmasıydı. Tek bildiğim, Levent Bey Rüzgar için baba kimliğinden bile öte bir yerdeydi.

Evde Gülce'yi mutfakta yemek hazırlığında bulmuştum. "Hoş geldin, Zeynep," deyip gülümsediğinde, "Hoş bulduM, kızılcık," deyip yanağına bir öpücük kondurdum. Bir yandan elimi yüzümü yıkamak için banyoya ilerlerken diğer yandan, "Rüzgar'la barıştık!" diye evin içinde çığırtkan misali barışmamızı keyifle ilan ediyordum.

"Küs müydünüz ki?" diye seslenmesinin üzerine kıkırdadım. "Ne bileyim işte, küs müydük değil miydik... Her neysek bitti sonunda," deyip havluyla ellerimi kuruladıktan sonra yanına geçtim.

"Bir de babasıyla tanıştım. Gerçi biraz ayaküstü oldu, ama olsun," diye heyecanla konuşarak sandalyeye oturduğumda anime karakterlerininki gibi pörtlettiği şaşkın gözleriyle baktı yüzüme. *Güzel arkadaşım karşılıksız sandığı aşkı karşılık bulduğundan beri nasıl da mutluydu, nasıl da ay parçası gibi daha bir güzelleşmişti...*

"Hadi ya! Levent Yücesoy'la tanıştın demek... O adam için kral gibi bir şey diyorlar, öyle mi sahiden?" diye merakla sorunca Levent Bey'in sureti düştü birden aklıma. *Aslında haksız sayılmazdı bunu söyleyenler. Hükümet gibi adamdı hani...*

"Bilmem... O da senin benim gibi biri işte. Tek farkı, onun elli katlı bir holdingi olması," deyip işi şakaya vurdum, Gülce de kıkırdayıp önündeki tencereye döndü.

Gülce çorbayla uğraşırken ben de ıslattığı pirinçleri süzüp pilavı yapmaya başladım. Bir zaman sonra havanın kararmaya başladığını fark ettim, pilavın altını kısıp Gülce'ye merakla döndüm.

"Ela nerede kaldı acaba, sana bir şey söyledi mi?"

"Yok, ben bugün hiç konuşmadım," demesinin üzerine kaşlarım çatıldı istemsizce. *Bugün izin günü değil miydi?*

"Allah Allah, ben de konuşmadım bugün. Hem o bu saate kalmazdı ki, dersi erken bitiyor... Acaba Güney'le mi?" Gülce bilmem ki dercesine dudaklarını büktü.

Bir an sonra, "Aman ya, manyak mıyız neyiz... Düşünüp duracağımıza arayıp sorsak ya," deyip kendi kendime gülerek masanın üzerindeki telefonumu elime aldım. Bir yandan telefonun açılmasını beklerken diğer yandan da masadan aldığım elmayı ısırıyordum.

"Alo?"

"Ela, neredesin kızım sen bu saatte?"

"Hanımefendi, ben Hemşire Seval," diyen yabancı kadın sesini duymamla elimdeki elmayı bırakıp telaşla ayaklandım.

"Siz kimsiniz? Ela'nın telefonu neden sizde?"

"Ben Yeni Sahra Hastanesi'nde çalışıyorum. Bakın, bu telefonun sahibi olan hanımefendi bugün hastanemize getirildi. Buraya geldiğinde kendinde değildi ve yanında kimliği de olmadığı için kimseye ulaşamadık. Telefonunda da şifre olduğundan siz arayana kadar kimseye haber veremedik." Duyduklarım karşısında elim ayağım boşalmış vaziyette sandalyeye yığıldım.

"Zeynep, ne oldu?" diye panikle ayakucuma çöken Gülce'ye korku dolu bakışlar atıp telefondaki kadına döndüm yeniden.

"O iyi mi? Kaza falan mı oldu, lütfen söyleyin!"

"Hanımefendi, lütfen sakin olun, kaza değil. Hasta buraya getirildiğinde baygındı, şimdi de tedavisi devam ediyor. Bir an önce gelmelisiniz; ama şunu söyleyin, herhangi bir şeye alerjisi var mı hanımefendinin?" Konuşurken çoktan kapıya koşmuş, ayakkabılarımı giymeye başlamıştım bile.

"İsmi Ela... Ela Karahan ve hayır, alerjisi yok... Astımı var sadece, düzenli ilaç kullanıyor... Ben hemen geliyorum, lütfen ona iyi bakın," deyip telefonu kapattım ve tıpkı benim gibi korku dolu bakışlarla bana bakan Gülce'ye döndüm.

"Ela hastanedeymiş; ama bilmiyorum, tam anlamadım ne olduğunu," diye açıklarken o da ayakkabılarını giymiş, benimle evden çıkmıştı. Çağırdığımız taksiye atlayıp tra-

fik olmayışına şükrederek kısa zamanda hastaneye ulaştık. Hemen danışma bankosunun önüne koşarken Gülce de peşim sıra ilerledi.

"Ela... Ela Karahan, buraya getirmişler..." dedikten sonra kız önündeki bilgisayara baktı birkaç saniye.

"Üçüncü kat, 325 numaralı oda," diye cevap vermesi üzerine asansörleri bile beklemeden koşar adım çıktık merdivenleri. Odaya girdiğimiz an ruhu çekilmiş gibi bembeyaz suratıyla uyuyan Ela'yı gördüğümde bir an için kalp krizi geçireceğimi zannettim. Göğsümün sıkışmasından nefes alamaz hâldeydim.

"Ela Hanım'ın yakınları mısınız?" diye soran hemşireye başımı salladım. "Geçmiş olsun. Ben Seval, telefonda konuşmuştuk," dedi ve Ela'nın telefonunu uzattı bana. O sırada içeri giren doktora, "Hocam, hastanın yakınları geldiler," dedi.

Hemen kadının yanına koşarak, "İyi mi Ela'm, nesi var?" diye ağlamaklı bir sesle sordum. Doktorun, "Hasta şu an iyi. Yalnız, ağır bir astım krizi geçirmiş," demesiyle öylece kalakaldım.

"Astım mı? Ama çok zaman olmuştu kriz geçirmeyeli... Üstelik ilacı vardı yanında," diye mırıldanırken daha çok kendi kendime konuşur gibiydim. *Bu krizler bitmişti hani yıllar önce... Bitmemiş miydi?*

"Ela Hanım bir çeşit sinir krizi geçirmiş ve bu da astım krizini tetiklemiş. Yoğun üzüntü ya da stres hâlinin de krize sebep olabildiği böylesi durumlar var. Buraya getirildiğinde yanında ilacı yoktu, muhtemelen yanında değildi. Zaten ilaç alamaması ve bir süre o şekilde kalması onu bu kadar yıpratmış. Geldiğinde oksijen tedavisine başladık ve krizi ilerlemeden durdurmayı başardık; ama dediğim gibi o süreçte fazla yıpranmış. Biraz toparlanması adına sakinleştirici verdik kendisine. Şimdilik iyi, merak etmeyin. Uyan-

dığında ilaç düzenlemesini yeniden yapmak için kendisiyle görüşeceğiz. Geçmiş olsun."

Doktor yanımızdan ayrılırken benim aklımda söylediklerinden tek bir şey kalmıştı. *Ela'yı astımını tetikleyecek kadar üzen şey neydi?*

Sonrasında birkaç saat boyunca yatağın başucunda oturup gözümüzü bile kırpmadan Ela'nın uyanmasını bekledik. İkimizden de hiç ses çıkmazken vakit neredeyse gece yarısını geçmişti ki, "Su," diyen fısıltısını duyduğumuzda sanki saatler sonra ilk kez nefes almış gibi yerimizden sıçradık.

"Ela'm iyi misin?" diye telaşla başına tünedim, Gülce de suyu uzatıp sırtından doğrultarak içmesine yardımcı oldu.

"İyiyim kızlar, yok bir şeyim," derken saçını başını yolmamak için zor tuttum kendimi.

"Bok iyisin! Şuradan bir çıkalım, ben sana göstereceğim bir şeyim yokmuşu! Kızım, senin ilacın niye yanında değil? Sen neye üzüldün de bu kriz yine geldi?" diye bağırışımın üzerine Gülce, "Sakin ol, Zeynep," diyerek koluma dokundu.

Ne yaptığımı fark ettikten sonra, "Neyse tamam, sonra konuşacağız bunu... Şimdi sarılacağım zaten," dedim ve tuttuğum gözyaşlarımı serbest bırakarak fazla sıkmadan sarıldım canımın parçasına. *Onsuz ne halt ederdim ben bu koca dünyada...*

"Zayıfladın mı sen? Kuş gibi kalmışsın! Senin yüzünden beş yaş yaşlandım, pasaklı. Sen nasıl korkutursun beni böyle?" diye ağlayarak cırlamaya başlayınca kolumu itekledi. "Zeyno, salak mısın kızım ya... Daha birkaç saattir hastanedeyim. Hem ağlama bak, yine palyaçoya döndün. Rüzgar beğenmez seni böyle," diyerek gülümsedi. Ben, "Salak!" deyip yanağından öperken Gülce de hâlimize gülüp Ela'ya sarıldı. Çok şükür iyiydi. İyiydik.

O an saatler sonra aklıma gelen şeyle irkilerek, "Ya kızım, biz o panikle Güney'e haber vermeyi unuttuk. Çocuğa söyleyelim de gelsin bari," dedim; fakat telefonumu elime aldığımda Ela'nın, "Hayır, Zeynep!" diye bağırmasıyla kalakaldım.

"Ela, ne oluyor? Arayalım işte, çocuk sevgilin... Hem yarı doktor sayılır," diye itiraz ederken Ela'nın bakışları aniden bulutlandı. Telefonu kenara bırakıp korkuyla yanına oturdum. *Bir şey olmuştu!*

"Arama, Zeynep! O benim sevgilim falan değil artık!"

"O ne demek Ela?" diye sorunca yeniden ağlamaya başladı ve elim ayağım birbirine dolaştı. "Tamam, ağlama. Boş ver zaten, sormadım," deyip saçlarını okşayarak sakinleşmesini bekledim telaşla. *Ne olmuştu bunlara böyle?*

"Zeynep, o... O bana inanmadı, kriz geçirdiğime inanmadı. 'Nefes alamıyorum,' dedim; ama bakmadı bile. Çekip gitti..."

Ela'nın hıçkırıklara karışan fısıltısıyla irkilirken tüm bedenimin buz kestiğini hissettim bir anda.

"Ela... Sen ne diyorsun?"

"Eser! Aşağılık herif! Bir süredir beni rahatsız ediyordu," diye fısıldamaya devam ederken bir anda duyduğum şeyin anlamsızlığıyla kaşlarım havalandı.

"Eser mi? O ne alaka?"

Yatakta yavaşça doğrulup yüzünü buruşturarak sırtını başlığa yasladı. Avuçlarını alnına bastırıp bir süre gözlerini kapattıktan sonra sıkıntıyla soluyarak yeniden konuşmaya başladı.

"Eser geri zekâlısı bir süredir arayıp duruyordu beni. Beyefendi sözde çok pişmanmış, barışmak istiyormuş falan filan. 'Başkasını seviyorum, rahat bırak beni,' desem de vazgeçmedi bir türlü... Bugün de okula gelmiş işte, dersten sonra bir anda çıktı karşıma. İçmiş mi ne yapmış geri zekâlı, onu da anlamadım. Bağırıp çağırmaya başladı bah-

çenin ortasında. Ben de rezillik çıkmasın diye arka bahçeye sürükledim bunu. Bu yine başladı, 'Pişmanım, affet beni,' deyip durmaya... 'Git,' dedim, 'İstemiyorum seni,' dedim, ittim ama anlamadı. Sonra..."

Ben, "Sonra?" diye tekrar ederken ağzında tiksindirici bir tat varmışçasına yüzünü buruşturdu.

"Sonra ben ne olduğunu bile anlamadan bir anda öptü beni aptal!"

"Ne?" diye Gülce'yle aynı anda bağırdığımızda gözlerindeki nefret dolu bakıştan ben bile korkmuştum doğrusu.

"Ben itmeye çalıştıkça hayvan gibi üstüme geldi. Bir de bileklerimi tutup duvara yapıştırınca kımıldayamadım bile!" deyip sinirle üstünü kir varmışçasına silmeye başladı. Ellerini tutarken, "Sakin ol, Ela," diyerek sarıldım ona. *Çünkü ben gebertecektim o şerefsizi!*

"Sonra ne oldu peki?"

"Sonra bir anda çekildi üzerimden. Ben ne olduğunu bile anlamadan Güney bunu yere yatırıp yumruklamaya başladı. Yüzü kandan görünmüyordu, Zeynep... Ben kendime gelip Güney'i kolundan çekiştirince de bir anda itti beni. Yere düştüğümde bana iğrenircesine bakıp arkasını döndü, sonra da gitti..." Ela yeniden ağlamaya başlayınca sakinleşsin diye sırtını sıvazlamaya başladım, ama benim bile aklım allak bullak olmuştu. *Güney bunu nasıl yapardı...*

"Ben peşinden koştum, bağırdım dursun diye, ama durmadı. Kolundan tuttuğumda yine itti beni. Ağladım, anlatmaya çalıştım; ama sanki duymadı beni... Öyle bir baktı ki bana, Zeynep. Sanki dünyanın en iğrenç varlığıymışım gibi! 'Yaptın mı,' demedi. 'Ne oldu burada,' demedi. 'Değmezmişsin,' dedi, Zeynep. 'Senin de bir farkın yokmuş,' dedi. Yüzüme tükürür gibi söyledi tüm lafları... Ben o an nefes alamadığımı hissettim, elim boynuma gitti. Boğuluyorum sandım... 'Güney, nefes alamıyorum, yardım et,' dedim; ama inanmadı. 'Daha fazla küçülme gözümde,' dedi,

öylece gitti. Çantamı diğer tarafta bıraktığım için de ulaşamadım ilacıma. Sonrası karanlık, bayılmışım. Burada açtım gözlerimi... Kâbus olsa uyanınca geçmez miydi? Niye geçmedi? Niye canım hâlâ bu kadar çok yanıyor?"

Ela'nın dudaklarından dökülen her bir kelime beni dehşete düşürmekle kalmamış, daha önce hiç hissetmediğim bir öfkenin de kucağına yuvarlamıştı sanki. *Güzel adam dediğim Güney Emiroğlu... Sen nasıl büyük bir hayal kırıklığı oldun böyle?*

"Bilmiyorum, Ela'm... İnan bilmiyorum."

Ela'nın hâlsiz düşüp yeniden uyumasıyla biz de boşta duran sandalyeleri çekip başucuna oturduk. Tüm hayatımın parçası olan, benim için kardeşten bile öte olan, hele ki yaşam enerjisi bu kadar yüksek olan bir kızı hastane odasında böyle görmek dağıtmıştı beni. Sanki çocukluğumuza dönmüştük ve ben yine oyun arkadaşımı kaybetmekten deli gibi korkuyordum.

Oysa Ela hep başkaydı. Ben duygularımı yaşamak konusunda ne kadar acemiysem o bir o kadar rahattı, özgürdü. Sevgisini de öfkesini de göstermekten çekinmezdi. Her duyguyu doruklarda yaşadığı için kalbi kırılsa da çabuk atlatırdı. Bu defa ki korkumsa bunu atlatamamasıydı.

Çünkü biliyordum, Güney onun için başkaydı. Onu sevdiğini gözlerinde görebiliyordum. Peki ya şimdi ne olacaktı? Yarın yine hiçbir şey olmamış gibi gülümseyecek miydi? Bu geceyi de unutup yoluna devam edebilecek miydi?

Bilmiyordum...

Bildiğim başka bir şey vardı ama...

Canımın parçasını bu hâle getiren o iki sersem de bunun hesabını verecekti!

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sürpriz Misafir

Gülce

Çok sevmek öyle bir şey ki sanki her saniye daha fazla çoğalıyor yüreğinde... Nefes alabildiğin müddetçe daha çok seviyorsun. Ali'yi sevdikçe daha çok seviyorum... O beni sevmeseydi bile biliyorum ki ben onu yine de severdim; ama şimdi onun da beni sevdiğini bilmek tarifi imkânsız bir mutluluk bahşediyor kalbime...

Bir kere olsun Ali tarafından sevilmeyi tadan kalbim bir gerçekle daha tanışıyor o an: korku... Ali'yi kaybetme korkusu... Onu bir kere kazanmışken kaybetmek ölüm gibi geliyor artık. Acınası bir his bu, biliyorum; ama yine de engel olamıyorum...

Nefesini soluduğum ilk andan beri biliyorum ki artık onsuz bir hayatta mutluluk yok bana. Ali yoksa hayal yok. Ali'nin olmadığı bir cümlenin öznesi olmanın anlamı yok. Hayat var belki, ama renk yok. Ali yoksa gerisi teferruat sanki...

Derinlere daldığım düşünceler arasında kapıya vardığımı fark edince derin bir nefes alıp zile bastım. Ayşe teyze her zamanki samimi gülümsemesiyle, "Hoş geldin, kızım," diyene kadar da aldığım nefesi geri vermediğimin farkında bile değildim.

"Hoş buldum, Ayşe teyze."

Sabah Ali'yle konuşmuş, birlikte kahvaltı yaptıktan sonra kafeye geçmeye karar vermiştik. Aslında ben Ayşe teyze durumumuzu bilmediğinden dolayı buraya gelme konusunda fazlasıyla cesaretsizdim; ama yine ne yapıp etmiş ve beni ikna etmişti Ali.

"Oha! Bu huri de kim böyle? Ayşe Sultan, ben hâlâ uyuyor muyum yoksa? Var ya, abim görmesin, düşer bayılır," deyip sırıtarak yanıma gelen Mert'le de gözlerim utançtan telaşla büyüdü. Ayşe teyze, "Eşek sıpası seni! Ne diye utandırıyorsun güzel gelinimi..." diye söylenince öylece donup kaldım.

Gelin mi?

Mert şaşkın hâlime gülüp sırıtınca Ayşe teyze önce ayağındaki terliği çıkarıp Mert'in tam kafasına isabet ettirdi. Sonrasında da her şey yolundaymış gibi bana bakıp gülümseyerek, "Hadi bakalım güzel kızım, biz seninle mutfağa geçelim," dedi, kolumdan tutarken kendimi komedi dizilerindeki sağa sola çekiştirilen karakterler gibi hissettim bir an. Ayşe teyzenin bana gelinim demiş olması, dahası da bundan son derece olağan bir şey gibi bahsetmesi tüm nöronlarımı yakmışken kolumdan çekiştirmese kımıldayamazdım bile...

Bu yüzden mutfakta olduğum yerde dikilmeye devam ederken menemenle uğraşan kadına şaşkınlıkla bakmaktan alamadım kendimi.

"Ayşe teyze... Sen az önce... Yani şey derken, şey mi demek istedin? Yani ben..."

Durduğum yerde bakışlarımı yere sabitlemiş bir hâlde parmaklarımla onları kopartırcasına oynayıp saçmalamaya devam ederken Ayşe teyze iki adımla yanıma gelip önümde dikildi.

"Ali'yle seni biliyorum, Gülce."

"Biz... Nasıl ama... Ayşe teyze, bak biz aslında..." diye telaşla iki lafı bir araya getirmeye çalıştığım sırada elini koluma koyup gülümseyerek susturdu beni.

"Utanma, güzel kızım. Ben size ne kızdım ne de darıldım, aksine çok sevindim. Aslına bakarsan size olan tek kızgınlığım, uzun zamandır birbirinizi sevmenize rağmen bu kadar geç kalmanız." Dudaklarım bir kere daha aralandı şaşkınlıkla.

"Ayşe teyze..."

"Ne Ayşe teyzesi? Siz beni yaşlı gördünüz de karamürsel sepeti mi sandınız? Biz de genç olduk, biz de âşık olduk kızım... Birbirine sevgiyle bakan iki insanı anlamaz mıyım sandınız? Senin Ali'nin yanında elin ayağına dolanırken ve oğlum yıllar sonra ilk kez bu kadar içten gülümserken nasıl anlamazdım birbirinizi sevdiğinizi? Seni zaten kızım gibi görüyordum, şimdi biliyorum ki inşallah bir gün gerçekten bu evin kızı olacaksın. Benim oğluma da sana da güvenim tam yavrum. Sizden tek isteğim, sevginize sahip çıkın. Sakın ola birbirinizi boş yere üzüp elinizdeki bu hazineyi kaybetmeyin. İnan bana Gülce, ölümden başka her şey boş... Sevdiğini ölümden başka hiçbir şeyin senden ayırmasına izin verme, tamam mı güzel kızım?"

Söyledikleri karşısında yanağımdan akan mutluluk gözyaşlarına inat gülümserken bu güzel yürekli kadın için yüreğimden taşan sevgiyle ona sıkıca sarıldım. Onun desteği, onun rızası öyle kıymetliydi ki benim için...

"Teşekkür ederim."

"Asıl ben sana teşekkür ederim. Bana yıllar sonra oğlumun gülümsemesini geri verdin sen."

Biz mutfakta birbirimize sarılıp aynı adam için mutluluk gözyaşları dökerken, "Abi, ne dikiliyon kapıda ya?" diye söylenen Mert'le irkildik ve kapıya döndük. Mert'in ensesine bir tane geçiren Ali, "Ne bağırıyorsun geri zekâlı!" diye

çıkıştığında Ayşe teyzeyle kendimizi gülmekten alamadık. Ali'nin bizi duyduğunu bakışlarından anlamıştım.

"Arkadaş, ben bu evin şamar oğlanı mıyım ya, gelen vurur giden vurur..." deyip ensesini ovuşturarak salona doğru ilerleyen Mert'e, Ayşe teyze bize gülümseyerek baktıktan sonra eşlik etti. Ali'yle mutfakta baş başa kalmıştık. Ben elindeki poşetten dolayı fırından geldiğini fark ederken Ali poşeti tezgâha bıraktı, iki adımda yanıma gelip bana sarıldığında ben de kollarımı teslimiyetle beline doladım.

"Ağlamanı yasaklıyorum artık ufaklık," diye homurdanınca gülümsedim.

"Mutluluktan ağlıyorum."

"Başka türlüsü mümkün değil zaten; ama bundan sonra mutluluktan olsa bile ağlamanı istemiyorum," deyip yüz yüze gelmemizi sağlarken muzipçe gülümsedi. "Aslında... Sadece beş kere ağlama hakkın var." Dediklerini anlamadığımı belirtircesine kaşlarımı çattım.

"Beş mi? Nasıl yani?"

"Şöyle yani..." derken yüzüme düşen saçımı aheste bir tavırla kulağımın arkasına yerleştirdi.

"Birincisi düğünümüzde, diğerleri de dört çocuğumuzun doğumlarında..." deyip gülümsediğinde ellerimin terlemesine ve kalbimin normalin dışında bir hızla atmaya başlamasına mâni olamadım.

Düğün?

Çocuk?

Çocuklar?

"Çocuklar, nerede kaldınız? Hadi, menemen buz gibi oldu!"

Ayşe teyzenin içeriden gelen sesiyle Ali'nin kolları arasında sıçrayıp gerçekliğe hızlı bir dönüş yaptım.

"Dört derken gerçekten dört mü demek istedin? Yani üçten sonra gelen dört?" Gülümseyerek, "Evet, gerçekten dört demek istedim," demesinin üzerine başımı yere eğdim.

"Tamam, şey o zaman... Ben şeye gideyim, sen de şey yap... Kahvaltıya git. Evet, hadi sen git," diye utanarak mırıldandım. Beni hızla kollarının arasına alırken, "Tamam tamam, sakin ol sen önce," diye cevap verdi. Derin bir nefes aldım; ama aldığım nefeste bile onun kokusunu ciğerlerime çekmek rahatlamaktan ziyade iyice gerilmeme sebep oldu. *Dört nedir yahu?*

"Gelecekte kaç meleğimiz olur bilmiyorum, sonuçta bu kısmet işi... Bildiğim tek şey, gelecekte elini tutacağım asıl melek sen olacaksın. Sen benden gitmedikçe ben asla senden gitmeyeceğim. Ellerini çekmedikçe elini asla bırakmayacağım," deyip alnıma kokumu içine hapsedercesine bir öpücük bıraktı, gözlerimi yumup gülümseyerek daha sıkı sarıldım ona.

"Asla Ali'm... Ben böylesine sen olmuşken gider miyim sanıyorsun? Sen gitmedikçe ben gitmem, Ali. Sen beni sevdikçe ben daha çok severim seni; ama en çok da senden gelenleri..." Yüzünü görmesem bile gülümsediğini hissedebiliyordum artık.

"Arkadaş, anladık âşıksınız da bu kadın siz gelmeden bana menemen koklatmıyor. Önce yeseydik de siz aşkınızı sonra şey etseydiniz?"

Mert'in kapının önünde sırıtarak söyledikleriyle hızla birbirimizden ayrılmamız, Ali'nin evin içinde Mert'i kovalayıp sonra da bir güzel pataklaması ve Ayşe teyzeyle benim de menemeni afiyetle yememiz, sonrasında yaşananlardı...

Ali menemenden de olduğu için Mert'i bir kere daha patakladıktan sonra Mert'in ağlamaklı bakışlarına dayanamayıp onlar için bir kere daha menemen yaptık. Yuva sıcaklığını buram buram hissettiğim evde keyifli kahkahalarımız yankılanırken ilk kez bu ailenin bir parçası olduğumu hissediyordum...

Kahvaltı faslı aradan çıktıktan sonra birlikte el ele evden ayrılıp kafeye yürürken Ali'nin bir anda söylediği şeyle yolun ortasında durakladım.

"Bu elbiseyle gelmen şart mıydı?"

"Beğenmedin mi?"

Sesimdeki kırgınlık elle tutulur cinstendi. Bu elbiseyi sırf onun için almışken beğenmemesi canımı sıkmıştı. Üzüntüyle bükülen dudaklarımla ondan bir cevap beklerken o da hiç istifini bozmadan cevap verdi.

"Gözlerine bakmaktan şu ana kadar fark edememişim bile elbiseyi. Aksine, fazlasıyla beğendiğim için giymen sinirimi bozdu. Benim meleğimi herkesin fark etmesi şart mı sanki?" diye çocuk gibi homurdandığında da söylediklerinin ruhumda yarattığı şapşal mutlulukla gülümsedim. *Nasıl da tatlıydı ama...*

"Hâlâ inanamıyorum."

Meraklı bakışlarla, "Neye?" diye sordu, omuz silkip başımı iki yana salladım.

"Bize... Yani daha birkaç hafta önce o kadar imkânsız geliyordu ki bu bana... Şimdi sen yanımdasın, benimlesin... Tuhaf işte," dediğimde ellerimi tutup ruhuma huzur veren yeşillerini gözlerime mühürledi.

"Bu tuhaf değil... Bu aşk!"

"Bir gün bitmez, değil mi?" diye yüreğimden atamadığım o korkuyla sorunca iç çekti.

"Asla!"

"Gitmezsin?"

"Gitmem!"

"Beni hep seveceksin, söz mü?" diye sordum bu sefer. Gülümseyerek, "Söz ufaklık," dedi. Beni kendine çekerken ayazda kalmış bir serçe gibi yine titredim kollarında.

"Bir yere gitmeye niyetim yok; ama olur da gitmeye kalkarsam tak çelmeni ayağıma. Sakın izin verme; çünkü emin ol, ne olursa olsun senden isteyerek gidemem ben."

O an anladım ki ne kadar korksam da ne kadar düşünsem de boşunaydı... Bu adam beni sevmesi mucizeyken sevmişti. Mucizeler masallarda olurdu ve masallar her zaman mutlu sonla biterdi. Bizim masalımız da mutlu bitecekti, tıpkı onunla aldığım her nefes gibi bu aşk da bize yaşamı verecekti. Birlikte mutlu bir hayatı...

Birlikte kafeye geçtikten sonra akşam için saatlerce hazırlık yaptık. Bir yandan etrafı süslerken bir yandan da mutfak işlerini hallettik beraber. Bir zaman sonra Yiğit de gelip bize yardım etti. Allah'tan son olanlardan sonra Yiğit'le Ali'nin arasındaki soğukluk bitmişti. Ne de olsa oynadığı o küçük oyunla bizim bir araya gelmemize vesile olmuştu. En güzeli de yeni girdiği işinde birlikte çalıştığı bir kıza fena hâlde tutulmuştu.

Bugün burada toplanmamızın sebebi, onların ortak arkadaşlarından ikisinin evlilik kararı almış olmasıydı. Biraz sonra misafirler ve tabii Ece tüm ihtişamıyla kafeye geldiklerinde bir köşeye kaçıp gizlenme dürtüsünden beni kurtaran tek şey Ali'nin elimi sımsıkı tutmasıydı. Ece'nin bakışlarından hâlâ Ali'ye karşı hisleri olduğunu anlamak benim için bu geceyi tam anlamıyla bir işkenceye dönüştürse de bir şekilde dayanmaya çalışıyordum. Ali'nin içinde Ece'ye dair ufacık bir şey kalsa bile ona yaklaşmazdım; ama beni sevdiğine inandıran Ali'ydi. Ona inandığım için de her şeye rağmen elini tutmaktan vazgeçmeyecektim; ancak bir gün o benim elimi bırakırsa işte o zaman gitmesini de bilecektim...

Gece genel anlamda keyifli geçerken Ece'nin ve yakın arkadaşı olan Selen'in öfkeli bakışlarını üzerimde hissetmek her anımı kabir azabına çevirmeye devam etti. Bir yerden sonra Ali de çoğu şehirdışından gelen arkadaşlarıyla mu-

habbete kapılırken bu geceyi tamamlayabilmek adına yaptığım tek şey uzaktan da olsa onun gülüşünü izlemekti...

Saatler akıp giderken herkes geçen zamanda yaşadıklarını anlattı diğerlerine. Kimileri kariyer peşinde koşmuş, kimileri evlenmiş, hatta çoluk çocuğa karışmıştı. Yine de lise sıralarındaki dostluklar yıllar sonra bile hiç eskimemişti. Ne kadar şanslıydılar aslında, benim buraya gelmeden evvel dost diyebileceğim tek bir kişi bile yoktu hayatımda...

Biraz sonra erkekler kendi aralarındaki muhabbete dalınca masada kızlarla bir başıma kalmıştım. Ben yokmuşum gibi davranmalarına Ali'nin hatırı için dayanmaya çalışsam da bir an sonra Selen'in varlığımı umursamazca söylediklerileyle oturduğum köşede kaskatı kesildim.

"Ece, bak geçenlerde odamı toplarken eski albümlerin arasında ne buldum... Hani Ali tüm okulun önünde sana evlenme teklifi etmişti ya..."

Ben duyduğumu idrak etmeye çalışırken Ece abartılı bir sevinçle fotoğrafı eline alıp gözüme sokarcasına tuttu ve bakmaya başladı. "Hâlâ dün gibi aklımda... Nasıl da heyecanlanmıştık, özellikle de Ali... Ne günlerdi..." deyip iç çektiğinde bakışlarımı istemsizce Ali'ye çevirdim.

"Hani derler ya, ilk aşklar unutulmaz diye... İşte sizinkisi de o hesap... Hem bakalım zaman daha neler gösterecek..."

Sanki ben duymuyormuşum gibi Ece'ye doğru fısıldarken alttan alta da bana imalı bakışlar atan Selen'e cevap verecek gücü kendimde bulamıyordum, boş bakışlarla masanın üzerine bırakılan fotoğrafa bakmaya devam ettim. Lise formaları içerisinde birbirlerine aşkla bakan âşıklar... Ece ve Ali...

Ne diyebilirdim ki? Ne düşünebilirdim? Ali bana bundan bir kere bile bahsetmemişti. Ece'yi o yaşta bile evlenme teklifi edecek kadar sevmişse sahiden de yüreğinde bitirebilmiş miydi? Yoksa sadece beni değil, kendi yüreğini de mi kandırıyordu?

Gecenin geri kalanı da benim adıma tam anlamıyla sessizliğe gömülmekle geçti. İnsanlar teker teker kafeden ayrıldıklarında geriye yalnızca Ali, ben, Yiğit ve Ece kalmıştık. Bu kızın yanımızdan bir an olsun ayrılmaması yeterince can sıkıcı değilmiş gibi bir de vedalaşma bahanesiyle Ali'ye sarılması bedenimdeki tüm kanın beynime hücum etmesine sebep oldu. Tahammül sınırlarımı fazlasıyla zorlayan görüntüye daha fazla dayanamayacağımı anladım ve çantamı hışımla elime alıp lavaboya geçtim. Ufak çaplı birkaç sinir krizini nefes egzersizleriyle bastırıp son kez aynada kendimi kontrol ettikten sonra yeniden içeriye geçtim.

Ali'nin tek başına oturduğunu görünce yanına doğru bir iki adım attım. "Eve gitmek istiyorum," derken sesim ilk kez bu kadar soğuk çıkmıştı ona karşı. Birkaç saniye yeşillerini ne olduğunu anlamak istercesine yüzüme dikse de sonrasında, "Gidelim," diyerek karmaşa dolu bakışlarla usulca ayaklandı.

Eve dönüş yolunda da ne o tek kelime etti ne de ben ettim. Sanki sessizlik yemini etmiştik ikimiz de. Ali'nin kendini zor tutar bir hâli vardı, belli ki sabretmeye çalışıyordu. Ben konuşmadıkça sormayacaktı ne olduğunu. Benimse bu gece tek kelime etmeye dahi gücüm yoktu. Bu yüzden evin önüne geldiğimizde, "İyi geceler," deyip arabadan inmiştim ki hemen ardımdan gelip hızlı adımlarla karşıma dikildi.

"Sorun ne ufaklık?"

"Sorun yok."

"Emin misin? Nedense ben seni benden uzaklaştıran büyük bir sorun olduğunu düşünüyorum ve ne olduğunu bulamadıkça daha çok öfkeleniyorum!" Sesi gerçekten de öfkeli çıkmıştı. Hiçbir şey söylemeden eve gitmek istiyordum; ama gözlerime öyle kararlı bir tavırla bakıyordu ki bir anlık öfkeyle ağzımdan çıkan sözlere mâni olamadım.

"Bana her şeyi anlattın mı Ali... Ece hakkında?"

"Ece mi? Hâlâ mı Gülce? Defalarca söyledim sana, Ece benim için bugün gördüğün insanlar gibi kıymetli bir arkadaş sadece. Geçmiş gitmiş mevzuyu neden sürekli sorguluyorsun Allah aşkına?" deyince öfkelendiğimi hissettim. *Gerçekten bu kadar basit miydi? Ortada evlilik teklifi bile vardı! Durumu ciddiye almak için çocuklarının olması mı gerekiyordu yoksa?*

"Ece diğerleri gibi falan değil, Ali... O sana hâlâ âşık olan eski sevgilin!" diye bağırdım. Şaşkınlığını yüzünden açıkça okuyabiliyordum.

"Bunu da nereden çıkardın Gülce? Ece'nin bana âşık olduğu falan yok."

Delirecektim artık! Nasıl görmezdi? Nasıl anlamazdı?

"Benim bir şey çıkardığım yok, Ali... Sana olan yakınlığını görmüyor muyum sanıyorsun? Aptal mıyım ben, âşık işte! Daha kaç zaman önce seni öpmedi mi bu kız? Sen sanıyor musun ki bizim ilişkimizi öylece kabullendi... Gözleri her an her saniye senin üzerinde! Bitmedi, Ali, hiçbir şeyin bittiği yok!"

Öfkemin çaresizliğe, hatta kırgınlığa dönüştüğünü hissetmişti. "Gülce'm, yapma, ne olur..." deyip usulca yaklaşarak kollarımı tuttu.

"O... O anlık bir şeydi... Ece sadece çocukluk arkadaşım benim... Yakınlığımız, birbirimizi uzun yıllardır tanıdığımızdan geliyor... İnan ki Ece de beni sadece arkadaşı olarak görüyor artık. Hem bana başka türlü bir imada bulunduğunu da görmedim bu zamana kadar. Hatta bizim için mutlu olduğunu bile söyledi. Belli ki sen bazı şeyleri yanlış yorumlamış, yanlış anlamışsın." Kulaklarımın duyduğunu aklım almadı bir türlü.

İnanmıyordu. Bana inanmıyordu.

"Tabii, haklısın... Ben seni yıllardır tanımıyorum sonuçta, aranızdaki bağı da anlayamam elbette. Kesinlikle ben

yanlış anlamışımdır!" diye öfkeyle söylenip ondan uzaklaşmaya kalktığımda kaşları daha fazla çatıldı.

"Gülce, çocuk gibi davranıyorsun şu an."

"Kusura bakma! Ben Ece kadar olgun değilim maalesef. Ne yaparsın, arada çocukluğum tutuyor böyle!" diye çıkıştım. Gerçekten de küçük bir çocuk gibi davrandığımın farkındaydım; ama kendimi durduramıyordum bir türlü. *Nasıl görmüyordu o kızın gözlerindeki aşkı? Neden inanmıyordu benim sözlerime?*

"Ne Ece'si ya ne Ece'si! Çıkar şu fikirleri aklından artık! Hadi diyelim sen haklısın ve Ece bana âşık... Peki ya ben? Sana olan aşkım kalbimden taşarken sen bunu anlayamıyor musun? Daha bu sabah sana hayalimdeki geleceğimizi anlatmışken nasıl olur da bir başkasını sorun edersin sen Gülce?" diye bağırdı. Tokat yemiş gibi afalladım birden.

Ben haklıydım, ama... Sanki ona haksızlık ediyormuşum gibi görünüyordu şimdi...

"Ben senin aşkından şüphe etmiyorum Ali, ama o-"

"Sen bana tamamen güvenseydin ne Ece ne de başkası gelirdi aklına. Onca şeyden sonra hâlâ sana olan sevgime inanmıyorsan ben daha ne söyleyebilirim ki..." İki adım gerileyince uzaklığı boğazıma dolanan bir ip gibi hissettirdi. Nefes alamadım.

"Ali..."

"Bu akşam burada bitsin en iyisi... Daha fazla konuşmak istemiyorum," deyip arkasını dönerken gözlerimden akan yaşlara mâni olamadım. Arabasına binip gitmeden önce bir kere baksaydı bana, görürdü gözyaşlarımı; ama dönmedi. Bir kere bile bakmadan öylece çekip gitti...

Ali'nin ardından daha da artan gözyaşlarım bitmek bilmedi. Sadece o gece değil, sonrasında da iki gün boyunca dayanmaya çalıştım yokluğuna; ama olmadı. Ne o geldi bana ne de ben gidebildim ona... Ece'nin bizi ayıracağını düşünüp dururken tam bir aptal gibi kendim uzaklaştırmış-

tım Ali'yi. Kırıldığını da geçen her saniye daha fazla anlıyordum ve bu uzaklığa sebep olduğumu bilmek canımı çok yakıyordu.

Tüm gün asık suratımla ve Ali'nin karşısına çıkma cesaretini kendimde bulamayışımla geçmişti, dersler biter bitmez de soluğu evde aldım. Akşama kadar evin içinde tek başıma oyalanacak bir şeyler bulsam da o gece Ela'nın haberiyle soluğu hastanede alınca kendi derdimi çoktan unutmuştum. O andan sonra Zeynep'le birlikte tek üzüntümüz Ela'nın başına gelenlerden kaynaklı olmuştu.

Doktor sabaha karşı çıkabileceğimizi haber vermişti. Ela da hastanede daha fazla kalmak istemediğini söyledikten sonra toparlanıp eve geçtik. Eve geldiğimizde de güneş doğmak üzereydi, biz de Ela'yı odasına yerleştirip uykusuzluğa daha fazla direnemeyerek odalarımıza geçtik. Birkaç saatlik huzursuz uykum mutfaktan gelen şangırtıyla bölününce de ayaklanıp telaşla mutfağa geçtim.

"Ela, ne işin var senin ayakta?"

"Yatarak kahvaltı hazırlayamıyorum, Gülce," demesiyle gözlerimi devirip ofladım.

"Ela, ne kahvaltısı ya, daha birkaç saat önce çıktık hastaneden!" derken önüme gelen saçları bileğimdeki tokayla tepemde topladım. Deliydi bu kız. Benim daha gözüm açılmamıştı, ama kendisi yine mükellef bir sofra hazırlamıştı.

"Abartma kızılötesi... Sonuçta beyin ameliyatı geçirmedim değil mi, altı üstü ufak bir astım nöbeti... Neyse, ben iyiyim, hadi sen git şu uykucuyu kaldır." Uyku mahmurluğuyla gözlerimi kısıp başımı sallayarak Zeynep'in odasına doğru ilerledim; ama içeride kimsenin olmayışı ve üstelik yatağının da toplu oluşu meraklandırdı beni. *Bu kadar erken saatte nasıl uyandı ki Zeynep?*

Düşünceli bir hâlde mutfağa geçtikten sonra, "Zeynep odasında yok," dedim. Ela elindeki bardakları masaya bırakıp kaşlarını havalandırdı.

"Nasıl yok? Bu saatte başına silah dayasan bile uyanmaz ki Zeyno..."

"Evet, ama yok işte," dediğimde dalgın dalgın kaşlarını çattı.

"İyi de nereye gitti bu kız sabah sabah?" diye düşüncelere dalmış bir hâlde mırıldanırken bir an sonra bakışlarında yer edinen kızgınlıkla homurdanıp söylene söylene çayın altını kapattı.

"Of Zeyno ya, yine rahat duramadın değil mi... Bu sefer doğru kafaları kır bari!" deyip sandalyeye otururken anlamıştım nereye gittiğini. *Zeynep'ti bu... Ne yalan söyleyeyim, sabaha kadar dayanması bile mucizeydi...*

Zeynep

Hani bazı anlar gelir, bir anda ışıl ışıl bir ampul yanar zihnimizde. Ben bu anı daha önce yaşamıştım dediğimiz, aslında anılarımızın birer yansıması olan anlar... Rüyamızda geçtiğimiz bir yoldan günler sonra geçmemiz gibi, aynı yerde aynı anı yaşamak gibi...

Dejavu...

Şu an gözlerimin öfkeden laciverte döndüğüne emindim. Bu nezih semtteki nezih dairenin önünde kapıyı yumruklamak için dikilmem de bir çeşit dejavu hissi yaşatıyordu bana. Tıpkı aylar önce İstanbul'a yeni geldiğim zamanlar hayatımı baştan aşağı değiştireceğini asla tahmin edemediğim o sabah gibiydi bu sabah...

Her şeye rağmen o sabah bana hayatımın aşkını vermiş olsa da bu sabah için pek iyi ihtimaller gelmiyordu aklıma; çünkü birilerinin canı bu defa fena yanacaktı.

Neden burada olduğumu fazla sorgulamayıp zili es geçerek kapıyı yumruklarken öfkemi biraz olsun dindirmeye

çalışıyordum aslında, yoksa kesin kan çıkacaktı. Kapının açılmadığı geçen her saniye daha da sabırsızlanırken bir an sonra kapıyı açan Rüya'nın şaşkın bakışlarla, "Zeynep?" demesini umursamadım bile.

"Nerede o?" deyip cevabını beklemeden paldır küldür daldım içeri.

"Zeynep? Kim nerede?" diye arkamdan koşturan Rüya'ya aldırmayıp salona geçtim ve gördüğüm manzarayla aniden frene basılmış araba gibi yerime çakıldım. Güney üstü başı dağılmış, saçları birbirine girmiş bir hâlde yerde otururken Rüzgar'la Ege de her iki yanına oturmuş, onu konuşturmaya çalışıyordu.

"Lan anlat artık, geceden beri kafayı yedirttin bize! Ne oldu böyle?"

"Abi, birine mi bir şey oldu? Lan konuşsana, delirdik burada meraktan!"

Ege'yle Rüzgar ardı ardına sorular sormaya devam ederken onların henüz olanlardan haberdar olmadıklarını da anlamış oldum. Olduğum yerde dikilmeye devam ederken Rüya'nın, "Zeynep..." deyişiyle tüm bakışlar birden bana döndü. O an ne Ege'ye ne de Rüzgar'a dönüp bakabildim; çünkü şu an görebildiğim tek şey, Güney'in kan çanağına dönmüş gözleriydi. Bir an için ne yapacağımı bilemez bir hâlde karşısında öylece dikilsem de Ela'nın geceki hâli gözümün önüne geldiği an irkilip bir panter gibi Güney'e atıldım.

"Sen nasıl bir adamsın! Nasıl yaparsın bunu?" diye bağırdığımda Rüzgar bir anda ayaklanıp beni kolumdan tutarak sakinleştirmeye çalıştı.

"Zeynep, ne oluyor?"

"Kızım ne oldu ya, bir sakin ol..."

Ben onları umursamadan, "Konuşsana aptal! Ne susuyorsun?" diye Güney'e bağırmaya devam ederken pespaye hâliyle yerinden güçlükle doğrulup karşıma dikildi.

"Ben bir şey yapmadım, ne duymak istiyorsun Zeynep?" Sesi fazla yorgun çıkmıştı; ama şu an Güney'in ruh hâlini düşünecek değildim. Aklımda olan tek şey onu bir güzel dövmekti.

"Bir şey yapmadın, öyle mi? Sen ne biçim bir adamsın be, hâlâ nasıl böyle konuşuyorsun?" deyip hışımla üzerine atlayacakken Rüzgar belimden kavradı. "Zeynep, yeter artık, ne yapıyorsun?" dese de, "Bırak! Bırak Rüzgar!" diye çırpınarak kollarında debelendim.

"Lan anlatın artık biriniz, beynimiz yandı burada!" diye şaşkınlıkla bağıran Ege'yi de, "Evet ya, ne kaçırıyoruz biz?" diye söylenerek destekledi Rüya.

"Arkadaşınız size ne halt yediğini anlatmadı mı? Ne o Güney Emiroğlu, utandın mı yoksa?" diye bağırdığım anda gözlerinin öfkeye bürünmesi gözümden kaçmadı. *Bir de utanmadan öfkeleniyordu, pislik!*

"Ben utanacak bir şey yapmadım! Asıl senin o kuzenin elin adamıyla sokak ortasında öp-"

Arsız sözleri öfkeyle attığım sert tokatla yarıda kalırken bir insanı nasıl bu denli yanlış tanıyabildiğimi düşünüyordum acıyla.

"Ağzını topla! Yemin ederim, seni elimden kimse alamaz!" Artık ne elimin sızısı ne de çocukların dehşet içindeki yüzleri umurumdaydı. Şu an tek derdim bu serseme haddini bildirmekti.

"Yeter artık, biriniz anlatın şunu!"

"Ela beni aldattı, tamam mı? Olan bu! Şimdi gelmiş neyin hesabını soruyorsun benden Zeynep?" diye haykıran Güney'e öfkeyle baktım. Rüya'nın, Ege'nin ve Rüzgar'ın dehşete düşmüş bir sesle, "Ne demek aldattı?" diye aynı anda bağırmaları yüzümü buruşturma isteği doğurdu içimde.

Güney, "Gördüm onları... Gözümün önünde o piçle öpüşüyordu!" diye devam ederken ben onun bu aptallığı karşısında öfkeyle başımı iki yana salladım.

"Ne diyorsun sen abi?" diyen Ege'nin fazlasıyla şaşırdığı açıktı o an. Rüya da ondan farklı değildi. Rüzgar'sa ne diyeceğini bilemediğini belli eden bir yüz ifadesiyle bir bana bir Güney'e bakıyordu.

"Peki süper zekâ, söyle bakalım... O herifin Ela'yı zorla öpebileceği aklına tek bir an gelmedi mi?" diye bağırdığımda gözlerinde gördüğüm afallama sözlerimin az evvelki tokattan daha ağır geldiğini ispatlıyordu; ama pişman olmak için artık çok geçti.

"O herif... Eski sevgilisi... Onlar arka bahçede..." diye hâlâ kendi kendine konuşmaya devam ederken suratına bir tokadı daha patlatmamak için zor tuttum kendimi. *Yok yok, öldürecektim ben bunu!*

"Evet, eski sevgili! Sizin çevrede nasıl olur bilmem; ama bizim gibiler için bir şey bitmişse bitmiştir! O pislik herif Ela'yı aldattığı için ilişkileri bitmişken Ela'nın seni onunla aldatacağını aklın alıyor mu senin Güney? Her şey bir yana, sen Ela'nın sadakatinden nasıl şüphe edersin? O kız bu zamana kadar seni şüpheye düşürecek ne yaptı da bu kadar kolay oyuna geldin?" Söylediklerimin etkisiyle karşımda tamamen dağılmış bir adam duruyordu artık. *Ama ne fayda...*

"Ben..."

"Sen bence sus artık! Zaten bunları konuşmaya gelmedim ben buraya. Ela'nın sadakatinden şüphe etmen seninle tartışacağım bir konu değil. Ben buraya dün gecenin hesabını sormak için geldim!" diye bağırdım. Hepsi kaşlarını çatmış bir hâlde endişeyle bana bakıyordu.

"Dün gece ne oldu?"

"Ela dün geceyi bunun yüzünden hastanede geçirdi!" deyip öfkeyle Güney'i işaret ettiğimde bir anda herkes panikledi.

Güney'de korkuyla bana yönelerek, "Ne? Ne oldu?" diye kekeleyince korkusunu samimi buldum bir an için;

ama gevşemeye niyetli iç sesimi bastırıp öfkemin elinden sıkı sıkıya tutmaya devam ettim. O Ela'ya merhamet etmemişti, ben de ona etmeyecektim.

"Elinin körü oldu! Ela sana, 'Nefes alamıyorum,' dediğinde inanmamışsın ya hani... İşte o an astım krizi geçiriyormuş! Senden yardım istese de umursamadan gittiğin için o kız sokağın ortasında düşüp bayılmış! Gece boyu kaç kere ağlama krizine girdi, kaç kere nefes almakta zorlandı, hatırlamıyorum bile! Kim için peki? Herkesi etrafındaki ucuz kızlar gibi sanan aptal bir adam için! Bence sen bu saatten sonra önce insanlığını, sonra da doktorluğunu sorgula; çünkü benim gözümde ikisinde de sınıfta kaldın, Güney Emiroğlu!"

"Ne bok yedin lan sen?" diyerek Güney'in üzerine yürüyen Rüzgar'ı Ege tutmaya çalışırken onun da öfkeden kudurmak üzere olduğu belliydi. Rüya da dağılmış, hatta hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, tıpkı benim gibi...

"Ben... Ben sandım ki... İyi mi? Ela iyi mi, Zeynep?" diye yanıma yaklaşıp yalvararak sorduğunda bir cevap duymak için neredeyse ayaklarıma kapanacak olması beni afallattı. Aslında daha çok şey söylemek istesem de bakışlarında öyle büyük bir korku ve öyle dehşet bir pişmanlık görüyordum ki dilim varmadı gerisine. Ne de olsa kendi vicdanı ona en büyük ceza olacaktı bundan sonra...

O yüzden de, "İyi... İyi olacak elbette," dedim yorgun bir sesle. Bu konuşma bana sandığımdan da ağır gelmişti, çok güvendiğim bir dostumu böyle karşıma almak tahminimden de zordu. Ela'yı düşünemiyordum bile. Sevdiğin insanın sana inanmaması kadar acı veren bir şey daha yoktu çünkü.

"Sen beni hayal kırıklığına uğrattın, Güney. Senin ne kadar düzgün bir adam olduğunu Ela'ya anlatıp durduğum için o kadar pişmanım ki... Bugünden sonra benim karşıma da Ela'nın karşısına da çıkmaya kalkma. İnan onu bir kere

daha bu hâle getirmeye yeltenirsen senin dünyanı başına yıkarım!" deyip dizlerinin üzerinde yere çöken adamı görmezden gelerek arkama döndüm.

"Bu arada az önce söylediğim şey Ela için de geçerli. Bizim için bir şey bitmişse bitmiştir. İnan bana, dün geceden sonra sen de Ela için bittin."

Son sözlerim de bunlar oldu. Arkamda darmaduman bıraktığım adam kardeşimin canını yakmamış olsaydı belki bu kadar kayıtsız kalamazdım çöküşüne. Gözlerinde gördüğüm yıkılmışlık beni doğruluğundan bir an bile şüpheye düşürmemişti, ama ona elimi uzatmak gelmiyordu artık içimden. Biliyordum ki benim sözlerim değil de Ela'nın yokluğu olacaktı ona en büyük ceza; çünkü seven bir insanı sevdiğinin yokluğundan daha fazla tüketecek bir şey yoktu bu hayatta...

Ardımda bıraktıklarımla evden çıkışım, sonrasında bulduğum ilk taksiye atlayıp geç kalınmış bir hesabı daha kapatmaya kalkışım öyle hızlı gerçekleşti ki ben bile anlamadım ne ara buraya kadar geldiğimi. Taksiden indiğim an karşımda bulduğum binayı görmekse engel olamadığım bir gülümsemeye sebep oldu dudaklarımda. Sanki aylar değil de asırlar geçmiş gibiydi. Şu kapıdan öfkeyle girişim, korkuyla kaçışım...

Tıpkı bugün olduğu gibi, o gün de Ela'nın gözyaşlarının hesabını sormak için çıktığım yolda bir rüzgâra kapılmış, geçen her gün o rüzgârla biraz daha savrulmuş ve sonunda da yeniden var olmuştum. Her şeye rağmen Rüzgar Yücesoy, kaderin bana oynadığı en güzel oyundu.

Birkaç saniyeliğine maziye dalışımın etkisiyle dağılan öfkem Ela'nın hıçkırıkları aklıma geldiği an kendini hatırlatınca öfkeyle kaşlarımı çatıp binadan içeri girdim. Da-

nışmada yüzü tanıdık gelen kıza, "Eser denen kas yığınını arıyorum; ama lütfen bu sefer beni doğru kişiye yönlendirdiğinizden emin olun!" deyip tek kaşımı kaldırdığımda kız anlamayarak baktı yüzüme.

"Pardon?"

"Aslına bakarsan işim acele olmasa seni bir yemeğe falan çıkarabilirdim, biliyor musun... Sonuçta sen o gün beni yanlış yere yönlendirmeseydin ben hayatımın aşkını bulamayacaktım belki de... Ah! Tabii pek hoş bir karşılaşma olmadı ama, her neyse artık... Yani inanır mısın, şu zamanda kimsede edep hayâ diye bir şey kalmamış. Hayır, yani bir düşün bakalım, ağzının içine düştüğün adam yarın öbür gün birine âşık olur mu? Sonra o âşık olduğu kız seni yolmak için kara listesinin en başına alır mı? Kimse düşünmüyor bunları. Halbuki biraz libidoları yerine beyinleriyle düşünseler hiç böyle sorunlarımız olmaz, öyle değil mi?"

"Pardon hanımefendi, siz neyden bahsediyorsunuz?" diye soran kız dayak yemiş gibi sersemlemiş bir hâlde yüzüme baktı. "Eser denen o erkek müsveddesinin nerede olduğunu sordum, ne diye suratıma tuhaf tuhaf bakıyorsun?" diye söylendim. Kız önce kaşlarını kaldırdı, sonra ağzının içinden ya sabır gibi bir şeyler mırıldanıp bana salonlardan birini tarif etti. Hızlı adımlarla salondan içeri geçip Eser salağının yüzü gözü dağılmış bir hâlde tek başına oturduğunu görünce de alışkanlıkla elime geçirdiğim ilk şeyi öfkeyle kafasına fırlattım. Allah'tan su şişesiydi de bir de bu herif için genç yaşımda hapislere düşmeyecektim.

"Ah!"

"Kusura bakma, biraz rötarlı bir atış oldu, ama şimdi tam isabet!" deyip kaşlarımı alayla kaldırırken hızla bana dönüp yüzüme baktı. Bir an sonra eli başında yüzünü buruşturarak, "Sen?" diye böğürdü. "Ben tabii ya!" deyip sırıttım.

Üzerime gelmeye başladığında elbette ki yerimden bile kıpırdamadım. Sonuçta bu dışı kas içi fos tipten korkacak

değildim. Karşıma geçtikten sonra, "Sen o manyaksın, değil mi? Ela'nın kuzeni... Burayı birbirine katan?" dedi. Aynı özgüvenle, "Teveccühünüz!" deyip sırıtmaya devam ettim.

"Niye geldin? Yoksa Ela mı gönderdi seni?" diye heyecanla sorunca eğlencem toz olup uçtu. "Sen hâlâ ne yüzle Ela'nın adını ağzına alabiliyorsun, leş kargası!" diye bağırmamı beklemediğinden olsa gerek, irkildi. *Ödlek seni!*

"Ben... Pişmanım... Ela'yı seviyorum ve onu geri kazanmak istiyorum," diye saçmalamaya başlayınca daha çok çatıldı kaşlarım. *Bu nasıl bir yüzsüzlüktü böyle!*

"Ne sevgisinden bahsediyorsun sen be? Seviyordun madem de, o yüzden mi ilk fırsatta aldattın kızı?"

"Ben... Ben böyle olsun istemedim. Ela çok uzaktı bana. Ben yakınlık aradım sadece, ama o benimle yalnız kalmaktan bile çekiniyordu. Alt tarafı sadece bir gece bir başkası oldu, ama pişman oldum. Ben Ela'yı sevdiğimi onsuzken anladım."

Konuşmaya devam ettikçe yüzüne tükürmemek için zor tutuyordum kendimi, ama bu bile yüzümü buruşturmama engel olmuyordu.

Ben, "Demek alt tarafı bir gece? Sırf Ela seninle düşüp kalkmıyor diye başkasıyla yattın, sonra bir sabah, 'Aaa, ben Ela'yı seviyormuşum ya, işe bak sen,' diyerek uyandın yani, öyle mi?" diye alayla söylenirken öfkeyle çatıldı kaşları.

"Ela'yı seviyorum ben! Hem ben bunu niye sana anlatıyorum ki sanki... Zaten sen dolduruyorsun değil mi Ela'yı bana karşı? Aklını karıştırdığın için benden uzak duruyor, yoksa başkasını sevdiği falan yok?" Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Konuşma esnasında farkında olmadan daha da yakınıma gelen kas yığınına sırıtarak baktığımda sözlerimden sonra ne geleceği hepimizin malumuydu.

"Biliyor musun kas yığını, o kadar uzun zamandır bunun hayalini kuruyordum ki... Neyse artık, kısmet bugü-

neymiş... Bir de var ya, ben daha o gün biliyordum bu anın geleceğini..."

Karşımdaki erkek müsveddesi ne dediğimi anlamak istercesine kaşlarını çatarken bir anda hayatım boyunca attığım en sert tekmemi bacak arasına geçirdim ve devasa cüssesine rağmen iki büklüm yere yığıldı. Arkamı dönmeye yeltenirken atılıp kolumdan tuttu. Yüzümü buruşturarak, "Çek o patilerini!" diye bağırdım. Tam öfkeyle üzerime atılacaktı ki hazırlıksız yakalanıp yediği ölümcül yumrukla yeniden yerle bir oldu. Onunla beraber düşmememin sebebi de elbette ki beni kolumdan çekip arkasına saklayan kurtarıcımdı.

Rüzgar yerde acıdan böğüren görüntü kirliliğine ardı ardına yumruklarını geçirirken nedense gülmemek için zor tutuyordum kendimi. Komik olan, az önce bana aslan kesilen Eser'in şu an bir tavşan gibi ürkerek Rüzgar'a yalvarmasıydı. Rüzgar yumruklamaya devam ederken sonumuzun karakolda bitmemesi için isteksizce de olsa kolundan çekiştirmeye başladım onu. Ona dokunduğum an durup bana döndüğünde kaşlarım merakla havalandı.

"Nerede kaldın bu saate kadar?"

Tek kaşını artistik bir şekilde kaldırdı. "Trafik vardı," diye cevap verince de başımı iki yana sallayıp güldüm. Bu soruyu sormaya her zaman hazırdım; çünkü onun her zaman verecek bir cevabı vardı ve nerede olursam olayım o mutlaka gelirdi bana.

"Abi, bakışmanız bittiyse bırak artık beni ya..." diye ağlayarak konuşan Eser'e öfkeyle dönüp aynı anda, "Kapa çeneni!" diye bağırdık. Korkudan neredeyse altına yapacak gibi görünüyordu. Rüzgar son bir yumruk daha atıp Eser'in üzerinden kalktıktan sonra üzerini iğrenircesine silkeleyip elimden tuttu.

"Seni bir daha ne bu kızın ne de Ela'nın yüz metre yakınında göreceğim, yoksa hayatında hiç tatmadığın acılarla tanışırsın! Umarım o beynini hayatında bir kez olsun kul-

lanırsın da dediklerime uyarsın, yoksa gerisine karışmam!" deyip arkasını döndü. Aklımda kalan son şey, Eser'in korkuyla başını sallamasıydı.

O gün belki orada geçmişten bir defter daha kapanmıştı; ama geride kalbi yaralı bir Ela kalmıştı. Buna sebep olanlara hadlerini bildirdiğim için içim biraz olsun soğumuştu. İçten içe hissediyordum ki bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı...

Bol aksiyonlu anların yaşandığı o günün üzerinden üç gün geçmişti, ama iyiye gitmesini umduğum işler sanki her geçen gün daha kötüye gidiyordu. O yaralayıcı yüzleşmeden sonra Güney'i okulda görmemiştim ve Rüzgar'a da soramamıştım doğrusu; çünkü o konu hakkında konuşursak istemeden de olsa birbirimizi kıracak şeyler söyleyebilirdik. Evet, bir tane doğru vardı; ama ne olursa olsun benim için hayal kırıklığı olan Güney, onun kardeşi gibiydi. Hem bu Ela ve Güney arasındaki meseleydi, daha fazla karışmak da bize düşmezdi.

Okulda durumlar böyleyken evde de tam bir depresyon havası hâkimdi. Ela'nın derdi malumken Gülce'yle Ali abi de bozuşunca hepten buhranlı bir hava çökmüştü mutlu yuvamıza. Oysa günler evvel hepimiz âşık ve hepimiz mutluyken keyfimiz nasıl da yerindeydi... Şimdiyse evde erkeklere düşman iki kişi varken Rüzgar'ı neredeyse gizli saklı arar olmuştum. İkisine de yaşadıkları acılardan dolayı sabırlı davranmaya çalışsam da öfkelerini evi batırarak çıkarmalarına daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum...

Yine bir akşamüstü daha kafeden yorgun argın eve geldiğim gibi üzerimi değiştirip kollarımı sıvayarak mutfağa geçtim. *Tabii ki ev işlerine de ellerini sürmüyorlardı!*

Günlerdir olduğu gibi koltuğun tepesine tüneyip aşk filmleri izleyerek ağlamaya devam eden ikiliye gözlerimi devirirken hızlıca uydurduğum yemeklerle sofrayı hazırladım. Yine günlerdir olduğu gibi yerlerinden bile kıpırdamadıklarını görünce de tencereleri kafalarına geçirme dürtümü son anda engelledim ve anaç yanımın sözünü dinleyerek hazırladığım tabakları ellerine tutuşturdum. Zorla birkaç lokma yemeleri için başlarında dikildikten sonra da rahatlayıp kendi yemeğimin başına döndüm. Yemek faslından sonra sofrayı toplayıp bulaşıkları da hallettikten sonra salona geçiyordum ki çalan kapı ziliyle yorgun adımlarımı kapıya yönlendirdim.

"Rüya?"

Onu kapımda görmüş olmamın şaşkınlığı sesime yansımıştı. Aramız eskiye oranla çok daha iyi olsa da ilk kez evime geliyordu sonuçta.

"Merhaba. Rahatsız etmedim umarım?" diye mahcupça sorarken kaşlarım havalandı. Bu kızın bu mahzun hallerine hâlâ alışamamıştım.

"Yok, ne rahatsızlığı, ben sadece şaşırdım öyle birden görünce... Gelsene içeri," dememle de ceketini bana uzattıktan sonra ayakkabılarını çıkarıp girdi içeri. Salona geçtiğimiz an bize dönen iki çift çatık kaşa gözlerimi devirdim. Ela, "Hayırdır?" diye imayla söylenince Rüya'nın huzursuz olduğunu hissettim. Öyle olunca da, "Hayırdır hayır... Misafirimiz var, toplayın ayaklarınızı ortalıktan," diye kızgınca söylenip kızlara ters bakışlar atarak Rüya'yı koltuğa yönlendirdim.

"Evin hâline bakma, bu ikisi iyice umutsuz ev kadınlarına bağladılar bu ara," deyince kızların çatık kaşlarına inat Rüya gülümsedi.

"Yok, ne var ki zaten... Eviniz çok şirinmiş."

"Sağ ol... Aç mısın? Sofrayı yeni kaldırmıştık ama yemekler sıcaktır daha?"

"Yok, sağ ol, tokum ben," demesiyle de, "Peki madem," diye cevap verip tekli pufa yerleştim.

Rüya'nın evimize gelişi, kızlarla az da olsa arasının düzelmesine vesile olmuştu. Ben o dakikalarda her şeyin son derece yolunda ve sakinlikle ilerlediğini düşünürken iki saat sonra bu hâle gelebileceğimizi tahmin bile edemezdim...

Rüya içinde elma suyuna benzeyen ama elma suyu olmadığına emin olduğum şişeyi kafasına dikmiş hâlde koltuğun tepesinde, "Allah'ın cezası serseri! Yine kim bilir hangi sürtükle berabersin!" diye bağırmaya başlamıştı. Ela ise elindeki boş bardağa bakarak, "İşte senin kafan da böyle bomboş, pislik herif! Affetmeyeceğim seni! Sürüm sürüm sürünsen de affetmeyeceğim!" diye cırlıyordu.

"Affetme tabii! Erkek milleti bu, en iyisi mezarda!" diye bağıran Rüya, Güney'i affetsin diye Ela'ya az evvel dil döküyordu ve ben artık hangi hâlinin gerçek olduğunu bilmiyordum. Öte yandan Gülce camdan aşağı sarkmış, "Sarı çıyan! Ali sana gelmeyecek, duydun mu beni! Ali beni seviyor işte!" diye mahalleyi ayağa kaldırırcasına bağırırken bu saçmalığa biraz daha devam ederlerse polislerin kapımıza dayanacağına emindim.

Bir zaman sonra Gülce'yle Rüya salonun ortasında Meksika dalgası yapıyor, Ela da onların bu hâllerini yerde yuvarlanarak kameraya çekmeye çalışıyordu. Aslında o an o kadar komik görünüyorlardı ki sinirden kafayı sıyırmış olmasam oturup kahkahalarla gülebilirdim. Bu manyaklara daha fazla dayanamayıp kendimi camdan aşağı atacağım anda telefonumun çalmasıyla bezginlikle sese doğru ilerledim, arayanı görünce ağlamaklı bir yüz ifadesiyle açtım telefonu.

"Rüzgar, gel kurtar beni!"

"Zeynep, iyi misin?" diye sorarken sesindeki korku o saçma anın içinde bile beni gülümsetmişti. "İyi miyim? Ne iyisi ya! Şu an evimde üç tane birbirinden çatlak kız varken ve tüm mahalle başımıza toplanmak üzereyken nasıl iyi olabilirim sence?" Yaptığım tek şey öfkeyle çemkirip ona patlamaktı.

"Ne çatlağı? Ne oluyor orada Zeynep?"

"Benim iki depresif salakla sizin Rüya evi başıma yıkmak üzereler... Hemen bir şey yapmazsan vallahi kendimi camdan aşağı atacağım artık!" diye karşımda sağa sola koşturup bağıran kızlara bakarak bağırdım. O sırada karşıdan bir gülme sesi geldi.

"Gülüyor musun sen?"

"Tamam, sakin ol, geliyoruz biz," dedikten sonra cevabımı beklemeden telefonu kapattı. En fazla yirmi dakika sonra kapı çaldığında sevinçle kapıyı açmıştım ki kapıda gördüğüm saçı sakalı birbirine karışmış düşman askeriyle bakışlarım nefretle kısıldı.

"Bunun ne işi var burada?"

"Zeynep, sakin ol."

"Ben sakinim zaten, ama bu..." deyip işaretparmağımla karşımda boynu bükük dikilen Güney'i gösterdim. "Bizim evimize giremez!"

"Güzelim, bırak girsin de konuşsunlar. Bu onların arasında," diyen Rüzgar arayı bulmaya fazlasıyla hevesli görünse de ben çatık kaşlarımla Güney'e dik dik bakmaya devam ettim. O sırada bizi takmayan Ege çoktan içeri girmişti bile.

"Buna güvenmiyorum!" derken Güney'e nefretle bakmaya devam ediyordum, sözlerimin canını acıttığını hissetmeme rağmen. *Beter olsun!*

"Lütfen, Zeynep... Sadece görmek istiyorum. Hakkım olmadığını biliyorum; ama onu görmeye ihtiyacım var. Hiç

değilse bunca zamanın hatırına," diye yalvarırcasına konuştu. Bakışları ister istemez kafamı karıştırırken dirayetim de biraz olsun kırıldı. İçten içe bunu hak etmediğini düşünsem de Rüzgar'ın rica eden bakışları da son nokta oldu. Oflayarak, "Tamam, geç; ama saçmaladığın an seni camdan atarım!" diye çıkıştım, o da burukça tebessüm edip içeri geçti. Arkasından söylenerek kapıyı kapatacağım sırada araya uzatılan ayakla afalladım, sonrasında karşımda sinirden köpüren Ali abiyi gördüğümde ne diyeceğimi bilemedim.

"Abi, hayırdır bu saatte?"

Soruma aldırmadan, "Nerede o ufaklık?" diye sinirle bağırınca yerimde panikle sıçradım.

"İçeride, içeride de..." diye mırıldanırken beni takmayıp içeri girdi. Yine afallarken, "Ne oluyor ya?" diye şaşkınca mırıldandım. Rüzgar'ın da şaşkın bakışlarla, "Ne oldu burada tam olarak?" diye sormasıyla bıkkınlıkla soluyup iki saat içinde olanları anlatmaya başladım.

"Vallahi söylesem de inanmazsın; çünkü başımıza gelenler düşük bütçeli bir komedi filminin senaryosundan farksız... Şimdi akşamüstü Rüya bize geldi, tabii kızlar önce buna soğuk davrandılar, sonra konuşunca falan araları düzelir gibi oldu. Böyle olunca bunlar başladılar bir Güney'i bir Ali abiyi ve bir de Ege'yi çekiştirip durmaya... Tabii Ege ne alaka, orasını da anlamadım ya... Neyse işte, sonra Rüya gaza gelerek, 'Unutmanın en iyi yolu sarhoş olmak,' demesin mi? Bizim saflar da iki dakikada buna uyup içmeye karar verdi. Ben daha ne olduğunu bile anlamadan Rüya gidip içki alınca da benim iyice tepem attı. Baktım bunlar beni hiç dinlemiyor, ben de kabullenmiş gibi yaptım ve şişeyi Rüya'dan alıp mutfağa geçtim. Bunlar salonda beni beklerken ben şişeyi bir güzel lavaboya boşalttım, sonra da içine bir sürü meyve suyu karıştırıp üstüne bir de limontuzu ekledim. Böyle iğrenç bir şey olunca da aldım

içeri götürdüm. Bizimkiler zaten hayatlarında içki içmedikleri için yüzleri buruşunca anlamadan içtiler; ama bu Rüya nasıl hiçbir şey söylemedi ve üstüne de bu hâle geldi, işte onu hiç anlamadım."

Sözlerim son bulduğunda, "Nasıl yani, bunlar sarhoş değil mi şimdi?" diye hayretle soran Rüzgar'a başımı iki yana sallayıp gülümsedim. *Şaşırmakta haklıydı tabii... Aklıselim hangi insan inanırdı ki böyle bir şeye?*

"Nasıl oldu anlamadım, ama limontuzuyla sarhoş oldular," dememin üzerine hayran olduğum kahkahası bir anda her şeyi unutturdu bana. *Nasıl da iyi geliyordu bu adam her anıma...*

"Hadi yürü de bakalım, şu manyaklar ne hâlde. İnşallah barışmışlardır, yoksa hepsini camdan atacağım bu defa. Bu ne arkadaş, bunların derdinden biz birbirimize hasret kaldık," diye söylenirken gülerek içeri geçtik, odanın bir köşesinde hararetle tartışan Ege'yle Rüya çıktı önce karşımıza.

"Sen bana karışamazsın, duydun mu beni? Sana ne ya, sana ne?"

Ellerini savurarak öfkeyle bağırması kendinde olmadığını gösteriyordu. *Bu kız sadece limontuzuyla nasıl bu hâle gelmişti ki...*

"Rüya! Delirtme beni! Yürü de eve götüreyim seni!" diyerek yanına yaklaşan Ege'yi göğsünden ittirdi sertçe. Ona dokunduğu an irkilip durgunlaşması da ayrı merak bir konusuydu, ama ne yazık ki ortam bunun üzerine düşünmeye pek müsait değildi.

O an aralarında hiçbirimizin ne anlama geldiğini çözemediği garip bir bakışma geçti. Rüya hiçbir şey olmamış gibi kenara geçip koltuğa oturdu, Ege de üzgün bakışlarla ona bakmaya devam etti. Bu defa da Ali abi ve ondan kaçarcasına koltuğun arkasına saklanan Gülce'nin sesiyle onları buldu bakışlarımız. *Nasıl da komiklerdi ama...*

"Gel buraya ufaklık! Bu mesajın hesabını vereceksin!"

diye bağırıp telefonu sallayan Ali abinin yanına merakla ilerledim, elinde tuttuğu telefonun ekranında yazan mesajı görünce kahkahama engel olamadım.

"Seni salak, sersem, geri zekâlı, pis, kötü adam... Niye gelmiyorsun? Gelme zaten, tamam mı? GELME!"

"Demek salak demek kötü adam, ha?"

"Ben... Yani şey derken... O anlamda değil aslında, valla... Yani... Of! Evet, dedim tamam mı, ne var? Kötü adamsın işte! Hani gitmeyecektin? Hani beni asla bırakmayacaktın?"

O an dolu dolu gözleriyle konuşan arkadaşımın sözleri üzerine Ali abinin bakışlarındaki tüm kızgınlık dağılıp yerini parıldayan bir şefkate bıraktı. Öyle tatlı görünüyorlardı ki dayanamayıp yine gülümsedim hâllerine. Çok acemilerdi; ama masumiyetleri de zaten buradan geliyordu.

"Sen niye gelmedin peki? Niye gelip bana hesap sormadın? Niye elimi bıraktın?" diyen Ali abi kızgın gibi görünse de aslında Gülce'ye bir şeyleri anlatmaya çalışır bir hâli vardı.

Gülce ise bir an sonra şaşkınlıkla açılan gözleriyle başını iki yana sallayıp elini kalbine bastırarak, "Hayır! Bırakmadım! Hem bir dakika... Ben mi gelseydim yani?" deyince başımı sağa sola salladım ve acemi hâllerine bir kere daha gülümsedim. *Hakikaten şaşkın ördekti bu kız.*

Onlar kendi aralarında bakışıp alttan alttan gülüşerek birbirlerine yaklaşırlarken onlar ermiş muradına diye düşünerek bakışlarımı en sıkıntılı çiftimize çevirdiğimde bu defa ne hissedeceğimden pek emin değildim.

Güney ayakta dikildiği yerde Ela'nın yüzüne bakamadan pişman olduğuna dair bir şeyler söylerken Ela sakince koltukta oturmuş, ne hissettiğini çözemediğim yüz ifadesiyle Güney'e bakıyordu. Hissediyordum, bu sakinlik hayra alamet değildi.

"Özür dilemenin bir anlamı yok. Yaptığımın özürle affedilecek bir yanı da yok, biliyorum ama... Özür dilerim... Bu

kadar kör olduğum için, sana yaşattığım her şey için çok özür dilerim. Seni seviyorum, Ela'm..."

Güney'in son söyledikleriyle dudaklarında alaylı bir gülüş peyda olan Ela ayağa kalkıp Güney'in karşısına dikildi. Hepimizin bakışları merakla onları bulurken Ela bir süre Güney'in yüzüne öylece baktı, sonrasında söylediği iki kelimeyle de kaşlarımın hayretle havalanmasına sebep oldu.

"Midem bulanıyor."

Güney Ela'nın ne demek istediğini anlamazcasına ona biraz daha yaklaştıktan sadece iki saniye sonra Ela onun üzerine kustu. Bu beklenmedik durum karşısında herkesin ağzı beş karış açık kalmıştı, bense sonrasında söyledikleriyle de farkını ortaya koyan canımın parçasına hayranlıkla bakmaktan alamadım kendimi.

"Kusura bakma, şimdi sen sözüme inanmamışsındır diye düşünüp ispatlayayım istedim. Gerçekten midem bulanıyordu, o yüzden uzatmayalım bence..."

Güney satrançtan anlıyorsa yüzündeki şah ve mat ifadesi her şeyin cevabıydı aslında. Ona yaşattığını kendi tarzıyla yüzüne vurmuştu. Güney'i o hâlde bırakıp salondan çıkmadan önce iki adım atıp duraksadı. Ben daha ne söyleyeceğini merakla beklerken, "İnan bunu yapmazsam içimde kalırdı," deyip elini kaldırdığı gibi Güney'in yüzüne sert bir tokat attı. Tenin tene çarpma sesi akabinde salonda şaşkınlıkla hayranlık arası sesler yükselirken asıl tuhaf olan şey, çekip giden Ela'nın ardından Güney'in sanki öpücük almış gibi yanağını tutup gülümsemesiydi.

Biraz düşününce Güney'in neden bu kadar mutlu göründüğünü anlamıştım aslında; çünkü Ela, bu zamana kadar kimseyi bu derece öfkelenecek kadar önemsememişti. Kızgındı, öfkesi geçmek bilmiyordu; çünkü ilk kez birini bu kadar umursamıştı. İlk kez birini bu kadar sevmişti.

Zaman ne gösterecek bilinmezdi, ama ne olursa olsun aşk hâlâ oralarda bir yerlerdeydi...

Yirmi Dördüncü Bölüm

Rüya'nın Gerçeği

Rüya

Önce havaya, sonra suya, sonunda da toprağa düşen cemre miydi baharı müjdeleyen, yoksa pembe beyaz çiçekleriyle şehrin dört bir yanını âdeta bir gelin misali süsleyen erik ağaçları mı?

Belki de sadece etrafta birbirlerinden ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi sarmaş dolaş gezinen âşıklara bakmak yeterliydi baharın geldiğini anlamaya...

Ne de olsa bahar mevsimi beraberinde getirdiği renkleriyle insanoğlunun üzerine aşk tohumları serperken kim buna kayıtsız kalabilirdi?

Güneşin doğuşu, çiçeklerin kokusu, hatta ılık ılık esen rüzgâr bile baharı fısıldarken insana, böylesi bir büyüye kapılmamak mümkün müydü?

Düşündüm bir an için...

Ne kadar kendimden emin olarak başlasam da sözlerime, düşüncelerin sonu geldiğinde acı gerçek de bir anda vurdu yüzüme...

Mümkündür...

Çünkü eğer kalbinde esen hazan rüzgârıysa, baharı yaşamak bile haramdır artık insana. Doğan güneş özlemle

kavrulduğun bir günden başkasını daha getirmiyorsa sana ne baharı yaşayabilirsin artık ne de peşinden gelen yaza kucak açabilirsin. Hasretsen eğer imkânsızına, işte o zaman tek mevsimin kış olur... O kıştan beklediğin tek şey de karların arasından belki günün birinde filizlenecek biçare bir kardelen olur. Daha fazlasını umut etmeye de hiçbir zaman cesaret edemezsin; çünkü defalarca öylesine kırılmıştır ki hayallerin, bir yenisini daha kaldıramayacağını bilirsin. Her aşkın mutlu sonla bitmediğini kabul etmedikçe hayal kırıklığına uğramaya da acı çekmeye de hep mahkûm kalırsın...

Öyle ya, bazı aşklar imkânsızdır, ne başı olur ne de sonu... Sadece yaşandığı yerde bıraktığı o derin sızı olur ve sen de önünde sonunda o sızıyla yaşamayı öğrenirsin...

Baharın bembeyaz çiçeklerle süslediği erik ağacının dibine çöküp yemyeşil çimlerin açık renk pantolonumu lekeleyeceği gerçeğini umursamayarak sırtımı ağacın heybetli gövdesine yasladım. Dalların arasından sızan güneş ışıklarına rağmen gölgeye kavuşmanın verdiği rahatlamayla gözlerimi kısmayı bırakırken bakışlarım dalgın bir hâlde etrafta gezinmeye başladı.

Sırtımı kaçıp gitmeyeceğinden emin olduğum bir yere yaslamak nasıl da alıyordu tüm yorgunluğumu...

Çimlerin üzerinde bağdaş kurmuş beş kişilik bir arkadaş grubunun attığı yüksek kahkahalara yüzümü buruştururken az ileride bir görüntü takıldı bakışlarıma. Güzelce bir kız sırtını tıpkı benim gibi ağaca yaslamıştı, muhtemel sevgilisi de onun dizlerine başını koyarak çimlere uzanıyordu. Bakışları birbirine kenetlenmişken kızın elleri belki de farkında bile olmadan sevgilisinin saçlarında dolaşıyordu.

Aşk vardı burada, dayanamadım. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmaktı bu herhalde... Hızla başka yöne kaydı bakışlarım; ama baktığım her yerde birbirinin kopyası mutlu manzaralar gözüme çarpınca da daha fazla dayanamayıp yine kendi mutsuz dünyama döndüm. Mesele oyalanmaktı

ya, bu defa da zavallı bir umutla telefonumu kurcalamaya başladım. Birbiri ardına gelmiş olan sosyal medya bildirimlerini açtığımdaysa gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

"Yılın defilesinde çekilmiş fotoğraflarım!"

"Bahara merhaba partileri!"

"Kışa veda partileri!"

"Paris'ten yeni döndüm. Hadi gelin de ne kadar görgüsüz olduğumu sizlere anlatayım partileri!"

"Tırnağım kırıldı depresyondayım, hadi beni eğlendirin partileri!"

Bunlar gibi saçma sapan onlarca bildirim daha...

Buradan da bir hayır göremeyeceğimi anladığımda sıkıntıyla oflayıp telefonu çantama attım. Etrafımda arkadaşım olduklarını iddia etmelerine rağmen belki de göz rengimi dahi bilmeyen, tek dertleri Derin ailesinin "biricik" kızlarıyla arkadaş olarak tanınma fikri olan bu saçma sapan insanların varlıklarına neden tahammül ettiğimi bile bilmiyordum. Belki de bu saçmalıkların etrafımı sarması beni düşünmekten alıkoyar diye düşünüp bunca zaman ses çıkarmamıştım hayatımı örümcek ağı gibi sarmalarına...

Birkaç ay öncesine kadar ben de onlardan biri değil miydim zaten, şimdi ne değişmişti?

Yine düşüncelere daldım istemsizce... Değişen bir şey yoktu aslında; ama ben etrafımda gerçek dostlukları ve gerçek aşkları görmeye başladıkça fark etmiştim, yok saydığım her şeyin aslında var olduğunu... Zeynep'le, hatta arada sırada beni boğma girişimlerini saymazsak Ela ve Gülce'yle yeniden tatmıştım bir kız arkadaşın insanı nasıl da güvende hissettirdiğini... Etrafımdaki âşıkları gördükçe anlamıştım; yıllar içinde bastırarak unuttuğumu sandığım aşkımın tek bir kıvılcımla etrafımı sarabilecek kadar yeniden alevleneceğini...

Anlamıştım... Anlamıştım da neye yaramıştı? Yine yalnızlığımla bir başıma bu ağacın dibinde kalmış, içinde asla

yer alamayacağım mutlu manzaralara bakarak kendi mutsuzluğuma ve yalnızlığıma yanmıştım.

Bir yerden sonra hissettiklerimi bilir gibi bana nispet yaparcasına kahkahaları daha da çoğalan gruba çantamda ne var ne yoksa fırlatmaya niyetlenmiştim ki bir anda yanıma çöken birinin varlığını hissetmemle bakışlarımı sağ tarafa çevirdim.

"Bu topuklularla yere oturmak zor olmalı... Çıkarsana şunları, daha rahat edersin," deyip sırtını ağaca yasladıktan sonra ayaklarını uzatan Zeynep'i gördüğümde içtenlikle gülümsedim.

"Bunlar olmayınca kendimi çıplak gibi hissediyorum. Yılların alışkanlığı," derken onun yaptığı gibi ayaklarımı uzatarak bir bileğimi diğerinin üzerine attım. O günün, yani şu yalandan sarhoş olduğumuz günün üzerinden bir aydan fazla zaman geçmiş, mevsim bahara dönmüştü. O günü düşündükçe hâlâ hem ağlama hem de gülme isteği doluyordu içime...

Tabii ki ağzıma sürdüğüm an içtiğimiz şeyin alkol olmadığını anlamıştım, ama umursamamıştım; çünkü o gün kızların da benim de kendimizi kandırıp içimizi dökmeye ihtiyacımız vardı, ya belki de bu yüzden kanmış gibi yapmak işime gelmişti... Ayrıca o günden sonra hem Zeynep'le hem de kızlarla aram daha da iyiye gitmiş, bana sundukları içten dostluklarıyla yaptığım onca kötü şeyin pişmanlığı biraz olsun dinmişti.

Hele de Zeynep... İyi ki vardı. İyi ki bana dost elini uzatmıştı...

Düşünceler eşliğinde bir süre daha sessizlikle yan yana oturup etrafı seyrederken bir an sonra, "Rüya?" demesiyle onu buldu dalgın bakışlarım.

"Efendim?"

"Şimdi... Biz seninle arkadaşız, değil mi?"

"En son bıraktığımda öyleydik diye hatırlıyorum," diye yanıtladığımda gülümsedi.

"Güzel... Şimdi biliyorsun ki arkadaş olmamız öyle pek kolay olmadı. Yani başlarda birbirimizden nefret ettik, sonra birbirimize yapmadığımızı bırakmadık; ama neticede arkadaş olmayı başardık," diyerek gözlerimin içine ışıltıyla bakmasına karşılık ben de gülümsedim.

"Evet, haklısın... Sanırım yaptığım onca şeye rağmen arkadaşım olduğun için sana bir kere daha teşekkür etmeliyim. Hem sayende iki cadıyla daha arkadaş oldum sayılır," deyince huysuzca çattı kaşlarını.

"Saçmalama! Ben şimdi teşekkür et diye mi söyledim bunları? Hem en büyük aşklar gibi en büyük dostluklar da nefretle başlarmış işte," deyip göz kırptı. Başımı sağa sola sallayıp kıkırdarken bu kızın etrafına neşe saçmak için dünyaya geldiğini düşünüyordum artık.

"Neyse, konuyu dağıtmayalım... Dediğim gibi biz arkadaşız ve arkadaşlar birbirleriyle konuşabilirler, sıkıntılarını paylaşabilirler. Ellerinden bir şey gelmese de birlikte ağlamak, birlikte beddua seansları düzenlemek bile iyi gelir. Sonra bilirsin işte, bazen birine anlatırsan rahatlarsın... Yani tabii istersen, ama bence istemelisin... Sonuçta arkadaşlar böyle günler için, yani..."

"Zeynep, hadi daha fazla yorulmadan çıkar ağzındaki baklayı," diyerek sözünü kestikten sonra nefes nefese konuşmasını hiç beklemediğim bir soruyla sonlandırdı.

"Sen... Ege'ye âşık mısın?"

Ben duyduğum şeyi sindirmek için birkaç saniye boş boş yüzüne bakıp huzursuzca yerimde kıpırdanırken onun bakışlarında hedefi on ikiden vuran bir atıcının heyecanı vardı. Hayatım boyunca bu soruyu ilk kez birinden duyuyordum. *Hatta Ege ve aşk kelimeleri bir cümlenin içinde ilk kez yan yana gelirken kalbim nasıl olur da dayanırdı buna?*

Saniyeler dakikalara dönerken hâlâ tek kelime etmeyerek çimlere öylece bakıyordum ki Zeynep endişeli çıkan se-

siyle, "Rüya iyi misin? Fazla mı ileri gittim?" diye sorunca bakışlarım çaresizce onu buldu.

"Nasıl anladın?"

Ne?

Ona saçmaladığını söylemeye niyetlenmişken bu cümle de neyin nesiydi böyle?

Aptallığıma yanıp alnıma sinirle vururken Zeynep bu hâlime hafifçe tebessüm etti.

"Bilmem, anladım işte... Aslında senin Ege'ye olan bakışlarını yakalayan herkes anlardı," demesinin üzerine alayla gülümsedim.

"Bu zamana kadar kimse anlamadı ama, bence kendine haksızlık etme. Sen bir ilki başardın."

"Herkes bakmayı bilmez. Bazen görmek için doğru yere bakmak gerekir."

"Haklısın, doğru yere bakmak gerekir. Doğru kişiyi sevmek gerekir..." deyip iç çektiğimde meraklı bakışları yüzümü taramaya başlamıştı. Artık ondan kaçamayacağımı biliyordum, ses tonundaki merhamet de bu saatten sonra ona güvenmekten başka bir çare bırakmıyordu bana.

"Anlatırsan dinlerim. Anlatmak istemezsen de bir daha bu konuyla ilgili tek kelime bile etmem sana."

"Bu uzun bir hikâye ama..." dedim, o da gözlerinde parlayan ışıkla çantasından telefonunu çıkarıp hızlıca bir şeyler yapmaya başladı. Sonrasında da telefonu çantasına geri atıp bana odaklandı oturduğu yerde.

"Ders arası için Rüzgar'ı, ders için de Gülce'yle Mert'i ektim, yeterli mi?" diye sordu, yaşadığım hüzne rağmen dayanamayıp gülümsedim bu hâline. *Cidden deliydi bu kız...*

"Aslına bakarsan bu nasıl anlatılır, onu bile bilmiyorum. Daha önce kimseyle konuşmadım, hatta kendi kendime bile düşünmekten kaçalı uzun zaman oldu. Sanırım en iyisi baştan başlamak..." Sözlerimin üzerine meraklı bir hâlde elini çenesinin altına yaslayıp beni dinlemeye başladı

ve aklım yıllar öncesine gitti. O günleri unutmak için bunca zaman çabalamışken her şeyi sanki daha dün yaşanmış gibi bu kadar net hatırlamak ister istemez gülümsetti beni. Bazı şeyler ne yaparsan yap unutulmuyordu demek ki...

Beyaz gömleğimi bin bir güçlükle pilili okul eteğimin içine sokmayı başarıp kısa beyaz çoraplarımı da bacaklarıma geçirdim. Sarı saçlarımı lastik tokayla atkuyruğu yapıp yüzüme gelmelerini engelledikten sonra ayakkabılarımı giydim ve okul çantamı da sırtıma takarak odamdan çıktım. Ben merdivenlerden inerken çıkardığı gurultularla bana yaşadığı vahameti anlatmaya çalışan mideme acıyarak adımlarımı hızlandırıp yemek odasına ilerledim.

"Günaydın baba, günaydın anne," deyip kahvaltı sofrasının başına oturdum. Annem kafasını dergisinden kaldırmamıştı, babam da muhtemelen rüyasında borsada bir hareketlenme görmüştü ki telaşlıydı, elindeki tablete odaklıydı bakışları. Yüzüme bakmaya bile gerek duymadan mırıldandıkları kuru birer günaydın ile yetinmek zorunda kaldım bu sabah da.

"Ayla abla, bu sabah açma yok mu?" diyerek yavru kedi bakışlarıyla yanımda bana portakal suyumu uzatan kadına bakıp gülümserken bir anda duyduğum yüksek sesle boş bulunup irkildim.

"Uyanır uyanmaz aklına gelen şey açma yemek mi Rüya? Şu hâline bir bak, son zamanlarda ne kadar kilo aldığının farkında değil misin? Bu gidişle on sekiz yaşına geldiğinde kapılardan bile geçemeyeceksin. Sen sürekli insanların gözü önünde olan bir ailenin kızısın; nasıl olur da bu kadar düşüncesiz olabilirsin, anlamıyorum. Önümüzdeki hafta dergi çekimi var, ama hazırladığım elbiseye şu hâlinle girebileceğinden bile şüpheliyim!"

Annemin kaşlarını çatarak memnuniyetsiz bakışlarla üzerimi süzmesine dayanamayan gözlerim, akmakta inat eden yaşlarla ıslandı. Elimdeki çatalı sertçe sıkıp direnmeye çalıştım. İlk kez yaşamıyordum ya bunu, hâlâ nasıl ağlayabiliyordum?

"Özür dilerim anne. Ben dikkat ediyorum, gerçekten. Sadece bir tane yiyecektim zaten, çok canım çekti diye... Yemem ama, merak etme," diye çatlayan sesimle kendimi açıklamaya çalıştım; ama o sadece alayla güldü sözlerime.

"Senin yerinde olmak için çıldıran yüzlerce genç kız varken sen hâlâ, 'Canım çekti,' diyebiliyorsun ya, pes!"

Babam, "Tamam, artık uzatma Burcu! Ağız tadıyla bir kahvaltı bile yaptırmıyorsun insana. Ben çıkıyorum, iki gün sonra döneceğim," diyerek ayaklanıp bana yalandan bir hoşça kal öpücüğü verince annemin kaşları daha fazla çatıldı. Birkaç lokma kahvaltılıkla midemi bastırıp kalkmaya yeltenirken, "Ben de akşam Milano'ya geçiyorum, hafta sonu geldiğimde o elbisenin içine girmiş olsan iyi edersin Rüya Derin!" diyen anneme zorla tebessüm etmeye çalıştım. "İyi yolculuklar," diyerek salondan çıktığım an akmaya başlayan gözyaşlarım, Ayla ablanın beni kendine çekip bana sımsıkı sarılmasıyla daha da şiddetlendi.

"Ağlama kuzum. Bakma sen annene, kilo aldığın falan yok. Çok güzel bir kızsın sen," deyip saçlarımı okşayarak bana şefkati tattıran kadına daha sıkı sarıldım. Biraz olsun sakinleştiğimde de elime tutuşturduğu açmayla gülümsedim.

"Sağ ol abla... Bak bu son ama, tamam mı?" Gözlerini devirerek, "Hadi bakalım, okula artık," demesiyle yanağından öpüp evden çıktım. Arabada açmayı mideme indirirken az önce yaşadığım sıkıntı da biraz olsun dağılmıştı; ama bunun da diğerleri gibi anlık bir rahatlama olduğunu birkaç dakika sonra yine anlamıştım. Ne de olsa benim hayatımda mutluluklar davetsiz bir misafir gibi bir anda gelir, çok geçmeden de yok olup giderdi...

Ben, Rüya Derin... On altı yaşında kendi hâlinde bir lise öğrencisi olmak için her şeyimi verebilirdim; ama herkesin hayran olduğu, modanın kraliçesi diye adlandırdıkları kadının kızı olarak geldim dünyaya. O yüzden de tüm hayatını Burcu Haznedar Derin'in şekillendirdiği, bundan başka şansı olmayan zavallı bir kukladan fazlası değilim...

Pencereden dışarı baktıkça içimi ısıtan güneşli hava keyfimi az da olsa yerine getirmişti. Dışarıdaki mis gibi bahar havasını biraz olsun hissedebilmek için okula yaklaştığımızda öne eğilip şoförümüze seslendim.

"Ahmet amca, beni alt sokakta indirir misin? Hava çok güzel, biraz yürümek istiyorum." Ricamın üzerine yılların emektarı usulca başını sallayıp beni okula yakın bir yerde indirdi. Sabah saatleri olduğu için ılık esen rüzgâra rağmen insanın içini ısıtan hava, gülümsemekten başka çare bırakmıyordu insanda. Yine de İstanbul'un en zengin ailelerinin çocuklarını bir arada bulunduran Özel Soykan Lisesi az ileride beni bekliyordu. Bense arkama bile bakmadan kaçıp gitmek istiyordum bu okuldan, bu hayattan...

İnsanları soyadına ve banka hesabına göre değerlendiren idarecileriyle, işlerinden olma korkusuyla öğrencilerinden bile çekinen öğretmenleriyle, ama en çok da beş para etmez kişiliklerine rağmen ceplerindeki paralardan dolayı adam sayılan öğrencileriyle bu okul, ilk günden beri kaçmak istediğim tek yerdi.

Arkadaşlarını sosyal sınıflara göre belirleyen insanlarla aynı binada okumak her geçen gün daha da zor gelmeye başlamıştı artık. Tamı tamına bir buçuk yıldır bu okulda okumama rağmen arkadaşım diyebileceğim tek bir insan bile yoktu etrafımda. Ne kadar sıkıcı, ne kadar ezik, hatta ne kadar zavallı olduğumu her fırsatta dile getirmekten zevk alan insanlar nedense aile toplantılarında en yakın arkadaşım gibi davranmaya başlıyordu bana. Tabii ben ilk günlerde bu tavırlarını gerçekten pişman olmalarına ve benimle

arkadaş olmak istemelerine yorup onlara adım atmıştım; ama sonrasında anlamıştım asıl dertlerini... Hiçbirinin beni umursadığı yoktu aslında. Aileleri ailemle iş yapanlar ya da onların yakınında olmak isteyenler beni kullanıyorlardı sadece. Peşlerinde oldukları ben değildim hiçbir zaman, sadece Derin soyadıydı...

Liseye başladıktan sonra bu sahte oyunların içinde aylarca debelenip her defasında da daha fazla yara alınca ben de artık uzak durmaya karar vermiştim herkesten. İster zavallı ister ezik desinler, ama benimle daha fazla oynamasınlar istemiştim... En iyisi görünmez olmak demiştim, öyle de olmuştu. Sınıfta tek başına oturan ve derslerde hocalara cevap vermek dışında sesini çıkarmayan zavallı Rüya olmak, birilerinin kullandığı kız olmaktan daha iyi gelmişti bana. Buradan kurtulana kadar yalnızlığımla bir başıma olmak en iyisiydi. Aylar geçtikçe etrafımdakiler de bu hâllerime alışmış, kimse yanıma yaklaşmaz olmuştu, tabii dalga geçmek için fırsat kollayanlar hariç... Onlar bunca zamana rağmen bir an olsun vazgeçmemişlerdi bu uğraşlarından...

Onların gözünde Rüya Derin olmayı beceremiştim ben. Sadece Rüya olmak istemem de kimsenin umurunda değildi.

Düşünceler eşliğinde okulun alt sokağında aheste adımlarla ilerlerken karşıma çıkan sokak köpeğiyle adımlarımı bir anda durdurdum. Karşımda salyalarını akıtmaya başlamış köpek bakışlarını bana dikmişken korkudan dudaklarımı kemirerek kaçma planları yapıyordum; ama daha iki adım atsam beni yakalayacağına da biliyordum. Havlayarak üzerime gelmeye başlayan köpek bana başka çare bırakmamıştı, arkamı dönüp geldiğim yolu çığlık çığlığa koşmaya başladım. Ben koştukça o havlıyor, o havladıkça ben daha çok koşuyordum. Öyleydi ki korkudan akan yaşlar görüşümü bulanıklaştırmıştı ve ayağımın taşa takılmasıyla yere düşmem kaçınılmaz oldu. Çoraplarım uzun olmadı-

ğından dizlerim parçalanıp kanamaya başladı, yere sürtünen avuçlarım sızlarken gözyaşlarım daha da hızlandı.

Canım öyle çok acıyordu ki arkamdaki köpeğin varlığını bile unutmuştum. Oturduğum yerde yaşlı gözlerle kanayan dizime bakarken önüme düşen gölgeyle irkilip başımı kaldırdım. O an ilk kez hayatıma baharın geldiğini kalbime düşen cemreyle anlamıştım.

"İyi misin?"

Benim daha önce gördüğüm, ama ilk kez bana bakan mavi gözlü serseriyle sanki dizlerimdeki sızı bir anda kalbime zıplamıştı, kelimenin tam anlamıyla uyuşmuştum.

"Hey! Sana diyorum, iyi misin?" deyip diz çökerek benimle yüz yüze geldi. Dilim soluk borumdan aşağı kaydığı için konuşmam da imkânsız olunca başımı sallamakla yetindim. Bakışlarını dizime çevirdikten sonra, "Kötü düşmüşsün," diye mırıldanarak kaşlarını çatarken ona bakmaya devam ediyordum.

Bir anlığına göz göze geldik. "Kalkabilecek misin?" diye sordu ve yine başımı salladım, bu defa da kaşları çatıldı. "Sen... Konuşamıyor musun yoksa?" diye bir soru daha sorduğunda deminden beri her sorusuna kafa sallayarak cevap verdiğimi fark ettim.

Hafifçe tebessüm ederek başımı iki yana salladım. "Konuşabiliyorum... Kalkabilirim..."

Doğrulmaya çalıştığım an avuçlarımın ve dizimin sızlamasıyla acı bir inleme dudaklarımdan firar etti. Karşımdaki çocuk ayaklanıp bana elini uzatınca bir eline bir yüzüne boş boş bakmaya başladım.

"Yerini sevdin anlaşılan, ama yolun ortasındasın. Her an bir arabanın altında kalabiliriz. Kalksan iyi olur artık," deyip sırıttı. Aptal gibi karşısında donup kalan yanıma içten bir küfür yollarken uzattığı eline elimi yavaşça bıraktım. Beni kolayca kaldırırken elime değen eliyle tüm bedenim alev aldı, elimi bırakmasıyla gerçekliğe hızlı bir dönüş yap-

tım. Yolun ortasından kaldırıma geçebildik, ama dizimdeki sızıya daha fazla dayanamayıp kaldırıma yavaşça oturdum.

"Peçete falan var mı yanında?" diye sormasının üzerine çantamdan çıkardığım peçeteyi uzattım. Eline alıp suyla hafifçe ıslattıktan sonra karşımda diz çöktü. Peçeteyle yarayı temizlemeye çalıştığında yine dudaklarımdan acılı bir inleme firar etti, o an peçeteyi tutan elini refleksle kavramamla bakışları gözlerime ulaştı. Hemen elimi çektiğimde de yaraya dönüp temizlemeye devam etti, bir yandan da ılık nefesini yaranın acısını almak istercesine dizlerime üflemesi tüm bedenimin kasılmasına sebep oluyordu. Onunla bu hâle nasıl gelebildiğimize hâlâ inanamıyordum doğrusu.

Formama göz atarken, "Demek aynı okuldayız... Daha önce hiç görmedim ben seni ama?" deyince gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi. Beni okulda gören yok ki zaten, hele de senin gibi biri...

"Hangi sınıftasın?"

"10-B."

"Ben de dokuzlardansın falan sanmıştım. Ben de 10-A'dayım, nasıl hiç görmedim bugüne kadar seni? Yeni mi geldin?"

Sen ve senin gibiler sadece görmek istediklerini görürler demek istesem de kendimi tutarak, "Hayır, geçen seneden beri bu okuldayım," diyebilmeyi başardım.

"Ortalarda pek görünmüyorsun o zaman?"

"Öyle..."

Karşımda okuldaki tüm kızların hayranı olduğu, iki kelime edebilmek için kendilerini parçaladıkları çocuk dururken ben nasıl oluyordu da kekelemeden konuşabiliyordum, hayret doğrusu.

Beni tanımayan çocuk... "Ben seni okulun daha ilk günü bana çarptıktan sonra farkında bile olmadan yürüyüp gittiğinden beri tanıyorum," desem ne dersin acaba?

Ben iki saniyenin içinde yine abuk sabuk düşüncelere dalmışken nereden bulduğunu bile anlamadığım yara bantlarını dizlerime yapıştırmıştı. Ayaklanmasıyla bakışlarım yine gözlerini buldu.

"Teşekkür ederim."

"Dert değil, ama bir dahaki sefere daha dikkatli ol. Her zaman yetişemeyebilirim," deyip ukalaca göz kırptı. Gözlerimi devirirken, "Serseri!" diye mırıldandım. Şaşkınlık kokan sesiyle, "Efendim?" deyince yanaklarımın alev almaya başladığını hissettim. Ağzımdan kaçan kelime karşısında utanarak ne söyleyeceğimi düşünürken telefonunun çalmasıyla rahat bir nefes aldım. Ucuz atlatmıştım.

Bir iki dakika sonra da karşımda telefondaki kız her kimse onunla konuşmaya dalmış, arkasını bana dönerek eli cebinde okula ilerlemeye başlamıştı ve ben oturduğum yerde gidişini öylece izlemekten alamadım kendimi...

Bir buçuk yıldır ona baktığım anlardan birinin bile farkında olmayan çocuk bu sabah bana yardım etmişti; ama sadece birkaç dakika sonra varlığımı unutmuş bir hâlde yanımdan gidiyordu. Dediğim gibi, mutluluk benim için bir anda gelip bir anda giden davetsiz bir misafirden fazlası değildi.

İçli bir nefes alıp bakışlarımı benden uzaklaşan çocuktan çektim ve az önce nefesini üflediği dizimdeki yaralarıma bir süre öylece baktım. Yine dalıp gitmiştim ki önümde birdenbire oluşan gölgeyle irkilip başımı kaldırdım yeniden.

"Oturmaya çok meraklısın anladığım kadarıyla," dediğinde gülümsedim. Geri gelmişti.

Elini uzatırken bu defa şaşkınlığımı bir kenara atıp elinden destek alarak yavaşça doğruldum ve eteğimin arkasını silkeleyip yavaş adımlarla yanında ilerlemeye başladım. Bir an sonra çarpık gülümsemesiyle, "Serseri demek, ha?" deyince utanarak gülümsedim. Hayatım boyunca bu kadar çok gülümsediğim bir sabahın daha olmadığını düşünüyordum.

Okuldan içeri girerken bir anda adımlarını durdurdu, yüzüne merakla baktım. "O kadar konuştuk ama daha adını söylemedin..." diye mırıldandıktan sonra etrafıma bakınıp bir sır verircesine fısıldadım.

"Rüya."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Rüya. Ben de Ege," deyip elini uzattı, bu sefer son olduğunu bildiğim için zaman kaybetmeden eline bıraktım elimi. Bir süre böyle birbirimize bakarak gülümserken kendimi bu kadar mutlu hissettiğim bir sabahın bana en büyük laneti getireceğini bilmiyordum...

Tanıştığımız güne gitmenin beni bu derece dağıtacağını tahmin bile edemezdim. Ben bazı şeylerin çok eskide kaldığını düşünsem de görüyordum ki onunla olan tek bir saniyem bile geride kalmamış, eskimemiş ve unutulmamıştı. Görünen oydu ki Ege yanımda olduğu müddetçe de hiçbir şey mazide kalmayacaktı...

Karşımda bana şaşkınlıkla ve aynı zamanda da büyük bir merakla bakan Zeynep'e gülümsememe o da aynı şekilde karşılık verdi. Ailemle olan kısımları dinlerken bakışlarında yer edinen acıyı gördüğümde bir kez daha anlamıştım ki bu kızın kalbi herkesi saracak kadar büyüktü.

"Devam edeyim mi?"

"Deli misin? Duraksama bile, bu hikâye bitmeden buradan kalkmak yok," demesiyle tebessüm edip başımı ağaca yaslayarak gözlerimi yumdum. Aklıma gelenlerle de ister istemez bir kez daha gülümsedim. Ne de olsa hatırladıklarım mazinin en güzel günleriydi...

Saatler geçti... Sonra günler, sonra haftalar, hatta aylar... Ege'yle konuştuğumuz o günden sonra koskoca iki ay

geçti. Ben her zaman olduğu gibi yine kabuğuma çekilip kimselere görünmeden günlerimi geçirmeye devam etsem de içimde bir yerlerde kendini yeni yeni bulan kız çocuğu onun beni görmesini istiyordu. Belki o da diğerleri gibi dalga geçer, eğlenirdi benimle ama...

Hayır, yapmazdı... Neden bilmiyordum ama o sabah yaramı temizlerken bana gösterdiği şefkatten anlamıştım öyle biri olmadığını...

Bu yüzden de hiç yapmadığım bir şeyi yapıp bazen kantine gidiyordum onu görmek için; ama bir türlü denk gelemiyorduk. Sınıflarımız karşı karşıya olsa da ona baktığım anlarda yine bakmıyordu bana. Zaten bakmasını da beklemiyordum ama... Ama işte...

Yine bir öğle arası dayanamayıp kantinden bir şeyler alırken bulmuştum kendimi. Annem elimdeki karışık tostu görse beni evlatlıktan reddederdi muhtemelen; ama bugün Ege'yi görmek dışında beni heyecanlandıran bir diğer şey de bu bol peynirli ve sucuklu tostu mideye indirmekti.

Tostumu ve yanında vazgeçilmezim olan portakal suyunu alıp en köşedeki masaya geçtim. Bakışlarımı kimseye fark ettirmemeye çalışarak etrafta gezdirdim. Yine onu görememek dudaklarımın ister istemez bükülmesine sebep oldu. "En azından sen varsın," diyerek gülümsedim ve tostumdan bir ısırık aldım. Keyifle gözlerimi yumarken duyduğum sesle irkildim, lokmam da boğazımda bir yumru gibi kalakaldı.

"Ooo, prenses hazretleri huzura çıkmış."

"Annesi taş gibi hatunken bir de şu kıza bak lan..."

"Rahibe gibi giyinip durduğu için böyledir bu... Kim bilir şu gömleğin altında ne cevherler vardır..." deyip sırıtırken elini yakama yaklaştıran çocuğun elini sinirle ittirdim. "Defolun başımdan!" diye bağırmamla hepsinin kaşları şaşkınlıkla havalandı.

"Bizim kutsal bakire bu kadar vahşi miydi ya, bak sen..." deyip daha da sırıtan çocuk yanımdaki sandalyeyi

çekip oturunca ayaklanmıştım ki ayakta duran arkadaşı bileğime birden kelepçe gibi yapıştı.

"Dur bakalım, nereye? Daha hakkında merak ettiklerimiz vardı..." Sırıtmaya devam eden çocuktan kolumu kurtarmaya çalışsam da ne kolumu bırakıyordu ne de Allah'ın bir kulu gülmeyi bırakıp bana yardım ediyordu.

"Ben diyorum ki, şimdi soyunma odalarına gitsek, sonra ben sakladığın ne varsa tek tek uygulamalı olarak keşfetsem?"

Leş suratını yüzüme iyice yaklaştıran çocuğun sözlerine daha fazla dayanamayıp yüzüne tükürdüm. Bakışları öfkeyle kararırken kapana kısıldığım bu durum karşısında iyice paniğe kapıldım. Benimle her zaman uğraşırlardı, ama hiç bu denli ileri gitmemişlerdi; çünkü ben hiçbir zaman onlara karşılık verememiştim.

"Uzak durun benden, yoksa bağırırım!" dediğimde yanlarındaki kız güldü. "Aman çok korktuk. Ne var işte, sayemizde birileri cinsiyetinin farkına varacak," diye alayla söylendi. Hayal kırıklığı ve nefretle baktım yüzüne, bana bunu söyleyenin bir hemcinsim olması ne acıydı...

Ben, "Sen ne biçim bir insansın? Bırakın beni!" diye bağırırken, "Eğlenceye hazır ol güzellik," demesiyle daha fazla dehşete kapıldım. Beni çekiştirmeye başlamıştı, korku tüm bedenimi esir alıyordu. Ellerinden nasıl kurtulacağımı bilemezken bir anda kolumdan tutulup geriye çekilmemle farkında olmadan hasret kaldığım mavi gözlerle buluştu gözlerim. Bakışlarındaki öfkeye inat eğlenen ses tonuyla, "Bence de eğlenceye hazır ol, güzelim," dedi. Ben şaşkınlık içinde onun ne dediğini anlamaya çalışırken az önce kolumu tutup beni çekiştirmeye çalışan çocuğun suratına yumruğunu indirdiğini görünce çığlığıma engel olamadım. O sırada Ege'nin yanındaki üç arkadaşı da diğer çocuklara daldı ve ortalık bir anda savaş alanına döndü. Ben kimin kimi dövdüğünü bile idrak edemezken Ege'nin arkadaşı

olan kız da beni kalabalığın ortasından çekip sakin bir tarafa yöneltti.

Hızlıca üzerimi tararken, "İyi misin?" diye endişeyle sorunca sadece başımı salladım.

"Güzel... Ben Cemre, tanıştığıma memnun oldum," deyip gülümserken bense gerginlikten dolayı dudaklarımı kıpırdatamadım bile. "Ben de memnun olurdum, ama şu an çok gerginim, kusura bakma," diye söylenmeme yalnızca kıkırdadı. Güzel kızdı doğrusu... Ege'nin sevgilisi miydi acaba?

"Onları merak etme, her zaman başlarının çaresine bakarlar," dedi. Ben şaşkınlıkla kavgayı seyretmeye devam ederken hocaların kantine gelmesiyle daha da dehşete kapıldım. Kavgaya katılan herkes Müdür'ün odasına tek tek alındı ve neredeyse bir saat kadar ne olup bittiğini kimse öğrenemedi. Ben de bana yapılanları anlatınca o iki serseme sadece üç gün uzaklaştırma cezası vermekle yetindiler. Ünlü iki işadamının oğullarını okuldan atmaya elbette ki cesaret edememişlerdi.

Bir saat kadar Cemre'yle Müdür'ün kapısında bekledikten sonra açılan kapıdan Ege ve arkadaşlarının gülerek çıktığını görünce kaşlarım hayretle havalandı.

"Bir şey olmadı, değil mi?" diye panikle sorduğumda bakışları beni buldu. "Sabah sabah antrenman oldu işte," deyip gülerken dalga geçtiği için kaşlarımı çattım. "Onu sormadım, Müdür bir şey dedi mi yani, ceza falan?" Sorumun üzerine hepsi birden sırıtınca daha çok sinirlendiğimi hissettim. Hiçbir şeyi ciddiye almaz mıydı bunlar?

"Merak etme, yok ceza falan," diye cevap verdi ve rahat bir nefes aldım. Sonuçta benim yüzümden başları derde girsin istemezdim.

"Çok sevindim... Kusura bakmayın, benim yüzümden başınıza iş aldınız. Yine de çok teşekkür ederim, sayenizde kurtuldum o aptalların elinden."

"Önemli değil sarışın, olur öyle bazen. Bu arada, ben Güney," deyip elini uzatan çocuğa gülümseyerek, "Rüya," dedim ve elini sıktım. "Ben de Rüzgar," diyen yakışıklıya seni tanımayan mı var demek istesem de kendimi tutup sessiz kalmayı başardım. "Ben de Savaş... Çok memnun oldum tanıştığımıza," deyip elimi elinde biraz fazla tutan çocuğa da gülümsedim. Son olarak, "Biz tanıştık gerçi ama olsun... Ben de Cemre, bu böceklerin arasındaki çiçek oluyorum," diyen kıza da tebessüm edip onun da elini sıktım.

"Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum. Neyse, ben sınıfıma döneyim artık," dedim, uzaklaşacağım sırada Ege kolumdan tutup durdurdu beni.

"Sınıfına git eşyalarını topla, sonra da çık."

"Neden?"

"Çünkü artık bizim sınıftasın."

"Nasıl yani?"

"Şöyle yani... Artık bizimlesin," deyip göz kırptığında daha fazla büyüdü gözlerim. Bir şey demek istedim, ama diyemedim; çünkü bu çocuğun karşısında heyecandan bir kere daha dolanmıştı dilim. Bizimlesin deyip beni bir yere ait kılan çocuğun o an beni bir kere daha çözülmez iplerle kendine bağladığını çok geç anladım. Bu ipler ne ondan uzaklaşmama izin veriyordu ne de ona ulaşmama. Sadece yakınındaydım artık, yanında değil... Daha fazlası olmak istediğimi anladığımdaysa artık her şey için çok geçti...

"Ege'den sonra diğerleriyle de bu şekilde tanıştım işte," deyip oturduğum yerde daha rahat bir pozisyona geçerken Zeynep'in şaşkınlık kokan bakışlarını yakaladım. "Senin bir zamanlar bu kadar yalnız ve bu kadar kendi hâlinde biri olduğunu düşünmek kulağa çok imkânsız geliyor," diye hayretle söylendiğinde de haklısın dercesine başımı salladım.

"Ben doğduğum günden beri yalnızım, Zeynep. Etrafımda gördüğün insan kalabalığına ait olamadım hiçbir zaman. Bizimkilerin hayatıma girdiği o güne kadar tek başımaydım. Eskiden hep bir kardeşim olsun isterdim, ne bileyim, sanki annemle babamın eksikliğini onunla kapatabilirmişim gibi... Sonra düşünürdüm, bir kardeşim olsa o da benim yaşadığım kimsesizliği yaşayacaktı. Birini daha bu lanet aileye katmak sadece ona da acımasızlık olurdu, fazlası değil. Rüzgar'la Güney hayatıma girdikten sonra o kardeş eksikliğini hiç hissetmedim ben, biliyor musun... Aynı yaşta olmamıza rağmen o zamandan beri birer abi gibi korudular beni, kendimi onların yanında hiç yalnız hissetmedim. Cemre'yle Savaş da..." deyip duraksadım. Uzun zamandır söylemekten kaçındığım ismi ağzıma almak yine bana iyi gelmemişti.

"Onlar da yakın arkadaşlarınız, değil mi? Rüzgar'ın fotoğraf albümünde görmüştüm galiba... Şimdi neredeler peki?" diye sordu Zeynep, akmakta inat eden gözyaşlarımı tutmak için kastım kendimi. Daha çok erkendi.

"Bunu öğrenmek için hikâyenin sonunu beklemelisin."

Zeynep, "Tamam, o zaman hadi devam et," derken aklım yine eskilere takıldı. Yine tek bir anını bile unutamadığım günlere, unutmak istesem de peşimi bırakmayan geçmişe... Gölgeme işleyen maziye...

Yirmi Beşinci Bölüm

Rüya'nın Aşkı

Rüya

Sınıfım değişmişti, artık bu ulaşılmaz beşlinin aralarına altıncı olarak katılmıştım. Son zamanlarda hayatım boyunca hiç olmadığım kadar mutlu olduğumu yastığa başımı her koyduğumda fısıldıyordum kendi kendime; çünkü mutluluk ilk kez bu kadar uzun süre kalmıştı benimle...

Okulda geçirdiğim saatlerim, hafta sonlarım, daha doğrusu uyumak dışında tüm zamanım artık onların yanında geçiyordu. Bu zamana kadar kimseleri yanlarına yaklaştırmayan bu grubun benim gibi birini aralarına almaları herkesi hayrete düşürmüştü, artık kimse de bulaşmıyordu bana. Yıllar sonra ilk kez sabahları hevesle uyanmak için bir sebebim vardı artık. İlk kez arkadaşım dediğim insanlar vardı. İlk kez beni gökyüzüne bu kadar yakın hissettiren bir çift mavi göz vardı hayatımda...

Okula geldiğim ilk gün tesadüfen bana çarptığından beri içimde olan kıpırtılar, ona bu kadar yakın oldukça iyiden iyiye dayanılmaz bir hâl alıyordu. Bana bakmadığını bilerek ona bakmak kolaydı. Oysa şimdi yanında olmak ve onunla konuşmak bu kadar mümkünken karnıma gi-

ren kramplar ve kalbimde oluşan kıpırtılar beni ele vermek üzereydi.

O bana baktıkça, kalbim ona gülümsüyordu sanki...

"Güzelim, hadi ama... Ağaç oldum burada!"

Sınıfın kapısına sırtını yaslamış bir hâlde bağırırken çantamı hızla toparladım ve yüzümde ona karşı hiç eksik olmayan gülümsemeyle kapıda beni bekleyen gökyüzü bakışlımın yanına koşturdum. Bir de bu vardı işte. O bana güzelim dedikçe hayatımda ilk kez kendimi güzel hissediyordum. Ergenlikten dolayı sahip olduğum fazla kilolarımla ve ara ara yüzümde çıkan davetsiz misafirlerle güzel olmadığımın farkında olsam da onun bana güzelim demesi sanki tüm olumsuzlukları unutmama yetiyordu.

"Geldim işte!"

Ben nefes nefese yanına koştururken yine çarpık bir şekilde gülümsedi ve ben yine o gülümsemede çocukluğumu buldum. Yaşayamadığım her ne varsa hepsi onun bir gülüşünde saklıydı sanki. Aksini iddia etmeye hiç gerek duymadım. Bu okula bunca zaman katlanma sebebim de oydu, şimdi kendimi ilk kez bu kadar mutlu hissetmemin sebebi de... Ben umutlarımı taşıyan, bana sahip olamadığım ne varsa hayalini kurduran bu gökyüzü bakışlı serseriye daha onu gördüğüm ilk gün âşık olmuştum. Sadece bunun farkına varmam için bir kez olsun gözlerime bakması gerekiyormuş.

"Aşkım! Hadi ama ya, geç kaldık zaten!"

Duyduğum iğreti sesle beyaz bulutlar içerisine gizlediğim hayaller patır kütür etrafa dağılırken, yerlerini yine kara bulutlara bıraktı. Anlaşılan yağmurun gelmesi yakındı. Ben âşıktım âşık olmasına da, tek sorunumuz onun bana âşık olmamasıydı.

"Tamam, geldim işte Gizem! Ne bağırıyorsun?" diye usanmış bir ses tonuyla konuşup yanındaki kıza döndü bir an sonra serserim. Ondan esirgediği gülümsemesiyle yeni-

den bana dönerek, "Şu kitapları da kütüphaneye bırakırsın sen, ben kaçıyorum güzelim," deyip elime kitapları bıraktıktan sonra o kızla birlikte koridorda ilerlemeye başladı. Onun başka bir kızla el ele benden uzaklaşması mı daha acınasıydı yoksa elime tutuşturduğu kitabı sırf onun eli değdiği için göğsüme sımsıkı bastırıp gülümsemem mi?

Bilemedim...

On yedi yaşında Ege Aras böyleydi. Okulun ilk gününde olduğu gibi üç sene sonra da hâlâ her hafta başka bir kızla çıkan, benden başka her kıza çapkınca gülümseyen ve o gülümsemesiyle terk ettiği kızları bile kendine âşık bırakabilen yegâne çapkın serseriydi.

On birinci sınıfa gelmiş, onların yanında aylar geçirmiştim. Çocuklarla olan arkadaşlığım her geçen gün dostluğa dönüşürken bir tek ona bakamıyordum bu şekilde. Keşke onun beni gördüğü gibi ben de onu dostum olarak görebilseydim. Keşke beni korumak zorunda olduğu küçük bir kız çocuğu gibi göreceğine bir haftalığına da olsa elini tutacağı aptal bir sarışın olabilseydim. Keşke elimi uzatsam sanki dokunacakmışım gibi duran bu çocuk, bana gökyüzüne dokunmak kadar imkânsız olmasaydı. Mevzubahis o olduğunda keşkeler o kadar çoktu ki...

"Günaydın papatya."

Yine hayallere dalıp gitmişken gülümseyen gözlerle bir anda yanı başımda beliren Savaş'la irkilip yerimde sıçradım. "Ödüm koptu," deyip damağımı kaldırdığımda da gülüp kolunu omzuma atarak benimle ilerlemeye başladı.

Savaş... Bana Ege'yle gelen belki de en özel hazineydi.

Grupta herkesle arası çok iyi olsa da sanırım en çok Ege'yle yakındı. Okula geldikleri ilk zamanlar birlikte bir kavgaya karışıp öyle tanıştıklarını duymuştum. Savaş da arkadaşı için gözünü kırpmadan kavgaya dalabilecek kadar yürekli bir çocuktu. Aynı zamanda bu grubun maskotu gibiydi, neşesi bir an olsun eksik olmuyordu. Benim ya-

şamak zorunda bırakıldığım sevgisiz hayatı öğrendikten sonra da neredeyse tüm vaktini beni güldürmek için harcar olmuştu. Mutluluk veren gülümsemesi bile tek başına tüm dertleri unutturmaya yetiyordu çoğu zaman. Dostluğunu ilk kez hissettiğim adamdı, Savaş. İlk kez birinin beni dostu olarak görebileceğine beni inandıran adamdı.

Keşke gerçekten öyle olsaydı...

Aylar geçmiş, Savaş'ın doğum günü partisinde bir araya gelmiştik yine... Hayatımda ilk kez hevesle mağazalarda dolanıp seçtiğim mavi elbisemle ve ilk kez kendi isteğimle dalgalandırdığım sarı saçlarımla aynanın karşısında kendime bakıyor, çok güzel göründüğümü söyleyen Cemre'ye inanmak için deli oluyordum aslında. Hayatımda ilk kez bir akşam için bu kadar özenmiştim; çünkü bu, ona yakın olabileceğim ilk akşamdı. Karanlık gökyüzünde ve parlayan yıldızların altında gözlerindeki gökyüzüne bakacağım ilk akşam...

Artık yaz aylarının sonunda olduğumuz için partiyi kumsalda yapmaya karar vermişlerdi. Üzerinde yürürken çıplak ayaklarımızı gıdıklayan ılık kumlar denizden gelen kokuyla bütünleştiğinde öyle rahatlatıcı bir etki yapıyordu ki bedenimde, sanki bir anda tüm kaslarım gevşemişti. Kimileri dans ederek, kimileri sohbet ederek, kimileri de kumların üzerinde otururak bu büyüleyici gecenin tadını çıkarırken ben fazlasıyla şaşkın hissediyordum.

Bu zamana kadar annemle babamın beni peşlerinde sürüklediği davetleri saymazsak ilk kez bir akşam kendi isteğimle dışarı çıkıyordum, üstelik burada dostum dediğim insanlar vardı. Burada Ege vardı... Tüm yaz görmeye hasret kaldığım mavi gözlü serserim... Tamı tamına üç aydır gözlerini kalbinden esirgeyen çocuğa hesap sormak isteyen, ama sonunda yine ona sarılmak için can atan bir de Rüya vardı bu akşam...

Bizimkilerle birlikte kumlara oturmuş sohbet ederken bir gözüm hâlâ girişteydi... Bu saate kadar neden gelmemişti ki Ege?

"Abi, nerede kaldı bu herif?" diyen Savaş'la, "Geldik işte," diyen Ege'nin sesi kulağıma çalındı. Hevesle başımı arkaya çevirmiştim ki el ele tutuşmuş bir Ege ve Selin çiftiyle karşılaşmak beni hayal kırıklıklarıyla dolu camdan bir kuleye hapsetti. Herkes olabilirdi, başkası olsa şaşırmazdım. Üzülürdüm de şaşırmazdım; ama bu kız olmazdı. Olmamalıydı. Bu, beni okulun ilk gününden beri rezil etmek için uğraşıp duran kızdı. Bu, o aptalların benimle uğraştığı gün orada olan kızdı. Bu, benim düşman sayacağım belki de tek kızdı. Şimdi de Ege'nin elini tutan kızdı, öyle mi?

Biriyle geleceğini tahmin ediyordum aslında. Sonuçta Ege Aras'tı bahsettiğimiz... Ama ne yalan söyleyeyim, bu gece farklı olur sanmıştım. Onun için hazırlandığım bu gece belki benden başkasına bakmazdı gözleri...

Yine fazla uçmuş olacaktım ki yere çakılışım o denli sert olmuştu işte. Bazen fazla yüzsüz olduğumu bile düşünüyordum. Sonuçta bundan bir yıl öncesine kadar değil böyle dostlarım, bir tane insan bile yoktu etrafımda. Böyle özel dostları bulduğum için kendimi şanslı sayacağım yerde bir de Ege'nin bana âşık olmasını beklediğime göre kesinlikle fazla yüzsüz olmalıydım. O kimdi, ben kimdim?

Ege ve Selin herkese selam verip boş buldukları bir yere oturduklarında kumsalda oluşan çember de tamamlanmıştı. Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönmüş olmasına rağmen Ege'nin benden tarafa bir kez bile bakmaması, onu gördüğü her an gülümseyen kalbimi de büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı o gece. Sanki yine bir yıl öncesine dönmüştük. Yine ona baktığım anlarda bana bakmıyordu, sanki burada olduğumun farkında bile değildi. Denizin iyotlu havasına ilk kez şükrettim; çünkü o olmasaydı ıslanan gözlerimi başka türlü açıklayamazdım kimseye...

Elimdeki portakal suyuyla yaşadığım büyük aşk, Cemre'nin neşeli sesiyle ortaya attığı cümleyle bölününce kaşlarımı çatıp ona baktım sinirle.

"Hadi Rüya, bizim için bir şarkı söyle."

Keyfimin yerinde olduğu zamanlarda bir şeyler mırıldanmayı sevdiğim için sesimin güzel olduğunu biliyordu buradakiler. Bu yeteneğimi babaannemden aldığım için de benim için çok kıymetliydi. Annemin aksine zarafetini doğallığından alan babaannem, benim hayatım boyunca hayranlık duyduğum tek kadındı. Onunki kadar olmasa da sesimin güzel olduğunu bilmek sanki onun torunu olduğumu gösteriyordu insanlara ve bu beni daha da mutlu ediyordu.

Şarkı söylemeyi severdim. Bilemiyordum, belki de hayatta başarabildiğim tek şeyin bu olduğunu bilmek bana böyle hissettiriyordu. Yine de şu durumda ağlamak üzereyken bunu yapmam ne kadar doğruydu, emin değildim. Cemre'ye kaşlarımı çatarak bakmaya devam ederken bir an için Ege'nin bakışlarını üzerimde hissedip ona döndüm, bana beklentiyle baktığını görünce...

Kim bilir, belki de açık havada kafayı bulmuştum; ama aksini düşünemedim. O baktıkça ben yine dayanamadım ve bir anda kendimi gitar çalan çocuğun yanında buldum. Daha oturur oturmaz pişman olsam da çocuğun gitarı çalmaya başlamasıyla kaçışım olmadığını anladım ve bakışlarımı önce yıldızlı gökyüzüne, sonra da kendi gökyüzüme çevirip şarkıyı söylemeye başladım...

"Son bir defa, boynuna sarılıp gitsem, huzuru koklasam Ege'de... Aşk nereden nereye...

Soldan sağa dört harf ölüm, yazılmamış beş harf hayat... Aşk nereden nereye..."

Gözleri gözlerimdeydi; ama bana bakmadığı saatlerden, hatta aylardan sonra böyle bakması kalbime iyi gelmemişti. İlk kez bana baktığı için mutlu değildim. Başka bir kızın elini tutarken bana acı çekiyormuş gibi bakması haksızlık-

tı. İşin en acı yanı da söylediğim şarkıda Ege deyip durmamdı galiba. Şarkıyı seçen ben değildim, hiç değilse bu yüzden rahattım; ama her Ege deyişimde baktığım gözlerin kapanması bile beni dağıtmaya yetmişti.

Asla benim yoluma uğramayacağını sandığım mutluluğu bana sadece yakınımda durarak bile yaşatan bu adamı ben nasıl olur da görmezden gelebilirim?

Gözlerimin önünde başka bedenlere sarılan birini nasıl olur da daha çok sevebilirim?

Kimsesiz olduğum bu hayatta farkında bile olmadan her şeyim olan adamı ben nasıl olur da unutabilirim?

Her şey bir yana, beni yok saymasına daha ne kadar dayanabilirim?

Cevabını asla veremeyeceğim sorular aldığım her nefeste çoğalırken bir kuşun dalına tutunması gibi onun gözlerine umutsuzca tutundum; ama bakmadı. Söylediğim şarkının duygusal etkisi biraz sonra çalan gürültülü müzikle dağıldığında kendime gelip yerimden kalkarak kumsalda yürümeye başladım. Herkes kendi hâlinde olduğu için yokluğumun farkında olan kimse de yoktu zaten. Bir süredir nemli kumun üzerinde ayaklarıma gelen suların içinde yürürken, "Papatya bekle!" diyen sesle olduğum yerde durup başımı arkama çevirdim.

"Ne oldu Savaş?"

"İyi misin sen?"

"İyiyim... Biraz yürümek istedim sadece," dediğimde, "Yürüyelim o zaman," deyip gülümseyerek bana eşlik etti. Sessizliğimizle kumsalda ilerlemeye devam ederken onun üzerindeki gerginlik de gözümden kaçmadı. Bir şeyler söylemek ister gibi bana bakıp sonrasında oflayarak önüne dönüyordu her defasında.

Bu hâline kayıtsız kalamayarak, "Neyin var senin Savaş?" diye sorunca adımlarını durdurup göz göze gelebilmemiz için karşıma geçti. Ela gözlere olan hayranlığım bir

yana, onun gözlerindeki sıcaklık bir şekilde içimi şefkatle dolduruyordu. Bana gösterilmeyen şefkati bana böyle bakan bu çocuğa göstermek istiyordum sebepsizce.

"Sana neden papatya dediğimi hiç düşündün mü?"

Sorduğu soru yüzümün şaşkın bir hâl almasına sebep olurken, "Sarışın olduğum için değil mi?" diye sordum, o da burukça gülümsedi.

"O da bir etken tabii, ama asıl nedeni başka... İnsanlar bir yerde papatya gördüklerinde ilk ne yapar? Hemen ellerine alıp seviyor sevmiyor derken yapraklarını tek tek koparmaya başlar kendi kendine... Aşklarının bir karşılığı olup olmadığını sevdikleri insandan duyamayanlar, çareyi papatyalarda ararlar," derken şaşkınlıkla ona bakmaya devam ediyordum.

"Evet, ama... Bunun bana papatya demenle ne alakası var?"

"Sana her baktığımda aklıma gelen tek şey bu çünkü. Seviyor mu sevmiyor mu, sever mi sevmez mi..."

"Savaş..."

"Ben seni seviyorum, Rüya."

Bir anda konuşmama dahi izin vermeden söylediği cümlenin ardından gözlerimi yumduğumda hissettiğim tek şey çaresiz bir acıydı... Karşımda mükemmelliğin tanımı olacak bir adam vardı ve beni sevdiğini söylüyordu. Öyle zor bir anın içindeydim ki o an, hissettiğim duygularla aklımdan geçenlere engel olamadım. Savaş merhametliydi, Ege asi. Savaş sadıktı, Ege çapkın. Savaş güven demekti, Ege uçurum. Savaş yaşamak demekti belki, Ege ise ölüm... Her şeye rağmen Savaş iyi olan her şeyken Ege aşk demekti aptal kalbim için...

Savaş'la olmak huzurdu, güvendi, belki ömrümün sonuna kadar asla ulaşamayacağıma inandığım sonsuz bir mutluluktu. Ege ise daha başından imkânsızdı. Bana ömürlük değil, anlık bir mutluluğu bile çok görecekti belki de; çünkü

şımdaki adama. Yine o an anladım ki Ege değildi onu reddetmeme sebep, ona duyduğum aşktı. Ege bu aşkta sadece teferruattı...

"Vay sersem Kazanova! Şu an var ya, elime geçirsem bir güzel döverim o Ege'yi... Memlekette başka kız mı yoktu da gitti düşmanın olan kızla... Tövbe tövbe!"

Zeynep'in anlattıklarıma böyle komik bir tepki vermesi beni ister istemez gülümsetti. Ben anlattıkça yüzü şekilden şekle giriyor, öfkelendiği zamanlarda da acayip tatlı görünüyordu gözüme. *Acı çektiğimi sandığı bu zamanların aslında en sakin günlerim olduğunu bilse ne tepki verirdi acaba?*

"Peki, Savaş'a istediği şansı verdin mi gerçekten?" diye merakla sorunca da yine derin bir nefes çektim içime. Aklım yine gitti yıllar öncesine...

O gecenin üzerinden günler, hatta haftalar geçmişti ve hayat bir şekilde düşe kalka da olsa ilerliyordu. Savaş söylediği gibi beni sevgisine inandırmak için elinden ne gelirse yapıyordu. Kalbinde kimse olmayan bir kız için ona kayıtsız kalmak imkânsızdı, ama... Ama işte...

Ege desen, o günden sonra iyice uzaklaşmıştı benden... Sanki bir görev gibiydim onun için. Beni yalnızlığımdan çekip çıkarmış, böyle özel dostlarla bir araya getirdikten sonra da yine uzaklaşmıştı. Ne yaptım da yok saymaya başladı beni diye düşünüp ağlamaktan da çok yorulmuştum artık. En sonunda da pes etmiştim. Olmayacak duaya âmin demenin bu saatten sonra kimseye faydası yoktu...

Savaş'la sevgili değildik, ama insanların aklında böyle bir algı oluşturduğumuza emindim; çünkü devamlı bir aradaydık. Ders aralarında, okul çıkışlarında, hatta hafta sonları... O beni sevgisine inandırmaya çalışıyordu; ama bu boşuna bir çabaydı aslında. Ben onun beni sevdiğine ilk andan beri inanıyordum zaten. Benim sorunum, o sevgiye verecek bir karşılığın bende olmamasıydı. Başkasını sevdiğimi söyleyemediğim için de derdimi bir türlü anlatamadım ona. O da kendince sevgisine inanmadığımı düşünüp daha fazla inandırmak için çabalayıp durdu...

Kantinde hep birlikte oturduğumuz bir öğle arasında Ege çok kıymetli sevgilisi Selin'le teşrif etti aramıza. Bugüne kadar bir kızla bir haftadan fazla çıkmayan çocuk, benim baş düşmanımla aylardır birlikteydi. Her gün gözlerimin önünde el ele olmaları bile artık canımı yakmıyordu. Canımı asıl yakan, bana bunca zaman sonra kendimi yine çocukluğumdaki gibi kimsesiz hissettirmesiydi. Her ne kadar etrafımda insanlar olsa da onun bende yarattığı boşluk dolmuyordu. Her bakışıyla hayatıma biraz daha işleyen adam, beni görmezden geldiği her an biraz daha kimsesiz bırakıyordu. Eskisi gibi sıradan şeyler için bile konuşmuyordu artık benimle. Dilim varmıyordu söylemeye, ama sanki benden sıkılmış gibiydi.

Karşımda lisede olduklarını unutmuş gibi sarmaş dolaş oturan ikiliden bakışlarımı güçlükle çekerken Savaş'ın kulağıma yaklaşıp fısıldamasıyla irkildim.

"İstersen bahçede hava alalım?" diye sordu, Selin'den rahatsız olduğumu anlamıştı muhtemelen. Onun gibi kulağına eğilerek, "Sorun değil, zaten birazdan ders başlayacak. Beş dakika daha dayanabilirim bu oksijen ısrafına," deyince gülümsemesiyle gülümsedim. O an yakalandığım mavi gözlerde öfke kıvılcımları görsem de onun bakışlarına bir anlam yüklemeyi bırakalı çok olmuştu...

Dersten sonra herkes sınıftan çıktığı için tek başıma kalmıştım. Biraz kafamı dinlemek için başımı sıraya yaslayıp gözlerimi kapatmıştım, bir süre sonra da yanımda birinin varlığını hissettim. Yavaşça gözlerimi aralayıp uzun süredir özlemini çektiğim gökyüzüne kavuşmak istemsizce gülümsememe sebep oldu. Belki de rüyaydı; ama her şeye rağmen bana bakması bile mutlu olmam için yeterli bir sebepti. Uykulu gözlerimi yavaşça aralayıp gülümseyerek, "Ege?" dediğimde bir an için gülümseyecek gibi oldu; ama hemen sonra yüzündeki ciddiyet bakışlarını da ele geçirdi.

"İyi misin?" diye sorarken sesi fazla düz çıkmıştı, fakat yine de uzun zaman sonra benimle ilgilenmesi kalbime iyi gelmişti. O yanımdayken boşluklar doluyordu sanki, tamamlanmış hissediyordum kendimi.

"İyiyim... Sen iyi misin?" dememin uzerine başını salladı sadece. İçinde bir huzursuzluk vardı, ama sebebini anlayamıyordum. Bir an için bacağının üzerinde tuttuğu sağ eline gözüm ilişince korkuyla, "Ne oldu böyle?" diye çığlık atarcasına bağırmaktan ve elini elime alıp acıyla bakmaktan alamadım kendimi. Eklem yerleri kızarmıştı, hatta küçük küçük kesikler vardı üzerlerinde. Kim bilir canı nasıl acımıştı... Bunu düşünmek bile ellerimin sızlamasına sebep oldu.

Elini tutmamla bedeninin kasıldığını hissetsem de o anki panikle buna kafa yormak aklıma gelmedi. Ben elini çekmeye çalışırken, "Önemli bir şey değil," dese de onun kadar umursamaz olamıyordum ben. Yeniden elıne yöneldim. "Nasıl önemli değil Ege, şu elinin hâlıne bak... Ne yaptın, camı falan mı yumrukladın Allah aşkına sen? Hadi revire gidelim," diye panikle ayaklanmıştım ki elini sertçe çekti. "Sana, 'Bir şey yok,' dedim, Rüya. Uzatma!" diye bağırmasıyla afalladım.

Gözlerini yumarken, "Özür dılerim," demesi, kendi açtığı yarayı iyileştirmeye yetmişti. "Önemli değil," deyip yerime yavaşça oturdum. Birkaç dakika boyunca sanki hiç-

bir şey olmamış gibi saçma sapan konulardan konuştuk. Benim için ne konuştuğumuz önemli değildi zaten, onunsa söyleyecekleri için kafasını toparlamaya çalıştığı belliydi... Nitekim öyle de oldu.

"Savaş çok iyi bir adamdır," diyerek konuşmanın yönünü öyle beklenmedik bir anda değiştirdi ki şaşkın bakışlarımı ona yönlendirirken, "Öyle," diye mırıldandım.

"Gözün kapalı güvenebilirsin ona, kimseyi yarı yolda bıraktığını görmedim bu zamana kadar." Sadece hafifçe başımı salladım, nedense burada Ege'yle oturup Savaş'ı konuşmak hoşuma gitmemişti.

"Bu okula geldiğimiz ilk zamanlardı. Güney'le Rüzgar'ın yanımda olmadığı bir an üst sınıflardan birkaç kişi saldırmıştı bana. Savaş ne beni ne de diğerlerini tanıyordu, ama o gün bir anda kavgaya girip bana yardım etmişti. Rüzgar ve Güney'den sonra bir kardeşim daha olmuştu artık. O günden sonra yollarımız hiç ayrılmadı. Ne o beni sattı ne de..."

"Neden bana bunları anlatıyorsun?"

"Çünkü... Çünkü o bu hayatta karşına çıkabilecek en doğru adam ve ben... Seni sevdiğini biliyorum... Bence... Yani sen ve Savaş..."

Bir şeyleri söylemekte zorlandığı her hâlinden belli olsa da inatla konuşmaya devam ediyordu ve ben ilk kez böylesi bir hayal kırıklığı hissettim kalbimde. Sevdiğim adamın ağzından benim başkasıyla olmamı istediğini duyacağıma ölseydim daha iyiydi belki de...

Bu kadar mı yokum kalbinde, Ege? Bu kadar mı sevmedin beni?

Duyduklarımın bende yarattığı öfkeyle bir anda yerimden kalkıp öfkeyle karışmış hayal kırıklığı dolu bakışlarımı benden her an biraz daha uzaklaşan gökyüzüne çevirdim.

"Aylardır bir kere bile yüzüme bakmamana rağmen şimdi buraya benimle Savaş'ı konuşmak için mi geldin,

Ege? Arkadaşını düşünmeni gayet iyi anlıyorum; ama sakın bir daha benim hayatıma karışma! Bir daha böyle bir şey söylemek için sakın yanıma yaklaşma! Hatta... Sen bundan sonra bana hiç yaklaşma! Duydun mu?"

Arkamdan, "Rüya, bekle!" diye bağırmasına aldırmayıp koşar adım sınıftan çıktım. O an içeriden büyük bir gürültünün geldiğini duymamla irkilsem de burada daha fazla duramayacağımı anlayıp okuldan ayrıldım. Bu kadarı da fazlaydı, taşıyamıyordum artık. Benim duygularımın hiç mi önemi yoktu?

Gözlerimden durmaksızın akan yaşlara rağmen ve insanların acıyan bakışlarına aldırmadan sokaklarda saatlerce yürüyüp durdum. İçten içe taşıdığım umudun ilk kez farkına varmış gibiydim. Aksini iddia etsem de gizli gizli bunca zaman bana gelmesini beklemiştim meğer...

O yüzden de şimdi bana karşı kalbinde ufacık da olsa bir sevgi kırıntısı olmadığını bu şekilde yüzüme vurması çok yaraladı yüreğimi. Ben onun içine çektiği nefesi bile kıskanırken onun beni bir başkasıyla düşünebilmesi...

Çok ağır geldi...

Neredeyse gece yarısı olmasına rağmen ne annem ne de babam beni merak edip aramıştı, ama bu bile onun kadar canımı acıtmadı. Ayaklarımda daha fazla derman kalmadığında neresi olduğunu bile bilmediğim tuhaf sokaktan çıkıp caddede bir taksi çevirdim. Şu an bu taksici beni kesip biçse Allah'ın bir kulunun umurunda olmazdım herhalde. Dünya üzerinde beni düşünen bir kişinin bile olmaması ne kadar da acıydı...

Ellili yaşlarının sonlarında görünen taksici, "Kızım, iyi misin sen?" deyip arka koltuğa peçete uzattığında gözyaşlarıma inat burukça tebessüm ettim. En azından beni düşünen birisi vardı şu an. Şükürler olsun!

"İnsanlar bu kadar kötüyken iyi olmak çok zor be amca," dedim. Yılların tecrübesiyle tebessüm eden adam,

"Sen de haklısın kızım; ama hayattan bıkmak için daha çok erken değil mi senin için?" deyip bakışlarını dikiz aynasında birkaç saniye tuttuktan sonra yeniden yola çevirdi.

"Bilmem... Kendimi bildim bileli hayatla aram pek iyi olmadı benim."

"Sen yine de umutsuzluğa kapılma kızım. İnsanın başına ne zaman ne geleceğini Allah'tan başka kimse bilemez. Belki de döktüğün tüm bu yaşlar, yaşayacağın güzel günler için ödemen gereken kefarettir. Sen dua et, sakın ama sakın umut etmekten vazgeçme."

Eve geldiğimizde taksici amcaya parayı uzatıp giderayak hayır dualarını da aldıktan sonra taksiden indim. Zili çalıp içeri girerken bir anda kulağımda yankılanan bağırış sesleriyle neye uğradığımı şaşırdım. Annemle babam çalışanların yanında değil kavga etmek, birbirlerine kaşlarını çatarak bile bakmazlardı. Bu neydi şimdi böyle?

"Ayla abla, ne oluyor?" diye endişeyle sordum. "Kuzum sen istersen odana çık, karı koca arasında olur böyle arada," deyip beni alelacele odama göndermeye çalışan kadına kaşlarını çatarak baktım.

"Ciddi bir şey var, değil mi? Bizimkilerin normal çiftler gibi kavga etmediklerini ikimiz de gayet iyi biliyoruz," diye söylendim, bakışlarını huzursuzca kaçırmasıyla daha da gerilip adımlarımı salona yönlendirdim. Bu sırada tüm çalışanlar ya mutfağa ya da alt kattaki odalara geçip kapıları kapatmışlardı. Hepsi mahremiyete fazlasıyla önem veren düşünceli insanlardı. Kapıya yaklaştıkça sesi daha da artan bağırışlarla endişem büyürken içeri girmeye çekinerek kapının önünde durup ne konuştuklarını anlamaya çalıştım. O gün o eşikte durup beklemek de hayatımın sonuna kadar keşke yapmasaydım diyeceğim bir an olarak kalacaktı...

"Senin bu düşüncesiz hareketlerin beni çıldırtıyor, anlamıyor musun? Benim mankenimle yatıp nasıl olur da gazetecilere yakalanabilirsin?"

"Sen nasıl bir kadınsın Burcu? Seni aldatmam değil de gazetecilere yakalanmam umurunda sadece, değil mi?"

Babamın söylediklerini duymamla başımdan aşağı kaynar sular dökülürken ayakta kalabilmek için titreyen elimi duvara koyarak destek aldım. Aldatmak? Babam nasıl olur da annemi aldatabilirdi?

"Bana burada erdemli adamı oynama şimdi, Taner! Evlendiğimizden beri beni her aldatmanı umursayacak olsaydım bugüne kadar sağ kalmazdım herhalde... Hem şu an bunu dert etmeni de anlayamıyorum açıkçası... Sonuçta başından beri bu evliliğin iki tarafın çıkarlarını korumak için yapıldığını ikimiz de iyi biliyoruz. Sen ve ben birlikteyken daha güçlü olduk, bu evlilik böyle var oldu. İnsanlar bizi mükemmel çift olarak adlandırdıkları için beraberiz, unuttun mu? Bu zamana kadar ikimiz de kârlı çıkmadık mı? Tabii, bu evliliğin tek hatası Rüya... O zaman aldırmama engel olmasaydın hayatımdan boş yere iki sene kaybetmemiş olacaktım; ama senin ailene torun verme hevesin yüzünden ben iki yıl hayatımı askıya almak zorunda kaldım! Bunu ne çabuk unuttun?"

Sırtımı dayadığım duvardan yavaşça kayıp karnıma çektiğim dizlerime başımı yasladım. Şu an ağlamam lazımdı, ama ağlayamıyordum. İçeri girip onlara bağırmam lazımdı, neden beni her gün öldürmek yerine doğmadan öldürmediniz diye hesap sormam lazımdı; ama o bile gelmiyordu içimden...

İçten içe bilmiyor muydum zaten beni hiç sevmediklerini?

Kendimi bildim bileli beni neden sevmediğini düşünüp durduğum, bir an için beni sımsıkı kucaklasın diye onu memnun etmek için çırpınıp durduğum annem meğer başından beri istememiş beni. Sırf ona kaybettirdiklerimin acısını çıkarmak için beni istediği gibi şekil verebileceği bir oyun hamuruna dönüştürmüş. Babalığı kredi kartlarıyla

eşdeğer gören babamsa beni sadece ailesine sunmak için istemiş, fazlası değil... Daha fazlası hiç olamamışım...

"Konuyu yine nerelere getirdin be kadın! Ben de biliyorum bu evlilik saçmalığının ne amaçla yapıldığını! Yoksa senin gibi bir kadınla bunca sene evli kalmaya nasıl tahammül edebilirdim?"

Bu bezgin sözler üzerine ortamda bir şeylerin kırılma sesi geldi. Burcu Hanım çok kıymetli vazolarını parçaladığına göre insan olduğunu biraz olsun hatırlamıştı galiba...

Bu saçmalığa daha fazla tahammül edemeyeceğimi anladığımda yerimden yavaşça doğruldum. Karşımda bana yaşlı gözlerle bakan Ayla ablayı bulduğumda burukça tebessüm edip ağır adımlarla merdivenleri çıkarak odama geçtim. Oradan da banyoya geçtim ve üzerimdekilerden sıyrılıp küvete oturarak sıcak suyun beni sarmalamasına izin verdim.

Sevilmenin nasıl bir şey olduğunu bile bilmediğim hâlde sevilmeye muhtaçtım. Hayatım boyunca gerçek sevgiyi bir an bile tatmamış biri olarak bilmediğim bir şeye nasıl bu kadar ihtiyaç duyuyordum ki ben?

Asla bilmeyecektim belki de, asla sevilmeyecektim... Ege'nin sevgisini isterken ne kadar da aptal olduğumu şimdi daha iyi anlıyordum... Öyle ya, ailesinin bile sevmediği birini bir başkası niye severdi ki zaten?

Banyodan çıkıp üzerime pijamalarımı geçirir geçirmez titreyen bedenimi yorganın altına gömdüm ve gözlerimi bir daha açılmamalarını umut ederek karanlık geceye kapattım. Ne de olsa bundan sonra benim hayatımda başka bir renge yer yoktu.

Sadece karanlık...

Yirmi Altıncı Bölüm

Rüya'nın Acısı

Rüya

"Rüya, ben... İnan ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Seni bunları anlatmak zorunda bıraktığım için çok üzgünüm... Ben... Bunları anlatacağını inan düşünemedim... Ben... Of! Gel buraya..."

Zeynep duyduklarının etkisiyle gözyaşları arasında pişmanlıkla söylenip boynuma sarıldığında sanki yıllarca beklediğim şey buymuş gibi karşılık verdim. Bunları anlatırken sanki o geceyi yeniden yaşamış, ailem tarafından istenmediğimi ilk kez duymuş gibiydim ve o an birinin bana sarılmasına ne kadar da ihtiyaç duyduğumu şimdi daha iyi anlamıştım. *Sarılmak güzeldi. Sarılmak en çok güvendi.*

"Ağlama, Zeynep. İnan o kadar acıtmıyor artık bunları hatırlamak. Sanırım onlara karşı acı da dahil hissedebileceğim en ufak bir şey bile kalmadı içimde," derken yavaşça benden uzaklaşıp acı bir şekilde tebessüm etti.

"Sen nasıl sakladın kendini bunca zaman? Niye yaptın bunu kendine Rüya?" diye sordu. Bakışlarım altında oturduğumuz erik ağacının dallarına tüneyen kuşlara takılırken aklım bakışlarıma inat yine takıldı maziye... Hayatımın hem en güzel hem de en acı günlerine...

O gece duyduklarımdan sonra hayatım benden beklenmeyecek bir umursamazlık rüzgârında geçmeye başlamıştı. Okulda ne Savaş'la ne de diğerleriyle konuşuyordum, Ege'ninse suratına bile bakmıyordum artık. O da ailem gibiydi. O da beni kimsesiz, kalbimi sahipsiz bırakmıştı. O da beni istemiyordu. Belki de hiç sevmiyordu.

Pencere kenarındaki sıramı kendime yuva bilmiş, tüm gün bahçede uçuşan kuşları seyrediyordum. Onlardan birinin kanadına takılıp herkesten uzağa gitmek tek hayalimdi artık...

Anne babalığı külfet olarak gören insanların yüzlerini daha fazla görmemek için de gece yarılarına kadar sokaklarda dolanıp herkesin uyuduğu saatlerde gizlice eve girer olmuştum. Elbette ki bu durum yine kimsenin umurunda değildi, muhtemelen bir sokak arasında ölüp gitsem polisler onlara haber verene kadar yokluğumu ruhları duymazdı.

Bir zamanlar benim için katlanmak zorunda bırakıldığım dört duvardan başka bir anlamı olmayan, şimdiyse sonsuza kadar kaçmak istediğim tek yer olan okuldan bu hafta nihayet kurtulacaktım. Mezun olmamıza bir hafta kalmıştı ve benim için baş ağrısından başka bir anlamı olmayan bu seremoni okuldaki herkesi anlamsız derecede heyecanlandırıyordu. Benim tek derdimse herkesten uzağa gitmekti. Ege'yi ya da diğerlerini tanımadığım zamanlara dönmek ve ailesinin bir gün kendisini seveceğine inanan o aptal Rüya'ya yeniden kavuşmak istiyordum.

Havada uçuşan kâğıtlardan ve duvarlarda yankılanan kahkaha seslerinden de anlaşıldığı üzere hoca henüz derse gelmemişti. Herkesten kaçarcasına pencereden dışarıyı izlerken biraz sonra, "Rüya, elbiseni hâlâ almadın, değil mi?" diye günlerdir süregelen merakına yenilerek aynı so-

ruyu ellinci kez soran Cemre'ye dönüp bezgin bir bakış attım. Hayat onun için kim bilir ne kadar da renkliydi... Ailesinin meleği, arkadaşlarının gözbebeği olan bu kızın yerinde olmak için neler vermezdim...

Uzun boyu, kumral saçlarının tamamlayıcısı ela gözleri ve tavırlarındaki asaletiyle herkesi kendisine hayran bırakan bir havası vardı Cemre'nin. Güzelliği tüm okulun, hatta içinde yaşamaya mahkûm bırakıldığımız sosyetik camianın dilindeydi. Karşısına çıkan her genç erkeğin aklını başından alsa da onun da kalbinin uzun bir süredir başkasında olduğunu öğrenmiştim yakın zamanda. Benim aksime hayata umutla bakan, aşkı için her şeyi göze alabilen bir kızdı Cemre; ama o da tıpkı benim gibi aşkını elde edemeyeceği bir adama âşık olmuştu. Yine de mutsuz değildi, önünde sonunda o kalbin sahibi olacağına inanıyordu.

"Elbiseye gerek yok. Ben partiye gelmeyeceğim."

Sözlerim aramıza âdeta bomba gibi düşerken arkamızda oturan Güney'le Rüzgar'ın ve önümüzde oturan Savaş'la Ege'nin üzerimize çevirdiği bakışlarından ne kadar şaşırdıkları belliydi. Aslına bakılırsa asıl şaşırdıkları şey, günler sonra bir cümle kurmuş olmamdı.

Cemre, "Saçmalama, Rüya! Bu öylesine bir gece değil, mezuniyet balosu. Hem üniversite sınavından önce de hepimize moral olacak işte!" diye kızgınlıkla söylense de umursamadım. Zaten asıl mevzu o andan sonra döküldü ortaya...

"Ben... Ben Fransa'ya gidiyorum okul için... Bu hafta sonu..."

Sözlerim bittiği an beşi birden, "Ne?" diye bağırınca bir anda tüm sınıfın odak noktası hâline geldik.

"'Fransa'ya gidiyorum,' ne demek Rüya? Hem sınava bile girmeden... Bize ne zaman söylemeyi düşünüyordun?" diye kırgınlıkla soran Güney'e mahcupça bakmaktan başka bir şey gelmedi o an elimden. Haklıydı.

"Yeni karar verdim zaten. Söyleyecek başka zaman yoktu."

Cevabımla kaşları çatılan Rüzgar, "Oraya gidince arasaydın bari sarışın!" diye homurdanırken ağlamamak için sıranın altında ellerimi sıktım. Hadi diğerleri neyse de, bu iki adam bana abiliğin nasıl güzel bir şey olduğunu hissettirmişken onları bırakmak düşündüğümden de zor olacaktı.

"Ama hani aynı üniversiteye gidecektik? Bu Fransa da nereden çıktı şimdi Rüya?" deyip sulu gözlerle bana bakan Cemre'ye daha fazla dayanamayıp boynuna sarıldım. Sonuçta onlar bana dost olmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı.

"Ağlama bak, çok çirkin oluyorsun sonra. İnan böylesi daha iyi olacak," diye kulağına fısıldarken o da sarılmama hemen karşılık verdi. Hocanın derse girmesiyle ortamdaki hüzün dağılsa da iki çift bakışı hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Bakmadım ama; çünkü onlara bakmak kalbimi acıtmaktan başka bir işe yaramıyordu artık...

Birkaç gün boyunca Savaş'ın tüm konuşma çabalarından kaçmıştım; fakat önünde sonunda onunla da yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Başında ona hayır dememiş olmam hataydı zaten. Asla gerçekleşmeyecek bir şey için bunca zaman ona ümit vermek, şu ana kadar kalkıştığım en acımasızca hareketti. Artık bana bile ait olmayan kalbimde kendine yer aramasına daha ne kadar izin verecektim ki?

Takvimlere bakmaktan vazgeçtiğim akşamların birinde daha evde yine katlanmak zorunda kaldığım saçma bir kavgadan sonra dayanamadım ve biraz olsun nefes almak için kendimi evin alt yolundaki sahile attım. Yaz akşamının ılık esintisi yüzüme vururken uzun zaman sonra bu gece Rüya Derin'den ziyade Rüya gibiydim.

Kulağımda kulaklıkla bomboş sahilde yürümeye devam ederken kulaklığımın çekilmesiyle irkildim. Başımı sağa çevirdiğimde yanı başımda ateş saçan bakışlarla bana bakan mavi gözlü bir serseri beklemediğim için afalladım.

"Gecenin bu saatinde ne işin var burada tek başına? Ya başına bir şey gelseydi!" diye bağırmasına burukça gülümsedim.

"Ben hep tek başımayım ki zaten."

Bakışlarındaki öfkenin yerini bir anda şefkate bıraktığını gördüğüm an ona neden âşık olduğumu bir kere daha anladım. Ne yaşarsak yaşayalım, kimsenin bakışları onun gibi sarmıyordu yüreğimi...

"İyi misin sen?"

"Sana ne!" diye umursamazca konuşup adımlarımı ilerlettim.

"Sen eskiden bu kadar asi değildin, ne oldu sana böyle?" diye konuşup bir yandan da adımlarıma eşlik ederken sesindeki şaşkınlığı okuyabiliyordum. Evet, eskiden de güzel bir hayatım yoktu; ama yine de böyle değildim. Böyle mutsuz, böyle umutsuz...

Bir süre daha yanı başımdaki varlığına tahammül etmeye çalışsam da kokusu burnuma doldukça ruhumu saran sızılara daha fazla dayanamayarak sıkıntıyla soluyup adımlarımı durdurdum.

"Niye buradasın Ege?"

"Seni merak ettim," demesiyle alayla gülmeye başladım.

"Bana acıma görevinin bittiğini sanıyordum. Ne oldu, kurtaracak başka zavallı bir hayat bulamadın mı kendine?" derken sinirlerim bozulmuş bir hâlde gülmeye devam ediyordum. O ise bana endişeyle bakmaya başlamıştı.

"Güzelim, ne oldu sana?" dediğinde duygularım altüst olduğundan bana uzanmakta olan elini öfkeyle ittirdim. Güzelim dediğini duymak sanki tüm hayal kırıklıklarımı gün yüzüne çıkarmıştı.

"Bana. Bir. Daha. Güzelim. Deme."

"Rüya..."

"Benimle konuşma, Ege! Günlerdir yaptığını yap ve beni görme! Hayatımdan defol git! Bana tek bir gülümse-

menle unut etmeyi öğretip sonrasında defolup gideceksen gelme artık! İstemiyorum! Defol! Defolun hayatımdan! Rahat bırakın artık beni!"

Son kelimeler gözyaşlarıma karışan çığlıklar olarak dudaklarımdan firar ettiğinde dizlerimin parçalanmasına aldırmayıp yere çöktüm. Avuçlarım sanki bu hayatta destek alacağı tek şey beton zeminmiş gibi yere kapanırken de sarsıla sarsıla ağlamaya devam ediyordum. Bu ağlayış Ege için değildi. Bu ağlayış beni kaza kurşunu olarak gören ailem için hiç değildi. Bu ağlayış kimsesizliğimeydi. Ömrümün sonuna kadar sevilmenin ne demek olduğunu bilemeyeceğimi kabullenmenin çaresizliğiydi. Ömrüm boyunca edemediğim tüm isyanlarımın sesiydi belki de...

Ne kadar süre yerde bu şekilde durduğumu bilmiyordum, kendi çığlıklarımdan etraftaki sesleri bile duyamaz olmuştum. Sahilin ıssız bir köşesinde olduğumuzdan etrafta bizden başka kimse de yoktu zaten. Ağlayışım bir an sonra bedenime dolanan sahiplenici kollarla bıçak gibi kesilince tüm hırsımla ittirdim onu.

"Yapma... Ağlama..." deyip kollarını sıkarken daha çok ağladım, daha çok ittim. Artık ne sahte avuntulara ne de anlık mutluluklara dayanacak gücüm kalmıştı.

"Bırak beni! Dokunma!"

"Yapamam... Allah benim belamı versin, bırakamıyorum işte!" Beklemediğim bu yakarışla irkilip bakışlarımı yüzüne çevirdim ve orada ilk kez şahit olduğum manzarayla nefesimin kesildiğini hissettim. Benim gökyüzüm saydığım gözlerindeki kızarıklık ağlama isteğimi tetikliyordu ve onun neden bu hâlde olduğuna bir anlam yükleyemiyordum.

"Gidecek misin gerçekten?"

Beklemediğim bu soru karşısında rüyadan uyanmışçasına gerçeklerle yüzleşirken kollarının arasından sıyrılıp usulca ayaklandım.

"Gideceğim... Ha burası ha dünyanın bir ucu, benim için hiçbir önemi yok."

"Nasıl önemi yok? Burada ailen var! Arkadaşların var! Burada... Ben varım..." dediğinde tüm sesler kesilmiş, tüm görüntüler yok olmuş ve geriye sadece bana umut etmeyi öğreten gökyüzü bakışlar kalmıştı yine. Bu bakışları unutabildiğim bir an gelecek miydi gerçekten?

"Sen yoksun... Hiç olmadın ki..."

Sözler dilimden dökülürken çektiğim acıya inat dudaklarımda anlamsız bir tebessüm hüküm sürüyordu. Belki de ilk kez onunla ikimizi konuşabildiğim içindi.

Ben ne tepki vereceğinin merakıyla bakışlarımı gözlerinden çekemezken öyle bir öfkeyle baktı ki gözlerime, sanki o öfkenin ateşini tenimde hissettim. Yine de kaçmadım. Kaçacak yerim mi kalmıştı zaten...

"Ben varım! Buradayım! Yanındayım! Gör beni, Rüya! Bak bana güzelim!" deyince inkâr edercesine başımı iki yana sallayıp birkaç adım geri gittim.

"İstemiyorum! Yanımda olmanı, benimle konuşmanı istemiyorum! Kolay değil, anlasana! Sen yanımdayken sana bu kadar uzak olmak kolay değil! Canım yanıyor! Artık dayanamıyorum!"

Haykırışlarım bitmek bilmezken gözyaşlarım yine benden izinsiz akmaya başlamıştı. Gecenin karanlığında bizim dışımızda kimse olmadığı için belki de ilk kez bu kadar açık oluyordum ona. Korkmadan bağırmam bundandı belki de. Anlasın istiyordum artık...

Birkaç saniye kendiyle savaşırcasına gözlerini sımsıkı yumduktan sonra, "Demek kolay değil?" diye hırsla bağırdı. Bir iki adım gerilesem de sırtımın ağaç gövdesine çarpmasıyla kaçacak yerim kalmadığını kavrayıp durmak zorunda kaldım. Karşımda bağırmaya başlayan adamı belki de ilk kez bu kadar öfkeli görüyordum.

"Peki benim için kolay mı, Rüya? Yanındayken sırf kokunu duymayayım diye nefes alamamak kolay mı? Bana sevgiyle bakan gözlerine alayla karşılık vermeye çalışmak kolay mı? Bana bakmadığın anlarda gözlerimi senden alamazken başını bana çevirdiğin her an gözlerimi senden kaçırmak, ama yine de sırf bana baktığın için bencilce bir mutluluk hissetmek kolay mı? Peki ya iki yıldır her gece farkında bile olmadan seni düşünerek uyumak? Her sabaha seni görecek olmanın mutluluğuyla uyanmak kolay mı? Sesini duyduğum andan beri senden başka tüm seslere sağır olmak... Yaşayamadığım çocukluğumu senin bir gülüşünde bulmak kolay mı Rüya?"

Karşımda denizin hırçın dalgalarına karışan çığlıklarıyla tüm sahili inleten adam ne söylediğinin farkında mıydı? Peki ya ben? Ben duyduklarımın anlamını çözemeyecek kadar aptal mıydım yoksa aşkımdan sonunda olmadık şeyler mi duymaya başlamıştım?

Hangisi yalan hangisi gerçekti?

"Kardeşim dediğim adamın sana âşık olduğunu öğrenmek, sırf ben ona söyleyemeden o bana söyledi diye susmak kolay mı Rüya? Lanet olasıca beynim biraz daha hızlı çalışsaydı da önce ben söyleseydim diyebilmek kolay mı? 'Onu önce ben gördüm, elini önce ben tuttum,' diyememek kolay mı Rüya? Sana gelerek, 'Ona git,' demek kolay mı?"

Karşımda bağırmaya devam eden adam sözlerinin doğruluğunu ispatlarcasına birkaç damla gözyaşını yağmur damlaları misali gökyüzü gözlerinden akıtırken ona sarılmak isteyen kollarım sızladı. Yüreğimin sızısı o yanımdayken hiç dinmiyordu zaten...

"'Onu önce ben sevdim,' diyememek kolay mı?"

Sevdin mi beni Ege?

Gerçekten bir an için de olsa sevdin mi?

Ben seni çok sevdim.

Tek sözüyle bana baharı getiren, hayatıma gökkuşağı açtıran bu adam, benim âşık olduğum adamdı. Uğruna yaşayacağım, beni görmese de göreceğim, sevmese de seveceğim adamdı. Karşımda beni sevdiğini söyleyen, benim sevdiğim adamdı; ama beni sevdiğini söylerken bile aslında imkânsızlığımızı çığlık çığlığa haykıran adamdı.

Duyduklarımı ve içine düştüğüm bu durumu aklım bir türlü kabullenmese de kalbim ona inanmaya o kadar hazırdı ki bir an bile tereddüt etmedi bu yüzden; çünkü gerçekti. Ne yalan ne oyun, hepsi gerçek. Onu sevdiğim gibi beni sevmesi gerçek...

Biraz daha yaklaşıp gözlerindeki ışıltılı karanlığı gözlerime kenetleyerek söylediklerıyle hayatta başıma gelebilecek en güzel çıkmaza sürüklendim birdenbire.

"Şu andan itibaren istesem de vazgeçemem."

Ben ne demek istediğini anlamaya çalışırken dudaklarım ateşi hissettiren dudaklarıyla buluştuğunda bu zamana kadar sadece nefes aldığımı, şimdiyse yaşadığımı ilk kez fark ettim. Sanki tüm varlığım buz tutmuştu da onun ateşi kıskandıracak kadar yakıcı dudaklarıyla birleşince yeniden hayat bulmuştum. Hayatımda ilk kez onun için hayal kurduğum, ilk kez aklımdan önce kalbime aldığım, ilk kez sevdiğim, ilk kez güvendiğim, ilk kez kıskandığım ve ilk kez mutluluğu hissettiğim adam şimdi de ilk öpücüğümü bana bahşeden adam olmuştu.

O an... Aşkımın karşılık bulup da ilk öpücükle taçlandığı o an, hayatımın en güzel ve en özel anıydı... Bir daha asla o anki kadar mutlu olamayacağımı düşünmüştüm, haklıydım da... O andan sonrası sadece mutsuzluktu çünkü... Benim müebbet mutsuzluğum, bakışlarım nefes nefese uzaklaştığım adamın arkasına takıldığında başlamıştı...

"Demek bu yüzdendi? İkiniz de beni aptal yerine mi koydunuz?"

Öfkeyle bağıran Savaş bize yaklaşırken Ege aniden arkasına döndü ve Savaş'ı karşısında gördüğü an afalladı. O an sanki korumak ister gibi beni arkasına çektiğinde her şeye rağmen yüreğim aşkla çarpsa da sonrası korkunçtu. Savaş, Ege'nin yüzüne birbiri ardına yumruklar atarken ve Ege birine bile karşılık vermezken ikisi için de çektiğim acıyla bağırmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

"Kardeşim değil miydin lan sen benim? Nasıl yaptın lan? Nasıl ihanet ettin bana? Sırf iki günlük zevkin için sevdiğimi kıza nasıl yaklaştın?"

Savaş'ın yumruklarından birine bile karşılık vermeyen Ege son duyduğuyla öfkelenip Savaş'ın suratına korkunç bir yumruk attı ve ben her şeyin daha kötüye gittiğini anladım. Bu saatten sonrası, çığlıklarımın dalga seslerine karıştığı gecede iki dostun can yakan kavgasıydı.

"Ne zevki lan, ne zevki? Seviyorum ben onu! Senden önce sevdim, duydun mu? Duydun mu lan? İlk kez âşık oldum, onu da senin için unutmaya çalıştım; ama olmadı... Unutamadım... Seviyorum... Ben de seviyorum onu..."

Her bir yumruğun ardından gelen itiraf benim canımı yaktığı kadar Savaş'ı da dağıtmaya yetmişti. Bunu yattığı yerden kanlı suratıyla yavaşça geri çekilip hayal kırıklığı dolu bakışlarını üzerimizde gezdirmesinden anlamıştım.

"Savaş..." deyip çaresizce yanına doğru bir adım atacağım sırada elini kaldırıp durdurdu beni.

"Seni sevdim ben sadece. Sevdim! Ya sen? Allah ikinizin de belasını versin! Sizi asla affetmeyeceğim! İkiniz de yoksunuz artık benim için!"

Nefretini her tınısında hissettiren sözlerini söyledikten sonra Savaş'ın doğrulup ardına bile bakmadan yanımızdan çekip gitmesiyle dizlerimin üzerine hıçkıra hıçkıra çökmem bir oldu. Hayatımda ilk kez birinin beni sevmesi bu kadar canımı yakmıştı. Savaş'ı kaybetmenin acısı bir yana, asıl canımı yakan Ege'nin yüzündeki ifadeydi. Giden Savaş'ın

ardından acı yüklü bakışlarını çekemeyen, kardeşim dediği adamın sözleriyle dizlerinin üzerine çöken benim sevdiğim adamdı. Asıl canımı yakan, Savaş'ı kaybetmek değil, sevdiğim adamın kardeşini kaybetmesine sebep olmaktı...

İkimiz de o kimsesiz sahilde saatlerce kımıldamadan oturduk. Yanına gidip sarılmak istesem de beni itmesinden korktum. Özür dilemek istesem de beni suçlamasından korktum. En çok da bana aşkla baktığına şahit olduğum gözlerinin bu sefer nefretle bakmasından korktum. Beni görmemesine bile dayanabilirdim; ama benden nefret etmesine dayanamazdım bu saatten sonra...

Saniyeler geçti, dakikalar, saatler... Gözyaşlarımız kesildi, sesimiz kesildi... Birbirimize bir kere bile bakmadan öylece oturduk orada. Sonra bir şey oldu, acı veren sessizliğimizi uğursuz bir telefon sesi böldü. Çaldı, çaldı... En sonunda açtı telefonu Ege. Telefondaki her kimse, hararetle konuştuğu belliydi ve her ne söylediyse saatlerdir kımıldamayan beden titredi. Gözleri kendini benden saklamak istercesine kapandığında saatler sonra dudaklarından dökülen kelimeler tüm bedenimin iliklerime kadar korkuyla dolmasına sebep oldu.

"Hangi hastane?"

Sonrası felaketti. O gece... Birbirimize tek kelime etmeden gittiğimiz hastanede yüzleştiğimiz gerçek, bizim felaketimizin başlangıcıydı. Savaş sözünde durmuştu, bizden gitmişti ve hiçbir gidiş canımı bu kadar çok yakmamıştı...

Trafik kazasında çarpan sürücünün alkollü olması kimin umurundaydı? Hangi gerekçe bizi daha masum kılacaktı?

Hiçbiri...

Kabullenmenin verdiği acıyla çığlık çığlığa ağlayıp yere çöktüğümde, bu zamana kadar acı sandığım şeylerin bir sinek ısırığı kadar değersiz olduğunu ilk kez o an anladım. Savaş'ın gitmesi acıydı, ama benden nefret ederek gitmesiy-

se ölümdü. O andan sonra mutluluk davetsiz değil, ölü bir misafirdi artık hayatımda...

Sonraki günler ölümün soğukluğunda ruh gibi yaşamaya çalışarak geçerken her şeyin bittiğini de yeni yeni kavramaya başlamıştım sanki. Savaş yoktu artık, gitmişti. Bana papatya diyen Savaş, ölümün kokusunu ruhuma bulayarak gitmişti...

Hangi yüzle orada olduğumu bile bilmesem de Savaş'ın cenazesine gittim, sonra evden dışarı bir daha adım atmadım. Ege'yi zaten hiç görmedim. Sadece bir defa... Cenazeye de gelmediğini düşünürken onu ağaçların arkasında bir an için gördüğümde ölmek istedim yine; çünkü gözlerinde görmüştüm... Anlamıştım, sebep olmanın vicdan azabını taşıyordu yüreğinde, tıpkı benim gibi...

Neredeyse bir ay olmuştu, ama hâlâ odamdan çıkmamıştım. Arada sırada uğrayan arkadaşlarım ve yanımdan bir an olsun ayrılmayan Ayla abla dışında da kimseyi görmez olmuştum. Nefes almak zordu, beni yormaya başlamıştı artık. Her gece keşke ben ölseydim demekten yorulmuştum. Savaş'ı seven bir ailesi vardı, onun için canını hiçe sayan arkadaşları ve yüzünde hiç eksik etmediği gülümsemesi vardı. O zaman neden şimdi Savaş yoktu? Neden her gece rüyalarıma girerek, "Senden nefret ediyorum!" diye haykırıyordu bana? Gerçekten bu kadar çok mu nefret ediyordu benden?

Bilmiyordum...

Bu sabah da ilaçların etkisiyle uyuduğum birkaç sancılı saatin ardından yine Savaş'ın adını sayıklayarak uyanırken tüm bedenimin acıyla kasıldığını hissettim. Güçlükle yerimden doğrulup üzerime bir tişörtle bir pantolon geçirdikten sonra da sessizce hareket ederek kimselere görünmeden evden çıktım. Bulduğum ilk taksiye atladım. Ne düşünerek buraya geldiğimi bilmiyordum, dilim söylemiş, ayaklarım beni buraya kadar getirmişti. Vardığım yerde karşıma çıkan manzara beni yine hazırlıksız yakalamıştı.

Haftalar sonra ilk kez gördüğüm Ege dağılmış hâliyle Savaş'ın mezarı başında oturmuş, boş gözlerle Savaş Güven yazılı mezar taşına bakarken ben de olduğum yerde gördüğüm şeyleri sindirmeye çalışıyordum. Saçları dağılmış, sakalları uzamıştı. Gökyüzüm saydığım gözleri kan çukurlarına dönmüş, gözlerinin altı mosmor kesilmişti. Yüzündeki yara izlerinin daha çok yeni olduğu belliydi. Onu biraz olsun tanıyorsam kesinlikle kendini dövdürmüştü birilerine. Zayıflamıştı. Gözleri güneşini kaybetmişti sanki. En acısı da dudaklarından ardı ardına dökülen tek bir cümle vardı.

"Affet kardeşim... Yalvarırım affet artık..."

Daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladığımda duyduğu hıçkırık sesiyle irkilerek bakışlarını bana çevirdi. Haftalar sonra gözlerimle buluşan gözleri her şeye rağmen hâlâ nasıl da güzeldi... Bana haramdı, günahtı; ama çok güzeldi... Birkaç dakika öylece baktık birbirimize. Ben ağladım, o bakmaya devam etti. İkimizin de değil konuşmaya, nefes almaya bile dermanı kalmamıştı; ama yine de tutamadı içindekileri. Akıttı zehrini... Benim yapamadığımı yaptı...

"Benden nefret ederek öldü. Kardeşim beni affetmeden öldü, Rüya."

"Özür dilerim."

"Bu acıyla yaşayamıyorum ben, Rüya," diye yakarırken gözlerimi acıyla yumdum.

"Biliyorum... Özür dilerim."

"Artık olmaz," dediğinde yüzümde acı dolu bir tebessüm belirdi.

"Biliyorum."

"Duymak istediğin şeyi söyleyemem artık. Söylersem bırakamam. Bırakamazsam... Olmaz..."

"Biliyorum," dedim son kez hıçkırıklarım arasında. Beni sevdiğini bir daha asla söylemeyecekti. Yine de usulca başımı kaldırıp gözlerine bakarken çektiğim acıya inat gülümsedim.

"Bazen böyle olması gerekir. Bazı aşkların ne başı olur ne de sonu... Biz de böyle olalım. Başımız olmasın, sonumuz olmasın, kimse bilmesin. Sen söyleme, ama ben bir kere de olsa söylemek istiyorum. Vazgeçmem için söylemem lazım." Aklımdakileri söylerken gözlerindeki acıyı kalbimde hissettim. Onu sevmeyi ömrümün sonuna kadar bırakamayacaktım; ama Savaş'ın yokluğu üzerine artık biz diye bir şeyin olması imkânsızdı.

"Seni seviyorum, serserim... Hep sevdim, hep de..." deyip sustum. Daha fazla dayanamayacaktı. Daha fazla dayanamayacaktım. Sadece son bir şey kalmıştı.

"Ege?" derken yumduğu gözleri gözlerime yavaşça açıldı. Bakışları aşkla acıyı bir arada tutarken bencilce olsa da bir idam mahkûmu gibi diledim son arzumu.

"Son kez... Sadece bir kere sarılabilir miyim?" dediğimde beklemedi. Bekletmedi. Belki de son olduğu için düşünmeye bile kalkışmadı. İkimiz de biliyorduk ki düşünürsek yapamazdık. Yanlıştı artık, günahtı. En azından bu kadarını hak ediyorduk ama. Bu sondu. Bu vedaydı.

Boynuna doladığım kollarım, belime doladığı kollarına bundan sonra hep hasretti. Boynuma gömdüğü başıyla kokumu içine çekerken aynı şekilde ben de içime çektim kokusunu. Sanki ne kadar çok içime çekersem unutması o kadar zor olacakmış gibi... Yavaşça kollarımı çözüp ondan uzaklaştığımda son kez aşkla baktı gözlerime. Bakışlarıyla söyledi duymak istediğim ne varsa... Bu kadarı da yetti bana...

"Hoşça kal," deyip arkamı döndüm. Cevap vermedi, beklemedim de zaten. Birkaç adımla çıkışa ilerlerken son anda kulağıma doldu sesi.

"Fransa'ya gitme. Başka bir yere de gitme."

Dönmedim ondan tarafa, ama yine de yüzümde doğan gülümsemeyi saklayamadım. Biz olamasak da yine yan yana olalım istiyordu. Ondan uzağa gitmek mi daha büyük

işkenceydi yoksa onun yanında olup ona bu kadar uzak olmak mı, bilmiyordum. Her türlü acı çekeceksem en azından ona yakın olarak acı çekmeyi tercih ederdim ama... Öyle de yaptım, gitmedim başka bir yere. Hep ona yakın; ama imkânsız oldum. Baktığı her an beni gördü gözleri, daha fazlası olmayacağını ikimiz de biliyorken.

Aylar geçti sonra... Acılar bitmese de üzerleri örtülmeye başlanmıştı. Hiçbirimiz sınava girmediğimiz için üniversiteye başlama olayını da bir sene sonraya ertelemiştik. Her birimiz yaşadığımız kayıpla kendimizce baş etmeye çalışırken gitgide uzaklaşmıştık birbirimizden. Ailelerimiz de hem bu sene okula gitmediğimizi hem de birbirimizden uzaklaşarak dağıldığımızı görünce sonunda bizi Amerika'ya göndermeye karar vermişti.

Her birimiz başka şehirlerde ya da ülkelerde olduğumuz için oraya birlikte gitmemiştik. Aylar sonra ilk kez yeni ülkemizde yeni okulumuzda buluşacaktık. Okul dediğim de sözde bir yıl dil eğitimi alacağımız, ama aslında kendimizi yeniden bulacağımız yerdi. Aylardır kimseyi görmüyordum, kimseden haber almamıştım. Şimdi ne ile karşılaşacağımı bilmemenin telaşı da vardı üzerimde, ama arabadan dışarı adımımı atar atmaz tüm yaz üzerinde çalıştığım maskelere bürünmem fazlasıyla kolay olmuştu.

Taş zeminde ses bırakan topuklu ayakkabılarımla Amerikalı öğrencilerin aç bakışları arasında koridorda ilerlerken yüzümde alaylı bir tebessüm hâkimdi. Alacağımız dersleri seçmek için bizimkilerle buluşacağım odaya ilerlerken yaşadığım heyecan kimse tarafından fark edilmiyordu. Kapıyı iki kere tıklatıp içeri adım attığımda önce, "Oha!" diyen Güney takıldı bakışlarıma.

O şaşkın bakışlarla beni süzerken aynı şaşkın ses tonuyla, "Yok artık!" diyen Rüzgar'a, ağzı beş karış açık kalan Cemre, "Sen kimsin? Rüya'ya ne yaptın?" diye cırlayarak eşlik etti. O sıra gözlerime alaycı bakışlarla bakan Ege şaş-

kınlığını oldukça iyi gizlese de onun da en az diğerleri kadar şok olduğunu biliyordum.

Kırmızı mini elbisem salınırken onlara doğru ilerleyip yanlarındaki sandalyeye yavaşça oturduktan sonra şaşkın hâllerine ukala bir tavırla gülümsedim. Uzayan sarı dalgalı saçlarımı omzumun üzerinden geriye zarifçe atarken, "Ee, nerede kalmıştık?" diye sorduğumda bana hâlâ ağızları beş karış açık bakan yüzlerine tebessüm ettim.

Şaşırmaları doğaldı; çünkü karşılarında duran tanıdıkları Rüya değil, Burcu Haznedar Derin'in kızı Rüya Derin'di artık. Hâli, tavrı, verdiği kiloları, yüzündeki ukala gülümsemesi, küçümseyici bakışları ve cüretkâr kıyafetleriyle Rüya Derin vardı bundan sonra. Annesinin yıllarca istediği kılığa bürünen, bundan sonraki hayatında yalnızca soyadıyla insanların hayranlığını kazanacak olan, kimseye güvenmeyecek olan ve gerçek anlamda kimsenin sevmeyeceği Rüya Derin'dim artık.

Tüm yaz uykularımda bile düşünüp bulduğum tek çare buydu. Rüya olarak kalmaya devam edersem bu hayatı yaşayamazdım. Hem onun yanında hem onsuz olmaya daha fazla dayanamazdım. Ne annem denen kadın için ne de etrafımdakilerin sahte sevgilerini kazanmak için değişmiştim ben. Sadece onun için gelmiştim bu hâle. Yanında kalmamı istiyorsa yanında kalacaktım; ama zavallı Rüya'nın onun yanında kalmaya gücü yetmezdi. Güçlü olmam gerektiği için bu hâldeydim. Beni böyle sevmeyeceklerini bildiğim için böyleydim; çünkü kimsenin beni sevmesini istemiyordum artık. Beni seven ya acı çekiyordu ya da bana acı veriyordu. Artık buydum. Sürtük Rüya olarak insanların nefretini kazanacağımı bilmek bile korkutmuyordu beni. Madem onunla olamıyordum, başkası zaten mühim değildi. Kimse sevmese bile bir zamanlar onun beni sevdiğini bilmek yeterdi.

Bundan sonra ne Savaş'ı unutabilirdim ne de Ege'yle olabilirdim. O an anlamıştım aslında, Savaş'a yaptığım kötülüğün cezasını nasıl çekeceğimi... Ben Ege'ye hiçbir zaman kavuşamayacağımı bilerek onu sevmeye devam ettikçe çekecektim cezamı...

Bu imkânsız aşk olacaktı benim cezam...

"İşte bu da benim hikâyem, Zeynep. Onu nasıl sevdiğimin, neden onunla olamayacağımın hikâyesi... Bu hâle nasıl geldiğimin hikâyesi... O günden beri maskelerin ardında yaşıyorum ben. Sürtük Rüya oldum, bencil Rüya oldum, acımasız Rüya oldum; ama zavallı Rüya olmadım bir daha. Ege de sanki anlamıştı beni, bu hâlimi hiç yadırgamadı. Sanki aramızda hiçbir şey geçmemiş gibi birbirine gıcık olan iki arkadaş gibi göründük her zaman. Ne bizimkiler bildi bizi ne de bir başkası... O babasının izinden gidip her geceyi başka bir kızla geçiren bir çapkına dönüştü, ben de kendinden başkasını düşünmeyen bir egoiste evrildim... Birbirimizi böyle ittik biz, bir daha da asla dönmedik maziye..."

Zeynep ağlamaktan kıpkırmızı olan deniz gözleriyle bana bakarken yıllar sonra kendimi ilk kez hafiflemiş hissediyordum. Anlatmak her şeyi yeniden yaşamaktı belki, ama yine de iyi gelmişti.

"Biz kolay hayatlar yaşamadık, Zeynep. Her birimizin kendince dertleri vardı. Ege ve ben, Savaş'ın acısı bir yana, çocukluğumuzdan beri aile nedir bilmeden büyüdük. Benimkileri zaten duydun, Ege de annesi başkasıyla evlenip kendine yeni bir hayat kurduğundan beri annesiz kaldı. Babası desen zaten hiç büyümeyen çapkın bir adam, baba gibi değil de daha çok arkadaş gibidir. İkimiz de o zamanlar yaşayamadığımız çocukluğumuzu bulmuştuk birbirimizde;

ama olmadı işte... Rüzgar'ın hikâyesini zaten biliyorsun, o da küçük bir çocukken annesiz kaldı. Bizimkilerin aksine onun babası mükemmel bir adamdır; ama yine de çektiği acı Rüzgar'ı sevgiye inanmayan birine dönüştürdü. Aslına bakarsan aile yönünden en şanslımız Güney... Onun annesi de babası da bize bile bir aile olacak kadar mükemmel insanlar; ama o da darbeyi başkasından yedi. Ela'ya neden öyle davrandığını anlamamıştın ya, aslında sebebi yaşadığı ihanet, Zeynep... Üniversitenin ilk yılında sevdiği bir kız vardı. Güney'i zaten biliyorsun, o zamanlar bile böyle aile babası gibi bir adamdı. O kıza evlenme teklifi etmeyi düşünürken kız bir başkasıyla aldattı onu. O da oradan yedi işte darbeyi. Bu yüzden belki de gördüklerine inandı o an için. Bunca zaman sonra yeniden sevmişken yine ihanete uğradığını sanıp yıkıldı... İhanet de onun yarası..."

Zeynep bir süre duyduklarını sindirmeye çalışırken, "Peki, Cemre... O şimdi nerede?" diye sorduğunda bakışlarındaki endişeli merakı görüyordum. Aslında bir an için gaza gelip anlattıklarıma şimdi pişman olmuştum, kafası karışmıştı. Cemre'yi bilmesi boş yere canını sıkmaktan başka bir işe yaramazdı; çünkü onun hikâyesini öğrenirse biliyordum ki daha fazlasını merak etmeden duramazdı.

"Biz bir sene sonra Türkiye'ye döndük, Cemre'yse orada kalmak istedi. Hâlâ orada okuyor," diye alelacele cevap verdim. Sesimdeki gerginliği anlamış gibi kaşlarını çatsa da konuyu kapatma çabama anlayış gösterdi. Bir süre daha sessizlikle oturmaya devam ederken asıl merak ettiğini sorunca bakışlarımı yüzüne çevirip hafifçe gülümsedim.

"Peki onu hâlâ seviyor musun?"

Söyleyeceklerimi toparlamak istercesine bakışlarımı etrafta gezdirdiğim sırada kaderin bana bir oyunu gibi tam o an okul binasından çıkan ikiliye takıldı gözlerim. Ege güneş ışıklarını bile kıskandıran bir gülümsemeyle yanındaki kızı dinliyordu.

Yanındaki kız, Bade... Bir aydır hayatımızda olan Bade... Ege'nin babasının ortağının biricik kızı; adı gibi şarap duruluğunda bir güzelliği olan ve tanıştığı herkesi etkisi altına alan Bade... Ege'nin onun adını ağzına aldığı ilk gün geldi aklıma...

"Abi, babam tutturdu, 'Şu kızla arayı iyi tut, bak yarın öbür gün bu işi ikiniz yürüteceksiniz. Belli mi olur, bakarsın âşık falan olursun,' diye... Kızı daha görmedim bile! Şu süs bebeklerinden biri belli ki... Ne işim olur benim onunla..."

Rüzgar'la konuştuğu sırada söylediği bu sözleri tesadüfen duyunca kalbimin sıkıştığını hissetmiştim. O an sesindeki isteksizlik kalbime iyi gelse de sonrası hiç de öyle olmamıştı. Ege, babasının zoruyla yemeğe çıktığı Bade'yle gerçekten iyi anlaşmıştı. Onun yanında gülüyordu, onunla konuşuyordu. Onu hayatımıza sokmuştu. Onu diğerlerinden farklı gördüğü öyle belliydi ki...

Hissediyordum, bu sefer farklıydı. İlk kez bir kızı böylesine hayatına almıştı. Onunla vakit geçirmekten keyif aldığı belliydi. Belki de bu sondu, bu kıza âşık olacaktı belki de. Hatta evlenecekti onunla... Benim için ne değişecekti bilmiyordum; ama buzlar kraliçesi Rüya Derin bile olsam kaldıramazdım bunu. Benimle olmayacağını bilsem de başkasını seven kalbine dayanamaz, ölürdüm.

Bade Seyhan... Güzeldi, iyi kalpliydi, her anlamda mükemmeldi. Öyle ki ben bile nefret edemiyordum ondan. Birçok şeydi Bade; ama en önemlisi, Ege'den hoşlanan biriydi... Bunu onu gördüğüm ilk an anlamıştım. Hisleri başlarda arkadaşçaydı belki; ama şimdi hoşlanıyordu. Böyle giderse de âşık olacaktı bir gün. *Ege'ye âşık olmamak mümkün müydü zaten?*

Kim bilir, belki de böyle olması gerekiyordu. En azından birimizin mutluluğu yakalaması gerekiyordu sonunda. Bu ben olamayacağıma göre en azından o mutlu olmalıydı belki de...

Bir an sonra birlikte çıkışa ilerleyen ikiliden gözlerimi alıp benim baktığım yere üzülerek bakan, sonrasında da bana dönen Zeynep'e çevirdim bakışlarımı. O da anlamıştı. *Anlamamak mümkün değildi ki...*

"Ben onu sevmekten başka bir şey bilmiyorum ki, Zeynep. Hep sevdim, hep seveceğim... Sevmeyi onunla öğrendim ben. Bir gün kendimi unutsam bile onu sevmeyi unutamam. İnan çok denedim, ama olmuyor... Belki de bizim bir başlangıcımız olmadığı için sonumuz yok. Ege günün birinde bir başkasını sever, ben yine onu severim... Ege gider, ben burada onu sevmeye devam ederim... Benim sevgim o beni sevdiği için başlamadı çünkü, o yok diye de bitmeyecek hiçbir zaman... Eski Rüya'dan bana kalan tek şey bu... Hem bir Rüya Derin atasözü ne der, bilir misin..."

Sözlerim karşısında gözleri dolduğu hâlde sorduğum soruya karşın bakışları merakla parladı. Bir kere daha çoktan gözden kaybolan ikilinin ardından baktıktan sonra hafifçe omzumu silkerek mırıldandım.

"Aşk, topuklu ayakkabı giymeye benzer. Canını yaksa da öylesine tutkunsundur ki ona, bir türlü vazgeçemezsin."

Yirmi Yedinci Bölüm

Kelebek

Zeynep

Beklemiyordum...

Duyduklarımdan sonra söyleyebileceğim tek kelime bu olurdu sanırım. Bu kadarını kesinlikle beklemiyordum. Böyle bir aşkı, böyle bir acıyı beklemiyordum. Hele böylesine âşık bir Rüya'yı...

Küçüklüğümden beri kendimle en çok gurur duyduğum özelliğimdi önyargılı olmayışım. Bu mesleği seçerken bile hep bu özelliğimle hareket etmeyi kendime yol seçmiştim. Daha okula geldiğimiz ilk gün bize anlattıkları masumiyet karinesi görüşüyle düşünmenin doğru olduğuna inanmıştım hep.

Suçu ispatlanıncaya kadar herkes masumdur.

Masumiyet karinesi, hukuktaki önyargının bir görünümüydü aslında. Gerçek hayattaki anlamıysa önyargının en saf hâliydi. Her şeyin su gibi berrak olduğu zamanlarda bile insanlar hakkında kesin hükümler vermemek gerektiğine inanırdım ben, bu özelliğimle de hep gurur duyardım. Ta ki şu ana, gerçek Rüya'yla tanışana kadar...

Bazı insanlardan nefret ederdik; çünkü onları gerçekten tanımazdık. Bazen de karşımızdaki insanı tanıyamamamı-

zın sebebi, başta ondan nefret etmemiz olurdu; çünkü o daha kolay gelirdi. Oysaki bir insanı tanımak, ondan nefret etmekten daha zordu aslında; çünkü tanımak emek isterdi, zaman isterdi. En çok da inanmaya hazır bir yürek isterdi...

Ben de kolay olanı seçtiğimi ne yazık ki bugün anlamıştım. Rüya'nın hayatıma girdiği gün ondan nefret etmeyi seçmiştim ve o gün haklı olduğumu düşünsem de şimdi geldiğimiz noktaya bakınca keşke demekten alamıyordum kendimi.

Keşke bunca zaman maskelerin ardında kendini kimsesizliğe sığdırmaya çalışan bu kızı daha önce bulmaya çalışsaydım Keşke öfkeme esir olmak yerine onun yaşadığı acıları daha önce görebilseydim. Keşke...

Saatlerdir akıttığı gözyaşlarından da anlamıştım ki onun da en çok buna ihtiyacı vardı, anlatmaya... Birine kendini açacak kadar güvenmeye, acısını gözyaşlarına katıp akıtmaya..

Çünkü bilir misiniz, en çok ağlayarak anlattıklarımız bizi hafifletir; çünkü her acı bir damla gözyaşına karışır ve gider... Her gözyaşı bir hesaplaşmadır aslında, yüklendiğimiz her acıya son veren bir hesaplaşma...

Karşımda oturmuş, kimselerin kolay kolay kaldıramayacağı kadar yükü tek başına kaldırmaya çalışan, üstelik bununla da yaşamaya çalışan kız, sandığımın aksine ne kadar da önyargılı davrandığımı sadece varlığıyla bile suratıma tokat gibi çarpmıştı bugün. Bu öyle bir tokattı ki canımı yakmamıştı ama feleğimi şaşırtmıştı işte...

"Peki ya mutluluk? Onunla olmanın bu kadar imkânsız olduğunu düşünüyorsan neden başkasıyla mutlu olmayı denemiyorsun? Belki de çektiğin bunca acıdan sonra ihtiyacın olan şey biraz olsun mutlu olmaktır Rüya?" diye sorduğumda verdiği cevap elimi kolumu bağlamaya ve ona bir kere daha saygı duymama yetmişti.

"Onunla gelen acıyı başkasıyla gelen mutluluğa tercih edeli çok zaman oldu, Zeynep. Yapamam, inan ki yapamıyorum... Sanki onu sevmeyi bıraksam her zerrem etrafa saçılacakmış gibi, yok olacakmışım gibi hissediyorum. Onun uğruna çektiğim acı bile öylesine yerleşmiş ki yüreğime, başkasından gelecek bir damla aşka bile yer yok kalbimde."

"Peki ya günün birinde başkasını severse?"

Aklımdan geçirdiğimi sandığım soruyu sesli dile getirdiğimi sonradan fark ettim, dilimi ısırıp özür dileyen bakışlarla yüzüne bakarken yine buruk bir bakışla verdi cevabını.

"İşte o zaman giderim... Daha önce gitmediğim gibi giderim. Dayanamayacağım tek şey, gözlerimin önünde bir başkasını sevmesi olur. Bununla baş edemem," derken bu ihtimalin düşüncesi bile sesini titretmeye ve gözlerini hüzün bulutlarıyla ıslatmaya yetmişti. *Bu nasıl bir aşktı böyle! Elden ne gelirdi bu aşk için? İmkânsız saydıkları kadar çözümsüz müydü gerçekten? Ayrılığa sebep ölümken ve ortada asla geri gelmeyecek yaralı bir dostun hayaleti varken, vuslat mümkün müydü?*

Karşımda tüm maskelerinden sıyrılıp bana kalbini ve en büyük acısını açan, bugünden sonra dostum değil de kardeşim saydığım kıza çevirdim umut yüklü bakışlarımı. Her şeye rağmen hâlâ gülümseyen yüzüne bakıp aynı gülümsemeyle sımsıkı sarıldığımda inşallah dedim içimden. Yollarını ayıran şey bir felaket de olsa bir mucize diledim onlar için. Hâlâ kalpleri birbirleri için atan iki kimsesiz çocuktu aslında onlar. İstedim ki bir mucize onları bir araya getirsin. İstedim ki yalnız kaldıkları her anı unutacak kadar her şey olsunlar birbirlerine... Belki bir gün, kim bilir...

Rüya geçmişle hesaplaşmanın verdiği yorgunlukla biraz yalnız kalmak istediğini söyledi, buna ihtiyacı olduğunu düşünüp hak verdim ona. O okul bahçesinden çıkışa yürürken ben de oturduğum yerden kalkmak istesem de kendimde o gücü bulamadım, ağlamaktan kızaran gözle-

rimi elimin tersiyle ovuşturup biraz daha yaslandım ağaca. İnsanların beni eskisi kadar göz hapsine almadıklarını fark etmem biraz daha rahat nefes almamı sağlamıştı. Neyse ki bu okulda her yeni gün haber değeri yüksek bir başka olay oluyordu da sonunda benimle uğraşmayı bırakmışlardı...

Ders arası olmasından dolayı fazlaca kalabalıklaşan bahçeyi izlemeye devam ederken bakışlarım gördüğü ilk andan beri büyüsünden çıkamadığı toprak rengine takıldığında gülümsedim. Bana doğru gelen adamın yüzündeki gülümseme o bana yaklaştıkça solup yerini çatılmaya başlayan kaşlara bırakırken sadece kalbime kulak verip ona elimi uzattım. Rüzgar ne olduğunu anlamak istercesine endişeli bakışlarla yanıma oturdu, kimseyi umursamadan sıkıca boynuna sarılınca bir süredir ruhumu saran kasvet toz bulutu gibi dağılmıştı bir anda. Âşık olduğum kokuyu son nefesim gibi içime çekerken hiç kimse umurumda değildi. Şu an istediğim tek şey, Rüzgar'ın en yakınında olmaktı...

Aşkın imkânsızlığını duymak kalbime iyi gelmemişti. O an anlamıştım kollarını kendime müebbet mutluluk bildiğim bu adam olmadan nefes almamın bile anlamı olmayacağını... Onsuz yaşamanın kalpsiz yaşamak kadar değersiz olacağını...

"Zeynep, ne oldu?" diye endişeyle sordu, yüzümü görmek istercesine kendini benden uzaklaştırmaya kalkışırken daha çok sindim göğsüne. Başım boynuna gömülüyken her kelimemde boynuna değen dudaklarımla fısıldadım hırçın bir sesle.

"Uzaklaşma benden, Rüzgar!"

Ona sarılmaktaki ısrarım mı yoksa boynuna değen nefesim miydi sebep, bilmiyordum; ama sanki bedenindeki tüm kaslar buradayım dercesine gerilip belirginleşmişti. Birkaç saniye daha ne olduğunu anlamaya çalışırcasına elleri belimde sakince dururken, "Herkesin içinde beni hiç bırak-

mayacakmış gibi sarılamazsın bana öyle," derken bu ruh hâliyle beni şaşkına çevirdi.

"Neden ki?" diye hafif kırgınlıkla sordum, sonra duyduklarım yine ona kırılmaya kalkıştığım için kendimden utanmama ve ona bir kere daha âşık olmama sebep oldu.

"Çünkü bir türlü anlamıyorsun... Bana parmağının ucuyla bile dokunsan tüm bedenimin ateşlere düştüğünü anlamıyorsun... Nefesini bu kadar yakınımda hissetmenin beni ne kadar zorladığını, o anda istediğim tek şeyin kimseyi umursamadan nefesin kesilene kadar seni öpmek olduğunu anlamıyorsun baş belası," dedi. Tam kulağımın altına dudaklarıyla tüy kadar hafif bir dokunuş bırakırken olduğum yerde jöle kıvamına gelmek üzereydim. Dalıp gittiğim gözlerinde hâlâ söylediklerinin yoğun etkisinden sıyrılmaya çalışıyordum, bir an için boynumdan bir şeyin geçtiğini hissedip şaşkınlıkla irkildim. Bakışlarımı beyaz tişörtümün açıkta kalan kısmına çevirdiğimde zincirin ucunda bana göz kırpan kelebeğe şaşkınlıkla bakakaldım. Parmak uçlarım bir koza misali kelebeği sararken, "Bu ne?" diye gülümseyerek sordum, yaşadığım heyecan sesime bile yansımıştı. Bu ondan gelen ikinci hediyeydi; ama hediyeden ziyade onlara yüklediği anlamlardı beni asıl mutlu eden.

Geleceğimiz dediği kar küresinden sonra şimdi de gümüş zincirin ucunda sallanan bir kelebek vardı karşımda. Hafifçe yukarı kaldırıp daha dikkatli bakarken gülümsememe engel olamadım. Ana hatları güneşin altında ışıldayan taşlarla bezeli, içinde her rengi barındırsa da en belirgininin mavi olduğu mükemmel bir kolyeydi. Daha dikkatli baktıkça da keşfettiğim her bir ayrıntı gözlerimin daha fazla ışıldamasına sebep oluyordu sanki. Kelebeğin her iki kanadının ucunda yer alan italik R ve Z harfleri bu büyüleyici mavi kelebek sayesinde kavuşuyordu birbirlerine...

Tıpkı bizim gibi...

Sıradan bir kelebek kolyesi değildi bu, her detayı özel olarak işlenmişti. Daha elime aldığım an bu kadar pahalı bir hediyeyi kabul etmemem gerektiğini düşünerek bakışlarımı yüzüne çevirmiştim ki söylediği her bir kelimeyle içine düştüğüm aşkın beni koşulsuz bir teslimiyete sürüklediğini o an bir kez daha anladım.

"Nasıl ki kelebekler bir güne bir ömür sığdırıyor, işte sen de öyle geldin bana... Her günüm, bir ömür yaşayamayacağımı sandığım mutlulukla doldu. Aşka inanmazken bir bakışınla kalbim tekledi. Tek bir gülüşünle rengârenk kelebekler uçuştu dünyamda. Seninle tek bir günü, sensiz bin ömre değişemem ben artık... Hayatıma getirdiğin rengârenk kelebekler için ben de sana aşkımı taşıyan kelebeği getirdim, Zeynep'im."

Mutluluk gözyaşlarıyla ıslanan bakışlarım kolye ucuna yeniden takılırken yaşadığım farkındalıkla dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına engel olamadım. Her biri nokta kadar onlarca rengârenk kelebek sığdırılmıştı mavi kelebeğin üzerine. Benim detay sandığım her renk aslında bambaşka bir kelebekti. Hepsi R ve Z harflerini kavuşturmak için bir araya gelmişti sanki. Bu inanılmazdı. Bunun anlamı tarif edemeyeceğim kadar özeldi. Maddi değeri ne olursa olsun umurumda değildi artık. Bu kelebeğin asıl değeri, bizim aşkımızı taşımasıydı. Rüzgar'ın aşkıyla benim için çizdiği bu kolye son nefesimde bile boynumdan asla çıkmayacaktı.

"Kalbin kalbime eş oldukça bu kelebek bizimle olsun. Beni sevdiğin müddetçe bu kolyeyi boynundan asla çıkarma," dediğinde gülümseyerek başımı salladım. "Ömrümün sonuna kadar asla çıkarmayacağım," diye cevap verirken beni kendine çekip saçlarımın üzerine aşk dolu bir öpücük kondurdu.

"Beni bu kadar çok mu seviyorsun gerçekten?"

Başımı yasladığım omzunda mırıldandığım sorunun üzerine bir elini çenemin altına getirdi ve yüzlerimizi birbirine yaklaştırıp fısıldadı.

"Ben seni bu kadar çok sevmek için bu zamana kadar kimseyi sevmemişim. Bu kalbin senden öncesi olmadığı gibi senden sonrası da olmayacak. İster kır ister sev, sana kalmış. Bu kalp de bu adam da sadece senin." Dakikalar önce kalbime üşüşen geçmişin hayaletlerini ve tüm korkularımı kapı dışarı edip boşta duran elimi ensesine getirerek sanki mümkünmüş gibi daha fazla çektim onu kendime.

"Sadece benimsin!"

"Sadece seninim!" diye karşılık verirken alnımı göğsüne yaslayıp fısıldadım.

"Başkasını sevme, Rüzgar. Sadece beni sev! Bir gün olur da yollarımız ayrılsa bile yine beni sev, olur mu? Çünkü ben hep seni seveceğim. Sen olmasan da seni sevmeye devam edeceğim," dediğimde daha sıkı sardı kollarını bedenime.

"Ben hep bu kadar yakınında olacağım, Zeynep'im. Ne ben gideceğim ne de senin gitmene izin vereceğim; çünkü bizim için başka bir ihtimal yok artık..."

Önce Rüya'yla ardından da Rüzgar'la geçen vaktim bugünlük dersleri kırmama sebep olsa da ufacık bir pişmanlık bile duymuyordum; çünkü bugün her anlamda hayatımda iyi ki diyerek hatırlayacağım bir gün olmuştu ve her insan gibi bu kadarına hakkım olduğunu düşünüyordum. Tabii bugünün kafede çalışmadığım günlerden biri olması da ayrıca güzel olmuştu, bu sayede Rüzgar'la birlikte okuldan ayrılabilmiştik. Rüya'yla konuştuklarımız bende gezip tozacak hâl bırakmadığından doğrudan eve geçmek istememe Rüzgar ses çıkarmadı. Bizim sokağa geldiğimizde düşen

suratını görmemle kıkırdamama engel olamadım. Bu adam aşktı, başıma gelen en güzel şeydi.

Ben de ondan ayrılmak istemediğim için sokağın boş olduğunu görüp bakışlarımı yeniden yüzü asılan sevgilime çevirdikten sonra, "Benimle eve gelmek ister misin?" diye sordum. Sanki gecenin en karanlık anında doğan güneş misali yüzü aydınlandı bir anda.

"Kızlar yok mu?"

"Yoklar... Zaten biliyorsun, Ela evde olsa seni içeri almazdı. Malum, kıt beyinli arkadaşın yüzünden erkek cinsiyetini komple düşman belledi kız." Daha cümlem bitmeden arabadan inmiş, beni dışarıda beklemeye başlamıştı bile. *Deli...*

Birlikte yanlış anlaşılmalara mahal vermeyecek şekilde aramızdan iki kamyon geçecek mesafe bırakarak apartmana yürümeye başladık. Apartmana geldiğimizde de etrafta kimseleri görmeyince rahatlayıp Rüzgar'ı çekiştirmemle içeri girdik. *Şimdi kimsenin ağzına olur olmadık laf vermek istemezdim elbette...*

Rüzgar salona geçerken ben de banyoya girip hızlıca elimi yüzümü yıkadım. Salona geldiğimde telefonda babasıyla konuştuğunu fark ettim ve sessiz kalıp kapı pervazına yaslanarak onu beklemeye başladım. Onu tanıdığımdan beri dikkatimi en çok çeken şeylerden biri de bu olmuştu. Öyle ağız dolusu bir baba deyişi vardı ki kalbinde nasıl büyük bir sevgi taşıdığını anlayabiliyordum. Çok değer veriyordu babasına. Şimdi de yine yüzünde ışıldayan gülümsemesiyle babasıyla konuşan sevgilime bakarken bir defasında söyledikleri geldi aklıma.

"O benim için sadece baba değil, aile demek aslında. Koşulsuz güven ne ise babam da benim için o. Bir anneye ihtiyaç duymuyorsam onun sayesinde. O da olmasa ne dayanabilirdim ne de yaşayabilirdim bunca acıyla."

Ben yine düşüncelere dalıp gitmişken bir süre sonra, "Görüşürüz baba," deyip telefonu kapattı, beni görüp gülümsedi

arkasına dönünce. Yavaş adımlarla yanıma geldikten sonra, "Babam döndü dün akşam. Çok selamı var sana da. 'Yine bir pazar yemeğe getir Zeynep'i, dedi," deyip elini belime attı. Bakışlarını gözlerime çevirirken ilk kez içimden gelmemesine rağmen gülümsemeye zorladım kendimi.

Geçen pazar evlerine davet edildiğim öğle yemeğinde gerçek anlamda tanışmıştık babasıyla. Son derece kibar, asil ve her şeyiyle mükemmel görünen bir adamdı. Bana karşı da son derece nazik davranmıştı o gün; ama bir şey vardı içime sinmeyen... Onu gördüğüm ilk gün de olduğu gibi yine bakışlarında hoşuma gitmeyen bir şey vardı ve bu his beni sebepsizce rahatsız ediyordu.

Yine abuk sabuk düşüncelere daldığımı fark edip konuyu değiştirmek istercesine, "Karnım acıktı benim," dediğimde yüzünün aldığı hâl son derece komikti.

"Yemek konusundaki üstün meziyetlerimi mısır patlatırken görmüş olman lazım," deyince haliyle sırıtmama engel olamadım. Kaşlarımı havalandırarak, "Elime kaldın yani," dedim bilmiş bilmiş. Elleriyle belimi sararken, "Bir ömür inşallah!" demesiyle kahkaha atarak onu mutfağa doğru çekiştirdim. *Bu adamı sevmek ne güzeldi...*

Gülümsemelerimiz aşk dolu bakışlarımıza ve eğlenceli sohbetimiz tencerede fokurdayan suyun sesine karışırken zamanın nasıl geçtiğini bile anlamamıştık. Fazla aç olduğumuz için de oyalanmayıp bol soslu bir makarna hazırlamış, yarım saat içinde dolu tabaklarımızla masaya geçmiştik. Tabağındaki makarnayı sanki dünyanın en lezzetli yemeğiymiş gibi yiyen adam dalgın bakışlarımın ev sahibi olurken bir anda aklıma gelenlerle gülümsememe engel olamadım. Rüzgar da bu hâlimi fark edince çatalı kenara bırakıp tatlı bir merakla baktı yüzüme.

"Ne oldu?"

"Hiç... Hayatımın, daha doğrusu hayatımızın geldiği yeri düşünüyorum. Senin bildiklerinden de öncesi... Okulun

ilk zamanları köşe bucak kaçıyorduk senden Gülce ve Mert ile," diye anlatırken tatlı tebessümü yüzüne yayıldı ve elini çenesinin altına yaslayıp ilgiyle dinlemeye devam etti beni.

"Rüya'yla aramızda geçen olaylardan sonra Mert sizi anlatmıştı bize... Ama görsen, o zamanlar bizim için âdeta bir mafya çetesiydiniz hani... Hele sen... Hayatımı altüst edeceğini düşünüyordum. Aslında yanıldığım da söylenemez, hayatımı altüst ettin gerçekten de. Sadece... Meğer hayatımın altı, üstünden daha güzelmiş..."

Masada duran elimi tutup üzerine sıcacık bir öpücük bıraktı. Duygu dolu bakışları içimin titremesine sebep olurken, "Bazen ne düşünüyorum biliyor musun? Ya ben o spor salonuna gelmeseydim? Ya sen orada olmasaydın? Sence gerçekten de yine kesişir miydi yollarımız?" diye buruk bir tavırla sordum. Elimi sanki kaçıp gidecekmişim gibi sıkıca kavrayıp aşk kokan sözleriyle verdi cevabını.

"Bunu sana daha önce de söylemiştim; ama madem düşünüyorsun, bir kere daha söyleyeyim o zaman... O gün orada karşılaşmasaydık bile sen yine bana gelecektin ve ben senin mavilerini gördüğüm ilk an yine sana âşık olacaktım. Belki sadece okul bahçesinde çimlerde oturup etrafa gülümserken görecektim seni, belki de koridorda yanımdan geçerken kokunu duyacaktım. Ya da gülüşün çalınacaktı ruhuma... Belki biz aynı okulda bile olmayacaktık; ama ben yine gelecektim sana. Sen de... Sen de bilmeden beni bekleyecektin. Yetecekti, Zeynep. Tek bir an yetecekti bize; çünkü seni sevmek benim kaderim. Ben sana âşık olmak için gelmişim bu hayata. Tek keşkem, bunun daha önce olmaması. Keşke daha önce görseydim seni de çok daha önce âşık olsaydım," dedi ve muzipçe göz kırparak devam etti. "Oldu mu?"

Onca söz üzerine yaşadığım duygusallık sonunda sorduğu soruyla bir anda dağılırken, "Oldu. Hem de çok güzel oldu," deyip gülümseyerek yanağına bir öpücük kondurdum. Sonrasında da başımı iki yana sallayarak kıkırdadım.

"İşte anlatmak istediğim şey tam da bu. Köşe bucak kaçtığım adamla oturmuş makarna yiyorum," dememe karşılık ağzına attığı lokmayla bana çapkınca göz kırpıp gülümsedi.

Yemeğimiz o andan sonra son derece keyifli geçse de bir an sonra davetsiz bir misafir misali aklıma düşen soruyla ağzımın tadının kaçtığını hissettim. Merak kediyi öldürür derlerdi ya, şu an ben de o vaziyetteydim. O yüzden de ne kadar kendimi tutmaya çalışsam da kurt bir kere içime düştüğünden dayanamayıp soruverdim aklımdan geçeni.

"Cemre kim Rüzgar?"

Albümlere baktığımız gün lise fotoğraflarında sıklıkla görsem de merak edip sormadığım kız nedense bugün Rüya'nın hikâyesini dinlerken daha bir kafamı kurcalar olmuştu. *Kimdi bu Cemre? Rüzgar'ın hayatındaki yeri Rüya gibi miydi? Yani bir kardeşten farksız mıydı? Yoksa daha fazlası mıydı? "Umutsuzca birini seviyor," demişti Rüya... Kimdi o umutsuzca âşık olduğu?*

Bakışlarımı bir an olsun üzerinden çekmediğim adam sorduğum soruyla bir an için kalakaldığında ölüp gittiğimi düşündüm. Rahat olmasını beklediğim bedenin gerildiğini fark etmek aynı oranda gerilmeme sebep olmuştu. "Cemre... Bizim eski arkadaşımız, liseden..." derken ne düşünmem gerektiğini bilemedim. *Bana asla yalan söylemeyeceğini biliyordum; ama neden bu kadar gerilmişti ki şimdi?*

"Arkadaşınız yani... Hepinizin... Peki şimdi nerede?"

"Amerika'da. Liseden sonra bir sene orada kalmıştık bizimkilerle, biliyorsun, daha önce bahsetmiştim sana... O bizimle dönmedi. Hem nereden geldi ki şimdi Cemre aklına?" diye sordu, meraklı bakışları yüzümü tararken gözlerini kaçıran bu sefer ben oldum. Rüya'dan duyduklarımı elbette ki ona söyleyecek değildim; ama bu durumdan da bir şekilde sıyrılmam gerekiyordu. Ne cevap vereceğimi düşünürken yerimde kıpırdandım, elimin bir anda masanın

üzerindeki kolaya çarpmasıyla Rüzgar'ın tişörtü sırılsıklam oldu. Aniden kalktığı için pantolonuna gelmese de tişörtü batmış, yapış yapış olmuştu bile.

"Ay! Çok özür dilerim, istemeden oldu!" diye abartıyla ağıt yakmaya başlamış, cevap vermekten kurtulduğum için de rahatlamıştım. Rüzgar üzerine yapışan tişörtü çekiştirirken aklıma gelen fikirle elini tuttum, "Gel gel, nasıl halledeceğimizi buldum ben," diyerek onu odama yönlendirdim.

Rüzgar odanın ortasında öylece dikilip dururken bir yandan da, "Güzelim, o dolaptan bana uygun bir şey çıkacağını hiç sanmıyorum," diye eğlenir bir ses tonuyla konuşuyordu. Tabii tüm eğlencesi, "Al bakalım," diyerek ona uzattığım erkek tişörtüyle uçup gittiğinde bu defa eğlenen taraf bendim. *Aklından geçenleri tahmin etmek zor değildi...*

"Zeynep, bu bir erkek tişörtü!"

Zeki sevgilim benim...

Ben, "Herhalde erkek tişörtü olacak, Rüzgar. Ne yani, sana en küçük badilerimden falan mı verecektim?" diye alayla söylenince bir adım atıp âdeta burnundan soluyarak burnumun dibine girdi. "Senin dolabında erkek tişörtünün ne işi var Zeynep?" diye öfkeyle kükremesine kahkaha atmamak için zor tuttum kendimi. Oyunu uzatıp onu kıskandırmak her ne kadar cazip görünse de bir an sonra içinde bulunduğumuz gerçekle yüzleştim ve elim ayağıma dolaştı.

Rüzgar buradaydı. Benim odamda!

"Şey... Biz Ela'yla almıştık bir keresinde, evde temizlik yaparken rahat rahat giyeriz diye..."

Ağzımın içinde mırıldandıklarım rahat bir nefes almasını sağlarken bakışlarını etrafta gayriihtiyari gezdirdi. Neyse ki oda derli topluydu da sağdan soldan utanacağım bir şey fırlamamıştı. Adımları çalışma masama yönelirken ben de peşinden gittim, bir an sonra duraksayıp yüzüme çevirdi bakışlarını.

"Odan... Aynı sen gibi... Rengârenk, ışık saçıyor ve her şeyden önemlisi gözlerimi kamaştırıyor."

Sözleri istemsizce gülümsememe sebep olmuştu. "O şu fazla ışıktan ve mumlardan olmasın?" diye işi şakaya vurduğumda başını iki yana sallayıp güldü. O, "Sahi, neden bu kadar çok mum var? Anladığım kadarıyla seviyorsun..." diye yorum yaparken bakışlarım her köşede yakılmak için hazır bekleyen mumlara takıldı.

"Evet, seviyorum, ama... Burada olmaları daha ziyade mecburiyet. Karanlık korkumu biliyorsun zaten. Ben küçüklüğümden beri karanlıkta tek başıma duramam. Öyle bir travmam yok, ama sebepsizce korkarım. O mumlar belki elektrikler kesilir diye... Karanlıkta uyuyamadığım için de şu abajur hep açık kalır zaten," diye mırıldandım. Bakışları önce baş ucumdaki abajura, ardından da yanı başındaki kar küresine takıldı; ama nedense bir şey söylemedi. Belki de karanlıktan bu denli korkmam şaşırtmıştı onu... *Of! Niye uzun uzun anlatmıştım ki zaten?*

Bir an sonra hâlini fark etmiş gibi üzerindeki ıslak tişörtü ensesinden çekip çıkardı. Karşımda beliren çıplak göğsüyle gözlerim şokla açılırken, "Ya manyak mısın, niye orta yerde soyunuyorsun? İnsan bir haber verir!" diye tüm çirkefliğimle çemkirip elimle yüzümü kapattım. Onun bu hâlime kahkaha atarak karşılık vermesi öfkelenmeme sebep olurken elimi huysuzca yüzümden çektim. "Ne gülüyorsun, çok mu komik! Hem sen-" diye bağırmaya devam ediyordum ki bakışlarıma takılan manzarayla bir anda kılçık misali kursağıma dizildi diyeceklerim.

"Senin... Dövmen mi vardı?"

Ses tonum saf bir merak ve hayranlık içeriyordu. Bu zamana kadar varlığından bile haberdar olmadığım görüntü karşımda bana sunulmuştu, tuhaf bir şekilde ona doğru çekildiğimi hissediyordum. Bedeninin kusursuzluğunu elbette

ki tahmin ediyordum; ama ilk kez gördüğüm dövmesi beni hazırlıksız yakalamıştı. Ense kökünden başlayıp sol omzunun üzerinden göğsüne yol alan dövme şaşkınlıkla büyüyen gözlerimi kırpmama bile izin vermiyordu. *Çok... Çok güzeldi...*

Bir adım daha yaklaşıp dokunmaya cesaret edemediğim dövmeyi bakışlarımla tanımaya çalıştım. Sadece bakışlarımla bile tüm bedeninin bir heykel misali sertleştiğini hissetmek kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissettirdi. Tamamı siyah olan dövmeyi hayranlıkla incelerken kalbinin tam üzerindeki hafif kızarıklık dikkatimi çektiğinde tüm ilgim o noktaya yöneldi birden. Daha dikkatli bakınca çevresi hafif kızaran yerde tıpkı bana verdiği kolye gibi R ve Z harflerini bağlayan bir kelebek dövmesi olduğunu fark ettim ve titreyen elimle hafifçe tenine dokunmaktan alamadım kendimi.

"Ama... Bu?"

Dövmenin üzerinde duran elimi kendi eliyle sardı, bakışlarım gözlerine sabırsızca kavuşurken dudaklarından dökülen her bir sözcükte yeniden var olduğumu hissettim.

"Senin boynundan asla çıkarmayacağın kelebeği ben de ömrümün sonuna kadar kalbimin üzerinde taşıyacağım, Zeynep'im. Neden bilmiyorum; ama yıllar önce bu dövmeyi yaptırırken kalbimin tam üzerindeki noktanın boş kalmasını istemiştim. Şimdi anlıyorum ki o zamanlar aşka inancım olmasa da bir gün kalbimin yerini bana hatırlatan biri olursa diye saklamışım orayı. Senin için... Sen boynunda taşıyacaksın aşkımızı, ben de kalbimin üzerinde."

Bu o kadar farklı ve o kadar anlamlıydı ki... Ne söyleyeceğimi bilemez hâldeydim. O küçük kelebek öyle bir şekilde işlenmişti ki tenine, ona bu kadar yakından bakmayan kimse varlığından haberdar olamazdı. Benim için olması bundandı; çünkü bundan sonra Rüzgar'a bu kadar yakın

olan tek kişi ben olacaktım. Ne yabancı gözler ne yabancı eller ulaşabilecekti artık sevdiğim adama...

Bakışlarımız bir orman yangını misali birbirlerinde yanıp kavrulurken zaman ilk defa böylesine durmuş gibiydi. Kalp atışlarını bu kadar fazla hissettiğim bir an olmamıştı daha önce. Belki de duyduğum kendi çırpınışlarımdı; ama fazlaydı, çok fazla...

İlk defa bir erkeğe bu kadar yakındım. İlk defa birine bu kadar açmıştım kendimi. Bundan sonra ne olacağını bilememenin korkusunu kalbimde taşırken sevdiğim adamın yüzümü avuçları arasına alarak fısıldadığı sözler o an tüm yanlışları doğru kılmaya ve tüm korkularımı yok etmeye yetmişti.

"Zeynep'im, benim güzel gözlü sevgilim... Sen böyle ürkek bakışlarla bakıyorsun ya gözlerime, ben o zaman utanıyorum kendimden. Kahroluyorum... Yanlış değil, seninle olan hiçbir şey yanlış olamaz. Bize gereken sadece zaman... İnan bana, başımı her gece saçlarının dağıldığı yastığa koyduğum günler gelecek. Giydiğin tüm erkek tişörtlerinin bana ait olduğu günler gelecek. Kokumu senden aldığım, kokunla bulandığım günler gelecek. Tek bir saniyesinin bile yanlış olmadığı günler gelecek. O zaman geldiğinde hiçbir şeyin seni kollarımdan uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim... Sen yine de şunu bil ki o an birbirimize ait olmayacağız biz; çünkü sen bu kar küresini başucunda sakladığından ve bu kolyeyi boynunda taşıdığın andan beri sadece benimsin. Bense gözlerine baktığım andan beri, sana anne diyen mavi gözlü kızımızın, tıpkı bana benzediği için daha çok sevdiğin oğlumuzun hayalini kurduğumdan beri sadece sana aitim." Mutluluk gözyaşlarıyla gülümseyip kollarımı boynuna doladım. Sımsıkı sarıldığında burnuma dolan kokusunda huzuru soludum yeniden.

Bana söylediği her bir sözle yeniden aşkı öğreten bu adam, hayatım boyunca başıma gelecek en güzel şeydi. Ona

sahip olduğum hâlde ne istediğimi sorsalar yine sadece onu isterdim. Başka bir şeyin önemi yoktu çünkü... Konuştukça sakinleşen bedenim her kelimesiyle daha da gevşerken kollarından destek alıp aşkla baktım gözlerine.

Ben, "Seni çok seviyorum, Rüzgar. Öyle seviyorum ki sevmek yalnızca seninle mümkünmüş gibi..." derken aşk dolu bakışlarını gözlerime mühürledi. "Şimdi üzerimi giyinmem için biraz uzaklaşsan iyi olacak... Yoksa ilk kez sana verdiğim bir sözü tutamayacağım," diye eğlenir bir tonda homurdanmasına gülüp yanağına masum bir öpücük bırakarak kollarından uzaklaştım.

"Kollarımdan uzaklaşmandan nefret ediyorum. Yemin ederim, Zeynep Yücesoy olduğun andan itibaren buradan başka olacağın hiçbir yer kalmayacak," diye küçük bir çocuğun öfkesiyle suratını asıp yeniden homurdanırken ben de bu hâline mutlulukla gülerek odadan çıktım. Çıkarken de söylenmeyi ihmal etmedim tabii...

"Zeynep Güneş Yücesoy demek istedin herhalde!"

Zeynep Güneş Yücesoy... Kulağa ne kadar da hoş geliyordu böyle...

Rüzgar'la baş başa geçirdiğimiz o şahane günün üzerinden iki hafta daha geçti. Günler yakalayamadığımız bir hızla avuçlarımızdan kayıp giderken yine bir sınav maratonunun daha içinde bulduk kendimizi. Gülce ve Mert'le tüm vaktimizi yine ders çalışmak için harcarken yemek yemeyi unuttuğumuz anlar bile fazla olmaya başlamıştı. Ali abi geçen dönem olduğu gibi yine bana izin vermeseydi muhtemelen bu derslerin altından kalkamazdım. Tüm vaktim sınavlara odaklanmakla ve okuldan çıkar çıkmaz soluğu evde almakla geçtiği için iki haftadır Rüzgar'a hasret kalmıştım. Be-

nim sınavım olmadığı zamanlar o sınavda olurken o müsait olduğunda da ben kitaplara boğulmuş oluyordum. Deyim yerindeyse hasretinden prangalar eskitmiştim.

Aramıza giren bu uzaklık ona olan aşkımı değil azaltmak, her geçen saniye özlemle kavrulduğum için daha da güçlendirirken Rüzgar'ın da benden farkı olmadığını biliyordum ve bunu bilmek içimdeki âşık kızın gururunu okşuyordu. Bugün nihayet son sınavımıza girmenin rahatlığının yanı sıra Rüzgar'a yapacağım sürprizin heyecanı vardı içimde. Aslında çok abartılacak bir şey değildi, sadece hem bu güzel havanın tadını çıkarmak hem de onunla aylar önce yaptığımız gibi güneşin doğuşunu seyretmek için artık bize özel olan o tepeye gitmeyi teklif edecektim...

Tutulan boynumla ayaklanıp sınav kâğıdımı görevli hocaya teslim eder etmez sınava devam eden Gülce'ye bakışlarımla gideceğimi anlatıp çantamı aldıktan sonra hızlı adımlarla amfiden çıktım. Rüzgar'ın bugün şirkette olacağını bildiğim için okulda daha fazla oyalanmayıp adımlarımı çıkışa yönelttim. Kalbim günler sonra yine o aşk dolu gözlerde kaybolmanın heyecanıyla yerine sığmazken yüzümde engel olamadığım telaşlı bir gülümsemeyle otobüs durağına doğru hızlı adımlarla ilerledim. Beklediğim otobüsün bir türlü gelmemesi sinirlerimi yeterince bozarken durakta bekleyen kimsenin kalmaması da ister istemez gerilmeme sebep oldu. *Yine başıma bir iş gelmeseydi bari...*

Oyalanmak adına çantamdan telefonumu çıkarıp gelen mesajları kontrol etmeye başlamıştım. Bir süre sonra durağın önünde bir aracın durduğunu fark etmemle bakışlarımı refleks olarak karşıya çevirdim. Siyah renk son model bir araba tüm ihtişamıyla karşımdaydı, film kaplı camlarından dolayı içeriyi göremiyordum. Bu sırada şoför tarafındaki kapı açıldı, heybetli bir adam dışarı çıkarak bana bakan arka kapıyı açtığında refleks olarak bir iki adım geri çekil-

dim. Ne olduğunu anlayamamanın gerginliğiyle kaşlarım çatılırken gördüğüm adamla ister istemez şaşkınlıkla büyüdü bakışlarım.

"Levent Bey?"

"Merhaba, Zeynep."

"Merhaba."

"Vaktin varsa seninle bir yemek yiyelim. Konuşmak istediğim bazı şeyler var," deyip oturduğu koltukta yana kayarken ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Aklım, *"Bu adam Rüzgar'ın babası, sana bir şey yapacak değil ya. Hem onu reddetmen büyük saygısızlık olur!"* diye bas bas bağırıyordu, kalbimse buradan uzaklaşmam için annesinin eteğine yapışmış bir çocuk gibi beni çekiştirmeye başlamıştı bile...

Neden sonra Rüzgar'ın sevgi dolu babam deyişi düştü aklıma ve benim için düşünecek hiçbir şey kalmadı. Karşımda âşık olduğum adamın babası bana bir adım atmışken içimdeki huzursuz tarafı susturdum tüm gücümle. Ortada hiçbir sebep yokken bu adamdan huzursuz olmamın ne kadar saçma olduğunu düşündüm. Üstelik Levent Bey'den uzak durmamın en çok Rüzgar'ı yaralayacağı gerçeği suratıma bir tokat gibi çarptı. Yine tüm huzursuzluğumu halının altına itekleyip derin bir nefes alarak arabaya doğru bir adım attım.

"Tabii... Çok memnun olurum," deyip kendimi tüm gücümle gülümsemeye zorlayarak arabaya geçtim, şoför de kapıyı kapatıp yerine dönerek arabayı çalıştırdı.

Karşımda sanki tüm insanlığı etkileyecek kadar güçlü görünen ifadesiyle bana gülümseyen bu adamın beni saatler sonra nasıl büyük bir çıkmaza sürükleyeceğini o dakikalarda ne yazık ki bilmiyordum. Aklıma uyup bu arabaya binerek ne kadar büyük bir hata yaptığımı, eteklerimden çekiştiren kalbimi o durakta bir başına bırakarak ne büyük

bir pişmanlık yaşayacağımı da bilmiyordum. En çok da sevdiğim adamın en kıymetlisinden bu kadar nefret edebileceğimi hiç bilmiyordum. Kalbim dediğim adam için bu yola çıkmışken kalbimin sesini dinlemeyerek ne büyük aptallık yaptığımı bilmiyordum...

Boynumda taşıdığım kolyenin bana bir ömür gibi gelen ama hiç ummadığım kadar kısa sürecek olan mutluluğumu anlattığını da o dakikalarda bilmiyordum...

Bir kelebeğin ömrü kadar süren mutluluğumu...

Yirmi Sekizinci Bölüm

Masaldan Kovulan Prenses

Gerginliğin kokusu olur muydu?

Peki, ya tadı?

Hissiyatı?

Kamburu olan bir insan ne kadar dik durabilirse o kadar dik durabildiğim için mi gerginim şu an yoksa karşımda bana gülümseyen adama bakarken kendimi gülümsemeye zorladığım için mi?

Bilmiyorum...

Kendimi sanki saatlerce koşmuş kadar yorgun hissediyorum. Başta yüz kaslarım olmak üzere bedenimdeki her zerre sızlarken kendimi birkaç dakika sonra buradan gideceğim düşüncesiyle rahatlatmaya çalışıyorum. Yetmiyor ama... Bu hâlimin sebebi olan adamsa kurulduğu sandalyede önündeki bifteği keyifle yemeye devam ediyor...

Huzursuzum. Gerginim. Kendimi ilk kez bu kadar rahatsız hissediyorum belki de. İstanbul'un göbeğinde, tüm sosyetenin vatanı sayılan Bebek sahilinde ve muhtemelen her karışı altın değerinde olan bir restorandayız. Bense beni izbe bir depoya ya da kimselerin uğramadığı bir ormanlık

alana getirse bile hissetmeyeceğim kadar gergin hissediyorum kendimi. Mayıs ayında olmamıza rağmen köpüren denizi görmek dahi ürpermeme sebep olurken acı çekiyormuşçasına korkunç sesler çıkaran martılar bile bugün bana huzur vermiyor. Etrafımızdaki masalarda yer alan birbirinin kopyası insanlar kristal kadehlerini huzur vermekten çok uzak bir müzik eşliğinde tokuşturarlarken sadece yabancısı olduğum bu mahzenden kurtulup evime gitmek istiyorum.

"Beğenmedin mi?"

Dakikalardır beni yokluğuyla geren ses tonunu duymak bile irkilmeme sebep olurken henüz bir lokma dahi almadığım yemeğimden bakışlarımı çekip karşımdaki adama güçlükle yönelttim. "Hayır... Eminim çok güzeldir, ama pek aç hissetmiyorum."

Tam o an bir kelime daha söyleyemeyecek oluşum gerçeğiyle yüz yüze geldim ve dehşete kapıldım. Bu adam beni huzursuz etmiyordu artık, beni korkutuyordu.

Karşımda oturup sessizliğiyle beni çok bilinmeyenli bir denklemin içine fırlatan adama bakmak tüm bedenimin gerilmesine sebep olmuştu; ama ondan kaçırdığım bakışlarımı etrafta gezdirmek de sonucu değiştirmiyordu. Masada duran çatal bıçak takımı bile bu ortama benden çok daha fazla aitken kendimi hiç olmadığım kadar yabancı hissediyordum. Bunun asıl sebebi bunca zengin insanın arasında olmam değildi ama. Asıl sebep karşımdaki adamdı. Beni bu cadı kazanının içine atmasının gerçek sebebinin gücünü göstermek istemesi olduğunu düşünmeye başlamıştım artık.

Daha arabadan dışarı adımımızı attığımız anda etrafımıza örülen etten duvar, karşımıza çıkan her varlığın önümüzde saygıyla eğilmesi... Buraya gelişimiz kesinlikle bir güç gösterisiydi, sebebini hâlâ anlamamış olsam da öyleydi. Levent Bey, bana Yücesoy kimliğini ispatlıyordu her adımıyla...

"Benimle ne konuşmak istiyorsunuz?"

Çatalını tabağının yanına bırakıp kenarda duran peçeteyle dudaklarını hafifçe temizlediğinde konuşma vaktinin nihayet geldiğini anlamış oldum. Aheste aheste gömleğinin manşet kısımlarını düzeltip mavinin buza en yakın tonundaki gözlerini gözlerime çevirirken sandalyemde yavaşça geriye yaslandım. Bundan daha fazla kaçabileceğim bir yer de yoktu zaten.

"Hayatım boyunca net bir adam oldum ben, Zeynep. İnsanlara isteklerimi söylerken ne laf kalabalığı yaparım ne de kelime oyunları... Ben bir şeyi sadece bir kere söylerim. Karşımdakinin anlayıp anlamaması benim sorunum değildir artık."

Sözlerinin ürpertici etkisiyle yerimde huzursuzca kıpırdandım. Kollarını masanın üzerine yasladı, hafifçe yerinde doğrulup bakışlarını gözlerime kilitlerken kaçma dürtüsü sanki beni ele geçirmek üzereydi. Nefesimi tutmuş hâlde karşımdaki adamın artık bu uğursuz sessizliğe bir son vermesini beklerken o bana baktıkça kaçmasınlar diye paçalarından tuttuğum bakışlarım söylediği tek bir cümleyle ruhunu kaybetti.

"Rüzgar'ın hayatından çıkacaksın."

Zaman durdu, dünya sustu, içim üşüdü, kalbim tekledi... Gözlerim kapanmayı bile beceremedi. Bir şey söyledi bu adam. Anlamadım, anlayamadım, anlamak istemedim... Öylece baktım. Yanlış duydum sandım. Bir an için paralel bir evrende bambaşka birinin kimliğine büründüm sandım. Yeniden ana dönmeyi bekledim, yeniden Zeynep olmayı bekledim. Bu adamın bana bambaşka bir şey söylemesini bekledim. Soylemedı... Öylece baktı keskin buz mavisi gözleri... Buz yanığı gibi kana karışan bir üşüme hissi sardı dort bir yanımı, ince ince sızladı. Bedenim yavaş yavaş harekete geçerken yutkundum sesimi bulmak için. Dudakla-

rımı araladım konuşmak için; ama ilk denemem başarısız, ikincisi başarısız, üçüncüsü...

"Anlamadım?"

"'Anlayıp anlamaman benim sorunum değil,' demiştim," dedikten sonra önündeki kadehten rahat tavırlarıyla bir yudum alırken dehşete düşmüş bir yüz ifadesiyle ona bakmaya devam ediyordum. *Bakkaldan iki ekmek alır mısın der gibi Rüzgar'ın hayatından çıkmamı nasıl söyleyebiliyordu bu adam?*

İçinde bulunduğum saçmalıktan bir an önce kurtulmak istercesine derin bir nefes alıp gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Ortada bir yanlış anlaşılma vardı, kesinlikle öyle olmalıydı. Benim gibi bir yanlış anlaşılmalar kraliçesine de ancak böylesi yakışırdı zaten.

"Bakın Levent Bey... Ben ne söylediğinizi duydum; ama sanırım yanlış anladım. 'Rüzgar'ın hayatından çıkacaksın,' da ne demek? Böyle bir şeyi benden nasıl istersiniz?" Gergin ses tonum bu sefer etraftaki birkaç masayı bize döndürecek kadar yüksek çıkmıştı. Karşımdaki adamın buz keskinliğindeki bakışlarını sadece etrafta gezdirmesiyse yeterli olmuştu herkesi önüne döndürmek için.

"Sana nedenlerimi açıklamak zorunda değilim. Ne istediğimi de açıkça ifade ettiğimi düşünüyorum. Oğlumun hayatından çıkacaksın," dediğinde hangi ara elime aldığımı bile bilmediğim çatalı tabağın kenarına sertçe bırakıp meydan okuyan bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Söz konusu olan benim hayatımsa nedenlerinizi bana elbette ki açıklamak zorundasınız!"

"Senin hayatını umursadığımı da nereden çıkardın? Ben burada oğlumun hayatından bahsediyorum!" diye hâlâ aynı kontrollü ses tonuyla konuşurken başımı iki yana sallayıp istemsizce gülümsedim.

"İşte sizin anlamadığınız nokta da tam olarak bu. Benim hayatım ya da Rüzgar'ın hayatı diye bir şey yok artık, bizim hayatımız var! Siz şimdi ait olduğum hayatı bırakıp gitmemi isteyemezsiniz benden. Hem... Hem hangi hakla bunu söyleyebilirsiniz?" deyip hışımla ayaklandım, ama hâlâ bakışlarında tek bir yumuşama kırıntısı dahi bulamamanın korkusunu yaşıyordum.

"Ben onun babasıyım. Bu hayatta onu kendisinden çok düşünecek tek kişiyim!" diye biraz yüksek sesle bağırdığında şaşkınlıkla bakakaldım yüzüne.

"Oğlunuzu bu kadar düşünmeniz gerçekten gözlerimi yaşarttı! Onu bu kadar çok düşündüğünüz için mi sevdiğinden ayırmaya çalışıyorsunuz?" diye alayla karşılık verdim. Aniden ayaklanmasıyla bir adım gerilememek için zor tuttum kendimi, söylediği şeyse tüm bedenimin buz kesmesine sebep oldu bir anda.

"Ona zarar vereceksin!"

Duyduğum şeyin saçmalığıyla bakışlarımı istemsizce etrafta gezdirdim. Restorandaki herkesin ortadan kaybolduğunu fark edince de gerginliğim yerini bir anda korkuya bıraktı. *Bu insanlar hangi ara kaybolmuştu böyle?*

Afallamış bakışlarımı karşımdaki adama çevirdim yeniden. Korkumu fark etmenin verdiği güçle bana bakıp rahat tavırlarla yerine oturması beni daha da germişti.

"Bunu nasıl söylersiniz? Ben bu hayatta Rüzgar'a zarar verecek en son insan bile değilim!" diye içimde kalan son cesaret kırıntısına tutunup bağırdım, o ise umursamaz bakışlarla yüzüme bakmaya devam etti.

"Senin söylediklerinle ilgilenmiyorum küçük hanım, kendini boş yere yorma. Son kez söylüyorum, oğlumdan uzak duracaksın!"

Öyle net ve öyle kararlı bakıyordu ki gözlerime, o andan sonra bana bir fayda sağlamayan öfkemi bir kenara bırakıp

anlamaya çalıştım karşımdaki adamı. Benden neden böyle bir şey istediğini bulmaya çalıştım, ama olmadı. Aklım almadı bir türlü. Bir an sonra bulunduğumuz ortamın büyüsüyle aklıma gelen şey, kaşlarımın şiddetle çatılmasına sebep oldu.

"Soyadınız yüzünden mi? Lanet olasıca paranız yüzünden mi istiyorsunuz bunu? Sırf zengin olduğunuz için mi bizi ayırmaya çalışıyorsunuz?" diye dehşete düşmüş bir hâlde bağırırken sinirden ağlayacak hâle gelmiştim neredeyse. Günün birinde küçüklüğümden beri severek izlediğim Yeşilçam filmlerinin içine düşeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

Levent Yücesoy, "Saçmalama! Burada zengin oğlan fakir kız filmi çekmiyoruz. İstersen dünyanın en zengin ailesinin kızı ol, yine de oğlumun hayatında olmana izin vermem!" diye şüpheye yer vermeyecek bir netlikle konuştuğunda daha da şaşkınlığa uğradım. *Sorun para da değilse neydi o zaman?*

Duyduklarımın zihnimde yarattığı afallamadan dolayı farkında bile olmadan kalktığım sandalyeye geri oturdum. Bir süre boş boş baktım tek lokma bile almadığım yemeğime. Etraftaki garsonlar bile dağılmıştı, koskoca mekânda bizden başka kimse kalmamıştı. Karşımdaki adam bendeki en ufak bir kıpırtıyı dahi kaçırmamak istercesine gözlerini yüzüme dikmişken yine söyleyecek tek kelime bulamadım. Aklım karıştı, kalbim karıştı. Bir sis bulutu gibi etrafımı kapladı çaresizliğim...

"Ben... Anlamıyorum... Neden? Beni daha tanımıyorsunuz bile, neden bu kadar nefret ediyorsunuz benden?"

"Seni tanımak değil mesele... Ben oğlumu tanıyorum. Sen Rüzgar'ın hayatına girdiğinden beri onun nasıl değiştiğini, gözünün senden başka kimseyi görmediğini görüyorum. Tek bir sözünle her şeyi ardında bırakabilecek kadar

sana kapıldığını görüyorum," diye ağzının içi zehre bulanmışçasına yüzünü buruşturarak konuşurken kaşlarımı anlamsızca çattım.

"Rüzgar beni seviyor, ben de onu seviyorum. Bundan kötü bir şeymiş gibi bahsetmekten vazgeçin!"

"Bu hayatta bir adamın başına gelebilecek en kötü şey âşık olmaktır zaten. Âşık adam zayıftır, güçsüzdür, sevdiğinin tek bir gülüşünü kendi canının önüne koyar... Zaten aylardır fark ediyordum bir şeylerin değiştiğini. O gün seni şirkette görünce de anladım ne olduğunu. Rüzgar da sana âşık olmuş... Bütün ömrü boyunca onu bu beladan uzak durması için uyardım, aşkın lanetten başka bir şey olmadığını bilsin diye uğraştım. İnanmıştı da, aşka yer yoktu kalbinde. Sonra sen geldin ve ona söylediğim her şeyi unuttu... Sana kapıldı..."

Delirmişti bu adam...

"Siz nasıl bir babasınız? Bütün hayatı boyunca ona sevgisizliği mi öğretmeye çalıştınız? Rüzgar'ın içindeki sevgi açlığını göremediniz mi? Siz aşka inanmıyorsunuz diye ondan nasıl istersiniz bunu?" diye bağırdım. Karşımdaki adamın buz mavisi gözleri öfkeyle laciverte döndü, masanın üzerindeki her şeyi bir anda yere sererken de çığlığımı bastırmak istercesine elimi dudaklarıma bastırdım.

"Ben aşka inanmıyorum, doğru! Hayatımın en büyük kâbusunu bana âşık olduğum kadın yaşattı çünkü! Sevdim ben, o da beni sevdi sandım. Evlendik. 'Daha mutlu olamam,' dedim. Sonra oğlumuz oldu. Rüzgar geldiğinde, 'Daha fazlası da olurmuş,' dedim. O bana baba dedikçe ben yeniden doğdum. Sonra kızımız oldu. Hiç bitmeyeceğini sandığım baharımıza bir Bahar daha geldi. Aynı onun gibi! Kızıma baktıkça sevdiğim kadını gördüm, oğlumun hırçınlığında âşık olduğum kadının asiliğini gördüm. Baba dediler, hayat buldum! Sevdiğim kadar seviliyorum sandım!

Çok çalıştım, onlara güzel bir hayat verebilmek için gecemi gündüzüme kattım. Bütün gün aklımda olan tek şeydi eve gidip çocuklarımın gülüşmelerini duymak, karımın aşk dolu bakışlarını görmek..."

Beklemediğim bu sözler karşısında ne diyeceğimi bilemez bir hâlde karşımdaki adama baktım. O an sanki dokunsam dağılacakmış gibi dursa da tek kelime etmeme bile fırsat vermeden devam etti konuşmasına. Bunları anlatmanın onu ne kadar zorladığı en çok da buz maskelerinden sıyrılan gözlerinden anlaşılıyordu aslında. Çok acı çekmişti, çekmeye de devam ediyordu...

"Bir gün... Günlerce onları görmedikten sonra koşarak geldim evimize. Çaldım kapıyı, ama açan olmadı. Kulağıma gelen tek şey ağlama sesleriydi. Kırdım o kapıyı! Bahar'ım daha bir yaşında bütün evi inletecek kadar ağlıyordu! Oğlum... Kardeşini susturmaya çalışıyor, ama o da ağlıyordu! Gecenin bir vakti evde küçücük iki çocuk, tek başlarına! Sonra Rüzgar geldi ayaklarımın ucuna... 'Annem gitti baba,' dedi. Anlamadım, saçmalıktı çünkü. Nereye giderdi? Niye giderdi? Günlerce aradım onu. Bakılmadık bir taş altı bile bırakmadım. Sonra buldum..." Sözlerine devam edecekti, ama tek kelime etmeye bile gücü kalmamış gibi yavaşça yığıldı sandalyenin üzerine. O an aklından neler geçtiğini bilmiyordum; ama gözlerinde gördüğüm nefret istemsizce titrememe sebep oldu.

"Başka bir adamın yanında! Çocuklarımız evde tek başına ağlarken o başka bir adamın yanındaydı. Aklım almadı, aklım inansa kalbim inanmadı! Zorladılar sandım. Elimi uzattım kurtarmak için; ama gelmedi. Onunla kalmak istedi, o hayatı istedi. 'Yoruldum,' dedi. 'Sevmiyorum,' dedi. İnanmadım, ama gelmedi... Çocuklarına bile arkasını dönecek kadar defolup gitti..."

Karşımda ağlamak üzereymiş gibi duran ama bir o kadar da öfkeyle yoğrulan adam konuşmaya devam ettikçe nefes almak daha da zorlaştı. Karşımda kalpsiz değil, sadece kalbi kırık bir adam vardı şimdi. Onun bu dağılmış hâli bu durumda bile acıtmıştı kalbimi. O yüzden de onun hâlâ içinde bir yerlerde var olduğuna inandığım âşık yanına sesimi duyurmak istedim.

"Bakın... Çok zor şeyler yaşamışsınız, ama bu yaptıklarınızı hâlâ anlamıyorum. Bizi ayırmakla elinize ne geçecek? Ben onu çok seviyorum, onsuz bir hayatı düşünemiyorum. Sizin kalbiniz kırıldı diye herkes aşktan yara alacak diye düşünemezsiniz. Hem belki-"

"Sana bunları bana acı diye anlatmadım! Duyduklarının yüzünden nasıl bir fikre kapıldığını bilmiyorum; ama sakın başka bir şey düşünme. Rüzgar'ın hayatından çıkacaksın. Oğlumun da bir zamanlar benim düştüğüm hataya düşmesine izin vermeyeceğim! Benim çocuklarım kimseyi kendilerinden daha çok sevmeyecekler!"

Karşımda duran adam kendi doğrusundan başkasını kabul etmeyecekti. Bunu gözlerinde gördüğüm kararlılıktan da anlıyordum; ama onun hesaba katmadığı şey, benim Rüzgar'a olan aşkımdı. Bana söyledikleri, Rüzgar'dan ayrılmam için bir sebep değildi. Onda bu kadar var olmuşken onsuz varlığımın hiçbir anlamı kalmazdı...

Oturduğum yerden ayaklandım, bakışlarımı en az onunki kadar kararlı bir tavırla karşımdaki adama çevirip bakışlarındaki meydan okumaya aynı şekilde karşılık verdim.

"Ben Rüzgar'ı seviyorum, Levent Bey. Bana ne söylerseniz söyleyin bu değişmeyecek. Sizin için gerçekten üzgünüm; ama bu söylediklerinizi de asla unutmayacağım." Arkama dönüp kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım ki buz gibi sesi kulağıma çalındı. Duyduğum şey karşısında bir an için yerin ayaklarımın altından kaydığını hissettim.

"Abin için üzüldüm, kardeş kaybı çok can yakıcı olmalı..."

Söylediği şeyin anlamsızlığıyla bir anda durup ardımda oturmaya devam eden adama hızla dönünce bütün kanım aniden buz kesti sanki bakışlarıyla. *Bir insan nasıl bu kadar ürkütücü bakabilirdi? Nefret bir adamı nasıl bu denli ele geçirebilirdi?*

"Ne demek bu?"

Ona yöneltilen soruyu duymazlıktan gelip bakışlarını şimdi fazlasıyla sakin görünen denize çevirdi. Bu tavrına da bir anlam verememiştim. İçinde bulunduğumuz mekânın kasveti her nefes alışımda beni daha fazla boğarken yeniden arkama döndüğüm an dudaklarından dökülen sözler tüm benliğimin buz tutmasına yetmişti.

"Ben istediğini alan bir adamım, Zeynep. Almadan asla durmayan bir adamım. İnan bana, beni sınamak istemezsin. Sana son sözlerim de şunlar olsun o zaman... Sen beni anlamadıkça etrafındakilerin canı yanacak. Ailenin, arkadaşlarının... Hatta neydi o küçük çocuk... Hah! Ömer... Sen vazgeçmedikçe ben durmam, Zeynep... Beni tanı, ben böyle bir adamım!" Ellerim titrerken ağlamamak için zor tuttum kendimi. Bu kadarı olmazdı, böyle bir şey yapamazdı.

Dehşet dolu bakışlarımla onun yüzüne bakarken, "Rüzgar'ın bunları duymasından hiç mi korkmuyorsunuz?" dediğimde alayla geri baktı bana.

"Rüzgar bunları duymayacak; çünkü duyarsa beni, en çok güvendiği insanı hayatından çıkarır. Annesiz kaldıktan sonra şimdi de babasız kalır. Buna sebep olmak istemezsin, değil mi? Ha, olur da söyledin... Oğlum benden gider ve benim kaybedecek hiçbir şeyim kalmaz. İnan bana, asıl o zaman benden korkarsın!"

Buraya geldiğimiz andan itibaren her şey planının bir parçasıydı aslında. Bana önce gücünü göstermek istemişti, düşmanımı tanımıştım ve anlamıştım. Ben bu adamla başa

çıkamazdım. Güçlüydü. Tehlikeliydi. Güçlü bir düşmanla savaşabilirdim belki, ama kötü bir insanla savaşamazdım ki ben; çünkü bu adam beni hayatımla tehdit etmiyordu, sevdiklerimle tehdit ediyordu. Küçücük bir çocuğu bile umursamayacak kadar gözü dönmüştü. Çaresizlik sardı dört bir yanımı. DirenSem de bir işe yaramayacaktı. Belki acizlikti, ama gözyaşlarım arasında yalvardım. Başka çarem kalmamıştı.

"Lütfen... Ben Rüzgar'a söz verdim. Onu asla bırakmayacağıma söz verdim. Biz birbirimizi seviyoruz, neden anlamak istemiyorsunuz?"

"Bir gün mutlaka sözünden döneceksin zaten, ben sadece bir an önce gerçekleşsin istiyorum. Ben o zaman dayandıysam çocuklarım için... Rüzgar'ın tutunacak dalı olmazsa dağılır ama, buna izin veremem. Sana daha fazla bağlanmasına izin veremem."

Ben, "Olmayacak öyle bir şey! Ben ona söz verdim! Seni bırakmayacağım diye söz verdim! Şimdi nasıl terk ederim onu..." diye kendi kendime sayıklarken oturduğu sandalyeden ayaklanıp güçlü adımlarını atarak karşımda belirdi.

"Onu terk etmeyeceksin zaten."

"Ne? Ama şimdi-"

"Onu terk edersen hep kendini suçlayacak, senden asla vazgeçmeyecek. Bu yüzden onu terk etmeyeceksin; ama onun senden vazgeçmesi için ne gerekiyorsa yapacaksın. Sana olan aşkını sen kendi ellerinle bitireceksin. Sana arkasını öyle bir dönecek ki bir daha adını bile anmayacak... Yoksa tüm sevdiklerinin canı yanacak, Zeynep! Sakın beni hafife alma!"

Parmağını bile kıpırdatmak zor gelir mi insana?

Geliyor işte... Değil kımıldamak, nefes almak bile gelmiyor içimden... Tükendim sanki. Her yanımda bir sızı... Kalbimde uçup giden kelebeğimin matemi...

Nasıl yapacağım?

Rüzgar olmadan nasıl dayanacağım?

Hayatımdaki tüm kelebekleri bir saatin içinde yok eden adamdan uzaklaşıp sahilde yürümeye başladığımda ne gözyaşlarımı durdurabiliyordum artık ne de düşünmeyi...

Neden?

Hak etmemiş miydik mutlu olmayı? Neyin cezasıydı bu? Bir kadın bir adamı terk ettiği için ben neden Rüzgar'ı kaybediyordum?

Aksak adımlarla sarsıla sarsıla ağlamaya devam ederken ayakta kalmaya daha fazla güç bulamadığım an kaldırıma çöktüm. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp içim çekilircesine ağlıyor, etrafta iyi olup olmadığımı soran insanlara daha fazla ağlamaktan başka bir tepki veremiyordum. *Nasıl gelmiştik bu hâle? Haddinden fazla mı mutlu olmuştum? Hangi günahın bedeliydi bu? Ben bununla nasıl yaşayacaktım?*

Dakikalar geçti. Bir saat, üç saat, beş saat... Güneş usulca terk etti günü. Giden güneşle içimde umuda dair ne varsa yok oldu sanki... Saatlerce o kaldırımın üzerinde oturup düşündüm. Ağlamak yetmedi, haykırdım. Haykırmak az kaldı, sustum. Sustukça daha çok acıdım... Ağlamaktan beynim düşünmeyi bıraktı bir zaman sonra. Çare aradım, bulamadım. Sanki karşımdaki adam tek başına tüm yollarımı kapatıp beni bir labirentin içine hapsetmişti, nereye adım atsam ona çıkıyordu ve nereye dönsem Rüzgar'ı kaybediyordum...

Ona anlatmayı düşündüm, ama düşüncesi bile kalbimi paramparça etti. Anlatsam biliyordum ki inanırdı bana; ama o zaman da kahramanını kaybederdi. *Hayatta en çok*

güvendiği insanı onun elinden almak, üstelik sevdiğim herkesi tehlikeye atmak...

Yapamazdım...

Söyledikleri kuru birer tehdit zırvalığı değildi. O adamı gördüğüm ilk andan beri hissettiğim huzursuzluk, bugün kimliğini tam anlamıyla bulmuştu. Çektiği tüm acılara çocukları sayesinde dayanan adam, onların da aynı acıları yaşamaması için tüm dünyayı karşısına alacak kadar gözünü karartmıştı. Kalbini karanlığa teslim etmiş bir adamla baş etmekse benim için imkânsızdı.

Ne yapsam olmayacaktı, ne yapsam birileri zarar görecekti sonunda. Pes etmek değildi bu, teslimiyet hiç değildi. Kabullenmeydi sadece, kaybetmiştim... Bizim masalımız mutlu sona ulaşamayacaktı hiçbir zaman; çünkü daha başında prenses masaldan kovulmuştu. Belki de ben yanlış masalın içinde bulmuştum kendimi, aşkı öğrenmiştim; ama ellerimden kayıp gitmesine de engel olamamıştım...

Güneşin dünyayı tamamen terk edip de yerini ayın zayıf ışıklarına bırakmasından anlamıştım saatlerin geçtiğini. Aynı kaldırım kenarında oturmaya, bu hayatta yapacağım son şeymiş gibi boynumdaki kelebeğe tutunmaya devam ediyordum. Belki de kaçmaktı tüm yaptığım. Rüzgar'a gitmek istemiyordum; çünkü ona gitmek, ondan gitmek demekti artık. Ne kalbim kabul ediyordu bunu ne aklım... Önümden geçip duran insanlar bile belki de beni dilenci sanmaya başlamışlardı artık. Haksız da sayılmazlardı aslında, o adamdan bir parça merhamet dilenmiştim; ama onu bile çok görmüştü bana.

O an saatlerdir bakmadığım telefonum aklıma gelince varlığından yeni haberdar oluyormuşum gibi elim hemen çantama gitti.

379 cevapsız çağrı

298 mesaj

Gördüğüm bildirimlerin şaşkınlığıyla gözlerim büyürken aramaları atlayıp ilk olarak mesajlara hızlıca bakmak istedim; ama Rüzgar'ın birbiri ardına attığı mesajları gördüğüm an gözlerimden akan yaşlarla dayanamayıp telefonu hızla çantama attım. Boynumdaki kelebek son çırpınışının ardından gözlerini usulca yumduğunda anlamıştım. O da anlamıştı. Ne yaparsak yapalım, kaybetmiştik Rüzgar'ı...

Kabullenmenin verdiği tükenmişlik hissiyle yerimden kalktıktan sonra uyuşan bedenimle otobüs durağına ilerleyip gelen ilk otobüse adımımı attım. Yarım saat kadar sonra otobüsten inip kaldıramadığım tonlarca yükün ağırlığıyla güçleşen adımlarımı apartmana yönelttim ve âdeta sürünerek dairenin önüne kadar geldim. Saatlerdir ağlamamın etkisiyle gözlerim acıyla sızlarken tüm bedenimde hissettiğim ağrıyla güç bela çantamdan anahtarı çıkardım. Anahtarı kilide sokup titreyen ellerimle kapıyı açmaya çalışırken de bir anda açılmasıyla boş bulunup irkildim. Şaşkın bakışlarımı karşıma çevirdiğimde endişeden bembeyaz kesilmiş yüzleri ve en önemlisi de dağılmış hâldeki Rüzgar'ı görmek afallamama sebep oldu.

"Neredesin sen?"

Rüzgar öfkeden koyulaşan bakışlarını gözlerime kenetleyip tüm apartmanı ayağa kaldıracak şiddette bağırınca ne yapacağımı bilemedim. Sonra diğerleri... Ela, Gülce, Rüya, Ege, Ali abi, Mert, hatta eve giriş izni olmayan Güney bile buradaydı. Hepsi birbirinden beter endişeli suratlarıyla bana bakarken Rüzgar'ın bir anda kolumdan tutup sarsarak, "Zeynep!" diye bağırmasıyla gözlerim toprak rengine yeniden kavuştu. Lal olmuştum sanki, sesim çıkmıyordu. Sonumuzun başlangıcını yapmak istemiyordum...

Kalbimden geçen tek şey Rüzgar'a sarılıp onu iyi olduğuma ikna etmek olsa da boynumdaki kelebeğin soğukluğu

titretti bedenimi. Kalbimden geçen ne olursa olsun, mecbur kaldıklarım ortadaydı. O yüzden de söylemek istemediğim ne varsa döküldü dudaklarımdan.

"Dışarıda işim vardı. Saate dikkat etmemişim."

Rüzgar söylediklerimin saçmalığıyla afallamış hâlde bana bakarken Ela karşıma dikildi. "Ne işi be, ne işi? Sen bizimle dalga mı geçiyorsun? Saatlerdir meraktan öldük burada!" diye bir anda bağırınca irkildim. Ela'yı bana karşı ilk kez bu kadar öfkeli görmem bir yana, Gülce de karşıma geçip sitemle konuştu. "Zeynep, hepimiz seni çok merak ettik. Başına bir şey geldi sandık. Telefonuna bakmak gelmedi mi aklına?"

Saatlerdir ağlamama rağmen hâlâ akmaya hazır hâlde bulunan gözyaşlarımın beni zorlamasıyla buradan bir an önce uzaklaşmam gerektiğini anladım. Karşımda her biri diğerinden öfkeli ve bir o kadar da endişeli yüzler bana bakmaya devam ederken güç almak istercesine parmaklarımı avuçiçlerime bastırıp dilim kavrula kavrula söyledim her bir kelimeyi.

"Ne bağırıyorsunuz ya, çocuk mu var sizin karşınızda! 'İşim vardı,' dedim, nesini anlamıyorsunuz? Her anımı size haber vermek zorunda mıyım?"

Bağırarak söylediklerim karşısında kızlar afallamış hâlde bana bakarken bir an için kalbime söz geçiremeyip takıldığım toprak renginde gördüğüm hayal kırıklığıyla ölmek istedim.

Bana böyle bakma, Rüzgar... Yalvarırım, bana böyle bakma...

Karşılarında rol yapacak daha fazla gücüm kalmadığı için de yüzlerine bakamadan hızlı adımlarla odama geçtim. Kapıyı çarparak kapattığımda çığlık çığlığa ağlamamak için zor tuttum kendimi.

"Allah'ım, bu nasıl bir sınav... Ben nasıl yapacağım bunu Rüzgar'a?"

Yatağımın başucunda durup derin nefesler eşliğinde buğulu bakışlarımı kar küremize dikmişken bir an sonra kapının açılmasıyla gözlerimi yumdum. Kapıyı kapatıp ardımdan bana yaklaşan sevdiğimi görmesem bile varlığını hissetmem işimin ne kadar da zor olduğunu gösteriyordu aslında. O gelmeden kokusu geliyordu. O gelmeden huzuru geliyordu. O gelmeden aşkı geliyordu sanki bana...

"Zeynep'im?"

O an dünya üzerindeki tüm sesler susmuş, bir onun bana seslenişi kalmıştı sanki kulaklarımda. Ona ait olduğumu en çok da bana böyle seslendiği anlarda hissediyordum. Her zerresine ayrı ayrı âşık olduğum adamın en çok, "Zeynep'im," deyişine âşıktım ben. Bana yaklaştığını arkam dönük olmasına rağmen hissediyordum; ama ona dönmedim. Dönersem gözlerimdeki sessiz yaşları, kelebeğin tarifsiz çırpınışlarını anlardı çünkü. Bakmadım gözlerine. Gitsin istedim, gitmedi...

"İstemeden seni üzecek bir şey mi yaptım ben? Bana mı kırgınsın sevgilim?"

Yapma, Rüzgar! Ne olur kendini suçlama...

Bir hıçkırık firar etti dudaklarımdan... Dayanamadım. Kendime lanet ettim. Bize karşı olan herkesten nefret ettim. Söylediğim o sözlere rağmen hâlâ kendinde suç arayan bu adama kalbim direnemedi. Beni bu kadar güzel sevmesi haksızlıktı. O beni bu kadar güzel severken ondan vazgeçmemi istemeleri haksızlıktı.

Tüm gün ondan uzak olmam yetmezmiş gibi bir de kendisinden şüphelenen sevdiğime daha fazla dayanamadım. Arkama dönerek tek söz etmesine fırsat vermeden boynuna sarıldığımda şaşkınlığına inat bir an bile düşünmeden kollarıyla beni sardı ve daha fazla ağladım.

"Özür dilerim."

Dudaklarımdan düşünmeden çıkan fısıltımla beni daha çok sararken içime çektiğim kokusunda huzuru buldum, farkında bile olmadan...

"Neden özür diliyorsun?" diye sorup saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu, ben de daha çok sindim göğsüne.

Söylediğim her şey için, söyleyeceğim her şey için... Kelebeğimizi koruyamadığım için, sözümü tutamadığım için... Direnecek gücü kendimde bulamadığım, bu kadar aciz olduğum için... "Seni çok seviyorum, ama senin artık beni sevmemen gerekiyor,' diyemediğim için özür dilerim.

Söyleyemedim ama, yüreğimde birikenler bunlar olsa da söyleyemedim hiçbirini. Her kalp atışım ona aşkımı haykırırken dudaklarım çaresizce sığındı bir yalana daha...

"Az önce söylediklerim için. Benim biraz canım sıkıldı bugün, öyle dolaşmak istedim; ama saatin farkına varmamışım. Telefonum da sessizde kalmış. Sizi merakta bırakmak istemezdim." Yüzümü görmek için hafifçe uzaklaştı benden. Parmak uçları dokunmaya korkar gibi yüzümde gezinirken istemsizce kapandı gözlerim. Hep bu anda kalalım istedim...

"Neden ağladın bir tanem?" diye sorunca kapattığım gözlerimden bir damla yaşın süzülmesine engel olamadım. Akan gözyaşıma dudaklarını bastırdığında titredim. Daha çok ağlamak gelse de içimden, dayanmaya çalıştım. Daha çok ağlamak, daha çok üzmek demekti sevdiğim adamı. Anlardı, anlamamalıydı... Gözlerimi aralayıp ıslanan gözlerimi kenetledim toprak rengine. Gözlerine bu kadar yakınken ona yalan söylemek canımı yaksa da elimden başka türlüsü gelmiyordu ne yazık ki...

Ben, "Benim... Sınavım kötü geçti biraz, o yüzden..." derken rahatlamıştı sanki. Daha kötü bir şey beklediğini anlamıştım. Zaten çok daha kötü bir şey olmuştu.

Dudaklarını alnıma bastırdıktan sonra, "Senin her damla gözyaşın zehir gibi kalbime işliyor baş belası, anlamıyor musun? Ağlama! Bu adam dayanamıyor sana," deyince yeniden sarıldım boynuna. Sanki bir daha hiç sarılamayacakmışım gibi, sonmuş gibi... *Son değil miydi sanki?*

Birbirimize sarılı hâlde yavaşça yere oturduk. O sırtını duvara yaslarken ben de başımı omzuna yaslayıp sığındım yuvam bildiğim göğsüne. Bir kolunu omzuma atıp beni kendine çekti, başını da başımın üzerine yaslamasıyla kapandı gözlerim. Kokusunu ruhuma kazımak istercesine çektim içime. Elimi tam kalbinin üzerine, orada duran kelebeğin üzerine bastırdığımda diğer elim çoktan boynumdaki kelebeğe kavuşmuştu. Sessizliği yaşadık birlikte... O sessizliği dinledi, ben onun nefesini... O saçlarımı okşadı, ben onun kalp atışlarını hissettim...

Orada öylece durmamızın üzerinden dakikalar geçti belki de. Ikimiz de konuşmadan öylece otururken yorgun kalbimin son isteğini fısıldadı dudaklarım...

"Tepeye gidelim mi Rüzgar?"

Başını eğip gözlerini yüzüme çevirirken hevesle baktım toprak rengi gözlerine. Gülümseyerek başını salladı. "Gidelim," deyip ayaklandığı gibi elini uzatarak beni de kaldırdı; ama kapıdan çıkacağımız sırada içeride bıraktıklarımın pişmanlığıyla yüzüm asıldı.

"Herkese çok ayıp oldu. Kızlar da kesin kırıldılar bana," deyip suratımı asarken uzanıp alnımı öptü sevgiyle. "Merak etme, sizin aranızdaki tek lafla dağılacak bir dostluk değil. Kırılmamışlardır," deyip kapıyı açtıktan sonra odadan çıktık. Evdeki sessizliğe anlam veremezken salonun da boş olduğunu görmemle evde kimsenin olmadığını anlamış oldum.

"Belli ki bizi baş başa bırakmak istediler," demesiyle gülümseyip başımı iki yana salladım. *Çok şükür ki kırılmamışlardı bana...*

Arabaya atlayıp gece yarısı olmasına aldırmadan tepeye giderken yol boyu seyrettim İstanbul'u. İstanbul'la bir başka güzel olan sevdiğim adamı... Rüzgar havanın sıcaklığına güvenip arabanın üst kısmını açınca koltukta dizlerimin üzerine çıkıp ellerimi havaya kaldırarak rüzgâra karışan sesimle haykırdım İstanbul'a, son kez...

"İstanbul, beni duyuyor musun? Ben bu adama deli gibi âşığım!"

Etraftaki arabaların içindeki insanlar şaşkın bir hâlde bize bakarken biz çığlık çığlığa bağırarak hızla aralarından ilerlemeye devam ettik. Yüzüme vuran tatlı esintiyle yerime geri oturup başımı Rüzgar'dan tarafa çevirdim, o da bir an için bakışlarını bana çevirip gülümsedi. O gülümsemede hâlâ kanat çırpan mavi kelebeği buldum sanki. Sıkı sıkı tutundum ona. *Bir gece daha, dedim. Son bir gece daha...*

Tepeye geldiğimizdeyse gece yarısı olmasına rağmen etrafta gözüme çarpan âşıkları, bir köşede dondurma satan amcayı, kâğıt helva arabasını ve her daim buranın baş misafiri olan pilavcıyı görmek beni gülümsetti. Buraya gelmek eski bir tanıdığa rastlamak gibiydi artık. *Acaba bir daha gelebilecek miydim...*

Yerler kuru olduğundan örtüyle falan uğraşmayıp çimlerin üzerine oturduk, beklemeden kolunu omzuma atıp çekti beni göğsüne. Ben de uçurumdan düşmek üzereymişim gibi tutundum beline. Ayışığının boğazın ışıklarına karıştığı manzarayı dakikalarca seyrettik. Sonra bunca ışığa rağmen hâlâ parlaklığını kaybetmeyen birkaç yıldıza takıldı gözlerimiz. O an anladım. Sadece kalplerimiz değil, her şeyimiz bir olmuştu. Bambaşka yerlerde olsak bile hep aynı şeylere bakacaktık. Bambaşka şeylere baksak bile hep aynı şeyleri görecektik...

Cılız da olsa parlamaya devam eden bir yıldıza bakarken yanımdaki adamın varlığından güç alarak bir dilek tuttum. Evet, belki o an o yıldız kaymıyordu; ama benim

dileğim sonsuza dek kalbimdeki yerini koruyacaktı. Kaysın ya da kaymasın, ben yakaladığım her yıldıza hep aynı dileği fısıldayacaktım...

Rüzgar hep hayatımda olsun.

Bakışlarım ayrı kalmaya daha fazla dayanamıyormuş gibi gözlerine usul usul kavuştu ve gülümsedi bana toprak rengi. Ona baktıkça acıyan kalbim şifa buluyordu sanki... Tüm ömrüm onun bir bakışına sıkışıp kalmakla geçse bile yine de ondan uzağa bir adım atmazdım. Öyle bir bakıyordu ki bana, sanki içimde ne var ne yoksa çözecekmiş gibi... Söyleyemediğim ne varsa anlayacakmış gibi... Yine de çekmedim gözlerimi. Ona dair aklımda kalan son şey olmasını dilercesine ezberlemek istedim. Sanki bakmazsam ölecekmişim gibi baktım gözlerine. Bakmazsam ölürdüm belki de...

"Bana kimse senin gibi baktı mı bilmem; ama ben kimseye sana baktığım gibi bakmadım... Bir çift maviye âşık olduğumda tüm renklere tüm yüzlere kör oldu gözlerim. Başkalarına gülmeni değil, bana bir ömür bağırmanı istedim mesela. Başkalarıyla konuşmayı değil, seninle bir ömür susmayı istedim. Çok sevmen umurumda değil, ben hep sevmeni istedim. Söylesene baş belası, ben çok şey mi istedim?"

Gözlerime bakıp aşkla fısıldadığı sözlerle can bulan kelebeğim kanat çırptı bir kere daha. Dudaklarından dökülen her bir sözle ona yeniden âşık oldum sanki. Benden vazgeçmemi istedikleri bu aşka her sözüyle yeniden tutundum. Sağ elimi kaldırıp yavaşça yanağına dokunduğumda bir an için gözlerini yummasıyla bile panikledi ruhum. Gözlerini göremediğim her an böyle savunmasız kalacaktım demek ki... Gözlerini usulca aralarken hasretini çektiğime kavuşmuşçasına gülümsedim...

"Sen ne güzel seviyorsun beni böyle," derken çektiğim acı sesime yansımıştı sanki. Belki bu kadar güzel sevmese

bu kadar acımayacaktı kalbim. Yanağındaki elimi tutup avuçiçime bir öpücük bıraktı, gözlerini kapatan taraf bu sefer ben oldum. Kazıdım zihnime bu anı. Ne olursa olsun asla unutmamak, yokluğunda nefes alabilmek için...

"Senin gibi seviyorum," diye fısıldarken ıslanan gözlerimi görmesin diye başımı omzuna yasladım. Kokusunu derince içime çekip ben de kalbindeki kelebeğe fısıldadım.

Ben de seviyorum. Çok seviyorum.

Sonra da öptüm onu. Düşünmeden. Utanmadan. Belki de ilk kez önce ben öptüm. Aşkla, hasretle, sonsuz bir teslimiyetle; ama en çok veda eder gibi...

Biraz sonra Rüzgar ayaklanıp ilerideki dondurmacıya yöneldi, bir an için de olsa sanki her şeyi unutmuşum gibi gülümseyerek ardından bakarken telefonuma gelen uğursuz mesaj sesiyle korkuyla irkilip ait olduğum masaldan sıyrıldım. Titreyen ellerimle telefonu güçlükle açıp tanımadığım numaradan gelen mesajı okumamla tüm bedenimin buz tuttuğunu hissettim.

"Bu gece son!"

Mesajın sinyalleri korkuyu iliklerime kadar işlerken bakışlarımı etrafta şuursuzca gezdirdim. İzleniyorum hissiyle bir şeyler görmeye çalışsam da bu çaresiz arayışım yine boşa kürek çekmekten başka bir şey değildi. *Bu adam bir gölge gibi peşimdeyken ben ondan nasıl kurtulacaktım? Bana göstereceği tek merhamet kırıntısı da belli ki bu gece olacaktı. Vicdanını yıllar öncesinde bırakmış birinin vicdanına seslenmek ne kadar da boşa bir çabaydı...*

"Al bakalım," deyip bir anda karşımda beliren adamla boş bulunup irkilsem de sonrasında bu geceyi daha fazla mahvetmemek için gülümseyerek uzattığı dondurmayı elime aldım. Eşsiz manzara eşliğinde sessizliği paylaşmaya devam ettikten bir an sonra dudaklarından dökülenlerle yine buruk bir tebessüm peyda oldu dudağımın kıvrımlarında.

"Bizimkilerle konuştuk geçenlerde... Biliyorsun, Ege'nin babasının İzmir'de bir tatil köyü var. Biz de dedik ki tatile girer girmez toplanıp hep birlikte oraya geçelim. Siz zaten Ela'yla orada olacaksınız, belki ayarlarsa Gülce de gelir. Bütün yazı birlikte geçirmiş oluruz bu sayede... Ne dersin Zeynep'im?"

"Bilmem... Güzel olur aslında..."

Olmayacak ama; çünkü sen beni terk edeceksin, Rüzgar. Belki yüzümü bile görmek istemeyeceksin. Adımı duymayacağın kadar uzaklara gideceksin. Olsun, hayali bile öyle güzel ki...

"Bence de çok güzel olur. Zaten üç ayı seni görmeden geçirmem söz konusu bile olamaz. Yani ben her koşulda orada olacağım; ama bizimkiler de gelince daha eğlenceli olacak tabii. Bakarsın Güney ile Ela'nın arasındaki buzlar da erir. Bizimki iyice mecnuna döndü." Sözlerinden sonra güldüğünde olmayacak bir hayale iyiden iyiye kapılıp gitmemek için sessiz kaldım. Neyse ki umursamadı bu hâlimi. Eşsiz manzara eşliğinde bakışlarıyla ve sözleriyle sevmeye devam etti beni...

Biraz sonra ayaklanıp bana elini uzattı. Ne istediğini anlayamazken, "Dans edelim mi?" diye sorunca şaşkınlıkla baktım yüzüne.

"Ama... Burada mı? Yani müzik yok, kimse dans etmiyor." Tatlı tebessümü yakışıklı çehresini sararken, "Peki fark eder mi?" sorusuna karşılık başımı iki yana sallayıp gülümsedim.

"Fark etmez. Dans edeceğim kişi sen olduktan sonra hiçbir şey fark etmez."

Elimi avucuna bırakıp ayaklandım. Ayışığı birbirimize kavuştuğumuz anı aydınlatırken az ileride oturan gruptan genç bir çocuk kenarda duran gitarını alıp romantik bir şeyler çalmaya başladı ve bakışlarımız keyifle onu buldu.

Bize başıyla selam verip çalmaya devam ederken ikimizi de bir gülümseme sarıp sarmalamıştı, gecenin kuytusunda aşkımızın büyüsüyle dans etmeye devam ettik... O an düşündüm de, bu benim hayatımın en romantik anıydı...

Gece güne kavuşmak üzereyken etrafımızı esir alan serinlikle bir an için ürperdim, Rüzgar da üşüdüğümü anlayıp itiraza fırsat tanımadan arabaya çekiştirdi beni. Arabanın üzerini kapattıktan sonra koltuğa iyice kurulup yine bana bakacağı anı bekledim. Bakışlarım radyoya bir an için kaydı ve aklıma gelen fikirle gülümsedim. Bu gece en azından içimde kalan ne varsa yapmalıydık.

"Bak aklıma ne geldi... Şimdi radyoyu açalım, sonra istediğin zaman bir şarkı başlamadan önce onu bana ithaf et, tabii ben de sana edeceğim... Bakalım şansımıza çıkan şarkılar kalbimizi ne kadar yansıtacak?" Rüzgar bu teklifime çocukça homurdandı.

"Emin misin, ya saçma sapan bir şey çıkarsa? Sonra, 'Sen benim hakkımda bunları mı düşünüyorsun,' diye tavır almak yok ama," demesiyle kaşlarımı yalandan çattım.

"Ne alakası var canım, seni duyan da ergenler gibi sürekli tavır alıyorum zannedecek!" dediğimde gözlerini devirmesine güldüm. "Tamam tamam, kızmak yok; ama sen de doğru dürüst bir şarkıda dur," diye yanıt verdim. Başını sağa sola sallarken gülümseyerek, "Hadi bakalım," dedi ve radyoyu açtı. Şarkılar art arda çalmaya devam ederken birbirimiz için seçtiğimiz her bir parça sanki başımıza gelenleri bilirmiş gibi aşktan, hasretten ve ayrılıktan dem vurdu. Rüzgar ayrılıkla ilgili olan her parçada kanalı değiştirip başka şarkılarda dursa da ben evrenin bana anlatmaya çalıştığını ne yazık ki çok iyi anlıyordum. Ayrılık kapıdaydı ve benim o kapıyı açmaktan başka çarem yoktu...

Seçtiğimiz her şarkı bittikten sonra Rüzgar beni kendine çekip sımsıkı sarıldı, her sarılışına da aynı aşkla ve aynı

hasretle karşılık verdim. Ne garipti ki sanki o da anlamış bu gecenin son olduğunu, bir türlü kopmak istemiyordu benden. Tıpkı benim de ondan bir an olsun uzaklaşmak istemediğim gibi... Böyle böyle aramızdaki bu oyun dakikalarca devam ederken gecenin ve mutluluğumuzun sonunu getiren şarkı radyoda çalmaya başladı. Her bir sözü kalp atışlarımın hızlanmasına sebep oluyordu.

"Elbet bir gün buluşacağız... Bu böyle yarım kalmayacak..."

Hikâyemiz yarım kalmayacak mı gerçekten? Yeniden kavuşacak mıyız, Rüzgar? Gerçekten ben gitsem de bitmez mi aşkımız? Ben ne söylersem söyleyeyim, yine de sevmeye devam eder misin beni? Vazgeçmez misin benden?

Sanki bakışlarımla sorduğum her bir soruyu duymuş gibi verdi cevabını.

"Kalmaz... Başımıza ne gelirse gelsin, bizim hikâyemiz yarım kalmaz, Zeynep'im; çünkü bendeki seni kimse bitiremez." Islanan gözlerime inat sımsıkı sarıldım sevdiğim adama. Sarılmazsam düşecekmişim gibi, sarılmazsam ölecekmişim gibi... Bir daha hiç bırakmayacakmışım gibi sarıldım. Sonmuş gibi sarıldım. *Öyle değil miydi zaten?*

Başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarında kendimi ararken usulca saçlarımı okşadı sevdiğim adam. Karanlık gökyüzü yerini yeni günün turuncu ışıklarına bırakırken içimde ayrılık vaktinin geldiğini anladığı için çığlık çığlığa ağlayan kelebeğe inat gülümsedim.

"Gün yine bizim için doğdu, baş belası."

"Bizim için doğdu, sevgilim," diye fısıldadım. *Son kez olduğunu söyleyemedim...*

Gözlerimi usulca yükselen güneşten ayıramadığım bir süreden sonra sol yanıma döndüm, Rüzgar'ın başını benden tarafa doğru yaslayarak gözlerini kapattığını fark edince gülümsememe engel olamadım. Bu sırada tutamadığım

gözyaşlarımı görmediği için de bir kere daha şükrettim. Yaşları silmeye dahi gerek duymazken yavaşça elimi yüzüne getirip parmak uçlarımı dokunmaktan korkarcasına teninde gezdirdim.

Önce birkaç tutam saçın döküldüğü şakağında dolandı parmaklarım, sanki her dokunuşumla aklına kazınmak istedim. İlk görüşte müptelası olduğum toprak rengi gözlerinin çevresinde usulca dolaştı parmaklarım, baktığı her yerde beni görsün istedim. Yavaşça yanaklarında gezindi parmak uçlarım, her bir zerresini ruhuma ezberletmek istedim. En son ürkekçe dudaklarına dokundu parmak uçlarım, başka hiçbir tene dokunmaması için yalvardım. Başımı yavaşça yüzüne yaklaştırıp uykuya dalmış olmasının verdiği cesaretle dudaklarımı yanağına dokundururken gözlerimi kapatıp kokusunu usulca içime çektim, son kez nefes alıyormuşum gibi... Son olarak göğsüne elimi yaslayıp kalbinin üzerindeki kelebekle vedalaştım, sesimi ona duyuramasam bile kelebek duysun istedim. Dile dökemesem de yüreğimde birikenleri harfi harfine çığlık çığlığa haykırdım içimde...

Sen... Hayalini kurup da sonunda bulduğum o adam değilsin. Sen, karşıma çıkıp bana aşkı hayal ettiren adamsın. Bu hayatta başıma gelen en güzel şey seni sevmekken başıma gelen en kötü şey nasıl olur da beni sevmen olabilir ki... Çaresiz kaldım, Rüzgar... Çok düşündüm; ama bir çıkış yolu bulamadım. Sadece sana gelmek isterken başkalarının acı çekmesini göze alamadım. Özür dilerim sevgilim... Yapmak zorunda kalacağım her şey için özür dilerim. Beni yanında göremezsen de kalbine bak, Rüzgar, ben hep orada olayım. Ne olur, beni sevmekten vazgeçme... Lütfen, söyleyeceğim hiçbir yalana inanma. Şimdi çok çaresizim; ama sana söz veriyorum, bizim masalımız böyle bitmeyecek. Bugün elimden bir şey gelmese de bizim için bir çare varsa onu bulup sana koşarak geleceğim. Lütfen, sevgilim, o zamana kadar beni sevmekten vazgeçme...

Rüzgar günün ilk ışıklarıyla beni eve bıraktı, hafta sonu olmasına ve hiçbir yere gitmek zorunda olmamama şükrederek odama bile gitmeye üşendim ve salondaki koltuğa uzanıp kendimi huzursuz bir uykunun kollarına bıraktım...

Neredeyse öğlen olduğunda kızların tıkırtılarıyla gözlerimi aralarken duvardaki saate bakıp üzerimdeki battaniyeyi sıyırarak usulca doğruldum uzandığım yerden. Belli ki kızlardan biri örtmüştü üzerime...

Onlara görünmeden bir duş alıp üzerimi değiştirerek içeri geçtiğimde ikisinin de endişeyle bana bakması gece boyu artan ağlama isteğimi yeniden tetikledi. İkisine birden sıkıca sarılıp dün geceki aptallığım için defalarca özür diledim, ne olduğunu bilmeseler de iyi olmadığımı gördükleri için üzerime gelmemişlerdi. Kahvaltının ardından yeniden salona geçip can sıkıntısıyla televizyonu açtım. Kanallarda gezindiğim sırada bir Yeşilçam kuşağında "Mavi Boncuk"la karşılaşmak şu durumda bana ilaç gibi gelmişti, kumandayı kenara bırakıp kucağımdaki yastığa sarılarak filmi izlemeye başladım.

Bir zaman sonra içerideki işlerini halleden kızlar salona gelip hâlime korkuyla baktılar. Telaşla yanıma gelen Ela, "Ne oldu Zeynep? Niye ağlıyorsun?" diye şefkatle sordu. Korkmakta haklıydı, çünkü on dakikadır hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

"Filme," deyip bir hıçkırıkla ekranı işaret edince ikisinin bakışları da ekranı buldu. Ela boş boş ekrana bakarken, "Allah senin canını almasın! Ben de bir şey oldu sandım!" diye sinirle söylenerek omzuma vurdu.

Bir an sonra kaşlarını çatarak, "İyi de... Sen bu filmi izlerken ağlamazsın ki?" diye kuşkuyla sordu, ben de küskünce omzumu silkip dalgın dalgın ekranı izlerken mırıldandım.

"Bu filme hiç bu açıdan bakmamışım çünkü. Eskiden sadece güldükleri ve mutlu oldukları anları düşünürdüm; ama şimdi şu sahneye takıldım. Emel Sayın'ı halıya sarıp o ağaç altına bıraktıklarında kim bilir nasıl büyük bir hayal kırıklığına uğramıştır, değil mi? Güvendi çünkü onlara, inandı; sevdi, aile bildi onları... Ama onlar ne yaptı, onun duygularını hiçe sayıp onu terk etti... Verdiğin sözü tutmamaktan, sevdiğin insanı yarı yolda bırakmaktan daha kötü ne var bu hayatta..." diye ağlayarak söylendim. İkisi de bana delirmişim gibi bakarken, "Hâlâ filmden bahsettiğimize emin miyiz?" diye mırıldanan Ela'ya omuz silkip ekrana düşen "SON" yazısıyla televizyonu kapatıp ayaklandım.

Onlar sonunda mutluluğu bulmuşlardı; ama ne yazık ki gerçek hayat filmlerdeki gibi mucizelere gebe değildi...

Günün geri kalanı yaşadığımı unutmaya çalışırcasına ve tabii bir de kızların meraklı bakışlarından kaçmak istercesine kitapların arasında geçti. Dün gece de uykusuz kalmamın etkisiyle yemekten sonra daha fazla direnemeyerek odama yöneldim. Pijamalarımı giyip yatağa geçtim, elim ışığı kapatmak için düğmeye gittiği anda tavanda gördüğüm manzarayla çığlık attım ve uzandığım yataktan şokla sıçrarken, "Ela!" diye haykırdım.

Benim telaşımın aksine kızlar gülerek odaya girdi. Olanlara bir anlam veremezken titreyen elimle tavanı işaret ederek, "Bu da ne?" dediğimde kıkırdayarak baktılar bana.

"Fazla açık değil mi ne olduğu? Kimin marifeti olduğu..." diyen Ela'ya şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordum. Gülce kapıyı çekip dışarı çıkmadan evvel kucağıma bıraktı duymaktan korktuğum cevabı.

"Senin de tahmin edeceğin gibi Rüzgar'ın sürprizi... Dün sabah sen okuldayken halletti. Gece dışarda olduğunuz için göremedin, gündüz de zaten göremezsin... Neyse tatlım, yıldızlı geceler sana..."

Kapanan kapının ardından yığılırcasına yatağa uzandım. Dudaklarımda acı çeken bir gülümsemeyle ve gözlerimde durmaksızın akan yaşlarla tavana öylece bakıyordum. Yalnızca karanlıkta parlayan yıldızlı bir geceye çevrilen, karanlık korkumu çekip alan tavana...

Karanlıkta uyuyamadığımı duyan adam bunu da yapmıştı, benim için gökyüzünü odama indirmişti. Şimdi de bana yıldızları hediye eden bu adamı terk etmemi istiyorlardı benden... Haksızlıktı bu, çok büyük haksızlık...

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bu Bir Veda

Kendi kendime başımı türlü belalara sokup düştüğüm çukurlardan tırnaklarımı topraklara kenetleyerek çıktığım, ağaç tepelerinden düşüp de dizlerimi parçaladığım çok olmuştu zamanında. İmdat çığlıkları atmayı bilmezdim küçükken. Acımı gizlemeye küçük yaşta alışmıştım belki de...

Bir keresinde neredeyse boyumun iki katı bir çukura düştüğümü hatırlıyorum. Sanırım ciddi anlamda ilk yardım çığlığımı o zaman atmıştım. Daha önceleri en fazla oflayarak tırnaklarımı topraklara geçire geçire yukarı çıkıp oyuna kaldığı yerden devam eden ben, bu sefer boyumu aşan çukurun içinde gökyüzüne bakarken korktuğumu hissetmiştim. Belki de saklambacı bu kadar ciddiye alıp evden haddinden fazla uzaklaşmamın cezasını çekiyordum. Gitgide kararan ağustos akşamında hışırtılı esintisine karışan ağustosböceklerinden başka ses duyamadığım için bağırmıştım, belki de ilk kez...

"Yardım edin! Kimse beni duymuyor mu?"

Adını koyamadığım bir his yavaş yavaş etrafımı sararken nemlenen gözlerimi gökyüzüne çevirmiştim. Bu sefer

de koyu maviliğin yerini yıldızlı bir karanlığa bırakması ilk kez üşümeden titrememe sebep olmuştu. Düşmemin etkisiyle soyulup kanamaya başlayan dizime yüzümü buruşturarak baktım ve daha fazla dayanamayıp karanlıktan saklanmak istercesine ellerimi yüzüme bastırdım. Yine de gözlerim sanki bunu bekliyormuş gibi çeşmelerini açınca kendimi daha fazla tutamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştım.

"Salak Zeynep! O şapşal çocuk arkasına saklanmış olsan bile seni göremezdi ki, niye koştun buraya kadar? Aptal! Aptalsın işte, kaldın şimdi burada!"

Karanlığın iyice bastırmasıyla etraftaki böcek sesleri de artmıştı. Bir anda bacağımın üzerinden bir şeyin geçtiğini hissedince çığlık atıp olduğum yerde bu defa da ağlayarak sıçramaya başlamıştım.

"İmdat! Yardım edin! Anne! Baba! Abi!"

Toprakların akıp gittiği avuçlarımı yüzüme bastırıp olduğum yerde hem ağlayıp hem sıçrarken hayatımda ilk kez bu kadar korktuğumu hissetmiştim. Her saniye daha fazla üzerime gelen karanlığın altında bağırsam da bir türlü kimselere sesimi duyuramıyordum. Bir başıma boyumdan büyük bir çukurun içinde kaldığımı anladığımda daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyu yaşamıştım.

Beş yaşındaki Zeynep'in adını bilmeden her hücresinde ve her çığlığında hissettiği o duygunun ne olduğunu yıllar sonra anlayacaktım...

Çaresizlik...

Bir ağaç gövdesini döne döne saran zehirli bir yılan misali, cılız bedenimi sarmaya başlamıştı çaresizlik. Başımı kaldırdığım gökyüzü karanlıktı. Etrafımı saran toprak birikintileri karanlıktı. Gözlerimi kapatsam her yer yine karanlıktı. Aslında o gece, benim karanlık korkumun doğum

günüydü; ama ben zaman geçtikçe o geceye ait ne varsa unuttuğum gibi bu gerçeği de unutacaktım...

"Allah'ım, lütfen bana yardım et. Çok korkuyorum, lütfen beni kurtaracak bir kahraman gönder. Söz veriyorum bir daha gizli gizli çikolata yemeyeceğim. Valla, artık Merve'nin saçını da çekmeyeceğim... O benim saçlarımı çekerse belki bir kere daha çekerim ama... Son bir kere, valla..."

Yaşımın getirdiği masumiyetle kendi kendime mırıldanırken orada ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Karanlık, yemini yutmaya hazır bir balık gibi ağzını açmış tepemde beni beklerken başımı kaldırıp yukarı bakmaya bile korkar olmuştum. Ta ki zamanı unuttuğum bir anda kurtarıcımın sesini duyana kadar...

"Pişt!"

Başta bir böcek olduğunu düşünüp çığlık atarak yerimde sıçrasam da başımı yukarı çevirmemle benim yaşlarımda bir oğlan çocuğunun bana baktığını görünce bu sefer de mutluluktan zıplamaya başladım.

"Geldi! Geldi işte, kurtarıcı geldi!"

"Bak ya, yine zıplıyor! Orada kalmayı sevdiysen ben gidiyorum. Sabaha kadar susmanı bekleyemem."

Kurtarıcımın gideceği korkusu tüm bedenimin telaşa kapılmasına sebep olurken olduğum yerde ıslak gözlerimi gözlerine çevirip yalvarmaya başlamıştım ona. Giderse burada tek başıma ne yapardım?

"Tamam, bak durdum. Lütfen gitme. Bak, valla durdum!" dediğimde gülerek başını iki yana sallayıp elini bana uzatmıştı. Hevesle tam elini kavrayacaktım ki bir anda aklıma düşen şüpheyle kaşlarımı hafifçe çattım. "Elimi bırakmayacaksın, değil mi?" diye sorunca anlamayarak bakmıştı gözlerime.

"Elini bırakacak olsam niye sana yardım edeyim ki?" diye bilmişlikle söylenmişti, ben de omzumu silkip başımı iki yana salladım.

"Bilmem, seni tanımıyorum ki... Belki de başkalarıyla dalga geçerek mutlu olan kötü bir çocuksundur sen..."

"İyi... O zaman seni kurtaracak iyi kalpli birini bekle burada," deyip sonrasında uzaklaşmaya yeltendi. Yeniden korkuya kapılarak, "Tamam tamam, sustum. Özür dilerim, lütfen gitme!" diye bağırıp ağlamaya başladığımda o zamana kadar fark etmediğim bir gerçekle yüzleşmiştim aslında. Karanlık çok korkutucuydu ve ben de çok korkuyordum.

Bir an sonra, "Ağlama artık... Bak gitmedim," diyen uysal sesi duydum. Tüm korkularım o sesle birden kaybolmuştu sanki.

Elini yeniden uzattı, "Elimi bırakmayacağına söz ver!" diye inatçı keçinin teki olarak diretmeye devam ederken çocuk benimle alay eder gibi bakmıştı yüzüme.

"Çok safsın, biliyor musun? Şimdi sana yalandan söz verip sonra da düşürebilirim seni. Bana nasıl inanacaksın ki?"

"Bir kere sensin saf! Hem babam demişti ki bir insan sana yalan söylerse gözlerine asla bakamazmış. Sen benim gözlerime baktığına göre demek ki yalan söyleyemezsin!"

Nasıl da emindim söylediklerimden... Beş yaşında olmama aldırmadan restleşircesine kurtarıcıma dik dik bakarken birkaç saniye öylece gözlerimin içine bakmıştı. Sonra da bana elini uzatırken, "Tamam, söz veriyorum, oldu mu? Elini asla bırakmayacağım!" dediğinde gülümseyip iki elimle uzattığı eline can simidi gibi tutunarak yukarı çıkmıştım.

"Nasıl düştün bu çukura? Etrafta da kimseler yok."

Ellerimi önümde birleştirip sağa sola sallanırken, "Şey... Saklambaç oynarken çok koştum, buraya kadar geldiğimi fark etmedim. Sonra da pat diye düştüm işte," diye utançla mırıldandım. O an karşımdaki çocuğun gülümsemesine şahit olmuştum. Başımı sinirle yüzüne çevirerek, "Çok mu

komik, niye gülüyorsun ki?" diye sinirle sordum; fakat sağ elinin parmaklarını yanaklarıma getirip bana dokunmasıyla öylece ona bakakalmıştım.

Neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışıyordum. "Yüzün... Toprak olmuş," demesiyle dudaklarımdan dökülenlere ben bile bir anlam verememiştim o an.

"Senin de gözlerin... Aynı toprak gibi..."

Söylediklerimle yanağımdaki elini usulca çekerken gözlerimin içine bakmıştı sıcacık. Bir insanın sıcacık bakabildiğini de o an ilk kez fark etmiştim.

"Peki sen burada ne yapıyorsun? Yoksa sen de mi saklanıyorsun?" Merakımı belli eden sorumun üzerine küçük eliyle uzakta ışıkları görünen büyük binayı işaret etmişti.

"Tatil için geldik, orada kalıyoruz."

"Şey... Peki adın ne?"

Karşımdaki çocuk cevap vereceği sırada, "Kızım!" diyen babamın sesini duydum. Hızla başımı arkaya çevirip onu gördüğümde de telaşla ona koşmaya başlamıştım. Babamın kucağına atlarken, "Baba, çok korktum. Çok karanlıktı," deyip babamın kollarında olmanın yaşattığı güvenle boynuna sarıldım. Ben yeniden ağlıyordum, o da ellerini sırtımda gezdirip sakinleştirmeye çalışıyordu beni.

"Tamam yavrum, bak geldim işte. Hadi, ağlama artık," deyip saçlarımı öpünce içim huzurla dolmuştu. Babam kucağında benimle ilerlerken ardımda kalan kurtarıcımı bir an için unuttuğumu fark edip telaşla babama döndüm.

"Baba, dur! Beni kurtaran çocuk orada kaldı!" diye bağırmamın üzerine şaşırarak yüzüme bakmış, hemen sonra arkasına merakla dönmüştü; ama orada kimse yoktu...

"Kızım, kimse yok orada. Gitti herhalde," deyip ilerlemeye devam etti. Kırgın bakışlarımla babamın omzuna yaslanmış, ardımızda kalan boşluğa sessizce fısıldamıştım.

"Ama daha adını söyleyecekti..."

Kulağımda uğultulara sebep olan bir sesle gözlerimi huzursuzca aralarken kirpiklerimin arasından Gülce'nin şaşkın yüzüyle karşılaştım. Afallayarak, "Gülce?" deyip doğrulacağım sırada tutulan boynum sızlayınca koltukta uyuyakaldığımı fark ettim. Elimle alnımı ovuşturup şaşkınca bir etrafıma bir de Gülce'ye bakarken hâlâ hangi zaman diliminde olduğumu anlamış değildim. *Bu... Bu çok garipti...*

"Zeynep, iyi misin? Rüya mı gördün?"

"Ben... Bilmiyorum... Rüya gibi değildi, sanki çocukluğumdan kalma bir anı..." diye söylendim. Elini koluma koyup gülümsedi Gülce.

"Çok gariptin, biliyor musun... Önce gülümsediğini gördüm ve dokunmak istemedim; ama sonra yanağından akan yaşı görünce kötü bir şeyler gördüğünü düşünüp uyandırdım seni." Söylediklerine bir anlam veremiyordum; çünkü o an zihnimin tamamının cevap aradığı tek bir soru vardı. *Yıllar sonra hatırladığım o çocuğun bende yarattığı bu tanıdıklık hissi de neyin nesiydi?*

"Aman ya, neyse ne..." diye söylenip sonrasında uzandığım koltuktan doğrularak banyoya geçtim. Elimi yüzümü yıkayıp kendime geldikten sonra da mutfağa kızların yanına gittim. Uykudan uyanıp akşam yemeği yemek garip olsa da bünyem son zamanlarda ters takla atmayı kendine uğraş edinmişti. Gün boyu öyle fazla yoruluyordum ki son zamanlarda eve gelir gelmez bulduğum yerde uykuya dalıyordum. Her ne kadar okulun yoğunluğu bitmiş olsa da şu an tüm vaktimi alan bir kafe vardı ortada.

Son zamanlarda olan şeyleri düşündükçe neye üzüleceğimi şaşırır olmuştum. Rüzgar'la yaşadığımız o son mutlu gecemizin üzerinden bir ay geçmiş, o günden sonra hayatım

tam anlamıyla bir felakete dönüşmüştü. Deyim yerindeyse neresinden tutsam elimde kalıyordu. Öte yandan Ela ve Güney hâlâ barışmamışlardı. Güney, olayı bizim evin kapısında yatmaya kadar getirse de Ela onu affetmemişti. Ve affedecek gibi de durmuyordu. Bir akşam ona söylediği şeyi düşündükçe kendisine hak vermeden de edemiyordum.

"Ben seni sevsem, seni affetsem ne olacak ki artık? Sen... Bana güvenmiyorsun. Bu şekilde biz olamayız. Bana güvenmeyen birinin elini tutamam ben artık."

Ali abi ve Gülce'nin durumu ise bambaşkaydı. Onların mutlu günleri de hiç beklemedikleri bir yerden almıştı darbeyi. Ece ve ailesi iki hafta önce çok elim bir trafik kazası geçirmişti ve ne yazık ki annesiyle babası hayatını kaybetmişti. Ece o günden beri toparlanamıyordu. Vücudundaki hasardan ziyade, ruhundaki hasar kolay kolay iyileşecek gibi değildi. Onun için o kadar üzülüyorduk ki... Kimsesi kalmamıştı bir anda... Kendimi onun yerine koyduğumda dahi nefes alamıyordum. Allah düşmanımın başına bile vermesindi böylesi bir acıyı...

Ali abi tüm bu süreçte Ece'nin yanından bir an olsun ayrılmamıştı, Gülce'yle de aralarına çaresiz bir uzaklık girmişti o günden sonra. Ece yanında sadece Ali abiyi istiyordu çünkü, Gülce de onlardan uzak duruyordu. Bir şey diyemiyordum ona da... Ece hastanede olduğu bir gece intihara bile kalkışmışken Ali abiden ondan uzak durmasını kimse bekleyemezdi. Görünen oydu ki bu da onların aşklarının imtihanıydı...

Bense... Günler geçti, geçmeye devam etti... Hayatımın en mutlu anına karabasan misali çöken adam yüzünden âşık olduğum adamı paramparça etmeye devam ettim. Attığım her kurşun onaydı belki, ama usul usul ölen bendim. *Bir insanın sevdiği adamı kendinden uzak tutmaya çalışması bu hayattaki en büyük lanetmiş diye düşünürdüm; ama anladım ki değilmiş... Bu hayattaki en büyük lanet,*

kendinizden uzak tutmaya çalıştığınız adamın sizi hâlâ sevmeye devam etmesiymiş...

O kadar çaresiz hissediyorum ki kendimi, bununla nasıl baş edeceğimi bile bilmiyorum. Nereye kadar kaçmaya devam edeceğimi bilmiyorum. Karşımdaki adamın benim susmalarıma daha ne kadar tahammül edeceğini bilmiyorum. Susuyorum, sanırım başarabildiğim tek şey de bu. Herkese, her şeye karşı susuyorum; çünkü konuşmaya kalksam en çok kimin yanacağını bilmiyorum. Rüzgar'a gerçekleri anlatsam canı yanacak olan sevdiklerim mi, babasını kaybedecek olan sevdiğim adam mı; yoksa ne yana dönse canı hep yanacak olan ben mi?

İşte bunu bilememek susturuyor beni. Yine de öyle anlar geliyor ki bazen dayanamıyorum. Karşımda bana yalvarır gözlerle bakan adama her şeyi anlatmak istiyorum; ama ensemde nefesini hissettirmekten başka işi gücü kalmayan adama karşı duracak gücü de kendimde bulamıyorum. Telefonuma gelen her mesaj sesinde acaba bu sefer kimin canıyla tehdit ediyor beni diye düşünüp ağlamaktan güldüğüm zamanları bile hatırlamıyorum artık.

O kadar çaresizim ki Rüzgar'ın beni fark etmediği zamanlarda onu uzaktan seyrederken bile bir yandan yine izleniyor muyum diye paranoyakça düşüncelere kapılmaktan kendimi alamıyorum. Sevdiğim adamı sessizliğimle mahvederken bunun kime ne faydası olacak, onu bile bilmiyorum. Rotasını kaybetmiş bir teknede gibiyim. Açık denizde savrulup duruyorum ve sonum ne olacak bilmiyorum.

Kaçıyorum sonra... Susmak dışında yarım yamalak becerebildiğim tek şey bu. Sevdiğim adamın bana gelişlerinden çaresizce kaçıyorum. Ona koşmak isteyen ayaklarımı yok sayıp bana attığı her adımda ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. O ne kadar izin vermese de...

Şimdi yine üzerime sevdiğim adamın kokusuna haftalar önce bulanan tişörtü giymiş, öylece uzanıyorum. Onsuz-

lukta sığındığım üç şeyden biri de bu tişört... Bir sığınağım başucumda duran ve bana geleceğe dair umut aşılayan kar küremiz, bir diğeri de boynumda asılı durarak bana nefes aldıran kelebeğimiz...

Garip, hatta saçma belki, ama bu tişörtü giydiğim zamanlar sanki Rüzgar'a sarılıyormuşum gibi hissetmekten alamıyorum kendimi. Elimle yaka kısmını tutup burnuma çektiğimde aldığım... Daha doğrusu, artık alamadığım koku ister istemez umutsuzluğa kapılmama sebep oluyor son zamanlarda. İlk günlerdeki gibi değil artık. Kokusu usulca terk ediyor beni, tıpkı kendisi gibi...

Ertesi sabah yepyeni bir güne daha gözlerimi açarken içimde büyüyen ağlama isteğini durduramıyorum bir türlü. Günler öncesine kadar her sabaha onu göreceğimi bilerek heyecanla uyanan ben, şimdi sabah olsun istemiyorum. Artık yeni doğan gün, sevdiğim adamdan uzak kalmaya mecbur bırakıldığım, onun aşkıyla yanarken benden vazgeçmesi için çabalamak zorunda olduğum lanetli bir günden daha fazlası değil çünkü...

Hiçbir şey yapmak istemememe rağmen biri sanki hayatımın iplerini eline almış gibi beni bir kukla misali oynatıp duruyor. Rüzgar yanıma geldikçe ondan gidişlerim ve benimle konuşmaya çalıştıkça onu tersleyişlerim canımı yaksa da onun canının benden daha çok yandığını da biliyorum; çünkü ben tüm bu olanlar yüzünden o lanet adamı suçlayıp biraz olsun rahatlamaya çalışsam da Rüzgar bunu yapamıyor. Canımı en çok yakansa ona olan bu tavrımdan dolayı kendini suçladığını bilmek...

Yaptığım onca aptal harekete rağmen benden soğumasını geçtim, bana kızmıyor bile. Hâlâ aşkıyla etrafımda pervane, hâlâ her bakışıyla bana can veren o adam... Ben ne yaparsam yapayım kendinden vazgeçiyor; ama benden vazgeçmiyor. Bunu görüp ufacık bir tebessüm ettiğim her

an karşıma dikilen adam da bunu bana karşı kullanmaktan çekinmiyor...

"Zeynep, daha hazır değil misin? Bak diğerlerini kaçırdın; ama bugünü kaçırma bari..."

Gülce'nin sitemkâr sesiyle boş boş aynaya bakmaya bir son verip çantamı alarak odamdan çıktım. "Geldim işte... Ama inan hiç canım istemiyor, boşuna sürüklüyorsunuz beni," diye hayattan bezmiş bir hâlde söylensem de Gülce beni takmayıp eliyle saçlarıma kendince şekil verdi. O sırada yanımıza gelen Ela da her zamanki gibi yine harika görünüyordu. Sanki aşk acısı çekmiyormuş gibi, dünya yansa umurunda değilmiş gibi... Yani benim tam aksime...

Bugünkü telaşlarının sebebi de beni okulun bahar şenliklerinin son gününe dahil etmek istemeleriydi. İkisi de en az benim kadar yaralı, acılı ve tükenmiş bir hâldeydi; ama benim günlerdir üzerimden atamadığım ölü toprağı kendi dertlerini unutturmuştu onlara sanki. Tek istekleri benim yüzümü yeniden güldürmekti. Ne garip, ben onlar için bu hâldeydim, onlar da sanki bunu bilir gibi beni hayata döndürmeye çalışıyorlardı... Dedim ya, aile olmak tam da böyle bir şeydi...

"Fıstık gibisin, Zeyno'm. Hadi bakalım, gidelim de millet afeti devran görsün," diye şakıyarak koluma giren Ela'ya boş gözlerle bakıp ayak uydurdum, çantalarımızı da alıp birlikte evden çıktık. Mert de bugün abisinin arabasını alarak bizi almaya gelmişti.

Okulun bahçesine adım atar atmaz etrafımı saran görkemli hava içimde kaçıp gitme isteği uyandırsa da kızların iki yandan kolumu çekiştirmeleriyle onlara ayak uydurmak zorunda kaldım. Sınavların bitmesiyle başlayan bahar şenlikleri dört gündür aralıksız devam ediyordu ve bugün sona erecekti. Türlü bahanelerle öncekilere gelmekten kurtulmuş olsam da ne yazık ki bugün Ela'nın da geleceğini söylemesiyle kaçacak yerim kalmamıştı.

Devasa bahçe âdeta bir masal diyarı misali rengârenk süslenmiş, dört bir yana atıştırmalıkların ve içeceklerin bulunduğu masalar yerleştirilmişti. Günlerdir farklı farklı sanatçılar ve gruplar sahne almışken bugün de okulun müzik grubu en sevilen şarkıları söylemek için sahnedeki yerlerini almışlardı. Bir süre mutluluk çığlıklarıyla etrafta neşeyle koşturan insanların arasında ilerlemeye devam ederken müzik grubunun da yeni bir şarkıya başladığını duydum. O sırada Mert yiyecek bir şeyler almak için kızları da yanında sürükleyip gitmişti, ben de kalabalığın arasında günler sonra gördüğüm adamla olduğum yerde buz tutmuş gibi kalakaldım.

"Ağla dedin bana, şu hâline iyice baka baka... İnanmadın bana, gözlerimin içine baka baka...

Denedim defalarca sana anlatmaya... Susturdun beni de küstürdün hayata..."

Rüzgar... Tam karşımda, heybetli bir ağacın altında öylece gözlerime bakıyordu. Hâlâ dipsiz bucaksız bir aşkla... O an sahnedeki solistin söylediği parça sanki onun gözlerinden süzülüp ruhuma karışıyordu; çünkü biliyordum, o da benim için ağlıyordu... Benim yüzümden küsmüştü hayata...

O an sanki bir film sahnesindeydik yine. Fonda bizi anlatan bir parça çalıyor, kalabalık etrafımızda anbean silikleşiyor ve biz öylece birbirimize bakıyorduk. Ne o geliyordu bana ne de ben ona bir adım atabiliyordum; çünkü gerçekleri anlatamadıkça ona giden adımlarımın hiçbir anlamı olmayacaktı...

"Söyle nefesim, söyle anlat ona... Dokunmadı ellerim, asla başkasına...

Söyle nefesim, söyle anlat ona... Açılmadı kalbim, yerin dolmuyor asla..."

Bir an için sahneye çevirdim başımı. Dalga mı geçiyorsun der gibi baktım solistin gözlerine. Tabii ki beni görmedi

bile... Bir an sonra başka bir şarkıya geçince ortamın büyüsü toz bulutu misali aniden kayboldu. Az evvel silinen insanlar geri geldi, etraftaki gürültü çoğaldı, dünya dönmeye kaldığı yerden devam etti. Rüzgar çektiği acıyı gizleyen sahte gülüşüyle bana doğru yürümeye başladı, ben de ona doğru ilerledim ve dalları bir şemsiye gibi üzerimizi örten ağacın altında buluştuk.

"Selam."

"Selam."

Bu kadardık artık. Bir tanıdık gibi selamlaşıyor, aşk sözleriyle sarmıyorduk birbirimizi günlerdir. *Benim yüzümden. Benim onu itmelerim yüzünden...*

"Bugün de gelmezsin sanıyordum. Mert geleceğini söylediği için geldim ben de," dediğinde içim acıyarak baktım yüzüne. *Sen gelmediğin için gelmiyordum, şimdi de senin için geldim, diyordu bana...*

"Ben... Pek sevmiyorum böyle şeyleri. Fazla kalabalık yoruyor beni. Kızlar çok ısrar ettiği için geldim," diye cevap verirken kendimi öldürmek istiyordum. Nasıl da yalandı oysa... Aylar öncesi ne hayaller kurmuştum burada geçireceğimiz zaman için...

Dans edecektik, sarılacaktık, gülüşecektik, yeniden âşık olacaktık birbirimize...

Sözlerim karşısında pek bir şey söylemedi Rüzgar. Yine umutsuz bir çırpınışla başka bir konu açtı, konuşmaya başladık. Aşksız, ruhsuz, bizsiz... İlk zamanlar çok sormuş, anlamaya çalışmış; ama bir cevap alamadıkça umutsuzluğa karışmıştı. Hele de o gökyüzü sürprizi için kuru bir teşekkürden fazlasını söylememiş olmama fena bozulmuştu. Benimse yüreğim sıkışmıştı, ama susturmuştum dilimi. O bir anda neden böylesine uzaklaştığıma anlam veremedikçe tükenmiş, beni de kendisiyle birlikte mahvetmişti.

Tabii bunca zaman karşısında durmak da hiç kolay olmamıştı. Gururumu hiçe sayıp defalarca o adama gidip yalvarmıştım; ama hiçbir işe yaramamıştı. Her defasında da daha öfkeli bir yüzünü göstermiş, beni gitgide daha çaresiz bırakmıştı. Geldiğimiz nokta da buydu işte, birbirimizin gözlerine bile bakamıyorduk artık...

Sonraki saatler diğerlerinin yanımıza gelmesiyle az da olsa çekilir hâle gelmişti. Ege'nin buraya Bade'yle geldiğini gören Rüya yalnızca benim görebildiğim acı yüklü bir bakışla bir bahane uydurarak yanımızdan ayrılmıştı. Ege'nin ardından attığı çaresiz bakış da yine bir tek benim gözlerime takılmıştı Hayatın bizi neden böylesi ağır sınavlarla sınadığını bir türlü anlayamıyordum...

Gitgide tadı kaçan gün Güney'in sahneye çıkıp yaptığı şovla noktalanırken gelecek günlerin bizi ne yöne sürükleyeceğini kara kara düşünüyordum artık. Rüzgar'ın tabiriyle tam anlamıyla mecnuna dönen Güney, Ela'yı burada görmenin mutluluğuyla sahneye çıkmış ve tüm okulun gözleri önünde Ela'dan af dilemişti. Bugüne dek yüzlerce kez şahit olduğumuz manzara hiçbirimizi şaşırtmamıştı; ama asıl bombayı Güney sona saklamış, dizlerinin üzerine çöküp Ela'ya evlenme teklifi etmişti.

"Omrümün sonuna kadar senden af dilemekten usanmam; ama bana dediğin şeyi çok düşündüm, Ela'm... Sana güvenmediğimi, güven olmadan aşkın bir anlamı olmayacağını söyledın ya, ışte ben o zaman anladım. Haklısın, güven olmadan aşkın hiçbir anlamı yok... Ben sana aksini düşündürsem de en çok sana güveniyorum. Yemin ederim ki sana tüm hayatımı teslim edecek kadar çok güveniyorum. O yüzden de artık yüreğime sığmayan bu aşka yenilerek soruyorum... Benimle evlenir misin?"

Ben o an her şeyin anlık geliştiğini düşünsem de sonradan çalan parça, etrafa saçılan konfeti ve Ela'nın üze-

rinden gökyüzüne süzülen balonlar aslında her şeyin planlı olduğunu anlamamı sağlamıştı. O andan sonra tek odak noktamız öylece donup kalan Ela olurken bizim kız bir an sonra etrafını saran çığlıklarla rüyadan uyanır gibi kendine geldi. Hepimiz onun ne cevap vereceğini merakla beklerken o yine kimsenin beklemediğini yaptı.

Ardına bile bakmadan öylece çekip gitti...

Sürprizlerle dolu bahar şenliklerinin bitimiyle okula veda edeceğimiz gün de gelip çatmıştı. Son gün olmasına rağmen hangi akla hizmet buraya geldiğimi bilmesem de tek dileğim kimselere görünmeden kendimi amfiye atmaktı. *Gerçi benim hangi dileğim gerçek olmuştu ki bu olacaktı?*

Gülce'yle bahçede ilerlerken Rüzgar ve Ege'nin bizi fark etmesiyle yanımıza yönelmeleri bir olmuştu, o sırada binadan çıkan Mert de yanımıza geldi.

Rüzgar yanıma geldiği an tüm soğukluğuma rağmen kollarını belime dolayıp alnıma bir öpücük bıraktığında ona sarılmak isteyen kollarımı güçlükle zapt ettim. Sarılmasına karşılık vermeyişimin yarattığı huzursuzluğu bedeninde hissetsem de bu yakınlıkta ondan uzak kalmaya daha fazla dayanamayıp yavaşça kollarından sıyrıldım. Gözlerimi ondan kaçırmak için kendimi zorluyor, ara ara yakalandığım bakışlarındaki duyguları artık çok iyi anlıyordum. Kırgınlık, çaresizlik...

Yakınlığından huzursuz olmuşum gibi birkaç adım uzaklaşınca kafasındaki kuruntuları dağıtmak istercesine başını iki yana sallayıp gülümsemeye zorladı kendini.

Yapma sevgilim, yapma...

"Bugün seneyi kapatıyoruz madem, bir saate hepimizin işi biter herhalde. Beraber bir şeyler yapalım diye düşünüyoruz, ne dersiniz?"

Rüzgar'ın hevesli sorusuyla herkes onaylar sesler çıkarsa da ben yine çaresizce bakınmaya başladım etrafıma. Biliyordum, yine burada bir yerlerdeydi gözleri. *Hep aynı şey olmuyor muydu zaten? Ne zaman Rüzgar'a bir adım atsam gelip yakama yapışmıyor muydu?*

O yüzden de, "Ben," dedim çaresizce. Sonra sesimi güçlü tutmaya çalıştım olabildiğince. "Ben gelemem, siz birlikte takılın."

"Hadi ama Zeynep'im, hep birlikte eğleneceğiz işte. Oyunbozanlık yapma," diyerek o çocuksu serseriliğiyle beni ikna etmeye çalışırken ona gülümsemek isteyen kalbimi duymazdan geldim. Artık daha sert, daha kesin bir şeyler yapmalıydım; çünkü kaçmak hiçbir halta yaramıyordu. Yine de söylediğim her kelime için daha dudaklarımdan döküldüğü an pişman olsam da ne yazık ki hiçbirini geri alamazdım. Tıpkı bana attığı o bakışı da hiçbir zaman geri alamayacağım gibi...

"Şımarık çocuklar gibi ısrar edip durmaktan vazgeçin. Sizin bildiğinizin aksine bu hayatta bazılarımızın eğlenmek yerine çalışması gerekiyor!"

İçine düştüğüm duruma olan öfkemden dolayı kızgınlıkla söylediklerim karşısında hepsinin bana attığı kırgın bakışlar bile sevdiğim adamın bana attığı o son bakış kadar canımı yakmadı. Kendi canımdan geçtim; ama onun canını daha fazla yakmaya dayanamazdım. Ne yapıyorsam da bunun içindi. Ne söylersem sadece onun içindi; çünkü her şeyi mahvetmekten başka çare bırakmamışlardı bana. Ben vazgeçemezdim, o yüzden sevdiğim adam benden vazgeçmek zorundaydı artık.

Vazgeç artık, Rüzgar... Canını yakmaya canım dayanmıyor...

Karşılarında daha fazla bu kadar soğukkanlı duramayacağımı anlayıp başka bir şey söylemeden âdeta koşar adımlarla amfiye ilerledim. Bir süre sonra amfiye gelen Gülce'yle Mert'in yanıma gelmeyip ön sıralara oturmaları

da bir kere daha ağlamak istememe sebep olmuştu; ama buna bile hakkım olmadığını biliyordum artık. Son zamanlardaki anlamsız tavırlarımın onları da benden uzaklaştırdığının farkındaydım. Farkındaydım ama yine de canım yanıyordu işte...

En acısı da sevdiğim adamı kaybetmek için çıktığım bu yolda arkadaşlarımı da kaybetmekti. Sahip olduğum ne varsa yavaş yavaş kayıp gidiyordu ellerimden...

Rüzgar'a olan tavırlarıma kızıp beni devamlı sorgulayan, cevap alamadıkça da benden uzaklaşan Ela, kardeşlerinin canını yaktığım her saniye bana biraz daha öfkelenen Rüya, Ege ve Güney... Şimdi de en yakınlarım, Gülce ve Mert... Lanet gibi bir anda hayatıma çöken adam yüzünden elimden kayıp gidiyordu hayatım ve ben tutamıyordum...

Zaman en arka köşede hocanın son gün olmasına aldırmadan derse girip bir şeyler anlatması ama benim bir türlü aklımı verememe geçip giderken yalnızlığın ruhuma usulca karışıp beni ele geçirdiğini hissediyordum artık. Sanki başa dönüyordum. Kimsemin olmadığı günlere dönüyor, sevdiğim herkesi teker teker kaybediyordum...

Dakikalarca bir başıma oturup boşluğa dalıp gitmem hiçbir şeyi unutmama yetmiyordu. Sonunda yaşadığım acının kalbimi göğsümde sıkıştıracak kadar çok olmasına dayanamayıp defterimde boş bir sayfa açtım. Bu zamana kadar söylemek isteyip de yutmak zorunda kaldığım ne varsa akıp giden gözyaşlarımın eşliğinde önümdeki kâğıda yazmaya başladım.

Sevgilim,

Aşkıyla kalbimi bana hatırlatan adam... Bir bakışıyla kalbime dokunan, tek bir gülüşüyle bedenimde depremlere sebep olan sevdiğim... Dokunuşuyla öldüğüm, sevmeleriyle can bulduğum kahramanım... Ömrüm, her şeyim, hep sevdiğim, hep seveceğim...

Keşke diyorum, keşke her an söyleyebilseydim seni ne kadar çok sevdiğimi. Sevmeyi seninle bildiğimi, bir seni sevdiğimi...

Hayatım boyunca pişmanlık nedir bilmezken senden sonra çok fazla keşkem oldu, biliyor musun sevgilim? Keşke sana daha çok sarılabilseydim. Keşke bana gelmeye çalıştığın o ilk zamanlar senden kaçacağıma yanından bir an olsun ayrılmasaydım. Keşke sen beni öpmediğinde ben öpseydim seni. Mümkün mü bilmiyorum, ama... Keşke daha çok sevebilseydim seni.

Yetmiyor, Rüzgar... İçinde senin olduğun hiçbir şey bana yetmiyor. Seninle olan ne varsa hep daha fazlasını istiyorum, kalbinle yetinmeyip ruhunu istiyorum. Bakışların az geliyor, gülüşünü de sadece kendime istiyorum. Saklamak istiyorum seni gizli saklılarımda. Sende doyumsuzum ben, Rüzgar, sana doymak nedir bilmiyorum...

Çok hayalim oldu, biliyor musun senden sonra... Hani beni ilk kez karların arasında öpmüştün ya, işte ben o ilk öpücükten beri bir sonraki senenin karında yine beni öpmeni hayal ediyorum. Yağmurun altında beni öptüğün ilk an demiştim ya sana, 'Biz birbirimizin eksik parçasıyız,' diye... İşte ben o parçamın yanımdan bir an olsun ayrılmayacağı yağmurlu gündüzleri, göğsüne sığındığım yağmurlu geceleri hayal ediyorum...

En çok da özlemim oldu senden sonra... Seninle uyumayı çok özlüyorum mesela, hiç birlikte uyumasak bile... Çok merak ediyorum uyurken yüzünün aldığı ifadeyi. Bana sarıldığın anlardaki gibi masum musun mesela? Yoksa kıskandığın zamanlardaki gibi çatılıyor mu kaşların? Birlikte uyusak muhtemelen gece boyunca defalarca sayardım gözlerini benden bile koruyan o kirpiklerini. İmkân olsa her birini tek tek öpmek isterdim. Toprak rengini bu zamana kadar bana sakladıkları için... Sonra başımı tam kalbinin

üzerine yaslar, kolumu beline sımsıkı dolardım. Biliyorum ki sen beni daha çok sarardın ve biz tüm gece bir yapbozun iki eş parçası gibi ayrılmazdık...

İsterdim, Rüzgar, bu anı yaşayabilmeyi çok isterdim.

Yine de dayanamaz, en çok bakışlarını özlerdim; çünkü ben ilk onlara âşık oldum...

Hep merak ettim, biliyor musun? Toprak kokusu ölüm kokusudur demezler mi... Öyleyse senin bakışların nasıl oluyor da bu kadar çok yaşamak kokuyor? Söylesene, ben nasıl oluyor da her bakışınla yeniden doğuyorum?

Şimdi hepsi hayal oldu, değil mi? Bundan sonra seninle olan hayallerim gerçekten de hayal olarak kalacak. Karanlık geceler beni eskisinden bile daha çok korkutacak. Belki yıldızlar bile parlamayacak bir daha, yağmurlu vakitler kokunu getirmeyecek artık bana... Gün, bizim için doğmayacak bir daha. Her şey bitecek, her şey...

Hâlâ direndiğini, benden vazgeçmediğini biliyorum; ama hissediyorum, az kaldı... Masalımızın yarıda kalmasına çok az kaldı. Yine de bilmeni istiyorum, söyleyemesem de sen anla istiyorum.

Seviyorum seni, Rüzgar... Çok seviyorum...

Yazdıklarımın âdeta bir mührü gibi bir damla gözyaşım son kelimenin üzerine damlayıp mavi mürekkebi etrafa yaydığında burukça tebessüm ettim. Sevgim de böyleydi işte. Mahvetmişlerdi; ama hâlâ oradaydı.

Kâğıdı katlayıp defterimin arasına koyarken neyse ki hoca da dersi bitirmişti. Bu senenin son dersine de bu şekilde noktayı koymuş olmanın garipliğiyle çantamı toplayıp yavaşça ayaklandım. Gülce'yle Mert'in hocayla konuştuklarını görünce onları beklemeyip hızlı adımlarla önce sınıftan ardından da etrafa bakmadan okuldan çıkıp kafeye gittim.

Kafeden içeri girdiğimde çantamı askıya asıp kırmızı önlüğümü takarak mutfağa geçtim. "Ben geldim Hasan abi,"

derken bakışlarımı etrafta gezdiriyordum ki karşımda taktığı siyah önlüğüyle ve elinde fazlasıyla eğreti duran tepsiyle bana gülümseyen adamı görünce olduğum yerde şaşkınlıkla kalakaldım.

"Sen... Ne yapıyorsun burada?"

Varlığı buradaki en saçma şeymiş gibi ona bakarken sorduğum soru karşısında ukalaca gülümseyip elindeki tepsiyi işaret etti gözleriyle.

"Yemek servisi," deyip göz kırptığında hafifçe kaşlarımı çatarken, "Rüzgar!" diye kızgınlıkla söylendim. Karşılığında son heceyi uzatarak, "Sevgilim," demesiyle elimin ayağımın boşaldığını hissettim bir anda. *Ne diyordu bu adam? Ne güzel diyordu...*

Sinir bozukluğunun yarattığı duygu karmaşasıyla güldüm. "Rüzgar! Allah aşkına, bu da ne demek oluyor şimdi?" diye söylenirken âşık olduğum toprak rengini yine gözlerime kilitledi.

"Senin hayatını bilmediğimi düşünüyorsun, haklısın da... Ben de öğrenmek istiyorum. Senin içinde olduğun ne varsa ben de bir parçası olmak istiyorum," dedi dirayetimi lime lime edercesine. Şaşkınlığıma ve dolan gözlerime aldırmayıp alnıma sımsıcak dudaklarını bastırdı. Elindeki servisle içeri geçerken de beni yaşadığım yoğun duygularla öylece ardında bıraktı.

Ben sana ölürüm be adam! Sen ne güzel seviyorsun böyle...

Ne zaman ki Hasan abi elime bir tabak tutuşturarak, "Hadi bakalım hadi, ağlamanın sırası değil. Senin oğlan bütün tabakları kırıp ocağımıza incir ağacı dikmeden düş peşine," diye söylenerek işinin başına döndü, gözlerimden akan yaşlara inat mutlulukla kıkırdadım. Sonrasında gerçekten de Hasan abinin dediği gibi oldu her şey. Rüzgar eline aldığı her beş bardaktan üçünü, her üç tabaktan en az ikisini kırarak günü tamamladı, ben de attığı huysuz oğlan bakışlarına kahkahalarla gülmekten alamadım kendimi.

Tabii ulaşılmaz saydıkları Rüzgar Yücesoy'un kafede garsonluk yapması tüm okulda büyük ses getirince okulda ne kadar kız varsa hepsi bir anda kafeye doluştu, bu sayede kırdığı tabakların masrafı gelen müşterilerden fazlasıyla çıkmış oldu. Her ne kadar tüm gerçekleri bir yana bırakıp Rüzgar'a asılmaya yeltenen kızların saçlarını yolup ellerine vererek müşteri memnuniyetini sallamadığımı gösterememiş olsam da Rüzgar'ın bu hâllerimden son derece memnun olduğu bana attığı o sıcacık bakışlarından belli oluyordu.

Her şey bir yana, artık çok yorulmuştum. Onu bu kadar severken ondan uzak kalmaktan ve kalbini kırıp o kırıklarla kendimi parçalamaktan tükenmeye başlamıştım. Olmuyordu işte, denemiştim; ama başaramamıştım. Ne yaparsam yapayım benden vazgeçmiyordu...

İyi ki de vazgeçmiyordu...

Sanırım boş vermişliğim de bundandı. Ne Levent Yücesoy'u ne de bir başka belayı umursamıştım, sadece sevdiğim adamın kalbime bir kere daha ektiği aşk tohumlarını filizlendirmeye odaklandım tüm gün... O, günler sonra böyle mutlu bakıyordu ya bana... O an içimden bir ses yanlış yaptığımı söylese de kulaklarımı tıkayıp duymazdan geldim. Rüzgar mutluydu ve ben gerisini düşünmek istemiyordum artık.

Bir zaman sonra bıraktığım bir servisin ardından üç tabağı birden kırmadan masaya götüren sevgilime şaşkınlıkla baktım. Ona attığım bakışlara kapılıp elindeki tabakları aniden yere düşürmesiyle dehşet dolu bir ifadeye büründü yüzüm. Eğilmiş homurdanarak yerdeki kırıkları toplayan sevdiğime gülmeden duramasam da cam kırıklarından birinin elini kestiğini fark edince sanki kalbime bir kesik atmışlar gibi canımın acıdığını hissedip yanına hızla koştum. Hemen dizlerimin üzerine çöküp kanayan eline yüzümü

buruşturarak baktım. "İyi misin? Çok acıyor mu?" diye ağlamaklı bir sesle sorduğumda cevap vermeyişine yenilip başımı kaldırdım. O an gözlerinde yoğun bir özlemle bana bakan adama aynı hasretle karşılık verirken ağlamanın sınırında olduğumu bir kere daha anladım.

Bir an sonra etraftaki bakışlardan kurtulmak adına, "Gel benimle," deyip onu içeri çekiştirdim ve ecza dolabından gerekli malzemeleri alıp karşısına oturdum. Elini yavaşça elime alıp canını yakmaktan korkarcasına yarasını temizlerken sanki kesiğe değdiğim her an benim canım acıyormuş gibi kasılmaktan kurtulamıyordum.

"Acımıyor baş belası, rahat ol."

"Saçmalama Rüzgar, tabii ki de acıyordur. Ya şuna baksana, ne kadar derin kesilmiş... Of! Ne yapsak acaba, hastaneye mi gitsek... Belki dikiş falan gerekiyordur?" deyip ayaklanınca bileğimden tutup önüne çekti beni.

"Sakin ol sevgilim, gerçekten acımıyor," deyip hiçbir şey olmamış gibi gülümsediğinde kızgınlıkla gözlerimi devirdim.

"Rüzgar, sen manyak mısın? Farkındaysan elinde kocaman bir kesik var; ama sen hâlâ gülüyorsun," diye homurdandım; ama sözlerimi umursamayıp daha çok gülümsedi. Boştaki elimi de diğer eliyle tuttu, sırayla iki bileğime de gözlerini yumarak sımsıcak dudaklarını bastırınca içim titredi. Kaç zamandır özlemiyle kavrulduğum bu öpücüklerin bende yarattığı yoğun hislerle kalbim hızlanırken ondan kaçmaları için zorladığım bakışlarımı yine kendine tutsak etti.

"Bu mavilerin yine bana böyle bakacağını bilseydim eğer, kolumu bile keserdim."

Sesindeki muzipliğe inat gözlerinde öyle yoğun bir ihtiyaç vardı ki o an, ne söyleyeceğimi bilemedim. O, gözlerimin içine böyle teslim olur gibi baktığında tek isteğim ona sımsıkı sarılmaktı. Bir an sonra elindeki yaradan akan kanı fark edince irkilip bakışlarımı hemen eline çevirdim.

"Şunu... Şunu doğru dürüst saralım en azından," deyip derin bir nefes aldım. Konuyu kapatmak istercesine bakışlarımı yüzünden kaçırsam da bunun boşa bir çaba olduğunun da farkındaydım aslında. Ben ne kadar kaçmaya çalışırsam çalışayım benim son durağım hep bu toprak rengi gözler olacaktı çünkü...

Gökyüzü kararmış, ama içime tarifsiz bir aydınlık doğmuştu sanki. Birlikte geçirdiğimiz saatlerden sonra her şeyi unutmuş gibiydim, engel olamadığım bir gülümseme vardı yüzümde. Sallana sallana haziran akşamının ılık esintisi altında duraktan eve yürürken apartmanın az ilerisinde tanıdık bir siyah araba karşıma çıktı. Yanı başında bakışlarını üzerime diken adamı görmemle gülümsemem solarken gerisin geriye kaçmamak için zor tuttum kendimi. Kolumun altındaki çantaya güç almak istercesine sımsıkı tutunup ürkek adımlarla ilerlemeye devam ettim, bu gelişin pek de hayra alamet olmadığını çok iyi biliyordum artık.

"Merhaba, Zeynep."

"Ne istiyorsunuz?"

"Ne istediğimi sana defalarca söyledim; ama sen bir türlü anlamıyorsun ve ben bu yüzden oldukça sinirleniyorum," diyen adamın sesindeki ürkütücü tını bu sıcak havada bile ürpermeme sebep olmuştu. Bu adamın karşısında bağırıp çağırmamın bir anlamı olmadığını bu zamana kadar defalarca anladığım için sakin kalmaya zorladım kendimi.

"Benden ne istiyorsanız yaptım. Uzak durdum, tersledim, kendimden soğutmaya çalıştım; ama olmadı işte... Yeter artık, devamlı karşıma çıkarak beni tehdit edip durmayın! Sizde hiç mi vicdan yok, hiç mi anlamıyorsunuz sevgiden?" Bir umut yalvarırcasına konuşsam da bakışlarında bir merhamet kırıntısı dahi görememek yine çaresizlik dehlizlerine yuvarladı beni.

"Yine başa dönmeyelim. Ben sana oğlumu kendinden uzaklaştırmanı söyledim; ama sen beni dinlemiyorsun,

Zeynep. Bugün Rüzgar'ın yanında onu kendinden uzaklaştıracakmış gibi davranmamışsın hiç. Haberim olmaz mı sanıyorsun sen? Yoksa karşında kim olduğunu bir kere daha mı hatırlatmam gerekiyor?"

"Lanet olsun, sen ne biçim bir babasın! Rüzgar'dan uzak kalmam sadece beni değil, onu da bitiriyor; dediğin zamanlarda görmedin mi bunu da? Ben onu seviyorum ve ondan ayrılmak falan da istemiyorum, anladın mı? Yeter artık, rahat bırak bizi!" diye bağırıp arkamı döndüm. Daha fazlasına dayanamayacakmışım gibi hissediyordum; ama kulağıma dolan sesle attığım tüm çığlıkların dönüp dolaşıp yine benim canımı yakacağını bir kere daha fark etmiş oldum.

"Tamam, git yaşa aşkını... Ama yarın sabaha kimin hayatı tepetaklak olur, bunu da düşün!"

Duyduğum sözler karşısında tüm bedenim yine buza keserken arkama hızla dönüp arabasına binmek üzere olan adamın koluna yapıştım çaresizce. "Tamam... Tamam, Allah kahretsin, tamam! Ne isterseniz yapacağım, yeter ki rahat bırakın insanları!"

"Sana defalarca fırsat verdim; ama sen kullanmasını beceremedin. Artık ne yaptığınla ilgilenmiyorum," deyip arabaya binmeye yeltendi. Hissettiğim korku aklımı tamamen saf dışı bıraktığından bir zavallı gibi çaresizce yalvardım karşısında.

"Lütfen... Söz veriyorum, bu defa son... Bu defa bitecek, gerçekten..."

Ağlayarak yalvarmam karşısında bir an için gözlerime ilk kez nefretle değil de başka bir duygu kırıntısıyla bakacak gibi oldu; ama hemen sonrasında bakışlarını üzerimden çekip hırsla uzaklaştı benden. Arabasına binmeden, "Bu son şansın!" dediğinde başım çaresizlikle eğildi, kapıyı kapatmadan evvel duyduğu son sözlerse benim söylediklerim oldu.

"Ben... İstediğiniz gibi, kaybedeceğim Rüzgar'ı; ama bir gün siz de onu kaybedeceksiniz..."

Tozu dumana katarak giden arabanın ardından bir enkaz misali yere çöktüm. Hıçkırıklarım kaldırım taşlarına çarpıp etrafa saçılırken omzumda hissettiğim dokunuşla yerimde sıçradım. Yüzünde şok ifadesiyle bana bakan kişiyi görünce korkuyla hıçkırmama engel olamadım.

Hayır... Bu olmamalıydı...

"Bana bu gördüklerimin bir açıklamasını yapacak mısın yoksa ben kendi kafamda kurduğum senaryoları anlatmaya başlayayım mı?"

Ses tonundaki şaşkınlık her şeyi duyduğunu ele verirken buradan bir kaçışım olmadığını biliyordum. Islak gözlerimi gözlerine çaresizce çevirerek, "Mert..." diye fısıldayıp ağlamaya başladığımda bir an bile beklemeden yanıma çöküp bana sarıldı ve ben sanki asırlar sonra ilk kez yalnız olmadığımı hissettim.

"Ne yaşıyorsun sen böyle Zeynep?"

"Bittim ben, Mert... Mahvoldum..."

Zaman kavramından koptuğum bir süre yolun ortasında Mert'in kollarında hıçkıra hıçkıra ağlayıp onun beni sakinleştirmek için söylediklerini umutsuzca dinledim. Ruhumu çepeçevre saran kara bulutlar arasında bundan sonra ne yapacağımı düşünüyordum. *Nasıl anlatacaktım ona olanları? Daha da önemlisi, nasıl durduracaktım onu?*

"Ya bana ne olup bittiğini anlatırsın ya da ben şimdi gider, gördüğüm her şeyi Rüzgar'a anlatırım."

"Mert, yapma..."

"Anlat, Zeynep!" diye ısrar eden dostumun gözlerinde gördüğüm kararlılık tüm bedenimi titretmişti, her şeye rağmen gözlerinde tutunduğum güven hissine kayıtsız kalamadım. Belki de başından beri her şeyi tek başıma yaşamanın verdiği yorgunluğa yenildiğimden kendimi daha fazla tutamayıp olan biten ne varsa anlatmaya başladım. Zaman

zaman kaşları çatıldı, zaman zaman ellerini sinirle sıktı ve zaman zaman da ağzı beş karış açık kaldı; ama yüzündeki dehşet ifadesi hiç değişmedi...

"Oha! Vay şerefsiz herif! Lan, bu ne biçim adam böyle! Nasıl ister senden bunu? Kalk hadi!" deyip öfkeyle ayaklanırken boş bakışlarla baktım yüzüne. *Tabii ki biliyordum böyle olacağını...*

"Mert..."

"Zeynep, bu böyle olmaz. Şimdi git, her şeyi Rüzgar'a anlat." Dediklerine karşılık başımı korkuyla iki yana sallayıp kolumu elinden kurtararak ayaklandım.

"Olmaz, sen bilmiyorsun o adamı... Manyağın teki o Mert, herkese zarar verebilir. Ben kimseyi riske atamam," diye itiraz ettim. Bıkkınlıkla, "Zeynep, saçmalama! Bu şekilde nereye kadar dayanabilirsin ki?" dese de başımı salladım çaresiz bir inatçılıkla.

"Dayanamıyorum zaten; ama mecburum... Denemedim mi, istemedim mi sanıyorsun? Kaç defa Rüzgar'a anlatmaya çalıştım; ama her defasında ya karşıma dikildi bu adam, ya da Rüzgar babasına olan sevgisini çıkardı karşıma. Diyemedim işte... 'Senin kahramanım dediğin adam şerefsizin teki,' diyemedim... Hem desem ne olacak ki? Ya aileme zarar verirse? Ya size zarar verirse, Mert? Ömer'i bile tehdit ediyor!" diye bağırdım. Ben bir sağa bir sola sinirle yürürken yüzünde gördüğüm çaresizlikten onun da içine düştüğümüz çıkmazın farkına vardığını anlamıştım. Öyle filmlerde olduğu gibi asilik yapmaya benzemiyordu bu işler. Biz daha yirmi yaşında bile olmayan çocuklardık o canavarın karşısında. Onunla baş etmemiz imkânsızdı.

"Ne olacak peki?" diye umutsuzca sorarken ıslak bakışlarımı yüzünden ayırmadım, omuzlarımı silkip boş bakışlarla çaresizce fısıldadım.

"Ne istiyorsa o olacak... Sen de kimseye bir şey anlatmayacaksın."

O gecenin üzerinden üç gün daha geçmişti ve artık hiç değilse acılarımı akıtabileceğim bir dert ortağım vardı yanımda. Mert o günden sonra defalarca Rüzgar'a olanları anlatmam konusunda beni ikna etmeye çalışsa da değişen bir şey olmamıştı; çünkü atacağım adımın sonucu ne olursa olsun beni bir felakete sürükleyeceğini biliyordum ve böyle bir riski göze alamazdım.

Yine de Mert o günden sonra sanki her an başıma bir şey gelecekmiş korkusuyla yanımdan bir an olsun ayrılmamıştı ve bu desteğinin benim için anlamı tarifsizdi. Sanki her şey başa dönmüştü. Tıpkı İstanbul'a yeni geldiğim günlerde olduğu gibi yine en büyük destekçim, daha da önemlisi tek sırdaşım olmuştu...

Dersler bittiğinden ve Ali abi Ece'den dolayı bu aralar kafeyle pek ilgilenemediği için tüm günüm kafede geçiyordu. Mert de her an yanımdaydı, sanki bir yerden bir kör kurşun çıkacakmış gibi gözlerini etrafta gezdirmekten vazgeçmiyordu. Bu paranoyak hâllerine sinirlenip tekmelerimi zaman zaman üzerinde uygulasam da varlığı bana kendimi içten içe güvende hissettiriyordu. Rüzgar yokken o kadar çaresiz ve o kadar korkar olmuştum ki yalnızlıktan, Mert'in varlığı bana iyi geliyordu...

Rüzgar...

O günden sonra eskisinden de fazla uzaklaşmıştım ondan; çünkü yanımda olduğu zamanlar onu kendimden uzaklaştıracak gücü bulamıyordum kalbimde. Her uzaklaştığımda daha fazla direnen Rüzgar sanki bu kez yıkılmıştı. Tam her şeyin düzeldiğini zannettiği anda ona yeni-

den arkamı dönmem onu mahvetmişti. Dile dökemesem de bitiyorduk yavaş yavaş, belki de çoktan bitmiştik...

Yine bir akşam vakti eve geldiğimde kimselerin olmayışı huzursuz hissettirse bile şaşırtmıyordu artık beni. Sanki dağılmıştık. Bu aralar herkes kendi acısıyla tek başına mücadele etmeyi seçmişti. Bir de Rüya vardı tüm bu karmaşanın ortasında. Dün akşam çat kapı uğrayıp Fransa'ya gideceğini söylemişti. Tatil için demişti; ama ben sebebin Ege olduğunu içten içe hissediyordum; çünkü ne sıfatla olduğunu bilmesem de Bade hâlâ Ege'nin hayatındaydı ve Rüya bununla baş edemiyordu. *Kim bilir, belki de buralardan biraz uzaklaşmak ona iyi gelirdi...*

Kısacası herkes bir şekilde mutluluğu arıyordu, benim dışımda... Mutluluğu aramama gerek yoktu; çünkü benim mutluluğum sadece sevdiğim adamın kalbinde saklıydı artık. Kendi ellerimle parçaladığım kalbine rağmen mutlu olmak haramdı bana...

Eve girip çantamı koltuğun üzerine bıraktıktan sonra pufa âdeta yığıldığımda kendimi tonlarca yük taşımışım gibi bitkin hissediyordum. Gözlerimi yorgunlukla kapatıp karanlığa umutsuzca sığınırken çantamdaki telefonumun çalmasıyla sıkıntılı bir nefes bırakıp elime aldım. Yine Rüzgar'ın aradığını görünce kendimi zorlayıp telefonu meşgule attım. Bu yaptığımdan ölesiye pişman olsam da başka çarem olmadığının farkındaydım. Bir süre kapattığım telefona boş boş bakmaya devam ederken çalan kapıyla doğrulduldum. Kapıyı açtığımda gördüğüm öfkeden kararan yüze hazırlıksız yakalanmıştım.

"Rüzgar..."

Rüzgar cümlemin devamına fırsat vermeden sinirle içeri geçti. Onu ilk kez bu kadar dağılmış ve öfkeli görüyordum ve bunun şaşkınlığını bile yaşayamayacak kadar korkuyordum olacaklardan. Peşi sıra arkasından ilerleyip konuşması

için sabırla beklerken bana bir anda dönüp ateş saçan bakışlarını gözlerime diktiğinde titredim.

"Ne oluyor Zeynep? Senin derdin ne, söylesene artık!" diye bağırmasıyla istemsizce bir iki adım gerileyip gözlerimi kaçırdım yüzünden. "Bir derdim yok benim," diye mırıldansam da amansız kaçışım omuzlarımı kavrayıp toprak rengini mavilerime kenetlemesine kadar sürdü.

"Var! Biliyorum, haftalardır lanet olasıca bir sorun var aramızda! Bana ne olduğunu söyle artık!" diye bağırdı. Yakınlığının bedenimde yarattığı etkiyle huzursuz olup kollarından sıyrıldım. Ona bu kadar yakınken sanki tüm gerçekler dilimin ucuna dökülüyordu.

"Yok bir şey, Rüzgar. Yok işte!" deyip âdeta kaçarcasına salondan odama hızla ilerlerken bu gidişin hayra alamet olmadığını hissediyordum.

Bakışlarımı etrafta çaresizce gezdirmeye başlamıştım. Odama hırsla giren adam sadece kokusuyla ve nefes alışlarıyla bile kendini belli etse de o an hiç tahmin edemediğim, ama beni dehşete düşüren bir şey oldu. Arkamdan gelen gürültüyle bedenimi kapıya hızla çevirdiğimde karşımda öfkeden deliye dönen adamın eline ne geçiyorsa duvara fırlattığını görmek korkuyla titrememe sebep oldu.

"Allah kahretsin! Yeter artık, bana yalan söylemekten vazgeç! Yeter! Yeter!"

Nefes dahi alamadan ona bakmaya devam edişim, eline kar küresini almasına kadar sürdü. O kürenin birazdan duvara fırlatılıp tuzla buz olacağı düşüncesi bile kalbimi paramparça etmişti, önüne hızla atlayıp küreyi tuttuğu elini kavrarken acı akan gözlerine gözyaşlarımla karşılık verdim.

"Yapma!"

Bir elinde asılı kalan küreye bir de gözlerime baktı, sonra alayla ama daha çok acıyla gülümsedi.

"Neden? Ne anlamı var sanki senin için bu aptal kürenin, ha? Benden olan bir şeyin senin için ne anlamı var Zeynep?" diye bağırıp küreyi duvara fırlatacağı sırada yeniden kapandı elim eline. *Umudumuzdu o küre bizim. Yok olursa dayanamazdım. Hayallerimiz vardı orada. Aşk dolu masalımızın en güzel parçasıydı o küre. Nasıl izin verirdim ki yok olmasına? O da giderse nasıl dayanırdım?*

"Lütfen yapma..." diye ağlayarak fısıldarken toprak renginden kayıp giden tek damla gözyaşı kalbimi yakıp kavurdu. *İnsanın sevdiğinin gözyaşına sebep olmasından daha ağır bir yük var mıydı?*

Küre tıpkı o gözyaşı gibi ellerimizin arasından yavaşça kaysa da yatağın üzerine düştüğü için zarar görmedi; ama karşımda bana acıyla bakan toprak rengi gözler öylesine tuzla buz olmuştu ki o an, buna sevinemedim bile...

Bakışlarım kirli sakalına karışıp çenesinde kaybolan gözyaşına kilitlenmişken Rüzgar yanaklarımı aniden kavradı. Sanki tüm öfkesinden sıyrılmışçasına gözlerimin içine ıslak gözleriyle bakarak, "Anlat bana sevgilim," diye fısıldayınca yine un ufak oldu kalbim. *Bana böyle acıyla bakmasındansa öfkesini tercih ederdim bin kere daha...*

Ne kadar direnmeye çalışarak, "Anlatacak bir şey yok," diye fısıldasam da duymadı beni, çenemden tutarak gözlerimi gözlerine kenetledi. "Yalan söylüyorsun, biliyorum!" derken sanki bunu kabul etmem için yalvarıyordu. Yapamadım.

"Yalan söylemiyorum."

"Yalan söylüyorsun! Şu an bile yalan söylüyorsun... Yalan söylediğin için gözlerime bile bakamıyorsun!" diye bağırdı. O an suratıma tokat yemişçesine irkilirken tüm bedenimin bir histeri krizine girmişçesine titrediğini hissettim. Bir söz düştü aklıma, sonra bir rüya... Bir çift toprak rengi bakış... *Bu... Bu nasıl olur?*

Bulanıklaşan bakışlarımın karşısındaki görüntü bir Rüzgar'ın yüzü bir de yıllar sonra bir rüyayla hatırladığım o küçük kurtarıcımın yüzü olurken kalbimin amansızca hızlanmasına engel olamadım. Yüzler sürekli değişse de değişmeyen tek bir şey vardı.

Bana sımsıcak bakan o toprak rengi gözler...

Sonra zihnime bir anda onlarca fotoğraf karesi doluştu. Rüzgar'ın evinde baktığımız onlarca çocukluk fotoğrafı, geçen gün rüyadan uyanır uyanmaz yaşadığım o tanıdıklık hissi...

Aman Allah'ım...

Aklımdan geçenlerin imkânsızlığına inat, kalbimde tarifi imkânsız bir hızlanma baş gösterdi o an. Bu inanılmazdı. Böyle şeyler ancak filmlerde olurdu...

Olmuştu işte... Kaderim dediğim adam gerçekten de benim kaderimdi. Kurtarıcım dediğim adam gerçekten de benim kahramanımdı. İlk aşkım dediğim adam gerçekten de benim ilk aşkımdı. Toprak rengi gözlerine baktığım ve elini tuttuğum an hissettiğim o huzura daha beş yaşımda sebep olan çocuktu Rüzgar... Hep onu sevmişim gibi hissetmem bundandı. Hep onu beklemişim gibi hissetmem de bundandı; çünkü ben hep onu sevmiş, hep onu beklemiştim...

Kendi içimde savrulduğum mazinin anılarında ne hissedeceğimi bilemediğim bir girdaba sürükleniyordum. Ne yazık ki böylesi bir mucizeye rağmen bu aşka kapılıp gidemeyeceğimin de farkındaydım. Yaşadığım... Yaşadığımız ancak masallara yakışacak bir mucizeydi; ama yine de değişen hiçbir şey yoktu. Bu masalın kötü adamı pes etmedikçe benim aşkıma teslim olmam imkânsızdı...

Sevdiğim adamsa benim altında kaldığım enkazdan bihaber, hâlâ ona duyduğum aşka can vermeye çalışıyordu. Sıcacık elleriyle yanaklarımı kavrayıp kor gibi yakarak kavuran dudaklarını tenimde gezdirirken ben de son kez aşkı yaşamak ve onu hissetmek için usulca yumdum gözlerimi.

"Bir şey yaptım ben, değil mi? Seni kendimden uzaklaştıracak bir şey yaptım; ama bulamıyorum, Zeynep'im... Lütfen, söyle bana..."

Yalvarırcasına fısıldadıktan sonra dudaklarını dokunmayı bir an olsun bırakmadan şakaklarıma, oradan da yanaklarıma kaydırdı, titreyen dizlerim yüzünden düşmemek için güçlü omuzlarına tutundum. Gözlerinden kayıp yanaklarımı ıslatan yaşlar tenimi dağlarken bize bunu yaşatan adamdan da o adamın nefretinin sebebi olan kadından da bir kere daha nefret ettim.

Ne garipti ki şu hayatta en çok nefret ettiğim insanlar, aynı zamanda bana âşık olduğum adamı veren insanlardı...

"Ne olur söyle artık, Zeynep'im. Bu gözler bana bakmadıkça nefes alamıyorum, ben bilmiyor musun... Dayanamıyorum benden uzaklaşmana..." Son olarak dudaklarını dudaklarıma bastırdığında bunun gerçek bir son olduğunu bilmenin acısıyla gözlerimden iki damla yaş akıp gitti. Aldığım her nefeste yüreğimden bir parça daha koptu; ama acı hiç geçmedi. Dudaklarıma bulaşan gözyaşının tadı kalbimi lime lime ederken bu anda saklı kalmak istedim bir ömür boyu. *Yalnız ona ait, yalnız onda saklı...*

Hiç vazgeçmeyecekmiş gibi şefkatle ama en çok da aidiyetle dudaklarımı öperken, "Zeynep'im," diye yakarırcasına fısıldayınca kaskatı kesildim. Belki de onun dudaklarından bir daha asla böyle çıkmayacak olan adım bana en büyük darbeyi vurdu. İçim yansa da ruhum bedenimden sökülüp alınsa da bunun bir sonu olmayacağını biliyordum. Bunun çaresizliğiyle herkesten ve her şeyden, ama en çok kendimden nefret ederek uzaklaştım ondan.

"Rüzgar... Yeter artık! Yapma!"

Yine aynı bakış, yine aynı hayal kırıklığı sardı dört bir yanını... Yine oldu sanıp sonunda yine hayal kırıklığına uğradı, yine benim yüzümden!

"Zeynep..."

"Lütfen, Rüzgar... Bırak artık... Vazgeç... Ben... İstemiyorum..."

Gözlerine bakacak kadar bile cesaretim kalmadan söylediklerim ortamıza âdeta bomba gibi düştü. Kaşları her saniye daha fazla çatılırken tedirginlikle bir adım attı bana doğru. Bakışlarındaki karanlığa inat sesi öyle ürkek çıkmıştı ki her şeye rağmen onu sarıp sarmalama isteğime engel olamıyordum.

"Neyi... Neyi istemiyorsun?"

Titreyen sesiyle sorduğu soru karşısında dudaklarım konuşmak için aralandı; ama bir türlü sesimi bulamadım. Bu hâlim yüzünden Rüzgar daha fazla panikleyip omuzlarımı kavrayarak, "Zeynep?" diye seslendi. Şimdi yapamazsam bir daha asla yapamayacağımı bildiğimden umutsuzca kilitledim kalbimi. Bakışlarımda yer edinen buz kristalleriyle dondurdum akmaya hazır tüm yaşları. Bu yüzden kör oldum yüzüne. Bu yüzden karşımda o adam varmışçasına içim üşüye üşüye buz gibi baktım gözlerine; çünkü biliyordum, başka türlü inanmazdı.

"Bana dokunmanı... Benimle olmanı..." dedim güçlükle. Kollarında son nefesimi veriyormuşum gibi devam ettim sözlerime. "Bizi istemiyorum artık..."

Âşık olduğum toprak renginde ortalığı kasıp kavuran bir rüzgâr esti önce. Her yanım o bakışların altında toz duman oldu. Titreyen gözbebeklerini en derinime kilitledi anlamak için, sonra o toprakların üzerine gece çöktü aniden. Kararan bakışlarının çevresi ateşe düşmüşçesine kıpkırmızı kesilirken çenesine kaydı gözlerim. Kaskatı kesilmişti, tüm bedeni gibi. Dokunmak istedim. Kılımı bile kıpırdatamadım. Yeniden gözlerine baktığımda hâlâ oradaydı bakışları. Hâlâ yalanımı bulmaya çalışırcasına en derinime eserken avuçlarımın arasında tuttuğum tişörtümün eteklerini parçalarcasına sıkıp dayanmaya zorladım kendimi.

"Ben... Bunu sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum... Bir süredir düşünüyorum... Tüm bu olanlar, yaşadıklarımız... Bir oyun gibi başladı her şey. Belki de öyleydi başında... Ben daha önce kimseyle olmadım, Rüzgar. Bu yüzden de yaşadığım bu heyecanı, telaşı anlamlandıramadım. Her şey bildiğimden o kadar farklıydı ki yaşadıklarımıza bir rüzgâra kapılır gibi kapıldım. Herkesin etrafında pervane olduğu adamın benimle olması mucize gibi geldi hayatıma. Seninle her şey başkaydı, eğlenceliydi ve ben de bunu aşk sandım; ama..." Daha ne kadar saçmalamam gerektiğini bilemediğimden derin bir nefes aldım. Gözlerimi ona çevirdiğim an karşı karşıya geldiğim donuk bakışlar irkilmeme sebep olsa da başımı iki yana çaresizce sallayarak tamamladım sözlerimi.

"Değilmiş... Aşk sandığım şey aşk değilmiş. O rüzgâr dindi, içimde aşk sandığım ne varsa bitti..."

Öylece baktı gözlerime, söylediklerime tek kelime cevap vermedi. Dalga geçtiğimi düşünüyordu belki de. Tüm bu saçmalıkları o bana söylemiş olsa ben öyle zannederdim çünkü...

Bir an sonra omuzlarımı kavrayan ellerini ateşe değdirmiş gibi çekip bir adım geriye sendeledi. Dağılıyordu karşımda. Kendi içinde dehşet bir ikilemin içinde debelendiğini anlıyordum; ama ona elimi uzatmaya bile hakkım yoktu. Her şeyim elimden alınmıştı sanki. *Sadece sevdiğim adam değil; gücüm, hayallerim, umutlarım, tüm hayatım...*

Ölüm gibi geçen saniyelerin sonunda sesi titreyerek, "Yalan söyleme," deyip bir umutla gözlerimin içine baktığında buz tutan kalbimin çatırtılarını duyacak sandım. Âşık olduğum o gözlerinden akan her damla gözyaşı kalbimi eritirken yine başımı iki yana salladım.

"Yalan söylemiyorum."

"Yalan söylüyorsun, Zeynep."

"Yalan değil, Rüzgar... Olmuyor işte, eskisi gibi hissedemiyorum... Sana ne zamandır anlatmaya çalışıyorum, ama sen-"

"Lanet olsun Zeynep, bana yalan söyleme!" diye haykırıp beni sarsarken ağlamamak için dudaklarımın içini parçaladım. "Söylemiyorum. Özür dilerim, seni üzmek istemiyorum; ama ben yapamıyorum. Denedim, ama olmadı işte, olmuyor. Sen bana dokundukça ben..." Daha fazlasını söylemeye güç bulamıyordum. Sesimdeki kararlılığa karşı öylece baktı birkaç saniye...

"Sen..." dedi şaşkınlıkla başını iki yana sallayarak. "Sen bizi istemiyorsun... Sen... Sen de beni istemiyorsun..."

İşte o an... Dudaklarından hayal kırıklığıyla dökülen sözleri duyduğum an sonun başlangıcını yaşadığımızı anladım; çünkü şimdi ben de gözünde o kadın gibiydim. Ona ihanet eden, çekip giden annesi gibi...

Şimdi ben de herkes gibiydim gözlerinde...

Onu sevmediğimi düşünmesinden daha fazla canını yakan bir şey varsa o da verdiğim sözü tutmayışım olmalıydı. Biz olmaya yemin etmişken sözünü tutamayan yalancının tekiydim artık onun için. Kalbini ilk kez birine açmışken o kalbi ayakları altında ezen bir nankördüm.

Etrafta hoyratça dolanan bakışlarını bir an sonra gözlerime çevirdi. Bana ilk kez bu kadar uzak bakan gözler beni bir uçurumdan yuvarlanmışım gibi tepetaklak hissettirirken haftalardır benden vazgeçmesi için uğraştığım adamın bunu yapmasına dayanamayacağımı da işte o an anladım.

"Tamam," dediği anda içten içe beslediğim umudum cam kırıkları gibi etrafa saçıldı ve bakışlarında yer edinen kabulleniş, nefesimi kesen o son ölümcül darbe oldu. Sonunda başarmıştım. Sonunda sevdiğim adam benden vazgeçmişti. *Zaferini kutla, Levent Yücesoy... Şimdi tüm alkışlar sana gelsin!*

"Bundan sonra her şey istediğin gibi olacak. Bundan sonra istediğin gibi yok olacağım hayatından. Hiç olmamışım gibi çekip gideceğim. Gölgem bile kalmayacak yanında. İstediğin gibi sil at tüm izlerimi... Bundan sonra tahammül edemediğin varlığım yanına bile yaklaşmayacak. Hiç olmamışız gibi yaşa hayatını, Zeynep; çünkü... Çünkü ben öyle yapacağım... Senin istediğin gibi..."

Rüzgar'ın gözlerinde görmeye hiç alışık olmadığım o soğuk bakışları feleğimi şaşırtmıştı. Başım dönmeye, gözlerim kararmaya başlamıştı. Dizlerim sanki eklemlerimden kopmuşçasına yere yığılmama sebep olacakken hayatım boyunca belki de ilk kez isyan ettim. Herkese, her şeye lanet ettim.

Nasıl yapacaktım ki ben bunları? Dudaklarımda bıraktığı tat bedenimi hâlâ uyuştururken, avuçlarında ısıttığı ellerim sıcaklığını hâlâ ararken ve daha beş yaşında beni kendisine bağlayan toprak rengi gözler aklımdan çıkmazken nasıl silecektim tüm izlerini? Bana aşkı öğretmişken ve aşkı benimle öğrenmişken nasıl hiç olmamışız diyebilecektim?

Aptalım, değil mi?

Sonumuzu kendi ellerimle hazırlasam bile benden vazgeçeceğini düşünemediğim için aptalım! Her şeye rağmen benden vazgeçemeyeceğini düşündüğüm için aptalın tekiyim!

Şimdi çıkıp gidecek misin bu kapıdan, hiç olmamışız gibi? Artık senin Zeynep'in değil de yalnızca Zeynep olarak mı bırakacaksın beni?

Sana gitmeni söyledim, biliyorum; ama... Gitme, Rüzgar... Lütfen, gitme... Duy beni... Ben konuşamıyorum; ama yalvarırım sen duy beni...

Şimdi karşımda hiç tanımadığım bir adam vardı. Onu o spor salonunda ilk kez gördüğüm an bile böyle uzak bakmayan gözler, şimdi en uzağımdaydı... Şimdi ben de onun için herkes gibiydim. Bana attığı o son bakış yayından fır-

layan bir ok misali göğsüme saplandı, kararan gözlerimin son gördüğü de bana arkasını dönüp giden sevdiğim adam oldu. Onun benden gidişiyle daha fazla tutmayan dizlerimin üzerine düşerken dış kapının uğursuz sesi kulaklarıma çarpınca içim sökülürcesine ağlamaya başladım. Ellerimi başımın iki yanına bastırıp saçlarımı çekiştirerek çığlık çığlığa ağlarken mutluluğun bir daha yoluma uğramayacağını biliyordum artık.

"Gitme, Rüzgar... Bırakma beni..."

Takvimlere göre iki gün geçmişti o akşamın üzerinden. Bana sorsalar bir saniye bile kıpırdamadığını söylerdim muhtemelen; çünkü benim için zaman, Rüzgar'ın bana arkasını döndüğü anda dondu. Sonrasında olan biten ne varsa belki benim olmayan aklımın oyunlarıydı, belki de aptal hayallerden ibaretti. Odamın ortasında yerde çığlık çığlığa kendimden geçerken birinin kolumdan tutup beni soğuk suyun altına sokmasıyla kendime gelir gibi olmuştum. Tıpkı ağlamaktan nefessiz kalan bebekler gibiydim o anda. Yüzümün ve boynumun kırmızıdan mora döndüğünü hissediyordum, içime çekecek nefesim kalmamış gibiydi. Kıyafetlerimle beni duşun altına sokup soğuk suyu başımdan aşağı akıtan Gülce sayesinde nefes almıştım, dakikalar sonra belki de ilk kez...

Karşımda aklını yitirecekmiş gibi bana bakan arkadaşım nefes aldığımı görünce biraz olsun rahatlarken yeni bir ağlama krizine girdiğimde yine eli ayağına dolanmıştı. O gece hep böyle geçmişti aslında. Ben ağlamıştım, o ne olup bittiğini anlamadıkça korkmuştu ve ben yine ağlamıştım. Dakikalar sonra üzerimi değiştirip yatağımın içine kıvrıldığımda hiçbir şey sormadan saçlarımı okşayarak bana

sarılmıştı, ben de hatırlayamadığım bir vakitte kendimden geçerek uykuya dalmıştım.

Ertesi gün ve bu sabah da bana hiçbir şey sormadıkları hâlde yerimden kıpırdadığım an ikisi de endişeli bakışlarını üzerime dikmişti. O anlarda Gülce'nin o gece evde olmayan Ela'ya olanları anlattığını anlasam da üzerinde durmamıştım. Garip bir şekilde o ağlama krizinden sonra sanki sesim kaybolmuştu ve dudaklarımdan tek bir kelime bile dökülmüyordu. Ta ki bu sabaha kadar...

Banyodan çıkıp şuursuz adımlarla odama geçince yatağımın üzerinde duran yeni yıkanıp ütülenmiş çamaşırlar çarptı gözüme. İçimde anlamsız bir korkuyla yatağıma ilerlerken en üstte duran siyah tişörtü elime almamla başımı korkarak sağa sola sallamış, tişörtü burnuma yaklaştırıp yoğun deterjan kokusunu soluduğum vakit de inkârın bir faydası olmadığını anlamıştım. Elimde sıkı sıkı tuttuğum tişörtle kızların yanına gidip öfkeden çıldırmış gibi bağırıp çağırmaya başladığımda muhtemelen delirdiğimi düşünmüşlerdi. Oysa nereden bileceklerdi ki ondan bana kalan son dokunuşun da artık uçup gittiğini...

Bir süre bağırmaya devam etmiş, sonra çaresizce yere yığılıp yeniden ağlamaya başlamıştım. Artık deterjan kokusundan başka bir koku alamadığım tişörtü bir köşeye fırlattıktan sonra beni sarıp sarmalayan kızların duyup duymayacaklarını umursamadan hep aynı kelimeler dökülmüştü dudaklarımdan...

"Gitti... Kokusu da onunla beraber gitti... Gitti..."

Şimdiyse aynı haykırışın akşamında otobüse binmiş, kafamı cama yaslamış hâlde yoldan akıp giden şeritleri seyrediyordum boş bakışlarla. Yanı başımda Ela gece yarısını geçtiğinden omzuma yaslanmış uyurken ben aylar önce beni ona getiren bu yolda bu defa ondan gidiyordum. Daha önce umutla geldiğim bu şehirden kalbimde kanadı kırık

bir aşkla ve boynumda ruhu çekilmiş bir kelebekle evime geri dönüyordum. Bir sene önce bu şehirde bıraktığım kız çocuğunun artık bana geri dönmeyeceğini de çok iyi biliyordum; çünkü o kız çocuğu, masallarda okuduğu gibi bir aşkın kahramanı olmuş, kısa süreliğine de olsa kendi masalını kahramanıyla yaşamıştı...

Gece boyu gözlerime bir damla uyku girmemişti, sabaha karşı otobüsün İzmir terminaline girmesiyle yolculuğumuz da sona erdi. Saatlerdir oturmaktan uyuşan ayaklarımızla dışarı çıkarken bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum artık, ama her şeye rağmen iyileşme umuduyla evimde olmanın bana iyi geleceğini düşünüyordum. Uzaktan bize doğru koşturan ailemi ve her köşesinde yaşanmışlıklar bıraktığım şehri gördüğüm anda kalbimin tam ortasında hissettiğim o kesif sızıyla asıl gerçeğin farkına vardım.

Yanılmıştım. Ben evime dönmemiştim; çünkü benim yuvam, benden kilometrelerce ötede toprak rengi bakışlı bir adamın kalbinde kalmıştı. Ellerimle mahvettiğim adam benim yuvamdı, o benden vazgeçse de hep öyle kalacaktı...

-BİRİNCİ KİTABIN SONU-